

inkeriläisten viesti

ANNA TOISTEKI, JUMALA,
VASTAKI, VAKAINEN LUOJA,
NÄIN NÄISSÄ ILOTTAVAKSI,
TOISTE TOIMITELTAVAKSI

— — —

ANNA AINAKI, JUMALA,
TOISTEKI, TOTINEN LUOJA,
RASTIA RAKETTAVAKSI,
PUITA PILKOTELTAVAKSI
UROHOISESSA VÄESSÄ,
MIEHISESSÄ JOUKKIOSSA!

(KALEVALA)

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk, sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 » » 80:— 1/4 » » 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850. Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

LEHEMME TÄMÄ NUMERO

ja vielä helmikuunkin numero tulee jokaiselle viime vuoden tilaajalle, vaikka ei tilausta vielä ole uudistettukaan. Samoin nämä numerot tulevat hyvin monelle, jotka syystä tai toisesta eivät ole olleet viime vuonna numerot tulevat hyvin monelle, jotka syystä tilaajien joukossa. Harvoin on tapauksia, jolloin inkeriläinen sanoo, **ettei tarvitse omaa lehteä**. Näitä tällaisia on tosin vain **pienen pieni kourallinen**. Suurin osa meistä omaksuu sen näkemyksen, että me muodostamme, silloin kun on kysymyksessä heimoasia, **yhden eheän perheen**.

Me saatamme muussa elämässä kulkea eri polkuja. Me saatamme uskonnollisissa asioissa olla eri mieltä. Me saatamme poliittisesti

karsinoitua. Me saatamme olla eri teillä elämän- ja maailmankatsomuksissa, **mutta silloin kun on kysymyksessä Inkerin heimo**, silloin me vedämme vain yhtä köyttä. Ja tämän saman näkemyksen me tahdomme antaa jälkeläisillemme.

Viime numerossa kerroimme, että saatte postisiirtokortin tammikuun numeron yhteydessä, mutta toimituskunta näkee viisaammaksi lähettää siirtokortin **vasta helmikuun numeron yhteydessä**. Tuolloin niilläkin, jotka eivät lehteä ennestään tunne, on tilaisuus siihen paremmin perehtyä. Postisiirtokortti ei tietenkään koske niitä, jotka ovat suorituksen jo toimittaneet joko suoraan meille tai asiamiehillemme.

Meistä riippumattoman kirjapainonvaihdon vuoksi lehemme tämä numero ilmestyy vasta loppukuussa. Tarkoituksemme on saada lehti lukijoille kuukauden puolivälissä. Sen vuoksi kirjoitusten on oltava toimituksessa edellisen kuun 25 päivään mennessä.

UUSIN SILMIN

Kuuluisa kirjailija Maeterlinck kertoo eräässä näytelmässään pojasta ja tytöstä, jotka katselevat kotinsa ikkunasta naapuritalossa järjestettyä juhlaa. Haikein mielin he näkevät, miten vaunut toisensa jälkeen pysähtyvät tiellä ja niistä nousee lapsia, jotka on kutsuttu loisteliaisiin juhliin rikkaiden naapurien lasten luo. Poika ja tyttö katselevat juhlapaikan valaistuja ikkunoita, ja heistä näyttää kaikki tien toisella puolella sanomattoman kauniilta. Lopulta poikanen surullisena sanoo: »Täällä kotona on paljon pimeämpää ja pienempää kuin tuolla naapurissa tien toisella puolella!»

Mutta silloin astuu esille näytelmän haltijatar, joka selittää, että lasten silmät eivät näe kaikkea, mitä pitäisi nähdä. »Oman kotinne näkeminen pimeäksi johtuu silmistä», sanoo haltijatar. Samalla hän ottaa esille timantin ja antaa sen pojalle. Katsottuaan timanttiin pojan silmät aukevat ja kaikki näyttää toisenlaiselta. Köyhän kodin esineet alkavat loistaa kuin parhaat aarteet ja lapset kykenevät näkemään kaiken kokonaan uudella tavalla. Heillä on kuin uudet silmät.

Satunäytelmän poikaa ja tyttöä ei tarvitse lähteä etsimään kaukaa. Me jokainen olemme usein heidän kaltaisiaan. Mekin helposti katselemme kaihoten sellaista, mikä on kauempana »tien toisella puolella», emmekä huomaa kaunista ja arvokasta, joka on lähellämme ja jonka omistamme. Usein me pidämme arvokkaimpana kaiken sen, mikä on ollut ja mennyt. Me tuijotamme menneisyyteen ajatellen: »Miten olikaan silloin kaikki ihanan kaunista!»

Monen elämässä onkin menneisyydessä ollut paljon kaunista ja arvokasta, jota ei ole enää. Mutta meidän

tulisi osata avonaisin silmin ja kiitollisin mielin katsella ja hoidella sitä, mitä parastaikaa on ympärillämme. Me kaikki, jotka kuulumme tämänkin lehden lukijakuntaan, omistamme paljon sellaista, mikä on arvokkaampaa kuin mitkään ajalliset aarteet. Meillä on koti, jota saamme rakentaa, ja työmme, jossa aikamme kuluu. Meillä on myös vapaus uskoa ja ilmaista uskomme, me saamme vapaasti kokoontua ja toimia, liikkua ja matkustaa vaikkapa maailman ääriin asti. Sellaisia elämän mahdollisuuksia kuin meillä ei ole suinkaan kaikkialla maailmassa, kuten hyvin tiedämme.

Senvuoksi tyytyväisin mielin ajatellaamme osaamme ja elämää eteenpäin. Katselkaamme kotiamme ja työtämme oikealla tavalla. Uusi vuosi tuokoon mukanaan meille uudet silmät, että entistä paremmin ymmärtäisimme, miten suuria lahjoja omistamme. Saatuja lahjoja meidän tulee osata käyttää omaksi iloksemme ja tietenkin myös lähimmäisemme palvelukseksi. Tähyilkööt uskon silmämme myös usein niitä asioita, joita Pyhä kirja tarkoittaa kehottaessaan: **»Etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on. Olkoon mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älköön siihen, mikä on maan päällä».** (Kol. 3:1—3)

Kiittäen menneenä vuonna osoittamastanne työstä ja huomaavaisuudesta lehteämme kohtaan sekä myös palveluksistanne Inkeriläisten Yhdistykselle toivotan kaikille onnea ja menestystä alkaneena uutena vuotena. Uusin silmin ja uusin voimin yrittämme yhdessä toimia myös heimoasian hyväksi, jota lehtemme ja edellämainittu yhdistys sekä myös Inkeriläisten sivistyssäätiö ja inkerinsuomalaisten järjestö Ruotsissa edustavat.

Hyvää vuoden jatkoa kaikille!

Kaksi harvinaista kuvaa

II

Yllä olevan otsikon alla tämän lehden vuoden 1966 n:ossa 6 esittelin kaksi vanhaa kuvaa, toinen Tuutarin kirkkoherrasta, ro-
vasti Zachris Finnanderista (1793—1875) ja toinen hänen puolisostaan Marie Lovise Ponthanista (1793—1875). Molemmat valokuvat olivat vuodelta 1843. Esittelyni lopussa lupasin lukijalle joskus toiste kertoa myös edellä mainittujen tyttärestä Olga Lovisasta ja tämän puolisosta Johan Fredrik Grönlundista, josta sata vuotta takaperin tuli Karjalan Kannaksella, Pohjois-Inkerin rajalta 80 kilometrin päässä, sijainneen entisen kotiseurakuntani Räisälän Isonpappilan haltijat kolmen seuranneen vuosikymmenen ajaksi.

Johan Fredrik Grönlund oli syntynyt Turun liepeillä vieläkin sijaitsevan Lemun seurakunnan pappilassa syyskuun 4 päivänä 1828. Isänsä jälkiä seuraten hän Turusta ylioppilaaksi tultuaan ryhtyi Helsingin yliopistossa opiskelemaan teologiaa ja vihittiin papiksi 18. 6. 1851. Toimittuaan muutaman kuukauden Inkoon kappalaisen apulaisena hänet jo seuraavan vuoden helmikuussa siirrettiin Suomen Kaartin saarnaajaksi eli pastoriksi, jossa virassa hän — saatuaan jo sitä ennen sotarovastin nimen ja arvon — oli aina vuoteen 1866 eli siihen asti, kunnes hän sai silloiselta Senaatilta nimityksen Räisälän vanhan ja tunnetun emäseurakunnan kirkkoherraksi. Tässä virassa hän sitten olikin peräti 30 vuotta eli syyskuun 14 päivänä 1896 tapahtuneeseen kuolemaansa asti.

Olga Lovisa Finnander taas oli syntynyt 1833 Tuutarissa, jonne hänen isänsä jo neljää vuotta aikaisemmin oli Suomen puolelta siirtynyt papiksi. Ennen kuin teemme selkoa Olga Lovisan myöhemmistä elämänvaiheista, kerromme jotain tietoomme tulleita seikkoja tästä Tuutarin pappilan soreasta tyttärestä ja hänen nuoresta ihailijastaan, komeasta kaartinpastorista.

Olga Lovisa oli jo lapsesta pitäen saanut perusteellisen kasvatuksen ensin kotonaan ja sitten läheisen Pietarin kai saksankielisessä naisopistossa, jossa ajan tavan mukaan

Pastori Johan Fredrik Grönlund nuorena pappina. Kuva on vuodelta 1854, jolloin hän toimi Suomen kaartin saarnaajana. Hänen kuvassa vielä näkyvä tumma tukkansa harmaantui äkkiä pastorimme Puolan kapinassa kokemien kauhunäytelmien johdosta.

kielten ja musiikin opiskeluun kiinnitettiin päähuomio. Hänellä kerrotaankin olleen erittäin heleä laulunääni, jolle niin nuorten kuin vanhempienkin seurassa annettiin suuri arvo. Suomen- ja ruotsinkielen ohella hän hallitsi myös saksan-, ranskan- ja venäjänkielen. Ei siis kumma että tuo nuori ja upea pastori, joka kesäisin kaartinsa mukana oli Tuutarin läheisellä Krasnoje-Selon harjoitusleirillä ja sieltä käsin kävi iltalomillaan myös alun perin Suomen puolelta Inkeriin tulleen pappisperheen kodissa, iski silmänsä tuohon pappilan lahjakkaaseen ja viehkeään impeen. Olga Lovisan jouduttua parhaaseen naimaikään nuoret kesällä 1855 Tuutarin pappilassa vihittiin aviosäätyyn ja seuraavana syksynä he kaartin mukana matkasivat sen vakinaiselle sijoituspaikkakunnalle

Räisälän Iso pappila puutarhan puolelta. Vasen korkea pääty rakennettu vasta Grönlundin seuraajan aikana.

Helsinkiin, jossa perhe sitten viipyikin 11 vuoden ajan.

Tuona aikana perheeseen siunautuivat tyttäret Lilly 1856 ja Jenny 1858 sekä pojat Hugo 1860, John 1862 ja Axel 1864. Perheen v. 1866 muutettua Räisälään täällä vielä syntyivät pojat Emil 1866 ja Arthur 1868. Tyttäristä Lilly (k. 1924) avioitui isänsä pitkäaikaisen apulaisen, myöhemmin Kaukolan kirkkoherrana toimineen Karl Viktor Olinin kanssa ja Jenny (k. 1925) sittemmin Käkisalmen tuomiokunnan tuomarin, hovioik. asessorin Ivar Polénin kanssa. Hugo (k. 1912) eli ensin tilanhoitajana Räisälässä ja sitten tilanomistajana Heinävedellä, John (k. 1934) ruotsalaisen eduskuntaryhmän kanslianeuvoksena Helsingissä, Axel (k. 1918) läheisen Käkisalmen kaupungin pormestarina, Emil (k. 1921) ratsuväen upseerina Lappeenrannassa ja pankinjohtajana Viipurissa sekä Arthur (k. 1934) henkikirjoittajana Hämeenlinnassa. Heidän useimpien jälkiläisiään 3., 4. ja 5. polvessa elää keskuudessamme ympäri Suomea. Myös Emilin leski, everstinna Wava Grönlund elää vielä Helsingissä, jo 96 vuoden korkean iän saavuttaneena.

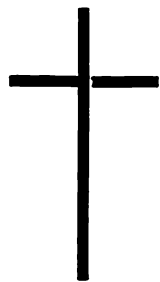
Mutta palatkaamme vielä hetkeksi takaisin itse sotarovastiin ja hänen upeaan inkeriläissyntyiseen ruustinnaansa. — Räisälän seurakunnan esimiehenä toimiessaan sotarovasti, jota seurakuntalaiset omassa keskuudessaan kutsuivat »Valkiipäärovastik-

si», hänen tumman tukkansa jo suhteellisen nuorella iällä Puolan kapinassa muututtua täysin hopeanhohtoiseksi, oli varsin toimintatarmoinen ja uudistusystävällinen virkamies, kylläkin vanhaa kirkkoruhtinastyyppiä. Hän oli innokkaimpana vaatimassa ja perustamassa pitäjään ensimmäistä kansakoulua, omalla kustannuksellaan sitten kouluttaen siellä lahjakkaiksi havaitsemiaan seurakuntansa nuoria. Hänen tiedetään myös opettaneen sivistyneitä käytöstapoja seurakuntalaisilleen. Nämä eivät siihen aikaan useinkaan ymmärtäneet hänen hyviä tarkoituseriään, ja tästä pyrki aiheutumaan jännitystä rovastin ja hänen eräitten seurakuntalaistensa välille. Vasta myöhempi polvi on tullut käsittämään, että heidän vaativa Valkiipäärovastinsa oli toisaalta aikansa lapsi, mutta oli toisaalta kuitenkin paljon ajastaan edellä.

Sotarovasti Grönlund kuoli pappilassaan syyskuun 14 päivänä 1896. Hänen puolisonsa, tuo Tuutarin pappilan korea kasvatti, joka jo sitä ennen oli joutunut lähes 20 vuoden ajan elämään halvautuneena, pääsi pois tämän maailman vaivoista vasta neljää vuotta myöhemmin tyttärensä luona Kaukolan pappilassa. Puolisoiden yhteinen leposija on korkeitten kuusien katveessa Räisälän kauniilla kirkkomaaalla, Vanhan-Vuoksen rantamaalla.

Robert Rainio

Johannes Nilanti

Johannes Nilanti oli syntynyt 25. 9. 1901 Soikkolan pitäjässä Kolkanpään kylässä, kuoli äkkipikaisesti veritulppaan 4. 12. 1967 Turun keskussairaalassa.

Ensi vuoden alussa hän olisi päässyt eläkkeelle, mutta kohtalon langat solmitaan päämme yläpuolella ja eläkeikää Juhon ei ollut sallittu nähdä.

»Ei omaisten silmä arvaa,
ei nää,
miten lähellä on määränpää.
Kun iäisyyden kutsu soi,
ei mainen apu auttaa voi.»

Johannes Nilantin nuoruus kuului siihen aikaan, jolloin kansallissota vyöryi yli Inkerin maan. Seitsemäntoistavuotiaana miehenalkuna hänet oli värvätty silloiseen armeijaan. Historian sivu ei käännähtänyt myönteisesti Inkerinmaan osalta. Juho joutui pitkät ajat oleskelemaan piilosilla kotona: milloin ladossa, milloin metsissä, äiti salaa kantoi ruokaa. Kertoessaan muistelmia Juho tapasi sanoa: — Kertaakaan äiti ei paljastanut levottomuuttaan, vaikka tiesin että hän liikkui sydän kourassa silloin, ei myöskään neuvoillaan pakottanut ottamaan ratkaisevaa askelta mihinkään päin. Hän luotti kai täydellisesti Suuren Luojan suojelemaan käteen.

Maria Iho, s. Parri

S. 1883 Tuutarissa, k. 1967 Siperiassa.

In memoriam

Kälyparka! Kuin eilinen morsian
olet vielä mun muistossain.
Olit nuori ja kaunis ja viehättävä,
kuin morsio olla voi vain.

Vaan sittemmin sukumme tuskan tiet
ovat yhtäänne ulottuneet,
yhä loitomma vieden kulkijaa
ne on kuoleman tavottaneet.

Veli Hiipinään jäi, käly Siperiaan,
kato perheiltä kielen vei,
mieli seurasi kieltä kuin varjona
ja paluuta entiseen ei.

En seppeltä, käly, Sun kummulles
minä luonnossa laskea voi,
mutta siunaavan muiston säveleet
ne Sinulle soi ja soi.

1. 12. 67.

A a p o I h o

Monien suunnitelmien joukossa kehittyi yhä selvemmäksi Juhon eteen ainoa valonpilkku tulevaisuuden suhteen — SUOMEEN, esi-isien maahan. Sen jälkeen Juho ei koskaan tullut näkemään enää rakasta synnyinseutuaan.

Poismennyttä jäivät kaipaamaan vaimo Turussa, kolme iäkstä sisarta ja veli Venäjällä, lähin serkku Ruotsissa ynnä muu suuri tuttavapiiri.

»OHi»

Antti Klemettilän muistolle

Pyhäinpäivän aattona juuri kun valmistuimme hiljentymään poisnuikkuneitten rakkaitemme muistolle, tuli tieto Antti Klemettilän omaisille ja ystäville siitä, että Antti oli päässyt lepoon tämän elämän vaivoista. Tieto ei tullut yllättäen, sillä jo kolme vuotta sitten hän sairastui vakavasti ja joutui sairaalahoitoon. Välillä jo kunto vähän parani, niin että hän jaksoi kesäisin liikkua ulkonakin, mutta kuluneen kevään aikana Antti joutui vuodepotilaaksi eikä enää jaksanut toipua.

Antti Klemettilä oli syntynyt 14. 2. 1887 Järvisaaressa. Lukkarin pitämässä kiertokoulussa hän oppi lukemisen ja kirjoituksen aakkoset, mutta saavutti myöhemmin itseopiskelun avulla huomattavan suuren tietomäärän sekä laskutaidon. Niinpä hänen tietojaan ja taitoaan tarvittiinkin 30-luvulla. Hän toimi kymmenen vuoden ajan kolhoosin kirjanpitäjänä ja monissa muissa luotamustehtävissä. Omalla paikkakunnalla hänet tunnettiin luotettavana ja oikeudenmukaisena miehenä, joka voimiaan säästämättä uurasti yhteisen asian hyväksi.

Evakkotielle Antti Klemettilä joutui lähtemään syksyllä v. 1943. Työpaikan hän sai Ypäjältä ja olikin siellä eläkkeelle siirtymiseen asti. Täällä hän sai vapaa-aikansa uhrata lempiharrastuksilleen, lukemiselle ja tutkimiselle. Hän kuunteli myös radiosta Amerikan ääntä, BBC:tä, Tallinnaa ja Moskovaa ja oli kirjeenvaihdossa m.m. Amerikan Äänen kanssa.

Jäätyään eläkkeelle työpaikastaan hän muutti asumaan sisarentyttärensä luo Mommilaan ja sieltä sisarensa luo Oittiin. Viimeiset kolme vuotta hän vietti Hausjärven kunnalliskodin sairasosastolla.

Antti Klemettilän siunasi haudan lepoon 19. 11. 1967 kirkkoherra Turtola. Muistotilaisudessa, joka vietettiin vainajan sisarentyttären luona, puhuivat kirkkoherra Turtola, neiti Hilja Repo sekä Antin sisarenpoika aiheesta »Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan perää». Hän oli kolme vuotta sitten haastatellut enoansa magnetofoninau-

Vanhusten pikkujoulu

Helsingin paikallisosaston Vanhusten pikkujoulu vietettiin joulukuun 17. p:nä jo tutuksi tullessa Johanneksen seurakuntasalissa. Tähän perinteelliseen Vanhusten juhlaan oli saapunut vanhemman polven reippaita inkeriläisiä »tuvan tävvelt». Nais-tertsetti: Kerttu Susi, Kaija Vironmäki, Lauha Torikka, toivotti laulullaan vieraat tervetulleiksi, minkä jälkeen op. Eino Virolainen lausui tervehdyssanat. Mus.dir. Sulo Saarits ilahdutti yleisöä kauniilla laulullaan poikansa säestyksellä. Teol. tri E. Kurki-Suonion ja past. Pesosen puheitten välillä laulettiin tuttuja joululauluja ja virsiä.

Väliajalla paikallisosasto tarjosi kaikille ilmaiset »kohvit piirakkoin kans». Väliajan jälkeen Kerttu Susi lauloi tutun »Sylvian joululaulun» ja op. E. Virolaisen omiin sanoihinsa säveltämän laulun »Sytty tähdet» op. Virolaisen säestyksellä. Seurasi rov. Wirén'in puhe, jonka jälkeen laulettiin yhteisesti: »En etsi valtaa loistoa». Teol. tri Yrjö Knuutila kertoi tuoreet terveiset Ruotsissa asuvilta inkeriläisiltä. Mutta nyt jäi sokeri pohjalle, sillä juhlaamme oli saapunut Turusta saakka meitä ilahduttamaan ystävämme tait. Kastehelmi Karjalainen. Vielä seurasi yhteislaulu ja rov. M. Vironmäen loppusanat ja rukous. Ohjelman aikana eteisessä käväisi TUKON joulupukki, sillä Väinö Pietari oli antanut hänelle osoitteen. Joulupukki oli varannut tänäkin vuonna jokaiselle juhlassa olevalle kahvipaketin. Tähän sitten tämä lämminhenkinen tilaisuus päättyikin.

halle, joten saimme vielä kuulla tutun äänen kertoilevan lapsuudestaan, nuoruudestaan ja kolmekymmentäluvun kovista vuosista.

Antti Klemettilää jäivät kaipaamaan sisaret, veli perheineen ja lukuisa omaisten ja ystävien joukko.

Jussi Pyysiäinen

VAIKUTTAVA MUISTOJUHLA TURUSSA

Jo perinteellistä tapaa noudattaen vietettiin Pyhäinpäivänä Turussa inkeriläisten vainajien muistojuhlaa. Näin on tapahtunut joka vuosi siitä lähtien, kun inkeriläisten vainajien muistomerkki paljastettiin Turun uudella hautausmaalla heinäkuun 8. päivänä 1962. Hautausmaalla käyneet ovat saattaneet panna merkille, että aina tuon tuosta varsinakin kesäiseen aikaan ilmestyy kukkakimppu tuon muistomerkin juurelle osoituksena siitä, että tämän muistomerkin äärellä käydään kenties hyvinkin usein. Mutta Pyhäinpäivänä kokoontuu sen ääreen aina suuri joukko Inkerin heimon jäseniä osoittamaan kunnioitusta tämän heimon menneille sukupolville.

Aamupäivällä taivasta peittänyt ja sateella uhkaillut paksu pilviverho alkoi ohentua. Kun puolen päivän aikaan alkoi väkeä kerääntyä muistomerkin äärelle, oli ilmairkas. Turkulaiset tulivat joukolla, helsinkiläisiä saapui suuri linja-autollinen, tuli heimoväkeä Salosta, Paimiosta ja mikä mistäkin. Parin, kolmen sadan välillä oli tilaisuuteen saapuneiden yhteinen määrä. Kohta sen jälkeen, kun Turun tuomiokirkon tornikello oli lyönyt nuo radiosta kaikille tutut 12 lyöntiään, kajahti voimakkaana yhteinen virsi: Rauhan saivat pyhät Herran. Virren päätyttyä astui muistomerkin ääreen Turun paikallisosaston puheenjohtaja Heikki Mylläri ja lausui läsnäolijat tervetulleiksi. Hän selosti, miten suuri merkitys kodilla, suvulla ja seurakuntatyöllä oli ihmisen elämään muinaisessa Inkerissä. Näin kehittyi Inkerin suomalaisissa vanhempien ja menneiden sukupolvien kunnioitus. Vanhempien ja esivanhempien haudoilla käytiin ahkerasti. Osoittaessamme tänään tämän muistomerkin äärellä kunnioitusta edesmenneille heimomme vainajille seuraamme menneiden polvia kauneita perinteitä. Puheen jälkeen seurasi seppelten lasku. Turun paikallisosaston seppeleen laskivat Lilja Nappu, Joo-seppi Klemettilä ja Heikki Mylläri. Helsingin paikallisosaston seppeleen laskivat Eino Virolainen, Ida Riipinen ja Antti Kekki, joka puheessaan mainitsi, että aivan samoilla minuuteilla laskevat myös Ruotsin inkeriläiset seppeleensä oman muistomerkinsä äärellä Inkeriläisten vainajien muistoa kunnioittaakseen. Inkeriläisten Sivistysseatiön seppeleen laskivat Oili Lihtoinen, Taimi Karlsson ja Väinö Kekki. Sitten Juho Hartikainen lausui kirjoittamia runoja, jotka hyvin liittyivät tämän tilaisuuden aiheeseen. Lopuksi veisattiin virsi: Oi Jeesus, kiitos nimellesi sun.

Muistomerkin ääreltä siirryttiin linja-autoihin, jotka kiireesti kiidättivät juhla väen Karjalaisten talolle. Siellä isot kahvipannut porisivat täyttä päätä ja paikallisosaston emäntien paistamat herkulliset näköiset piirakat houkuttelivat veden kielelle. Kohta olivatkin kahvikupit juhla vieraila kädessä.

Kahvin tarjosi toimitusjohtaja Väinö Kekki viime kuussa vietetyn merkkipäivänsä johdosta. Kiitos, Väinö Pietaar, Turun inkeriläiset yhtyvät onnittelijoihin!

Kahvin jälkeen jatkettiin ohjelman suoritusta. Laulettiin yhteisesti Oi kuningasten kuningas. Hovioikeudenneuvos Robert Rainio lausui juhla vieraat tervetulleiksi mainiten erikseen juhlaan saapuneet lausuntataiteilija Kastehelmi Karjalaisen ja tohtori Olavi Lähteenmäen. Sitten hän puhui viime kesänä ajasta iäisyyteen siirtyneen arkkitehti Woldemar Kuurman muistolle. Arkkitehti Kuurma oli piirtänyt inkeriläisten vainajien muistomerkin ilman mitään korvausta. Tämän edesmenneen inkeriläisten ystävän muistolle omistettiin hiljainen hetki. Tohtori Olavi Lähteenmäki piti voimakashenkisen juhlapuheen. Hän lausui mm. että inkeriläisten tulisi edelleen vaalia esivenhemiensa kauniita perinteitä, kertokoot vanhemmat niistä lapsilleen ja säilykoot kauniit muistot Inkeristä kaukaiseen tulevaisuuteen sukupolvesta toiseen. Mutta on myös tapahtunut paljon sellaista, mitä ei kannata muistella. Ikävät muistot saavat häipyä mielistä. Kohdistakoot inkeriläiset katseensa kohti rauhallista ja parempaa tulevaisuutta. Tämän vaikuttavan puheen ja laulettu virren jälkeen seurasivat Kastehelmi Karjalaisen taidokkaat lausuntaesitykset. Hän esitti inkeriläisaiheisia runoja sekä katkelmia piakkoin ilmestyvästä teoksestaan. Täytyy vain sanoa, että kyllä nuo korkean tason taiteilijat osaavat herkistää mieliä niin silmäkulmiin pyrkiviin kyynelisiin kuin remakkaan nauruun saakka. Mene ja tiedä, milloin silmäkulmasi ovat kosteat surusta, milloin ilosta heitä kuunnellessa. Toimitusjohtaja Väinö Kekki teki selkoa parhaillaan menossa olevista suurista arpajaisista, joiden tuotolla tulee olemaan suuri merkitys meidän yhteisille pyrkimyksillemme, joista lähimpiä tavoitteitamme ovat Inkerikodin ja Inkerin historian saaminen. Siksi jokaisen olisi tehtävä voitavansa näiden arpajaisten onnistumisen hyväksi. Rehtori Heikki Mylläri viittasi myös yhteisiin pyrkimyksiimme ja niiden tärkeyttä merkitykseen sekä lausui juhlan järjestäjien puolesta kiitokset juhla vieraille ja ohjelman suorittajille siitä, että on voitu suurella joukolla ja arvokkaalla ohjelmalla viettää tätä muistojuhlaa. Saatiin kuulla vielä Kastehelmi Karjalaisen lausumia Larin-Parasken runoja. Juho Hartikainen kiitti runomuotoisessa esityksessään juhla väen ruumiin ravinnosta hyvin huolehtineita emäntiä. Lopuksi laulettiin yhteisesti Nouse, Inkeri.

Viime Turun paikallisosaston kokousseluksessa valitettiin nuoren väen vähyyttä. Nyt oli nuorta polvea aina lapsuusikäisistä lähtien runsaasti mukana. Näin pitäisi olla aina. Ja olihan siellä vieras Inkeristäkin ja toinen Eestistä. Hyvä!

H. M.

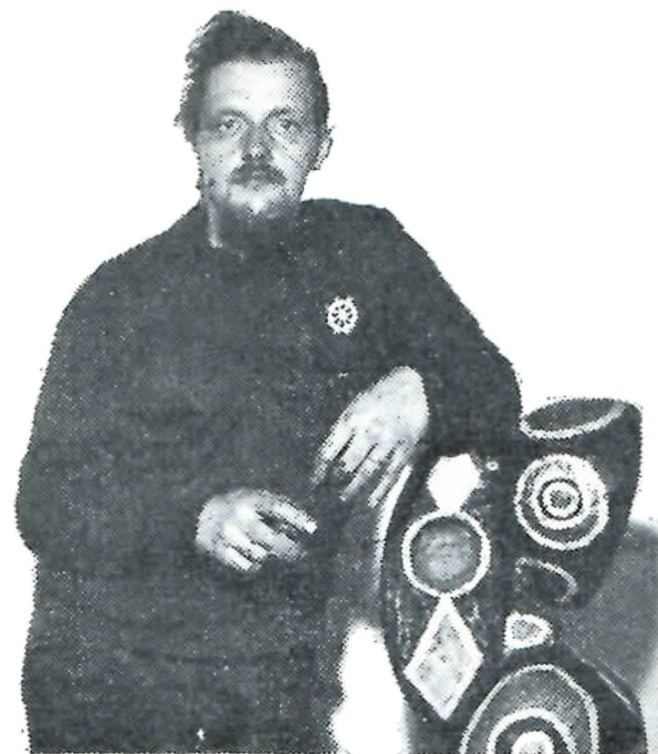
Valtion apuraha

Heikki

W. Virolaiselle

Kuvanveistäjä Heikki W. Virolainen, jonka piirtämä oli joulukuun numeromme kansikuva, on saanut valtion nuorten taiteilijain akatemia-apurahan vuodeksi 1968. Näitä apurahoja jaetaan vuosittain kaikkiaan kymmenelle nuorelle taiteilijalle. Tällä kertaa apurahan sai kolme kuvanveistäjää ja seitsemän maalaria tai graafikkoa. Kuvanveistäjä Virolainen on aikaisemmin saanut Suomen Kulttuurirahaston apurahan 1967, ja äskettäin Kordelinin säätiö on ostanut häneltä väritetyn puuveistoksen Horuksen kala — yhden niistä puukaloista, joista kerroimme viime vuoden helmikuun numerossa. Saman numeron kannessa oli kuva hänen kahdesta Kalevala-aiheisesta veistoksestaan.

Heikki W. Virolainen on syntynyt v. 1936 ja on molempien vanhempiensa puolelta inkeriläistä syntyperää. Hän asuu vaimoineen ja pikku tyttärineen Helsingissä Etelä-Haagassa suuressa puutalossa, jossa asuu muitakin Virolaisia, myös Heikki Virolaisen serkku kuvanveistäjä Heimo Virolainen, jon-

Heikki W. Virolainen ja hänen veistoksensa »Kunnianosoitus presidentti Urho Kaleva Kekkoselle».

ka töitä niin ikään on ollut useissa näyttelyissä ja joka parhaillaan tekee Kauhajoen kunnan tilaamaa Työn monumenttia.

Heikki Virolaisen uusimmista töistä on ollut esillä Nuorten näyttelyssä Helsingissä ennen joulua metallinen Kompositio E, johon kuuluu kolme eri veistosta, sekä valtion taidekilpailun näyttelyssä Taidehallissa runoilija Saarikosken muotokuva, sekin kirkkain värein maalattu puuveistos. Viime aikoina Heikki Virolainen onkin syventynyt tyylieltyjen muotokuvien tekemiseen. Kalevala-sarjaansa kuvanveistäjä toivoo voivansa myös jatkaa; ideat ovat hiljalleen kypsymässä.

Kuvanveistotaide on miltei yhtä vanha kuin ihmiskuntakin. Jo esihistoriallisen ajan varhaisimmilta kausilta on säilynyt veistokuvien jäännöksiä. Savi on todennäköisesti kuvanveistäjän ensimmäinen materiaali, johon tämä egyptiläisten »ikuisuuden antajaksi» kutsuma hahmotteli ihmisten ja jumalien kuvia. Hän muovaili pehmeästä savesta irrallisia henkilöhahmoja tai kohokuvia.

Runsaasti on löydetty myös kivistä, luusta tai puusta veistettyjä figuureja. Kuvanveis-

täjän on aina ollut valittava kahden toisilleen vastakkaisen työtavan välillä: muotoa kasvattavan tai sitä materiaalimöhkäleestä esiin hakkaavan. Kumpikin tekotapa edellyttää, että kuvanveistäjä näkee vielä syntymättömän teoksen materiaalissaan. Jo muinaiset kuvanveistäjät luonnostelivat aiheensa kivelle ennen lopullista esiinhakkausvaihetta.

(Kurt Kranzin teoksesta
Nähdä, ymmärtää, kiintyä)

Turun kuulumisia

Turun inkeriläiset viettivät joulujuhlaansa tapaninpäivänä. Pakkanen kyllä nipisteli poskipäitä sinä päivänä, mutta siitä huolimatta oli juhlaväkeä meikäläisiin oloihin katsoen saapunut runsaasti. Kun oli aluksi laulettu tuttu jouluvirsi Enkeli taivaan lausui näin, toivotti paikallisosaston puheenjohtaja Heikki Mylläri yleisön tervetulleeksi. Hän puhui turvallisuuden merkityksestä ihmisen elämässä ja totesi, että inkeriläiset ovat joutuneet kokemaan turvattomuutta, mutta nämä vaikeat ajat ovat ohi ja me voimme viettää joulua turvallisuuden ja hyvän tahdon alaisissa olosuhteissa. Seuran joululaulun jälkeen pastori Vilho Mustonen luki jouluevankeliumin ja puhui sen johdosta. Sen jälkeen Juho Hartikainen lausui kirjoittamansa jouluaiheisen runon.

Väliajalla saatiin nauttia kahvia. Samaan aikaan arpojen myyjät tekivät työtä hyvällä menestyksellä. Kastehelmi Karjalainen oli näet lahjoittanut kappaleen kummastakin viime vuoden aikana ilmestyneestä teoksestaan arvottavaksi paikallisosaston toiminnan tukemiseksi. Niinikään myytiin arpoja nuorisotyön hyväksi.

Kun kahvi oli juotu ja arvat myyty, laulettiin jälleen joululaulu. Sitten Kastehelmi Karjalainen tempasi tunnetulla taidollaan läsnäolijat mukaansa kuvailemalla karjalaisia ja varsinaissuomalaisia mummoja ja ukkojakin. Juho Hartikainen esitteli vuonna 1916 ilmestynyttä Inkerin Joulu-lehteä, joka sisälsi sivumäärin ensimmäisessä maailmansodassa kaatuneiden inkeriläisten nuorten miesten kuvia. Pitkästä aikaa saatiin kuulla kitarakuoron esityksiä. Ne ovat olleet aina mieliä lämmittäviä ja niin olivat nytkin. Sitten seurasi jotain uutta, sellaista, mitä meillä ei ole ennen ollut, vaikka se olisikin niin asiaan kuuluvaa tällaisissa tilaisuuksissa. Rouva Nappu oli järjestänyt lasten leikkiä ja lauluesityksiä. Itse joulupukkikin saapui. Eikä suinkaan tyhjin käsin, vaan oli runsaat tuomiset kaikille lapsille ja eläkeikään ehtineille vanhemmille. Kiitos lahjoittajille! Kun oli vielä laulettu pari joululaulua, lähdettiin kotiin virkein mielin, monilla tasku makeispussista pullottaen. Oiipa se mukava pukki!

H. M.

Turun paikallisosaston

vuosikokous pidetään Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2, sunnuntaina helmikuun 11 päivänä 1968 klo 14. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät ja mahdollisesti muutkin esille tulevat asiat. Runsasta osanottoa toivotaan.

Johtokunta

Helsingin paikallisosaston pikkujoulu

»Enkeli taivaan lausui näin:
Miks' hämmästyitte säikähtäin?
Mä suuren ilon ilmoitan
Maan kansoille nyt tulevan.»

Tällä kauniilla jouluvirreillä alkoi Helsingin inkeriläisten pikkujoulujuhla Stadionin luentosalissa 10. 12. -67 kello 14.

Alkuvirren jälkeen paikallisosaston puheenjoht. op. Eino Virolainen toivotti vieraat tervetulleiksi, minkä jälkeen rovasti Matti Vironmäki puhui. Naistertsetti: Kerttu Susi, Kaija Vironmäki ja Lauha Torikka, lauloi joululaulun: »Tuo armon valkokyyhky».

Koska vietettiin joulujuhlaa, niin myös lapsia oli saapunut runsaasti ja he antoivatkin ohjelmaan monipuolisuututa ja välittömyyttä.

Koululainen Jorma Korkkinen luki reippaasti runon, Karita Metiäinen esitti pianonsoittoa, pikku Eija Vuorinen lauloi: »Joulupuu on rakennettu.» Näiden esitysten jälkeen op. Eino Virolainen antoi kaikille tilaisuuden kokeilla omia äänivarojaan. Niinpä laulettiin kaksi joululaulua: »Hiljaa, hiljaa» ja »On hanget korkeat niedokset» op. Eino Virolaisen säestyksellä. Seurasi väliaika. Emäntämme pitivät huolen, että »kohvi» oli kuumaa ja piirakat »makuisia». Possipo heill' nyt ja koko vuvvest! Myös samassa salissa pidettiin tämän vuoden joulumyyjäiset. Paljon kauniita ja arvokkaita käsitöitä oli kertynyt myyntipöydälle, josta kaunis kiitos ahkerille tytöillemme. Kaupanteko oli vilkasta ja varmasti moni joulupukin apulainen sai hyviä vihjeitä. Väliajan jälkeen ohjelma jatkui yhteislaululla. Kun tait. Santtu astui yleisön eteen, niin silloin arvasi, että jotain hauskaa oli tulossa. Hän kutittelikin yleisön nauruhermoja hausalla murre-esityksellään »Kukkopilli». Koululainen Airi Nummelin soitti pianoa, Jaana, Eeva, Timo ja Leena Karhu lauloivat ja leikkivät. Kerttu Susi lauloi lasten joululaulun »Aattoilta». Tämän laulun sanat ja sävellys on op. Eino Virolaisen. Op. E. Virolainen myös säesti. Nyt seurasi kaikkien lasten yhteinen esiintyminen, olihan Joulupukkikin lupautunut tulemaan juhlaamme. Opettaja Kaija Vironmäen ja Kerttu Suden ohjaamina lapset leikkivät ja lauloivat suuressa piirissä ja kesken kaiken joulupukki astui sisään kovalla ryminällä. Lapset esittivät ohjelmaa myös joulupukille ja pukki jakoi lahjansa killeille lapsille. Tähän joulupukin vierailuun onnistunut joulujuhlamme päättyikin.

K. S.

Pietarinsuomalaiset kokoontuivat

Entisillä pietarinsuomalaisilla oli 5. 11. Helsingissä NMKY:n Hospizissa yhteinen ohjelmallinen lounastilaisuus, joka tällä kertaa vietettiin erityisesti itsenäisyytemme juhluvuoden tunnoissa. Tilaisuuden avajais-sanat lausui filtri Sulo Haltsonen. Hän kertoi puheessaan muun muassa Pietarin suomalaisen Pyhän Marian seurakunnan kirkon syntyvaiheista ja kirkon tämänhetkisestä kunnosta ja käytöstä. Ilmeisesti tämä kaikille entisille pietarinsuomalaisille läheinen kirkkorakennus vastaisuudessaakin säilytetään taiteellisenä muistomerkkinä, vaikka se ei olekaan nykyään toimiva kirkko. Tri Haltsonen kertoi myös, että Turun yliopisto on äskettäin ryhtynyt keräämään aineistoa Pietarin suomalaisten entisestä elämästä ja heidän uuden elämänsä alkamisesta itsenäisessä Suomessa. Turun yliopisto ottaa siis vastaan kuvauksia vanhasta Pietarista ja sen suomalaisten asukkaiden elämänvaiheista.

Musiikki- ja lausuntaohjelman lomassa kuultiin tilaisuudessa muistelmia Pietarin Viipurin-puolen kansakoulusta — kirkkokouluksi tai rautatieläisten kouluksi kutsutusta — sekä Pietarin suomalaisesta yhteiskoulusta, jonka toiminta varsinaisesti päättyi v. 1918, jolloin sen alkuperäinen opettaja- ja oppilaskunta hajaantui ja siirtyi Suomeen.

Tilaisuuden yhteydessä pidetyssä kokouksessa valittuun toimikuntaan kuuluu edelleen puheenjohtajana filtri Haltsonen. Tilaisuuden kuulutuksesta huolehti johtaja Antti Kekki.

Helsingin Nuorisotoimikunnan

syysillanvietto 25. 11. 67 Brage Föreningenin juhlasalissa oli viihtyisä tilaisuus, jolle olisi suonut hieman paremman yleisömenestyksen. Tanhujoukkue Anneli Virolaisen johdolla oli taas hyvässä vireessä ja esiinnyttyään kahdesti opetti myös hauskoja vanhoja tansseja yleisölle. Nuoret tanssivat neitosemme Monika Kelo ja Pia Oinonen esittivät tällä kertaa laulua, Jorma lausui ja Matti Sundholm ja Mervi Peltonen Elannon Näyttämöltä esittivät Tennessee Williamsin näytelmän »Moonyn poika ei ike» Matti Sundholmin ohjauksena. Tarjottu oli hyvä, arpajaisissa oli oma jännityksensä ja ilta kului mukavasti. Yleisön vähyteen taisi olla syynä mm. se, että Stadionilla kokoonnuttiin heti seuraavana päivänä, Juhlitaan keväällä uudestaan ja entistä paremmin!

Eetu Mesiäisen kupletti

Voi miun sirkkuin, voi miun lintuin,
voi miun varikseini —
kons sie jouvut, harmaasilmä,
mi'un parikseini —
oi riiju-riijuu, oi riiju-riijuu —
tiijet sie?

Voi miun sirkkuin, voi miun lintuin,
voi miun varikseini,
kuin mont kertaa siunkii tähheis
jái miun iltaseini!
oi riiju-riijuu, oi riiju-riijuu —
usot sie?

Muistat sie, kuin ennen vanhaa
rikkahasti eltii,
syötii hapant maitomurruu,
sipulii ja seltii
oi riiju-riijuu, oi riiju-riijuu —
ja ogurtsii!

Miul on kulta Amerikas,
siel heä voa guljajet,
Amerikan keisari heä
vierahaks shelajet —
oi riiju-riijuu, oi riiju-riijuu —
prihodii

(Nämä säkeistöt ovat muistaneet Aapo Iho ja Anni Metiäinen.)

RUOTSIN PUOLELTA

Pyhäinpäivä Örebrossa

Pyhänmiesten päivänä suurilukuinen kansanjoukko oli kokoontunut Örebron kauniiseen St. Mikaelin kirkkopuistoon, meille ruotsin inkeriläisille hyvin pyhälle ja kunioitettavalle, poismenneille ja kadonneille omaisillemme pystytetyn muistokiven ääreen. Oli erittäin ilahduttavaa nähdä niin monilukuinen kansanjoukko eri puolilta Ruotsia ja Suomesta. Erikoisesti oli meille yllätyksenä se, että olimme saaneet mukaamme edustajan Inkeristä, tuomaan terveiset juhlaamme. Saimme tietää samalla senkin, että muistomerkkimme ja sen tarkoitus tunnetaan siellä omaistemme keskuudessa. Juhlallisuudet aloitettiin kokoontumalla St. Mikaelin kirkkoon, jossa paikallinen kirkkoherra K. Lundström piti lyhyen muistojumalanpalveluksen ruotsinkielellä, jonka hyvin sujuvasti A. Juvonen suomensi kirkkokansalle. Ilahduttavaa oli se, että Vesteråsin kuoro oli saapunut ja lauloi kirkossa. Jumalanpalveluksen jälkeen siirryttiin kirkonkellojen soidessa joukolla Muistokivelle, jossa ISK puolestaan laski seppeleen, jonka jälkeen seurasivat Gävlen inkeriläisten, Eskilstunan ja monien muitten paikkakuntien kukkaset. Me mukana olleet olimme hyvin liikuttuneita siitä, että asia on todellakin mennyt meidän sydämiimme ja tulee viemään eteenpäin sitä kallista aatetta ja opastusta, jota olemme esi-isiltämme perineet.

Juhlallisuudet Muistokivellä loppuivat yhteisellä virrenveisuulla.

Tämän jälkeen siirryttiin uudestaan kirkkoon, jossa seurakunnan huoneisto myös sijaitsee. Örebron kerho tarjosi kirkkokahvit, missä J. Hirvonen Örebron emäntien kanssa oli onnistunut erinomaisesti. Kahvitarjoilun aikana ja sen jälkeen puhuivat kirkkoherra Åberg, A. Halttunen, A. Björn ja J. Kemppe

sekä myös ohjelmasta huolehti taas Vesteråsin kuoro. Tilaisuus päättyi yhteisellä virrellä.

Sunnuntaina oli taas juhlakansa kokoontunut kuulemaan Herran sanaa ja nauttimaan Herran Pyhää ehtoollista samassa kirkossa. Tämän jälkeen juhlakansa vetäytyi lähimpien omaistensa ja tuttujen pariin.

Tuntuu siltä, kuten J. Kemppe mainitsi jo puheessaan, että Inkerin kansa, vaikka se on jo sopeutunut ja juurtunut Ruotsin oloihin, silti ei unhoita niitä velvollisuuksiaan, joita meille on jätetty poismenneitä ja kadonneita omaisiamme kohtaan. Olemme iloisia, jos tämä hyvä tapa jatkuisi.

A a p p o B j ö r n, Västerås

ISK:n talvijuhlat

vietettiin loppiaisena Mölndalissa. Paikallisia järjestäjinä olivat Mölndals Sportklubb ja Rådan Suomenkielinen Seurakuntaryhmä yhteistyössä. Kansallinen ilta alkoi kummankin järjestön puheenjohtajan Viktor Mustosen ja Antti Tervon tervehdyspuheella. ISK:n puheenjohtaja oli hengessä mukana, vaikkakin kirjeitse. Hän painotti, että Keskusliitto on hyvin tarpeellinen, kun asumme niin hajallaan Ruotsissa. Mieskvarretti Mölnlyckestä Aadolf Varkin johdolla ilahdutti yleisöä muutamalla laululla, ja kun Sulo Korpelainen Boråsista pakinoi murteista ja nykyajan nuorten vaatemuodista, niin jo alkoi pitkä nauru tuntua poskissa.

ISK:n jäsenseurat ilmoittivat ilonsa ja tyydytyksensä, kun inkeriläinen nuorukainen Aadolf Varkki, vaikkakin ylioppilas Ruotsissa, on jatkanut opintoja teologian alalla Suomessa, antamalla hänelle pienen rahalahjan. »Olkoon tämä lahja enemmän moraaliseksi tueksi. Odotamme sitä päivää kun saamme täältä Ruotsista heimomme keskuu-

desta papin. Toivottavasti sinulla on silloin mahdollisuus toimia inkeriläisten keskuudessa», mainitsi lahjan luovuttaja.

Sitten seurasi tietokilpailu Armas Paakkosen johtamana. Kaikki kysymykset kosketelivat tavalla tai toisella Inkeriä. Pitkän ja tasaväkisen kilvan jälkeen selviytyi Inkeri-tiedon Kivikoskeksi Sulo Korpelainen. Tämän jälkeen esittivät sisarukset Sundkvist ja Hälle korkealuokkaista kaksinlaulua, ja ensimmäinen jakso päättyi Armas Paakkosen lukemaan murrejuttuun Viksit pöksyt. Tauon jälkeen saimme uudestaan nauttia siitä juhlahetkestä kun inkeriläisten muistokivi paljastettiin Örebrossa — vaikkakin vain filminä. Kansallishymnin jälkeen päättyi ilta pastori Lassilan pitämään iltahartauteen. Sunnuntaina jatkuivat talvijuhlat jumalanpalveluksella Mölndalin kirkossa, saarnaajana past. Santanen. Sen jälkeen kokoonnuimme vielä kerran päättäjäisseroihin.

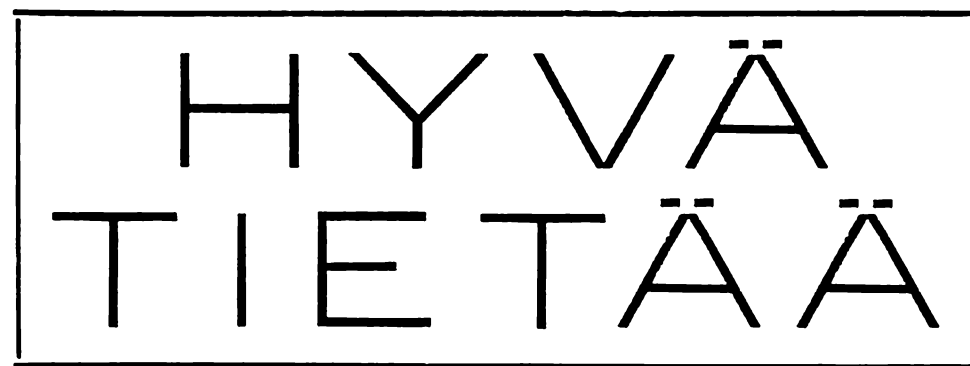
A. P.

Tampereen paikallisosaston johtokunnan kokous on 28. 1. 68 sihteerin luona. Seuraavat kuukausitilaisuudet pidetään 4. 2., 3. 3. ja 7. 4.

Inkeriläisten Yhdistys ry:n vuosikokous pidetään sunnuntaina maaliskuun 10. päivänä 1968 klo 14 Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa Mannerheimintie 5, Helsinki.
Käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

J o h t o k u n t a

— että näin presidentinvaalien aikaan voimme lukea vaikkapa Presidentin päiväkirjaa. Sen on kirjoittanut Lauri Kristian Relander, joka tuli maamme päämieheksi vuoden 1925 presidentinvaaleissa. Nyt julkaistu teos on vasta päiväkirjan ensimmäinen osa ja käsittää vuodet 1925—27. Kustantaja on Weilin + Göös.

— että Amnesty International-niminen kansainvälinen järjestö, jolla on nykyisin ala-osa myös Suomessa, yrittää auttaa poliittisia vankeja kaikkialla maailmassa koettamalla kaikin laillisin keinoin herättää viranomaisten ja yleisön kiinnostuksen vankiin ja saada hänet siten vapautetuksi. Amnestyn jäsenet työskentelevät pieninä ryhminä, hankkivat tietoja vangista, hänen tuomionsa ja olinpaikastaan. Amnesty auttaa myös vangin perhettä lähettämällä vaatteita ja rahaa. Helsingissä Amnestyyn kuuluvat opiskelijat ja koululaiset ovat järjestäneet myyjäisiä ja saaneet mm. erään eteläafrikkalaisen vangin perheelle avustusta muutamaksi kuukaudeksi. Amnestyn päämaja on Lontoossa.

— että suomen kielen sana **vapaus** on ehkä jo tuhannen vuoden takainen laina muinaisvenäjältä, jossa svoboda kuten myös useissa muissa slaavilaisissa kielissä merkitsee nimenomaan vapautta ja riippumattomuutta, mutta aikoinaan myös vapaata uutisasutusta, siirtokuntaa, tšekissä lisäksi jopa sankaria.

(Kustaa Vilkuna Kalevalaseuran ja Suomalaisuuden Liiton julkaisussa Vapauden perintö 1967)

Aatami Kuortti Alppilan kappalaiseksi

Joulukuun 3. ja 4. päivänä toimitettiin Helsingissä Alppilan seurakunnassa papinvaalit, joissa seurakunnan kappalaiseksi valittiin II vaalisijalle asetettu Kallion seurakunnan virallinen apulainen, pastori Aatami Kuortti. Hän sai vaalissa 193 ääntä I vaalisijalla olleen saadessa 96 ja III vaalisijalla olleen 37 ääntä.

75 vuotta

täytti 25. 11. 67 A. Kurvinen Turussa Vasaramäessä Vaapukkatie 21:ssä. Poika, tyttäret ja vävyt perheineen sekä runsas ystäväjoukko oli juhlimassa syntymäpäiväsankaria. Tilaisuudessa laulettiin virsiä, pidettiin puheita, nautittiin pöydän antimista ja vietettiin viihtyisää iltaa vanhojen ystävien kesken.

J. H.

Omaisista etsitään

Anna Antintytär Savolainen os. Pöllä s. 1904 Valkeasaaren Vanhassa Alakylässä ja lapsensa Edvard ja Eino Paavonpoika s. 1924, 1926 Valkeasaaren Kirkonkylässä. Eno Petroskoissa haluaisi yhteyttä. Henkilöitä, jotka jotain tietävät k.o. henkilöistä, pyydetään ottamaan yhteyttä Inkeriläisten yhdistykseen tai puh. 478254 Allanmaa.

Sakari Pöllä, joka on ollut Suomessa v. 1919, on tietojen mukaan kuollut, mutta häneltä olisi jäänyt lapsia. Setä Petroskoista haluaisi yhteyttä. Jos joku tietäisi jotain k.o. henkilöistä, pyydetään ottamaan yhteyttä Inkeriläisten Yhdistykseen tai puh. 478254 Allanmaa.

Levitä Inkeri-tietoutta

Jos Sinulla sattuisi olemaan ystäväpiirissäsi henkilöitä, joille haluat jatkuvasti tiedottaa toiminnastamme kuin myös levittää heille Inkeri-tietoutta, niin tilaa heille lahjaksi Inkeriläisten Viesti.

Tätäkin tietä me saamme paljon aikaan. Hämmästyttävät heimostamme ja toiminnastamme hälvänevät ja meitä tullaan ymmärtämään oikein. Kanssaihmiset tulevat tietämään päämääristämme: hankkia Inkerikoti ja valmistuttaa Inkerin historia. Nämä ovat merkittäviä pyrkimyksiä, jotka tarvitsevat lehtemme lukijoiden myötätuntoa ja tukea.

SUURARPAJAISET

Kova rynnäkkö on ohi. Arpajaistouhu on päättynyt. Kun näin tuoreeltaan asiaa tarkastelee, niin on suorastaan ihme, että me pääsimme 10 %:iin koko myynnistä. Olihan toisilla järjestöillä jo lähtöhetkenä koko myyntiorganisaatio valmiina, mutta meidän oli se tuolloin tyhjältä luotava. Kuvaavaa heimolaistemme valppaudelle on, että joukostamme löytyi peräti 500 henkilöä, jotka tämänkin työn tärkeyden oivalsivat. Te kunniotettavat asiamiehet olette toiminnallanne osoittaneet valvetuneisuutenne. Suurin osa Teistä luovutti asiamiespalkkionkin Inkerikodin hyväksi. Se ei ollut välttämätöntä, sillä jokaisella oli työssä myös posti- y.m. kuluja, mutta Te tahdoitte tälläkin tavalla edistää Inkerikoti-asiaa. Kertynyt summa on huomattava. Esitämme jokaiselle asiamiehelle mitä parhaimmat kiitoksemme ja palaamme arpajaisloppuselvittelyyn seuraavissa numeroissa.

Turhaan emme anoneet arpajaislupaa. Turhaan ette arvoisat asiamiehemme toimineet. Lopullinen voittomme selviää helmikuun aikana ja silloin monen silmät aukenevat. Näinkin voi saada varoja kasaan.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ
Väinö Kekki Kaija Vironmäki

Mie sain tilauksii

Näin kirjoittaa Helenseukko:

»Mieku joulupyhhi alla sain Siult kirjan ja siin olj tuas asjamiespaperit, nii mie uattelin, jot mist mie niitä tilauksii suan ku meikäläisii koko pitäjäs ellää vua kaks perettä. A sit ku mie olin yön muant ja nousin uamusil rovatiss, pesin silmäin ja siunasin itsein, niin miul asja selken.

Kohvit juotuain mie mänin meije kappalaisse puhheil ja luain hänel mill asjaal mie nyt uon. Hiä miut het ymmärs ja tilas lehen ja kehoitti mänemää toisiikii luoks. Mie tein työtä käsettyy ja saman päivään käin apteekkaril, käin kauppiaal, käin hyyvvi ystäviin luon, siin olj työmiehii ja herroi ja hyvin monet heist tilasiit. Sit miul juolaht mielehein meije kylän oikee rikas, mut saita talonpoika. Mie tavai mänin hänenkii luo ja ku esitin asjain nii ihme tapahtui. Hiä sanoi, jot sillo ku hiä olj hätissää, nii hiä sai kaks inkerläistä perttä talohee. A hyö vast olliit hyyvvi työntekijöit, jot ihka heije muistoks mie tillaan teije lehe. Tiä olj jo ihme.

A nyt näät, jot miul on paperiis kahek-santoist tilausta ja niist on vua kaks meikäläisiil, kaik muut on suomenmuakkoisiil. Sie kiruta täst lehes, nii miä tiijä vaik monj muukii otta asjan vartee ja tekköö niiku mie tein. Vaikiata se ei olt yhtää, vua joka paikaas sannoit, jot Työhä uotto ihmelapsii, ku kaiken jälkee viel jaksatto rakastaa ommaa heimojanne näin kovast.»

Näin kirutti Helenseukko. Hän oivalsi, että mitä enemmän me saamme levitettyä leh-teämme suomenmuakkoisten keskuuteen, sitä väkevämmäksi tulee tietoisuus heimostamme ja tämänhetken pyrkimyksistämme. Ja sitä helpommin me saamme osaksemme myötätuntoa ja tukea. Helenseukko ymmärsi tämän ja hän toimi aivan oikein. Kiitos Helenseukko. Olit hyvänä esimerkkinä monelle monelle muulle.

V. P. K.

ÄIJÄT, ÄMMÄT, ISÄT ja ÄIDIT

Viime numerossamme kehotimme Teitä mahdollisuuksienne mukaan tilaamaan vunu-koillenne ja lapsillenne lahjaksi Inkeriläisten Viestin.

Tämä kehotuksemme ei mennytkään hukkaan, vaan olemme saaneet ilahduttavan runsaasti näitä lahjatilauksia. Tässä piilee suuri asia. Monet jälkeläisistämme ovat loitonneet heimoasiasta, mutta tällä tavalla kun he saavat kerran kuukaudessa lehtemme ikäänkuin muistuttajaksi, he lämpenevät uudestaan heimoasialle. He tulevat civalta-maan, että on kunniakasta kuulua sellaisen sinnikkään heimon jälkeläisiin kuin Inkerin heimo on ollut.

Lehden asiamiehet

Ilahduttavan moni Teistä on jo lähettänyt tilauskaavakkeensa monine tilauksineen. Kiitos Teille.

Vuosi sitten toimitte esimerkillisen reippaasti ja tuloksena oli levikin kaksinker-taistuminen. Tuntuu siltä, että tänä sama ripeys on vielä jäljellä. Teillä tuntuu olevan halua viedä levikki vieläkin suuremaksi. Kiitos tästäkin.

Kehotamme perehtymään toisaalla lehdes-sä olevaan kirjoitukseen, jossa kerrotaan Helenseukon saavutuksista. Ehkä moni saa siitä uutta virikettä. Kiitos tästäkin etukäteen.

Monet asiamiehistämme ovat samalla lähettäneet suorituksetkin. Sehän menee samalla, eikä pääse myöhemmin sekoittamaan asioita. Kiitos tästäkin toiminnastanne.

Jäämme odottamaan jatkotilauksianne. Tarkkailkaa silmät auki. Muutamakin lisätilaus ja muutamakin uusi tilaus kohdaltanne parantaa paljosti asemaamme.

Vuosi 1968 olkoon lehtemme levikin hui-pentumavuosi. Kiitos etukäteen.

V. P. K.

ARPAJAISTILITYKSET

Arpajaistilitysten viimeinen päivä oli 4. 1. 68, mutta tuolloin muutama asiamies ei vielä ollut tilitystään hoitanut. Kehotamme tekemään sen nyt heti.

Helsingin paikallisosaston

vuosikokous pidetään Stadionin kerhohuoneistossa 28. 1. -68 klo 14. Toivotaan kaikkien inkeril. asioista kiinnostuneiden osaston jäsenten saapuvan kokoukseen pohtimaan osastomme toimintaa alkavalle vuodelle.

Tervetuloa!

Johtokunta

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

LEVITÄ OMAA LEHTEÄ!

INKERILÄISTEN VIESTI ON YHDYSSITEENÄ SUOMESSA JA RUOT-
SISSA ASUVIEN ENT. INKERINSUOMALAISTEN VÄLILLÄ. LEHTEM-
ME KOETTA KERTOAA MYÖS MUISSA MAISSA OLEVIEN INKERI-
LÄISTEN JA HEIDÄN JÄLKELÄISTENSÄ ELÄMÄSTÄ.

NÄYTÄ LEHTEÄMME TUTTAVILLES! PYYDÄ HEITÄ TILAAJIKSI!

HANKI JOKIN UUSI TILAUS TAI MAKSULLINEN ILMOITUS!

MUISTA MYÖS KIRJOITUKSILLASI OMAA HEIMOLEHTEÄ!

inkeriläisten viesti

elmikuu 1968

numero 2

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:

Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660.
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI:

Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30 636.

TILAUSMAKSUT:

Konttorin osoitteella postisiirtotilille
30 636.

TILAUKSET JA ILMOITUKSET:

Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33,
puh. 487 619.

TILAUSHINTA:

mk 6:— vsk, sekä koti- että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk 150:—
1/2 » » 80:—
1/4 » » 50:—

PÄÄASIAMIEN RUOTSISSA:

Armas Paakkonen.
Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS
R. Y.

ARVOISAT TILAAJAMME

Tämän numeron mukana seuraa jokaista
estiamme postisiirtokortti. Se on tarkoi-
ttu vain **niitä varten, jotka** tähän mennes-
eivät ole vuosikertamaksuaan vielä suo-
ritaneet. Suuri joukko Teistä on jo tämän
orituksen antanut joko asiamiehellemme
i sitten lähettänyt sen suoraan meille.
äytännöllisistä syistä meidän kuitenkin on
kko tässä yhteydessä panna tämä kortti
kaiseen numeroon. **Tämä kortti koskee**
in niitä, jotka eivät ole tämän vuoden
ausmaksua vielä suorittaneet.
Me toivomme, että jokainen, joka ei vielä
e suoritustaan tehnyt, tekee sen heti, mut-
muistakaa: **kirjoittakaa oma nimenne**
orttiin. Se on välttämätöntä.
Viime vuonna saimme 12 sellaista lähe-

tystä, josta puuttui lähettäjän nimi. Meidän
on vaikea tuolloin arvata, ketä lähetys kos-
kee, ja näin ollen jokainen noista 12 ra-
hansa lähettäneestä jäi ilman lehteä, vaikka
rahat olikin lähettänyt.

Jollette itse tarvitse tilillepanokorttia,
antakaa se mahdollisesti hankkimallenne
uudelle tilaajalle tai lähettäkää se hänen
puolestaan!

Kortit on painettu kaksikielisinä ja päte-
vät myöskin Ruotsissa. Ruotsista olemme
tosin saaneet ihmeteltävän paljon suorituk-
sia jo asiamiestemme välityksellä, mutta
kyllä joitakin vielä on maksamatta.

INKERILÄISTEN VIESTIN
TOIMITUS

KANSIKUVA KERTOON: Kuvamme tuulimylly oli Kupanitsan Suuren Kikkerin ja Pie-
nen Kikkerin kylien välisellä pelloilla. Mylly oli kalkkikiveä, ja siinä jauhatettiin viljaa
myös laajalti ympäristöstä. Juuri tämä kuva johti muutamia vuosia sitten inkeriläissy-
tyisen, sotien aikana pikkupoikana Espanjaan saakka joutuneen José Laisaaren (ent.
Juho Mutasen) syntymäpaikan selville saamiseen. Hän tunsikin kuvan ja siitä alettiin kerä-
vyyhteä, kunnes päästiin selville, että José oli kotoisin Suuresta Kikkeristä. Tällä het-
kellä hän asuu Espanjassa, mutta ehti tietävästi Suomessa käydessään solmia avioliiton
suomalaisen tytön kanssa.

Laamanni Harry Brotherus:

ERÄS RAPORTTI

Kirjassani »Vaeltava oikeus» olen kuvaillut havaintojani ja kokemuksiani Saksassa talvella ja keväällä 1943. Mahdollisuus matkustaa tapaamassa inkeriläisiä järjestettiin minulle siten, että sain määräyksen toimia Saksan työrintaman (Deutsche Arbeitsfront) alaisena suomalaisten työläisten huoltajana. Tässä ominaisuudessa laadin paikallisen työrintamapäällikön hra Willin pyynnöstä huhtik. 27 p:nä päivätyyn selostuksen matkoilla tekemistäni havainnoista. Willillä oli vilpiton halu parantaa inkeriläisten työoloja; havaitsin kuitenkin ennen pitkää, että hänen mahdollisuutensa siihen olivat rajoitetut. Raportissani koetin mahdollisimman selvästi painottaa havaitsemani epäkohtia, joita oli paljon. En pyri näin perästäpäin väheksymään niitä. Mutta kun ajattelee inkeriläisten Suomeen siirtymisen jälkeen Itä- ja Länsi-Preussissa ennen pitkää alkanutta murhenäytelmää, on ilmeistä, että ihmisten mielissä jo talvella 1943 ja sitä ennenkin on vallinnut tavaton jännitys ja ahdistus. Tämäkin on varjostanut myös inkeriläisten oloja. Suomessa, oman heimon keskuudessa, inkeriläiset eivät vaikeissa olosuhteissa kaikkialla viihtyneet.

Seikat, jotka raportissani olen esiintuonut, ilmenevät jo kirjastani. Myrskyisten vuosien erästä vähäpätöistä yksityiskohtaa valaisevana asiakirjana raportin julkaiseminen ehkä puolustaa paikkaansa.

»Havaintoja Gau Danzig—West-Preussissä työskentelevien suomalaisten oloista.

Yleiset olot ja johto.

Inkerinmaalta Saksaan työhön saapuneiden suomalaisten kohtelu ja olot pohjautuvat siihen seikkaan, että nämä suomalaiset neuvostokansalaisina luetaan Ostarbeitereihin kuuluviksi ja heitä kohdellaan sellaisina.

Joitakin poikkeuksia tosin on. Niinpä suomalaiset ovat yleensä menestyksellä kieltäytyneet kantamasta Ost-merkkiä. Leireissä heidät on yleensä eristetty venäläisistä. Jotkut suomalaiset ovat saaneet vaatekortteja ja muutamassa harvassa tapauksessa heille maksetaan vapaan työläisen palkka.

Mutta olen havainnut, että esim. Dt-Eylaun seudulla suomalaisilta on jälleen otettu heille annetut vaatekortit ja poliisiviranomaiset ovat vaatineet heitä kantamaan Ost-merkkiä.

Suomalaisten oloissa ja kohtelussa vallitsevat epäkohdat ovat osaksi sellaisia, että muutos voidaan aikaansaada vasta kun heidän kansallisuutensa on virallisesti tunnustettu. Mutta eräissä suhteissa voidaan, kuten paikatellen on tapahtunutkin, viranomaisten ja työnantajien hyvällä tahdolla jo ennen virallista tunnustamista tarkoituksenmukaisin toimenpitein aikaansaada helpotuksia suomalaisten oloihin.

Suomalaiset ovat enimmäkseen työssä maataloudessa, kartanoissa ja talonpoikaistaloissa. Useimmiten he, missä työläisiä on enemmän, asuvat yhdessä venäläisten, ukrainalaisten tai puolalaisten kanssa. Aivan yleisesti he valittavat, että venäläiset ja puolalaiset heitä sortavat, lähinnä sen vuoksi, että heidät katsotaan Saksan kanssa ystävällisissä suhteissa olevaan kansaan kuuluviksi ja tiedetään heidän miehisten omaistensa taistelevan vapaaehtoisina Saksan tai Suomen armeijassa. Tämä epäkohta voitaisiin poistaa erottamalla suomalaiset muiden työläisten yhteydestä ainakin asuntoon nähden. Koska kuitenkin kartanoissa tai talonpoikaistaloissa voi tuottaa vaikeuksia järjestää eri asunto suomalaisille, olisi tarkoituksenmukaista kerätä suomalaiset määrättyihin työpaikkoihin, joissa on yksinomaan suomalaista työväkeä. Pordenaun kylässä paikallisen talonpoikaismohtajan Warkentinin luona näin hänelle hiljattain saapuneen kirjeen, jonka mukaan maakunnan talonpoikaismohtaja oli antanut määräyksen sijoittaa suomalaiset edellämainitulla tavalla. Sanotun määräyksen mukaan oli suomalaisiksi katsottava henkilö, joka omisti kotipaikkakuinallaan saamansa, turvallisuuspoliisin antaman todistuksen kansallisuudestaan, sekä sellainen henkilö, jonka toiset suomalaiset tunnistivat suomalaisiksi.

Suomalaisilta on eräissä paikoissa, samoin kuin Ostarbeitereiltä, liikkumisvapaus miltei tyystin evätty, vieläpä suljetaan heidän asuntonsa ovi yöksi ulkoapäin.

Saman perheen jäsenet on erotettu toisistaan, mikä tietenkin vieraassa maassa oleskelevissa synnyttää levottomuutta ja ikävöimistä.

Monessa paikassa lepopäivää ei pidetä, vaan suomalaisten on työskenneltävä viikon ympäri.

Suomalaiset ovat luterilaisia ja syvästi uskonnollista väkeä. Uskonto on bolshevistisen sorron aikana ollut heidän tukena ja auttanut heitä säilyttämään kansallisuutensa. Kaikkialla suomalaiset ovat pyytäneet, että heille järjestettäisiin tilaisuus uskonnon harjoittamiseen.

Kohtelu kartanoissa on monasti huonoa. Eräissä paikoissa suomalaiset jopa valittavat, että käytetään ruumiillista kuritusta. Talonpoikaistaloissa kohtelu on vaihtelevaa, toisissa samanlaista kuin kartanoissa, toisissa erikoisen ystävällistä.

Kaikissa näissä kohdissa olisi nähdäkseni parannus jo nyt aikaansaatavissa.

Asunto-olot.

Työleireissä asunto-olot ovat yleensä hyvät, koska niissä suomalaiset on joitakin poikkeuksia lukuunottamatta erotettu Ostarbeiterien yhteydestä.

Kartanoissa ja suurissa talonpoikaistaloissa asunto-olot ovat yleensä kehnot. Asunto voi olla karjasuojan yhteydessä, asunnoksi muutetussa kanalassa tai muussa asunnoksi oikeastaan kelpaamattomassa rakennuksessa. Asunto-oloja on vielä omiaan huonontamaan yhdessäasumus muiden kansallisuuksien kanssa.

Pienemmissä talonpoikaistaloissa työskentelevien asunto-olot ovat yleensä tyydyttävät.

Vaatekorttien puutteessa suomalaiset ovat saaneet tulla toimeen yksinomaan mukanaan tuomillaan vaatteilla ja jalkineilla. Tästä johtuen vaatetustilanne on yleensä keho. Tilannetta huonontaa lisäksi se, että useasti suomalaisille ei ole annettu saippuaa eikä pesupulveria.

Talonpoikaistaloissa suomalaiset ovat voineet saada isäntäväen vanhoja vaatteita ja saippuaakin.

Ravinto ja palkka.

Useassa paikassa suomalaiset ovat esittäneet minulle valituksia siitä, ettei heille ole

annettu niitä elintarveannoksia, mitkä heille kuuluvat. En ole kyennyt tutkimaan näiden valitusten oikeutusta.

Suomalaisille maksetaan, joitakin poikkeuksia lukuunottamatta, palkkaa Ostarbeiterien tariffin mukaan. On esitetty valituksia siitä, ettei tuotakaan palkkaa ole säännöllisesti suoritettu.

Työ.

On esiintynyt tapauksia, jolloin suomalainen työntekijä on valittanut työtä liian raskaaksi, joko sen vuoksi, että hän on sairaalloinen, liian nuori tai henkisen tai kevyemmän työn tekijä. Tällaisessa tapauksessa voitaneen asianomainen siirtää hänelle sopivaan työhön. Yleensä suomalaiset ovat talonpoikaiskansaa ja kaikkialla heitä on kiitetty paitsi siisteydestään ja huolellisuudesta myös ahkeruudestaan. Tämä on sitä merkittävämpää, kun suomalaiset nykyisissä oloissaan eivät voi useinkaan tuntea varsinaista työniloa. »Työssä meitä käsitellään suomalaisina, mutta palkanmaksussa ryssinä», sanottiin eräässä kartanossa. Elämänhalun ja työn ilon palauttamiseksi olisi ensijaisen tärkeitä:

- a) että kaikki suomalaiset työntekijät otetaan selville;
- b) että heidän kansallisuutensa tunnetaan; sekä
- c) että suomalaisia kohdellaan siten, että he tuntevat olevansa ystävällismielisen kansakunnan vapaita työntekijöitä.

Puheenalaisen päämäärän saavuttamiseksi on edellä lueteltujen epäkohtien poistamisen lisäksi kansallisella valistustoiminnalla erikoisen suuri merkitys. Inkeriläisissä on herätettävä tunne, että on olemassa maa, Suomi, joka lukee heidät omikseen, joka valvoo heidän etujaan ja jonne he kerran saavat siirtyä aloittamaan uutta elämää oman kansan keskuudessa silloin kun heidän työtään ei Saksassa enää tarvita.»

KIITOS

Kun en ole onnistunut kirjeitse tavoittamaan kaikkia niitä, jotka viime syksynä muistivat minua kauniilla lahjalla, esitän täten kaikille antajille sydämellisen kiitokseni.

Harry Brotherus

P. Raski:

Taivasten valtakunta on tullut lähelle

Puhuessamme maasta ja elämästä maailmassa olemme tottuneet sanomaan: täällä alhaalla. Ajatellessamme taivasta ja kaikkea mahdollista siihen liittyvää sanomme: tuolla ylhäällä. Nämä kaksi vastakkaista käsitettä eivät maailmankaikkeudessa tarkoita paikallisesti eri suuntia, vaan sitä valtavaa eroa mikä on maallisilla ja taivaallisilla sekä kaikkiin niihin liittyvillä asioilla. Raamattu kertoo taivaasta vertauskuvin, koska siinä on puhe kokonaan uudesta, meille ihmisille tuntemattomasta ulottuvuudesta ja olotila siellä on täysin inhimillisen käsityskyvyn yläpuolella. Kuitenkin Raamatusta on selvästi ja monin tavoin ilmaistu millainen henki ja mieliala siellä vallitsee. Ilmeskyskirja toteaa, ettei sinne ole pääsevä mitään epäpyhää, ei kauhistusten tekijää eikä valhettelijaa, siellä ei ole oleva mitään kirousta, ei kyyneleitä eikä kuolemaa, ei murhetta, ei parkua eikä kipua.

Kun Jeesus julkisen toimintansa alussa sanoi: »Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle», käy näistä sanoista ilmi, että hänessä on taivas tullut meitä hyvin lähelle, aivan meidän keskellemme, niin että meillä on mahdollisuus hänen välityksellään päästä yhteyteen pyhän Jumalan kanssa jo täällä alhaalla maan päällä vaeltaessamme, vieläpä aivan jokapäiväisten arkiaskareittemme keskellä, jopa niin läheiseen yhteyteen, että pääsemme häneen nähden lapsen asemaan ja saamme kutsua häntä taivaalliseksi Isäksemme.

Meillä ei ole muuta mahdollisuutta oppia tuntemaan Jumalaa kuin hänen Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Jos hylkäämme Kristuksen, hylkäämme samalla Jumalan. Loukauskivenä asiassa on se, että Jeesus Kristus ei tuonut taivasten valtakuntaa maan päälle näkyvässä muodossa,

ei minään murskaavana mahtina, joka kerta kaikkiaan olisi kukistanut kaikki vihollisensa, vaan hänen tehtävänään oli kirkastaa meille nöyrä, alhainen, ihmisen kärsimyksiin astunut, ihmisiä heidän käsimyksissään palveleva ja omalla kärsimyksellään heidät pelastava Jumala. Edellinen diktatorinen menettelytapa olisi ollut meidän ihmisten mielestä hyvin käsitettävä toimenpide syntiinlangennutta, kelvotonta, Jumalan tahdon tieltä luopunutta ihmissukukuntaa kohtaan. Tuhoavathan tämän maailman diktaattorit armotta vihollisensa. Jälkimmäistä menettelytapaa sen sijaan on luonnollisen ihmisen vaikea käsittää: mikä Jumala on sellainen, joka itse alentuu kärsimään ja häpeämään syyllisten edestä? Asia on niin ihmisjärjen vastainen, että siihen ei kukaan pääse älyperäisesti sisälle. Sen käsittää yksin Jumalan Hengen synnyttämä usko. Jeesus sanookin, ettei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla eikä voida sanoa: **»Katso, täällä se on, tahi tuolla, sillä Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä.»** Taivasten valtakunta tuli maan päälle Jeesuksessa Kristuksessa. Kysymys on vain siitä, otammeko hänet vastaan omana henkilökohtaisena Vapahtajanamme, saako hän tulla sydämemme ja elämämme valtiaaksi?

Kun maalliseen kotiimme pyrkii vieras, voimme kohdella häntä eri tavoin. Tavallisesti otamme hänet vastaan ulkonaisten kohteliaisuusääntöjen mukaisesti, joskus ehkä välinpitämättömästi tai suorastaan harmistuen. Mutta jos vieras on oikein odotettu ja mieleinen, on vastaanotto mitä sydämellisintä. Samoin käy Jeesuksen kolkuttaessa ovellemme. Vain sellainen, joka on kiusautunut maallisista kahleistaan, jolla on raskautettu omatunto tai turmeltunut, kuolemaan käyvä ruumis ja

surujen ja ahdistusten vaivaama sielu, vain hengellisesti köyhä, tyhjä ja alaston, joka janoaa ja isoa pelastusta, valoa ja selkeyttä, vain sellainen avaa hartaasta halusta sydämensä Jeesukselle. Hän yhtyy koko sydämeensä psalmilaulajan sanoihin: **»Syvyydestä minä huudan sinua, Herra. Herra, kuule minun rukousteni ääntä. Jos sinä, Herra, pidät mielesäsi synnit, kuka silloin kestää. Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin. Minä odotan Herraa, minun sieluni odottaa, ja minä panen toivoni hänen sanaansa. Minun sieluni odottaa Herraa hartaaminin kuin vartijat aamua.»**

Herra kuulee. Hän saapuu. Ihmeellinen valo hulmahtaa sydämen pimeyteen. Kahleet katkeavat. Kuormat heltiävät. Anteeksiannon rauha valtaa koko olemuksen. Jumalan Pojan haavoista virtaava veri huuhtelee sitä kuin paisuva meri. Murhe muuttuu ylistykseksi.

Kun näin käy sinulle ja minulle, me alamme opetella puhumaan taivaallisen Isämme kanssa, joka on tehnyt kohdallamme ihmeensä: on kirkastanut meille itsensä Pojassaan Kristuksessa. Jumala ei ole enää meille yksinomaan korkea Herra ja Kuningas, jonka edessä tällainen maan mato ei merkitse mitään, vaan hän on kärsivä kanssakulkijamme, Suuri Ristinkantaja, joka ottaa meidän kaikkien taakat harteilleen. Hän astuu meidän vuoksemme vaarallisiin syvyyksiin ojentaakseen avuttomalle armahtavan kätensä. Ihmeitten ihme: taivaan ja maan Herra alhaalla syvyydessä kaikkein kurjinta etsimässä. »Niin alhaalla kenkään ei kulje, ettei siellä Jeesus ois. Ei ketään hän luotansa sulje, ei ketään karkoita pois.»

Me emme itse kykene tekemään parannusta. Vain Jeesuksessa pääsemme vapaaksi oman itsemme kahleista. Pääsemme irtautumaan hetkelisyydestämme ja lyhytjännitteisyydestämme, kun saamme elää elämäämme iankaikkisuuden valossa.

Rivit harveneavat

Lokakuun 14 p:nä kuoli Venäjällä Tsalnassa Sofia Häyhänen o.s. Telkkinen 82 v. ikäisenä. Hän oli syntynyt Venjoen seurakunnassa Kaskisaaren kylässä.

Viimeiset elinvuotensa raskaitten pakolais-taipaleitten jälkeen hän eli tyytyväisenä ja kiitollisena lastensa hoidossa.

Pitkä, raskas elontaival,
ohdakkeinen tie
väsyneen matkamiehen
Isän kotiin vie.

Syvällä kaipauksella kauniista ja velvoittavaa muistoansa kunnioittaen:

Omaiset.

Voimme ylistää Isää ylipääsemättömiltä näyttävinä silmänräpäyksinkin, koska tiedämme hänen olevan voimallisen johtamaan elämäämme sen kaikissa vaiheissa.

Elämä taivasten valtakunnassa voi alkaa maan päällä ilman mitään hurmahenkisyyttä tai luopumista jokapäiväisen elämän tehtävistä. Päinvastoin se antaa puhtautta, rehellisyyttä ja oikeat mittasuhteet kaikkiin tekemisiimme. Se ei täällä alhaalla tule vielä suinkaan olemaan täydellistä, mutta se on jatkuvasti vilpittömästä pyrkimistä Kristuksen seuraamiseen, vieköön hän meitä millaista tietä hyvänsä.

Jukka Tirranen:

Kuivaisiin kunnan Lieskulan kylä n. vuosina 1900-1916

(Jatkoa heinä—elokuun numerossa julkaistun kirjoitukseen)

Tien länsipuolella:

Sohvila, taloa asui Matti Tahvananpoika Tirranen vaimonsa ja 4 lapsensa kanssa. Matti oli vähän viinaan taipuva, ei ajanut maitoa Pietariin, mutta syyskesällä kuljetti tatteja, joita kylän lapset ja miehetkin keräsivät. Talossa sattui vuosisadan vaihteessa kohtalokas onnettomuus. Pääsiäis-aamuna lasten piti lähteä »ajamaan kuostia», mutta vanhempien välillä syntyi riita lasten vaatteiden kehnoudesta ja Matti otti vaimoaan tukasta kiinni ja pyöräytti, jolloin tämä kaatui lattialle ja kuoli. Paikalle kutsuttiin lääkäri, joka totesi asian sydänhalvaukseksi. Vainaja haudattiin. Myöhemmin asiasta meni kantelu viranomaisille ja vainaja kaivettiin haudasta ja toimitettiin ruumiinavaus, jossa kuoleman syyksi todettiin sama kuin aikaisemminkin. Vaimo oli omaa sukua Pusa, kotoisin Oinaalan Pusalan talosta (Vuokratalo). Tapauksen johdosta menetti Matti henkisen tasapainonsa eikä sitä enää kokonaan saavuttanut koko elämänsä aikana. Oli milloin uskovainen, milloin jumalankieltäjä, milloin mitään mieltään.

Setälä, taloa asusti Sohvin Matin vanhempi veli Simo ja vaimonsa Varpu. Simon isä oli Mattilan talon Matti Simonpojan veli Tahvana. Lapsia ei perheessä ollut. Simo kuoli tapaturmaisesti Pietarin reissulla.

Tuuhaala, taloa asui Tahvana Tuuhas äitinsä ja vaimonsa kanssa. Tahvana meni naimisiin myöhään, ollen jo yli 46-vuotias. Tahvana oli viettänyt aivan raitista elämää, mutta mentyään naimisiin hän jonkun ajan perästä alkoi nauttia viinaa, piti sitä erittäin hyvänä ja suri, ettei ollut ennen nauttinut. Noin kolmen vuoden kuluttua viinan käytön aloittamisesta hän jo kuoli.

Seppälänmäki:

Joronen, Matti ja Piatta Hyötynen sekä kolme poikaa. Talo oli kylän heikoimpia. Piatta oli kiukkuinen ja pahansuinen akka. Poika Joros-Jussi oli kyläkunnan pahin tappelija, mutta sai toisilta pojilta kerran pahan selkäreunan, josta otti myöhemmin opiksi. Käytti viinaa.

Seppälä, taloa asui Aapro Tahvananpoika Tirranen (eivät olleet sukua aikaisemmin mainituille Tirrasille) vaimonsa ja lastensa kanssa. Pojat: Tahvana, Mikko, Paavo ja

Jussi. Mikko meni naimisiin Pentikäisen Aunen kanssa kotivävyksi. Aapro hoiti pajaa poikiensa kanssa, oli hyvä tarinamies ja innokas saskin (tammi) pelaaja Vebjan hartsoonassa ja myöhemmin osuuskaupan tshainoissa. Paavo kuoli nuorena miehenä ja Jussi ensimmäisen maailmansodan pyörteissä saamaansa sairauteen.

Mikkola, taloa asui Aapron veli Mikko Tirranen vaimonsa ja kahden poikansa kanssa, joista Mikko oli nuorempi ja innokas sekä erittäin taitava saskin pelaaja. Vanhempi Tahvo ei ollut kovin vilkas lapsenakaan.

Suvantola, taloa asuivat Aapro Tirrasen veljen Tahvanan pojat Matti ja Tahvana Tirranen perheineen. Näistä Tahvana oli vahva ja rivakka mies.

Pekkola, taloa asui Juhana Pekonpoika Tirranen (Pekon Juha). Talo ei oikein kehittynyt (ei ollut läheistä sukua Aapro Tirraselle). Tytöistä toinen meni naimisiin Salakan Tepon kanssa ja heille rakennettiin talo eri paikkaan Oinaalaan menevän polun varteen.

Ne olivat varsinaiset Seppälänmäen talot.

Tuuhaalan talon maalla oli mökki, jossa aikaisemmin asui Simukka Liisoinen (Salakka) ja lapsineen. Simukka (Semjon Gavrilov) oli ruununpoika ja tunnettu taitavana työmiehenä. Oli myös metsänvartijana ja muuna työmiehenä Mattilassa ja Korpelassa. Syntynyt maaorjuuden aikana.

Talolla ei nimeä, asuivat Mikko Aapronpoika Tirranen (Sepän Mikko) ja vaimonsa Aune o.s. Pentikäinen perheineen. Talo perustettiin joskus 1908 maisaa. Mikko oli erikoisen hauska tarinamies ja taitava satujen kertoja ja kaikin puolin »louhka» mies. Hänen kohtalonsa oli kova. Hänet vangittiin toukokuun alussa 1919 ja suomalaisena panttivankina pidettiin vankilassa ja pakko töissä melkein vuoden loppuun. Vapautettiin, mutta vangittiin kohta uudelleen ja niin hän sai oleskella vankiloissa ja leireillä 1940-luvun alkuvuosiin, jolloin Hiipinän vankileirillä eristysvankina kuoli tai tapettiin.

Tahvanla, talo siirrettiin tälle paikalle 1900-luvun alkupuolella. Sitä asui Pekko Tahvananpoika Halonen perheineen. Pekko oli taitava puhemiehen y.m. luikurien taitaja. **Puusniekkala**-taloa asui Paavo Hulkkonen perheineen. Taloa oli aikaisemmin asunut Tiuhonon niminen suku, josta oli vielä elos-

sa opettaja Tiuhonen, joka omisti koulu-
rakennuksen talon maalla.

Revonpesillä oli tien itäpuolella metsässä
Gavril Aleksejevitch Merkulovin mehiläis-
tarha ja aivan »pesien» etelälaidassa oli
tien varressa osuuskauppa ja paja, jossa
seppänä oli virolainen mieshenkilö. Sitten
oli Danilovin hovin entisen pehtoorin Ga-
iaktionin talo, sitten opettaja Pentikäisen
talo ja seuraavana opettaja Pjotr Nikolaje-
vitsh Pulinin omistama koulu, jossa hän
perheineen asuikin. Koulu avasi ovensa syk-
syllä 1898. Sitten olikin jo varsinaisiin kylän
maihin kuuluva Perriin kolkan talo, jonka
omisti Paavo Tahvananpoika Löyskä. Men-
tyään naimisiin hän oli eronnut kotitalos-
taan, joka sijaitsi tien länsipuolella, ja
jota asui

Perriin Tahvana (Tahvana Löyskä) vaimo-
neen ja lapsineen. Poikia oli, paitsi jo mai-
nittua Paavoa, Simo ja Matti. Matti kaatui
1. maailmansodassa. Tahvana Löyskä oli
kylän pyhäkoulunopettajista tärkein, soitti
virsikanteleella ja opetti lapsia taidolla.

Seuraava oli toinen Perilän taloista, jonka
omisti Tahvanan veli Juhana Löyskä (Per-
riin Juna). Hänellä oli kaksi lasta: poika
Matti ja tytär Kati, joka meni naimisiin
Kiiskilään Tattarmäen Jussin (Juho Tirra-
nen) kanssa. Perriin Juna tunnettiin jyrk-

kyydestään ja kovista sanoistaan. Perriin
talot olivat hyvin toimeentulevia.

Jurkkala oli viimeisenä varsinaisena kylän
talona. Sitä asui kaksi Tuuhas-nimistä vel-
jestä, joista toisen nimi oli Tahvana. Pojista
tuli yksi Suomeen 1919.

Lisäksi oli tien itäpuolella Vedjan (Feodor
Afanasjevitch) kauppa ja hartsoona. Hän
oli naimisissa ruununtytön kanssa.

Vielä oli tien länsipuolella vanha rakennus,
joka oli Hagemeisterin hovin maalla. Siinä
oli viime vuosisadan loppupuolella ollut olut-
kapakka, mutta kuntalaiset olivat saaneet
valtion sulkemaan sen. Vedjan hartsoon oli
siinä vähän aikaa, ennenkuin muutti omaan
rakennukseensa tien toiselle puolelle.

Kuten jo on mainittu ostivat Lieskulan
kyläläiset kylän ja Kiiskilän välillä olevan
maan, joka oli edelleen laidunmaana. Sii-
hen kuului: Revonpesät, Heittiösuo, Suosua-
riinsuo ja Lehtoinsuo ja niitten välillä oleva
kuivempi maa. Tie Kiiskilään oli Perriin
kolkalta, mutta varsinaisesta kylästä johti
Kiiskilään päin n.s. Kiiskilän kujaset, jotka
ohittivat Hamusen talon ja jatkuivat Dani-
lovan hovin maahan, eli Kiiskilän kujais-
suhun saakka. Sieltä oli hyvin heikko pol-
ku suon yli aina Kiiskilän kylän maahan
saakka, josta taas alkoivat kujaset.

Uhrikivi

(Kansallismuseo, Helsinki)

Hiljene ja katso kauas taaksepäin,
hae tyyni uhrilehto sieltä,
ajattele: tämä mykkä paasi tässä näin
ylentänyt ihmisen on mieltä

Tämän ylle kumartunut moni uros lie
lähtiessään Tapiolan maille.
Tämän luokse tuonut on monen, monen tie,
jotka jääneet oli jotain vaille

Milloin uhriverin, milloin kyynelin
pesty kiven tään on rosopintaa,
mietiskelty mielin hartain, vakaisin
onnen olemusta, onnen hintaa

Kysynetkö: uskonnossasi
onko sille uskonnolle vertaa,
mikä tämän paaden pyhitti,
voitti puutteen, nälän monta, monta kertaa?

A a p o I h o

Kaksi harvinaista kuvaa

III

Olga Lovisa Finnander nuorundessaan

**Johan Fredrik Grönlund,
Valkiipäärovasti, vanhuudessaan**

Lehtemme viime numerossa yllä olevalla otsikolla varustetun kertomuksen lukija jäi ehkä kaipaamaan myös kuvaa kertoelmamme tavallaan keskeisimmästä henkilöstä Olga Lovisa Finnanderista — tuosta »Tuutarin pappilan koreasta kasvatista». Etenkin jokaiselle tuutarilaiselle lukijalle arvelisimme k.o. henkilön piirteiden näkemisen olevan aiheellista, vaikkapa näin sadankin vuoden takaa. Kun allekirjoittajalla sellainenkin kuva sattuu olemaan tarjottavana, kuin myös kuva hänen elämänkumppanistaan, tuosta Räisälän emäseurakunnan »Valkiipäärovastista» tämän vanhemmilta päiviltä, niin esittelemme ne tässä asiasta mahdollisesti kiinnostuneelle lukijalle.

Suomen ja Ruotsin inkeriläisiä samalla tervehtien

Robert Rainio

RUOTSIN PUOLELTA

Rovasti Laurikkalan kuoleman 10-vuotismuistotilaisuudessa Boråsissa

19. 11. 1967

Anna Parkkinen

Rovasti Laurikkala syntyi Pyhärannassa 29. 12. 1882 maalaistalon poikana. Kuoli 19. 11. 1957 Helsingissä.

Jo kouluikäisenä hänet nähtiin Raamattu kainalossa kulkemassa raamattupiiriin. Teologiset alku- ja erotutkinnot hän suoritti kolmessa vuodessa korkeimmalla arvosanalla, silloin kun tavallisesti suoritukseen käytettiin viisi vuotta. Papiksi hänet vihittiin Turun tuomiokirkossa v. 1909. Toive päästä lähetyssaarnaajaksi raukesi terveydellisistä syistä.

Kuultuaan pappispulasta Inkerinmaalla hän tuli papittoman vaikeahoitoisen Kattila-Soikkola-Novasolkan kirkkoherraksi. Täällä hänen terveytensä joutui kovalle koetukselle ja hän sairastui ja joutui pitemmäksi ajaksi parantolahoitoon.

Vuonna 1914 hän tuli Rääpyvän seurakunnan kirkkoherraksi, jota virkaa hän hoiti v:een 1937.

Loppuajan vuodesta 1931, kun hänet karkotettiin Rääpyvän pappilasta, hän asui Pietarissa Suomen konsuliviraston talossa. Yli kymmenen vuoden ajan hän joutui hoitamaan melkein kaikkia Inkerin seurakuntia. Rakkaus, uskollisuus, uhrautuvaisuus ja maltillisuus hänen suhtautumisessaan Jumalan valtakunnan työhön vaikutti syvästi Inkerin kirkon ja kansan elämään. Vuonna 1921 valittiin rovasti Laurikkala suomalaisen hiippakunnan konsistoriumin jäseneksi, ja vv. 1924—1937 hän toimi sen esimiehenä, mikä vastasi piispan asemaa. Samanaikaisesti Venäjän virolaisten ev.luter. konsistoriumi kutsui hänet jäsenekseen ja esimiehekseen, joten hän oli kahden hiippakunnan vihkimätön piispa. Hän ei antanut itseään vihkiä piispaksi vaatimattomuus- ja varovaisuussyistä.

Vuonna 1925 rovasti Laurikkala vihittiin juhlallisin menoin Pietarin kirkossa Pohjois-Inkerin lääninrovastiksi, ja Venäjän ylikonsistorio oli myöntänyt hänelle kannettavaksi kultaisen ristin.

Monien pidätysten, kuulustelujen ja karkotusten jälkeen viimeisen kerran hänet karkotettiin v. 1937.

Suomessa toimi rovasti Laurikkala Turun arkkihiippakunnan apulaispappina ja yli 10 vuotta Hausjärven kirkkoherrana.

Päästyään eläkkeelle v. 1952 hän siirtyi luoksemme Ruotsiin ja keskitti kaiken voimansa ja rakkautensa siirtolaisuudessa asuvien Inkerin suomalaisten hyväksi. Ihmeellisesti olikin Jumala vahvistanut hänen terveytensä viimeisten elinvuosiensa aikana täällä. Hän liikkui iloisena ja kiitollisena Jumalan »juoksupoikana» yhteyden ylläpitäjänä, rohkaisijana ja isänä ympäri Ruotsia, missä tiesi inkeriläisiä asuvan.

Usein palattuaan matkoilta ja tavattuaan kummilapsiaan ja heidän perheitään hän sanoi veitikka silmässä: »Minulla on paljon vunukoita» tarkoittaen kummilastensa lapsia.

Musertavana saavutti meidät inkeriläiset kaikkialla tieto rakkaan rovasti-isämme kuolemasta.

Kansamme kalliin yhdyssiteen »Isien Uskon» palstoilta saamme lukea rovasti Laurikkalan muistolle omistetut sanat ja runot.

Tunnettu ystävämme rehtori Gustaf Dahlbäck:

Maailma on tullut köyhemmäksi, mutta taivas rikkaammaks', kun Rovastimme Jalmari Laurikkala on muuttanut taivaalliseen kotiin.

Oliko Rovasti sellainen mies, jonka evankelinenkin kirkko voisi nimittää pyhimukseksi? Oli kyllä, jos tarkoitamme

Rovasti Selim Jalmari Laurikkala
Boråsissa kesällä 1957.
Hän kuoli Helsingissä saman
vuoden marraskuussa lyhyen
aikaa sairastettuaan.

ihmistä, joka unhoitti itsensä eläen ainoastaan Jumalalle ja lähimmäistensä hyväksi. Kiitän nöyrästi Jumalaa siitä, että minäkin olen saanut tavata sellaista miestä, jonka vertaista en nähnyt. — — — Meille on jäänyt muisto ja suuri, suuri kiitollisuus. Kiitos Jumalalle Hänen rakkautensa suuresta lahjasta. Samassa numerossa kirjoitti myös jo uskollisena työpaikallaan ajasta iäisyyteen siirtynyt piispa Bengt Jonzon:

Kiitos Jumalan jokaisesta sellaisesta valon vaeltajasta ja taistelijasta! Sellainen aina tekee meillekin tien valoisammaksi ja taistelun toivehikkaammaksi. Kaikki inkeriläiset ja heidän ystävänsä muistavat täällä Ruotsissa suurella kaipauksella ja surulla, mutta ennen kaikkea syvällä kiitollisuudella juuri sellaista Jumalan valtakunnan suurmiestä: rovasti Jalmari Laurikkalaa. Hän uhrasi itsensä ja mitä hänellä oli tähän taisteluun Jumalan asian puolesta, Inkerin kansan hyväksi, ajattelematta omaansa, suomatta itsellensä mitään lepoa, ennenkuin Jumala kutsui hänet kotiin iäiseen lepoon.

— — —

Saman lehden Nuorten Palstalla kirjoittaa nuori:

Mikä oli se voima, joka Sinussa piili?

Et säästänyt itseäs viime hetkeenkään asti.

Olet kulkenut läpi kärsimyksien tien aina toisia palvellen, Kristuksen tahdon täyttäen.

On kolea marraskuu.

Kuu kylmänä loistaa.

Isä lapsensa väsyneen taivahan juhlahan saattaa.

Jumala! Anna meille sitä nöyryyttä, sitä lapsen uskoa ja luottamusta Sinuun, jota sedällä oli.

Suo hänen muistonsa kulkevan mukamme valoisana kynttilänä.

— — —

Ajasta iäisyyteen siirtynyt khra Armas Aavikko:

Kun talvi-iltoina katselemme taivaalle ja näemme tähtien lentävän, niin huomaamme, että toisen tähden lento on kirkkaampi kuin toisen. Niin on myös ihmislasten vaelluksen laita. Toinen jättää kirkkaamman jäljen kuin toinen. Jos ihminen on jättänyt valoisan muiston, niin se ei sammu hänen kuollessaan, vaan se valaisee, lämmittää, rohkaisee, nostaa ja ilahuttaa kaikkia niitä, jotka aikanaan ovat joutuneet kosketuksiin hänen kanssaan. Sellaista jumalallista valoa hohtaen jäljen on meille jät-

tänyt rakas ystävämme rov. Laurikkala.
Hänen muistonsa äärellä tunnemme
suurta kiitollisuutta ja syvää kaipausta.

Tällaisen uskon-ihmisen elettyä elämää
muistellessa joutuu ihmettelemään Jumalan
suurta armoa ja rakkautta, että tämä elä-
mä oli kokonaan eletty ja omistettu Inkerin
köyhälle kansalle suurena taivaan lahjana.

Kuka muu olisi jaksanut valvoa ne luke-
mattomat yöt pakkasessa ja pyryssä kai-
kissa niissä seurakunnissa, joita hän yksin
palveli viimeiset vuodet Inkerissä. Oli vie-
tävä rohkaisun ja lohdutuksen sanaa moni-
naisessa ahdistuksessa ja hädässä oleviin
koteihin ja kiiruhdettava sairaitten ja kuo-
levien luo.

Tarvittiin myös lahjakasta ja tietorikasta
Jumalan miestä vastaamaan aikamme »fari-
seusten» ja ateistien vaatimuksiin, väitök-

siin ja kysymyksiin kristillisen kirkon uskon
perustuksesta.

Hän oli lahjomaton Jumalan jakamatto-
man sanan julistaja ei vain puheessa vaan
eläen elämänsä Lähettäjänsä tahdon tiellä
lähimmäistensä parhaaksi ja seurakunnan
rakennukseksi, mikä parhaiten kuvastuu hä-
nen tervehdyssanoistaan Ruotsiin tulon ter-
vetuliaistilaisuudessa v. 1952: »Pyytäkäämme
vain, että Hän puettaisi 'voimalla korkeu-
desta' ollakseni savena Hänen valajakädes-
sään, mutta samalla myös Hänen työasee-
naan Hänen kalliisti lunastettujensa raken-
nukseksi, saadakseni itse Häneltä, joka oli,
joka on ja joka on oleva iankaikkisesti ja
jonka nimi olkoon ylistetty aina ja kaik-
kialla. Teidän osaveljenne armossa, vaivoissa
ja pelastuksessa.»

Kiitos sulle, Isä taivaan, hoidostasi hellästä,
Kun sä meitä läpi vaarain ohjalet ihmeesti!
Vaiheemme jos kokonansa kädessäs ain olla vois,
Raskaimmatkin kärsimykset voimallasi voiton tois.

Kiitos, että pieni kansa, rikkilyöty, halpa vaan,
Aseena saa myöskin olla ikiaikain Jumalan,
Maasta maahan hädättyinä, suojaa, turvaa hakien,
Kyynelin ja kiitosvirsin pakotietä kulkien.

Kiitos, kun sä uumenissa kuolon tuskan kauhean
Sydämiin tuot virvoituksen taivaallisen ihanan.
Lailla Paavalin ja Siilaan kiito'kseen se puhkeaa,
Joka muistaa: Herran käsi yössäkin meit' johdattaa.

Kiitos, että rohkeutta, voimaa olet antanut,
Veljemme ja sisaremme kirkkautes kantanut.
Heilt ei tuskat, kidutukset, nälkäkuolo kauhea
Riistää voinut sydäimestä Herran lasten toivoa.

Kiitos, Jeesus, perinnön he jätti kalliin kansalleen:
Uskon Herran sanaan Pyhään, elinvoimaan isien.
Rakastamaan meitä auta kansaa köyhää Inkerin.
Totuutesi julistajain siunaa kylvö kallehin.

Kotkan siivin, Isä Taivaan, kansaamme sä kanna ain,
Sanas valossa suo käydä viitoittamaas tietä vain.
Rukousten liekit nöyrät puolees nouskoot alati,
Että yhdessä me luonas kiitämme sua iäti.

===== Ruotsin inkeriläisille tietoon =====

Inkerin Suomalaisten Keskusliitolle on saapunut hälyttäviä tiedusteluja: Onko tehty lopputilitystä muistokiven rahoista? Miksi Viesti on myöhästynyt? Missä vietetään ensi kesän juhlat Ruotsissa? jne.

Kaikki tiedustelut ovat paikallaan. On ilahduttavaa todeta, että inkeriläisillä on kiinnostusta omaan toimintaan. Tahtoisinkin vastata tiedusteluihin vakuuttavasti — inkeriläisellä tavalla: »Sanasta miestä, sarvesta härkää». Näin sanottiin ennenvanhaan Inkerissä. Muistokiven työt on viety päätökseen. Viime vuoden huhtikuun Viestissä on eritelty tilinpäätös. Lopputulos rahakeräyksessä oli 14.000:47, Menoihin oli käytetty 13.747:05. Ylijäämä 253:42, ISK:n vuosikokouksen päätöksellä Boråsissa 23/6 -67, siirrettiin muistokiven kukkaisrahastoon, ja samalla komitealle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Pyhäinmiestenpäivänä Örebrossa laskettiin seppäle muistokivelle ja varat on otettu yllä mainitusta rahastosta.

Helsingissä ilmestyvä Inkeriläisten Viesti

on Keskusliiton toivomuksesta vahvistettu Suomen—Ruotsin inkeriläisten viralliseksi äänenkannattajaksi. Me olemme täten myös Viestilehden isäntiä. Asumme liian hajalla ja sellainen yhdysside on meille varsin välttämätöntä. Toivomuksemme on, että Viesti saavuttaisi joka-ainoan inkeriläisen perheen täällä Ruotsissa. Tilaamalla Viestiä vahvistamme itsellemme äänioikeutta. Yhdysmiehenä Viestiin on opettaja Armas Paakkonen, Tingsgatan 4B, Borås. Puh: 033/10 18 50.

Ensi juhannuksen kesäjuhlat — jos Luoja suo — tullaan viettämään Eskilstunassa. Siellä on jo juhlatoimikunta pantu kokoon ja etukärjen johtomiehenä toimii inkeriläisten luottamusta nauttiva mies Juho Kemppi, Bondevägen 6, Eskilstuna. Puh: 016/13 26 61.

Voi jo nyt kuvitella, mitä melua on urheilukentällä kun osastojen väliset kyykkäpelit ja köyden vedot pannaan käyntiin.

O. Himiläinen

Aatami Vainikka:

Ennenvanhaa

Kaikk mikä tapahtui enne vallankumousta, se kuuluu sanottavaks ennenvanhaa. Ennenvanhaa, siin ensimmäise muallimansovan iel, tulj Juosepseukkoin kysymää minuuu puhemieheks. Mie siin sanoin hänel jot jos Sie oisitkii kysynt ketä ikkää vanhempaa miestä, oikee sellaista partaniekkaa. A siihe seukkoin sanoi, jot silhää ei uo välili onks partaa lipo ei. Olitha Sie toisvuon jouluun Matin Muosin Antilkii puhemieheen, ku työ käyttö rahomas sitä Mikkelin Marrii. Sie olit siihe aikaa viel sotamieheen ja olit vua otpuskas. Eihä miu auttaant ku suostuu. Mie kysyin, jot kons ja mist myö männää rahomaa. Kylhä mie arvasinkii jot Ihalais Marriiha hiä tahtoo rahhoo.

No eihä siin muuta ku tuumast toimee. Iltahämäris myö pantii hevone valjahi oikee karapaskan ettee. Itse myös laittihimme pyhäpäivyhissii, lakerofkasuappaatkii pantii jalkoihi. Siin seukkoin äit ihmettelmää, jot mihi työ nyt lähettö. Seukkoin sanoi: »Äit myö lähemmö nyt ja tuommo Siul minjan.» »Tarvasha minjaa onkii ku ei taho käyvvä ennää lehmiin lypsäminekkää oikee hyväst. Tuokaa vua minja ja sukkelaa ja onnee matkahinno.»

Enne lähtöö myö ruaotettii kalintkaa ja katsottii ettei kukkaa olt näkemäs. Tapa olj niät sellaine, et ku kuka läks rahomaa, nii siin heitettii kenkärontkii ja katsottii mihi päin kenkäranin kärk näytti. Jos se näytti kottii päi niin sillo suatii morsian, a ku se näytti muual, nii sit ei asjast oltu varmoi. Meil kuitenkin onnistui lähtee sillail

jot ei kukkaa näht. Taivas olj pilves, ruopaat olliit vettä täynä satteen jälkee ja olj vähä hämärä.

Peräkyläs Uapraamvantsan puot olj kii jo. Seisatimme hevosen puoin ettee. Kolkutimme ovvee ja meil avattii. Myö ostettii paperossit ja litentsat, nousimmo karapaskaa ja aloimme noussa Tuutarin kirkol. Keskmiaes, papinjärven kohal, meil läks hevone pois valjaist. Siinhä meil tulj kiire hypätä kärryist ja suahha hevone uuvvestaa valjaihi. Seukkoin siin ihmettelmää, jot miten se nyt näin käi, a mie sanoin, jot tiä ei ennusta hyvää. Taijetaa ijähhä ilman morseita. Seukkoin sanoi, jot hiä ei kaikkii kuperkeikkoi uso ja olj hyvillää ku olj pimjä, jottei kukkaa tätä meije harmii näht. Ku myö suatii hevone uuvvestaa valjahii, myö jatkettii matkaa ja kohtsiltää olimmo hautausmaan rautaporttiil. Siihe nääs loppui mäk ja alkoi paremp tie. Myö ajettii Repolan ja Peikalaisii kautta Mintkan tiel. Mintkan tie olj tasane ku lauta, ei siin kuuluunt muu ku hevose kavion kapse.

Ei aikaakaa ku myö oltiikii jo morsius-talon kohal. Talos jo muattii. Myö kolkutimme porstuvan ovvee ja koht sielt miesiän möräht: »Kuka siel koputtelloo öisee aikaa». Myö sanotti jot meil lammas karkas ja nyt myö ollaa sitä etsimäs. »Uotelkaa koha mie puan pöksyt jalkahain» kuului oven takaa.

Koht ovv avattii ja isäntä katsel meitä tarkka ja sanoi jot hiä ei meitä ota tunteeksee. Myö selitettii tarkallee mill asjaal myö liikutaa ja mist myö ollaa kotoisi.

Isäntä käsk tuppaa ja kohtsiltää samovaar poris ja myö piästii luatimisen alkuu ku mie olin tarjoont isännäl paperossit. Isäntä avas ikkunan ja sanoi jot lasetaa suurem-

mat savut ulos. A täst kyllöiset saivat tietää, et tupakaiset on talos ja hyö ryntäsiit talloo suureell joukool. Kaik ottiit paperisiloi, tytötkii, mut pienemmät lapset saivat litentsilloi.

Koht tulj morseikii tuppaa pyhävuatteisaa ja käi seisomaa seinää vast just meije kohal. Sillo mie tokasin seukollein, jot nyt anna se riepu. Hiä tek työtä käskettyy ja koht kaik naiset ihastelliit sorjaa riepua.

Tsaiju olj keitetty Mintkan kaivoviest ja se olj hyvän makuista. Siin tsaijuu juuvves-sammo myö tarkallee sovittii millo pietää koin katsojaiset ja millo männää kihlaal.

Isä lupaskii tullaa kottii katsomaa jo nou-sevaal viikool ja morsei lupas tulla koht ku isä olj käynt.

Kun asjat näin olliit selvät nii lähettii kottii. Tarhaal oljkii jo katreel täyvves mänös, mut myö noustii karapaskoihi ja kovast ajettii kottii päin.

Nousevaal viikool yhteen päivään uamu-päiväst tulj isä ja iltapuolel morsei kottii katsomaa ja kaikest sovittii etukättee, mut sit tulj stoppi. Alkoi se ensimmäine mual-mansota ja meit vietii sottaa seukkoin kans ku myö oltii samanikkäisii. Seukkoin joutui plennuu Saksaa ja olj siel mislie kaivoksees töis ja sinne hiä — molotsa sulhasmies — kuolkii ja nii jäi Uusihalaisii Marj Pajulaa tuomati. Sitä se hevoise valjaist riisuutumine ennust.

SUURARPAJAISET

Suurarpajaisten loppuselvitys jää maaliskuun puolelle, sillä lain mukaan on annettu aikaa 2 kuukautta voittojen perimiseen ja ne voitot, joita siihen mennessä ei peritä, ovat voittoamme. M.m. yksi auto on vielä perimättä.

Maaliskuun alkupuolella kokoontuu yhteinen toimikunta sitten suorittamaan lopullista jakoa. Ehkä seuraavassa, mutta varmasti jo huhtikuun numerossamme voimme ilmoittaa lopullisen tuloksen.

Palautuksia oli viime tingassa melko runsaasti, ei niinkään meidän linjaltamme, mutta toiset olivat palauttaneet aika runsaasti, joten lopullinen myyntiprosentti jäänee siinä 60 % korville.

Tulos on kuitenkin sellainen, että se kirjoitetaan viisnumeroisella luvulla kiitos reippaitten asiamiestemme.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTÖ

ASIAMIEHET

Vuosi sitten Te suorittitte erittäin antoisan »jälkiharavoinnin». Tehkääppäs sama nytkin. On varmasti moni jäänyt ilman tilausta. Koettakaamme haalia kaikki kokoon.

Täksi vuodeksi on tosin tullut ilahduttavan runsaasti uusia tilauksia, mutta kun me pääsemme tuonne 2.500 vuosikerran tienoille, niin sitten saamme olla kaikki iloisia. Yhteistyömme on saavuttanut siten suuren voiton.

KIRJAILIISUUS

Pakolainen, etsijä

Hannu Ylitälo: PAKOTIE. 1966.

LAATIKKO. 1967. Kirjayhtymä.

Oletan, että Hannu Ylitälo on jollakin tavalla, itse tai omaistensa kautta, joutunut kosketuksiin niitten asioitten kanssa, joista hän kirjoittaa: kirjassa Pakotie päähenkilön lapsuus ja nuoruus Vienassa, jättäytyminen sotavankien junasta Suomen puolelle, vaiheiltaan jännittävä piileskely ja pako, päätyminen Ruotsiin; Laatikko-teoksessa taas päähenkilön lapsuus Suomessa, tulo sotalapsena Ruotsiin, avioliiton alku jälleen Suomessa, muutto Ruotsiin, eläminen varsin epävarmoissa oloissa, kalustamattomassa asunnossa, työttömänä, perhe lapsilisien varassa. Pakotien kerronta on sävyltään aika kovaa, moni lukija saattaa siihen ärtyäkin, mutta sävyn voi ymmärtää: pakenemisaihe pakottaa valikoimaan olennaiset seikat, ei suo aikaa tunteiluun, todellisuus on myös kova. Viimeinen virke sisältää oikeastaan menneen sekä tulevan tästä todellisuudesta, eikä se ole toivoton: »Joku varhaisaamuun pyyntimatka Vienalla tulee nopeana ailahtukseksi mieleesi, mutta ajatukset hajautuvat kun katsot keulan ohi ja avoimin silmin mittaat etäisyyttä.»

Pakotie on tiivis ja koruttoman vähäpuheinen. Laatikko on huomattavasti rikaspiirteisempi ja rakenteeltaan taitavasti nykyaikainen, monitasoinen. Päähenkilö on laatikolla seisoja, mikä voi hämmästyttää lukijaa, ennen kuin hän huomaa, että ammatti on symbolinen ja laatikollaseisoja on taiteilija, joka vasta etsii omaa tietään. Itse asiassa hän kirjoittaa: siis tuleva kirjailija. Hän harhailee hiukan irrallisena toveripörrissä, etsii työtä, ei hyväksy tarjottuja töitä, haavoittuu kun saa odottaa työnantajien odotushuoneissa, tulee hajamieliseksi kun pitäisi sopia työhöntuloajasta. Mutta häneillä on kuitenkin perhe, johon hän on kasvanut kiinni, hän leikkii lastensa kanssa, hän taajuaa kuinka kärsivällinen vaimo Maria on ankeissa oloissaan. Tämä kirja ei ole kova, vaan suorastaan hellyttävä. Kovuus ja karkeus kuuluu silttenkin taustaan, kirjavaan ja ahdistavaan kaupunkiympäristöön. Kuva tästä ympäristöstä rakentuu vähitellen päähenkilön ajatusten ja muistikuvien läpi, ja välähdykset ovat teräviä. Tekijälle kuuluu kiitos siitä, että hän kirjoittaa rohkeasti, rehellisesti ja käyttää äidinkieltään uutta luovasti. Molemmat kirjat ovat novellimaisen suppeita. Ehkä Hannu Ylitälo kirjoittaa vielä siirtolaiseepoksen.

P. H.

OLIPA TAAS ONNEA

Asiamiesten kesken arvottiin taas palkintoja arpajaistemme loppukilpailussa ja jakaantuivat voitot seuraavasti: 3 päävoittoa. Kaikki meikäläisille:

Televisio: Sillberg Mirjam Helsinki

7 vrk. talviloma: Pukki Anni Valkeakoski

Kinofilmikamera: Björn Ella Västerås

Rintakoru: Pullinen Linda Oitti

Paistinvuoka: Rytönen Antti Lahti

15.— seuraaville: Inkerin Kerho Borås, Kekki Irja Helsinki ja Sörnvall Julius Borås.

10.— seuraaville: Kekki Antti Matinkylä, Korkka Ella Vatiala, Larkiola Martta Helsinki, Leini Einari Simonkylä, Pönniö Matti Lohja, Rainio Robert Turku, Riehkulainen Olga Varkaus, Räikkönen Arvo Rauma, Savolainen Liisa Riihimäki, Siimes Helvi Helsinki, Sokka Adam Helsinki ja Taina Eeva Helsinki.

88 voittoa jaettiin ja näistä tuli 20 voittoa meikäläisille ja mikä ihmeellisintä taa-sen päävoitot tulivat »kotiin». Onnittelemme voittajia.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Väinö Kekki

Kaija Vironmäki

puheenjohtaja

sihteeri

ETSITÄÄN

Parhaillaan valmistellaan tohtori Martti Rautasen elämäkertaa ja siihen tarvittaisiin omaisten muistitietoja. Tiedustellaan, onko ja missä mahdollisesti tohtori Martti Rautasen omaisia? Tiedot pyydämme toimittamaan lehtemme toimitukseen.

Jos joku tietää, missä — mahdollisesti Pohjois-Suomessa — asuvat Maria Raikerus, Olga ja Lydia Raikerus, pyydetään ilmoittamaan os. Oitti, Huoltoasema, Linda Pullinen tai puh. Oitti 69145. Tiedustelija on Sohvi Hemmilä Tartosta Eestistä.

Tampereen kuulumisia

Tampereen paikallisosasto piti kuukausitilaisuutensa ja vuosikokouksensa 14. 1. Kalevan kirkon tiloissa. Tilaisuus alkoi pj Eero Rautajoen tarinalla osaston 10-vuotistaipaleelta. Hartauspuheen piti pastori Olli Lehtinen, joka vieraili osastossa ensimmäistä kertaa. Rouva Ella Ojala lausui pari runoa ja häneltä onkin saatu jo pitkän aikaa apua sirpaleohjelman suoritukseen.

Kahvitaun jälkeen asessori Paavo Viljanen kiitti levykkeestä, jonka paikallisosasto hänelle antoi. Tampereen osasto on teettänyt oman muisto- ja palkitsemislevykeen, jota tilaisuudessa jaettiin ja jota on jaettu vasta 20 kpl. Levyke on numeroitu ja varustettu asiaan kuuluvalla tekstillä.

Virallinen kokous käsitteli tavanmukaiset asiat. Niistä mainittakoon toiminta- ja tilikertomus, jotka hyväksyttiin. Osaston pj toimii vuoden 1968 aikana Eero Rautajoki, sihteeri-rahastonhoitajana Ida Strömberg ja muina jäseninä Paavo Piiparinen, Ella Ojala, Juho Putrolainen, Paavo Jaakkimainen ja Elsa Laukkanen, viime mainittu myöskin emäntänä. Tilintarkastajina ovat Juho Kiskonen, Mikko Kolomainen ja Anna T. Himanen.

Alkaneen vuoden toimintasuunnitelma noudattaa samaa linjaa kuin aikaisemminkin. Osasto tukee yhdistyksen ja sivistyssäätiön toimintaa, tilaa Viestiä ja osallistuu yhteisiin tilaisuuksiin. Kokouksessa siirrettiin Inkeriläisten sivistyssäätiölle Tampereen osastolta 100 mk sekä keräyksen alla ollut säästölipas, joka luovutetaan yhdistyksen vuosikokouksessa suoraan säätiön edustajille. Yhdistyksen toimikuntaan nimettiin entinen edustaja Juho Putrolainen.

Seuraavat tilaisuudet ovat: 3.3. ja 7.4.

ER

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Helmikuun tilaisuus

Helsingin paikallisosaston helmikuun kuukausitilaisuus on Stadionin kerhohuoneistossa helmikuun 25 p:nä klo 14. Koetamme saada tilaisuuteen runsaasti ohjelmaa, koskapa tammikuun kokous meni vuosikokouksen merkeissä.

Uutta

Helsingin Paikallisosaston Kirjallinen Kerho kokoontuu ensimmäiseen tilaisuuteen tiistaina 27.2.68 klo 19 Auroorank. 7 A. Kerhoa johtaa tuolloin kaikille tuttu maisteri Helli Suominen. Toivotaan runsasta osanottoa.

JOHTOKUNTA

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

Inkeriläisten Yhdistys ry:n vuosikokous pidetään
sunnuntaina maaliskuun 10. päivänä 1968 klo 14
Viipurilaisen Osakunnan huoneistossa Mannerhei-
mintie 5, Helsinki.

Käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

J o h t o k u n t a

LEHTEMME TÄMÄ NUMERO TULEE VIELÄ KAIKILLE ENTISILLE
TILAAJILLE, MYÖS NIILLE, JOTKA EIVÄT VIELÄ OLE TILAUSTAAN
UUDISTANEET. TÄMÄN JÄLKEEN LEHTI LÄHETETÄÄN VAIN TI-
LAUKSENSA UUDISTANEILLE. MUISTAKAA SIIS KÄYTTÄÄ OHEISTA
TILILLEPANOKORTTIA! KORTTI EI KOSKE NIITÄ, JOTKA OVAT
JO MAKSANEET LEHDEN VUODEKSI 1968.

inkeriläisten viesti

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk, sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 » » 80:— 1/4 » » 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850. Postisiirto n:o 626047. Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

Lehtemme seuraavaan numeroon tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään toimitukselle maaliskuun 20. päivään mennessä.

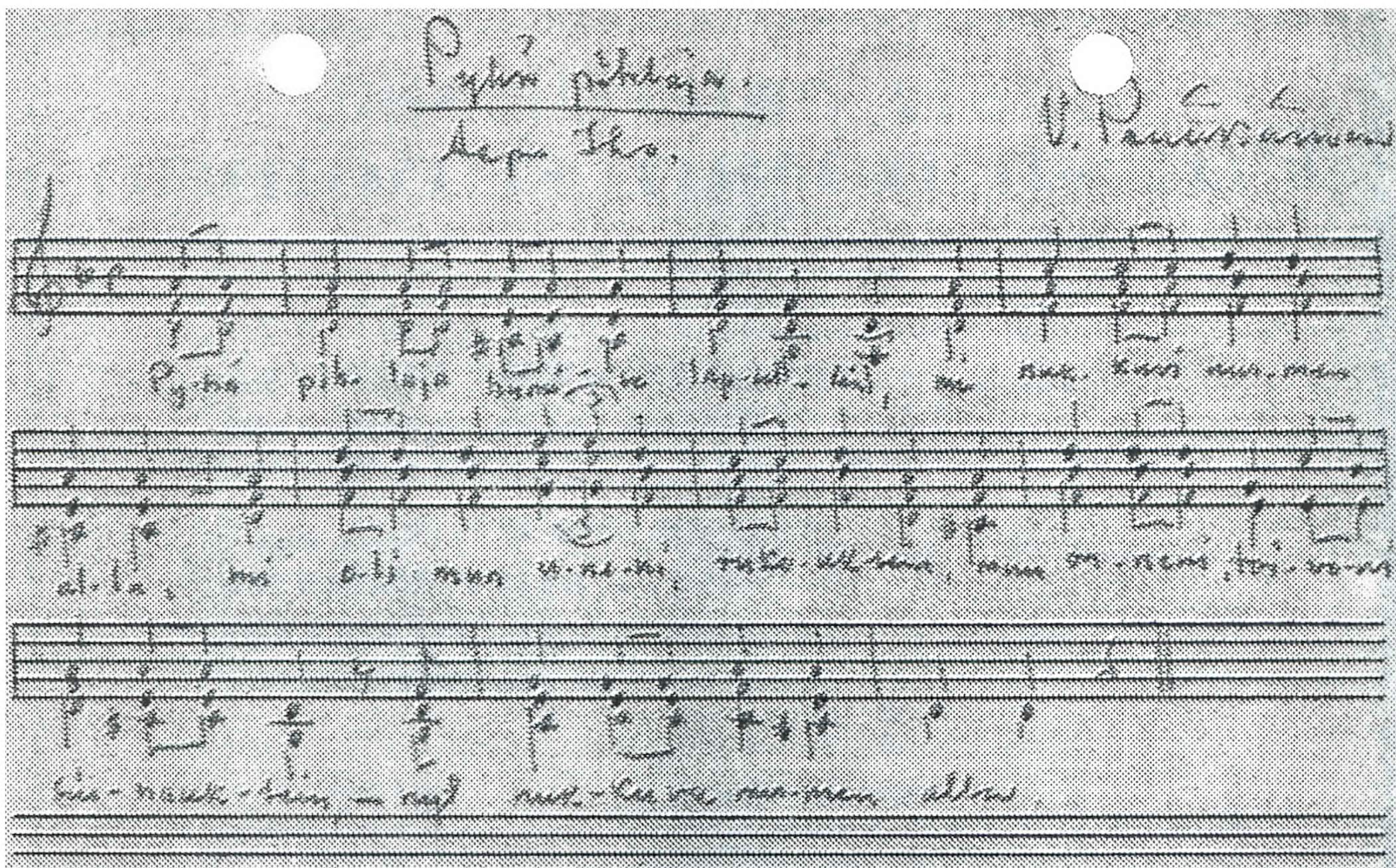
KANSIKUVA KERTOON: Kansikuvamme esittää 78-vuotiaan inkeriläisen Johannes Kämärän Getsemane-aiheista maalausta. Johannes Kämärä (synt. 17. 12. 1889) on kotoisin Skuoritsan Kiurulan kylästä. Inkerissä hän toimi farmaseuttina Hatsinan apteekissa, tuli 40-luvulla Suomeen ja on täällä ollut mm. lääketehdas Orionin palveluksessa. Vesivärimaalausta Johannes Kämärä on harrastanut nuoruudestaan saakka.

Paastonajan sanomaa

»Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat ja kukin meistä poikesi omalle tielleen, mutta Herra heitti kaikkien meidän synnit Hänen päällensä» (Jes. 53:6)

Paastonaika, jota nyt parhaillaan elämme, vie meitä taas lähemmin katsomaan Getsemanen ja Golgatan tapahtumia. Siellä saamme nähdä, kuinka Isän ainoa, rakas Poika Jumalan uhrikaritsana kärsi ja kuoli ristinpuulla meidän syntiemme tähden. Näin hän sovitti meidät Jumalan kanssa Jumalan lain täyttäen ja meidän syntivelkamme maksaen. Me kaikki vaelsimme eksyksissä niin kuin lampaat. Sen todistuksen meistä Raamattu antaa. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki he ovat turmeltuneet, ei ole ketään, joka hyvää tekee, ei ainoatakaan. (Ps. 14:3) Sen näki Isämme taivaissa ja sanoi Pojalle: »Mene kurjien luo. Sinä saat heidän syntivelkansa maksaa. Sinun veresi on se hinta, joka heidän syntivelkansa pyyhkii pois, sillä ilman verenvuodattusta ei tapahdu anteeksiantamusta.» (Heb. 9:22). Ja Jeesus tuli tänne ja eli täällä Isän nimeä kirkastaen. Hän oli Isän tahdolle kuuliainen kuolemaan asti (Filip 2:8). Niin me nyt olemme sovitettut Jumalan kanssa Vapahtajamme kärsimisen ja kuoleman ja myös riemullisen kuolleista ylösnousemisen kautta. Meillä on nyt Jeesuksen veressä jokapäiväinen syntien anteeksiantamus ja vapaa pääsy Isän armoistuimen eteen. Siihen armoliittoon, joka Golgatalla tehtiin, otettiin meidät jo pieninä Pyhässä kasteessa. Kun meidät kastettiin Kolmiyhteisen Jumalan nimeen ja saimme pyhän ristin merkin, niin meistä on tullut kristikansaa, joka seuraa Jeesusta. Sillä Jeesus sanoi: »Joka tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.» (Luuk. 2:23).

E. A.

Pyhä pihlaja

Emoni ja poikani muistolle. Emo kätkettiin Hietämäen hautausmaahan keväällä 1917. Poika lepää Vetelin aseveljien seurassa v:sta 1944.

Pyhä pihlaja, humise lapsellein,
mi nukkuvi nurmen alla,
mi oli mun uneni, rukouksein,
mun onneni, toivoni, siunauksein —
nyt nukkuva nurmen alla.

Pyhä pihlaja, humise lapsellein,
kun hämy seutuja halaa,
kun taivas etsivi tähtiään
ja laine liittyvi lähtijään
ja aarnivalkeat palaa.

Ja ollos sa hyvä mun rakkaallein
myös Turjan tuimissa säissä,
kun suvesta muisto on tallella vaan
ja Hallan tyttäret ylitse maan
käy kirmaten myrskysäissä.

Sinä olet kuin vartija vaitelias
tämän suljetun oven eessä.
On tunnussanasi tuntematon,
sitä tiedä ei outo, ei kutsumaton:
se on kätkeyty kyyneleessä

Sävel: V. Pentikäinen
5.8. 1964

Aapo Iho

Kaksi kansantarinaa

Juho Hytin veljenpoika on luovuttanut käytettäväksemme setänsä kertomia, Inkerissä ennen ensimmäistä maailmansotaa kerrottuja tarinoita. Juho Hytti salrasti reumaattista tautia eikä päässyt liikkumaan, ja näin ollen hänellä oli aikaa kertoa lapsille satuja ja tarinoita. Näissä tarinoissa on samoja piirteitä kuin vanhoissa kansansaduissa, toinen tarina esimerkiksi on varsin tyypillinen pilasatu. Tällaisia pilasatuja tai kaskuja, joiden pila kohdistuu usein johonkin ominaisuuteen, kuten tyhmyyteen, tai johonkin ammattikuntaan, on monenlaisia tyyppejä ja muunnoksia. Saduissa saattaa olla karmeita ja irvokkaita yksityiskohtia, ja niiden pilkka paljastaa yhteiskunnallisia epäkohtia ja kuvastaa yhteiskunnallisia asenteita. Tällaista ainesta on myös ensimmäisessä tarinassa.

RIKAS JA KÖYHÄ

Hietamäen seurakunnassa oli venäläinen kylä, jonka nimi oli Канопек jota me inkeriläisittäin kutuimme Kapralaksi. Se sijaitsi sen tien vieressä, josta me kuljimme Käivärän kirkolle. Se oli ainoa kylä Inkerissä, ainakin Hietamäellä, jossa oli kapakka, josta sai ostaa viinaa, viinejä ja olutta. Siellä viinaanmenevät kävivät täyttämässä »päänsä» miestä väkevämmällä. Siinä kylässä oli kaksi talonpoikaa, toinen rikas ja toinen köyhä. Kerran he tulivat Krasnoj-Selosta, rikas edellä ja köyhä mies perässä, kuten kuului arvojärjestykseen siihen aikaan. Heitä tuli lähellä Kapralaa vastaan kerjäläinen, joka pyysi almuja. Rikas mies ei edes päättänsä kääntänyt vaan meni kopeasti ohi. Kun kerjäläinen tuli köyhän miehen kohdalle, niin köyhä mies pysähtyi ja kaivoi kukkarostaan kopeekan-lantin ja antoi sen kerjäläiselle. Kerjäläinen kumarteli ja kiitelti köyhää miestä ja jatkoi matkaansa. Rikas mies oli sen verran utelias, että kääntyi katsomaan, mitä köyhä mies teki. Liekö omantunnon ääni vaikuttanut vai oman arvon tunko sai sen aikaan että rikas mies pyysi köyhältä mieheltä lainaksi »huomiseen» kopeekan, että voisi antaa kerjäläiselle almun. Saatuaan kopeekan hän huusi kerjäläisen takaisin ja antoi tälle sen kopeekan, jonka oli lainannut.

Seuraavana aamuna köyhä mies meni sopimuksen mukaan hakemaan rikkaalta mieheltä kopeekkaansa takaisin. Rikas mies

levitteli käsiään ja selitti, että ei ole ehtinyt vielä vaihtaa rahaa ja pyysi tulemaan toiste. Köyhä mies kävi viikon aikana rikkaan miehen luona joka aamu, mutta aina oli sama vastaus, kun rikas mies ei luultavasti aikonutkaan maksaa velkaansa takaisin. Eräänä aamuna, kun köyhä mies tuli rikkaan naapurin luo hakemaan lainaansa takaisin, makasi rikas mies sängyssä ja vaimo istui sängyn luona surupuvussa ja itkien selitti, että mies on marras. Köyhä mies epäili tätä äkillistä kuolemaa ja tarjoutui venäläiseen tapaan auttamaan naapuria. Hän kuumensi vettä, nosti kuolleen laudalle ja rupesi pesemään ja pukemaan sekä haki valmiin ruumisarkun aitasta, koska muutamat eläessään jo hankkivat arkun itselleen. »Kuollut» kyllä hieman irvisteli ja liikutteli jäseniään, kun vesi oli kuumaa, mutta kesti kuitenkin loppuun asti. Köyhä mies laittoi rikkaan miehen arkkuun, valjasti hevosen ja vei vainajan keskellä kylää olevaan tsassounaan ja jäi itse vartiijaksi, kuten tapa oli ortodokseilla. Yöllä tunkeutui tsassounaan rosvoja, jotka anastivat tsassounan kultaiset kynttilän jalat, ikonit y.m. arvokkaat esineet. Ennen rosvojen sisään-tuloa köyhä mies piiloutui katafalkin alle ja odotteli peloissaan, mitä tuleman piti. Kirkkorosvot olivat käyneet muuallakin varkaissa ja rupesivat jakamaan saalistaan keskellä lattiaa. Kaikki jaettiin arvion mukaan tasaa, mutta timanteilla koristetusta upseerin miekasta syntyi riitaa, kun kukaan ei tietänyt sen arvoa ja jokainen halusi sen omakseen. Silloin köyhä mies ilmestyi näkyviin ja huusi, että se, joka katkaisee vainajalta pään yhdellä iskulla se saa miekan omakseen. Kun rikas mies kuuli tämän, niin hyppäsi pystyyn ja rupesi huutamaan. Tämä oli paatuneillekin rosvoille liikaa ja niin he livistivät pakoon ja jättivät saaliinsa lattialle. Rikas ja köyhä rupesivat nyt vuorostaan jakamaan saalista ja kun kaikki oli jaettu tasaa tokaisi köyhä mies, että entäs se kopeekka. Rikas mies levitteli käsiään ja sanoi, että eihän tässä ole kopeekkaa. Ja niin jäi rikas mies köyhälle velkaa ikiajoiksi vaskisen kopeekan.

PAPPI JA VASIKA

Samassa kylässä oli myös venäläinen pappi, joka toimitteli kyläläisten uskon asioita, kastoi lapset, siunasi vainajat haudan lepoon, kun lähikaupunkiin oli pitkä matka. Hän oli käynyt pappisseminaaria ja oli sivistystasoltaan sellainen kuin oli.

Kerran pappi tunsu ankaraa kipua vatsanpohjassaan ja kääntyi kunnanlääkärin

puoleen, joka asui Krasnoje-Selossa. Lääkäri tutki ja pyysi pappia lähettämään virtsanäytteen. Pappi täytti pullon pyydetyllä aineella ja antoi sen palvelijalleen ja käski vlemään sen lääkärielle. Palvelija oli hiemau kaheli ja ulos mennessään kaatui ja rikkoi sen pullon. Hän ei uskaltanut mennä pyytämään papilta uutta näytettä ja niin hän keksi keinon. Papilla oli lehmä, joka oli tiine. Piika meni navettaan ja odotti kunnes lehmä ryhtyi tarpeellensa. Piika pisti astian alle ja siitä laittoi pullon täyteen, jonka vei lääkärielle. Lääkäri tutki näytteen ja ilmoitti papille, että tämä synnyttää viikon perästä vasikan. Pappi pelästyi kovin tällaista tapausta ja puki päällensä kauhtanansa ja läksi pois koko kylästä. Silloin oli talvi ja kova pyry. Kun Baatjuska kulki tietä myöten, niin hän huomasi tiellä lumen alta pilkoittavan miehen nahkasaappaat. Pappi nosti ne ylös ja huomasi, että saappaiden sisällä olivat jalan tyngät jäljellä, jota sudet eivät saaneet kalutuksi pois. Pappi otti saappaat kauhtanansa alle ja kulki eteenpäin, kunnes tuli pienelle mökille, jossa pilkoitti valoa. Hän koputti ja isäntä tuli avaamaan. Papille järjestettiin oitis yösija leivinuunin päällä, kun mökki oli hatara ja lavitsalla olisi ollut kylmä nukkua. Pappi kiipesi uunin päälle ja otti saappaat mukaansa, että saisi ne sulatettua sekä kiskottua jalantyngät saappaista pois.

Yöllä syntyi mökin navetassa lehmälle vasikka. Kun navetta oli myös hatara ja kylmä, niin vasikka tuotiin sisään uunin viereen. Yöllä pappi kuuli vasikan ynisemistä alhaalla ja arveli, että nyt se on tapahnut, puki päällensä ja hiipi hiljaa ulos ja jätti kiireessä saappaat uunin päälle. Aamulla mökin väki kun heräsi, niin he eivät löytäneet batjuskaa mistään muuta kuin veriset saappaat uunin päältä. Silloin he pelästyivät ja luulivat vasikan nälissään syöneen papin. Ei muuta kuin kirves käteen ja vasikalta henki pois ja veriset saappaat he hautasivat lannan alle.

**Tampereen paikallisyhdistyksen
seuraava kokoontuminen 7. 4.**

KIRJAILISUUS

Hauta kaupungin laidalla

Anatoli Kuznetsov: BABI JAR. Dokumenttiromaani. Suom. Esa Adrian. Tammi 1967.

Anatoli Kuznetsovin Babi Jar on dokumenttiromaani kirjailijan nuoruusvuosien ajalta. Kirja kertoo, miten toinen maailmansota tunkeutui Kievin arkeen ja kuinka kaupungin asukkaat joutuivat kokemaan taistelut ja miehitysjoukkojen teot jokapäiväisessä elämässään. Kirjassa ei haluta ihannoida sotaa eikä siinä ylistetä ketään sankariksi. Kuznetsovin tekstissä ei myöskään näy todellinen inho ja katkeruus miehittäjiä kohtaan. Kaikki on normaalia sodanaikaista katkeruutta viholliselle. Kirjoittaja haluaa tuoda esiin lapsuudenaikaiset tapahtumat sellaisina kuin ne ovat jääneet hänen mieleensä. Hän haluaa nyt vuosien jälkeen (alkuperäinen ilmestynyt 1966) kertoa koko maailmalle, mitä Kievin ja Babi Jar rotkon reunalla tapahtui tuhansille ihmisille. Kuznetsov kertoo koko tarinan omasta lapsuudenaikaisesta näkökulmastaan käyttäen pelkkiä tosiasioita hyväkseen, eikä hänellä ole ollut tarkoitus tehdä kirjastaan ehdottoman objektiivista historiaa. Hän ei ole halunnut ryhtyä selvittämään niitä syitä, jotka saivat saksalaiset perustamaan Babi Jarin reunalle Kuolemanleirin. Syiden selvittäminen ei olekaan tarpeellista, koska siihen ei kuitenkaan olisi ollut mahdollisuutta täysin objektiivisesti, jolloin selvittäminen on vasta paikallaan. Jos Kuznetsov olisi ryhtynyt vajavaisesti selittämään syitä ja seurauksia, niin kirjasta olisi tullut vain yksi onneton lisäys jo lukuisien epäonnistuneiden sotatutkielmien joukkoon. Nyt kirja tavoittaa sen päämäärän mihin sillä on pyritty — kirja on pelkkä dokumentti sodan kauhuista ja järjettömyyksistä. Jokainen joutuu varmasti lukiessaan Babi Jaria kysymään usein itseltään ovatko sodat tarpeellisia kuten väitetään ja voitaisiinko sodat välttää paremmalla yhteistyöllä. Kirja ei anna näihin kysymyksiin vastausta, mutta se antaa viitteitä koruttomalla kerronnallaan. Kirjan kertomus on antanut jälleen ihmisille yhden syyn lisää hävetä menneisyyttään ja siten osoittanut, että pyrkiminen kohti onnellista ja rauhallista maailmaa on oikein. Jokaisen pitäisi lukea Babi Jar huolellisesti ja yrittää vastata kirjan jättämiin avoimiin ja rivien välistä luettaisiin kysymyksiin. Vastaaminen niihin ei ole helppoa, mutta pelkkä yritysikin kannattaa varmasti. Lopuksi Kuznetsovin omin sanoin: päättäessäni tämän toivon teille rauhaa.

HYVI

Matti Kähärin muistolle

s. 15. 10. 1888 Lempaalassa

k. 4. 2. 1968 Pieksämäellä

Olis kahdeksankymmentä täyttänyt juuri
erään elämän rikkaitten vuosien luku,
kun ovelle kolkutti noutaja suuri.
— On kuolevainen myös urhojen suku. —

Jo kauan on siitä, kun nuorukaisen
tulisieluisen hymyillen kulkevan nähtiin
käsi kädessä keralla nuoren naisen
sydämessänsä odotus onnen maisen
suvi-illassa Inkerin ihanaisen.
— Vaan tarina toinen oli kirjattu tähtiin —

— Mies ratsaille! kuului käsky tyly,
kotikylään kun kantautui tykkien jyly
ja verta janosi aron hiekka.
— Mies ratsaille joutuin ja käteen miekka! —

Orin kapsivat kaviot, pölysi santa,
oli vastassa vieras taivaanranta.
Tuli vastaan Karpaatit, Mustameri.
— Monen veikon vierellä hukka peri. —

Lepohetki kun kaivattu koitti milloin,
mies satulalaukustaan löysi silloin
Pyhän Kirjan. — Mieli jos oli musta,
sai uutta uskoa, lohdutusta.

Kun jälleen saapuivat rauhan ajat,
oli kartalle piirretty uudet rajat.
Rajan taakse jäi koti ja rakkaat kunnaat.
— Oli kalliit kansamme vapauden lunnaat. —

Vuoskymmenet vierivät rinnalla Marin,
sen Inkerin neidon herttaisen, soman.
Kun kuolema saapui ja erotti parin,
vei viereltä ystävän rakkaan oman,
puolison uskollisen ja hyvän,
jälkeensä jätti se ikävän syvän.

Nyt toisenne jälleen löysitte siellä,
missä ei esteitä, rajoja tiellä.

Erkki Lahikainen

HARVINAINEN VALOKUVA

Kuva on otettu 9. 8. 1909 Matoksin koulun portailla opettaja Juhana (Juho) Ahavan täyttäessä 50 vuotta ja samalla viettäessä 25-vuotisjuhlaa Vuoleen Matoksin kansakoulun opettajana kahden kunnan — Vuoleen ja Toksovan — opettajien veljespiirin kesellä. Jussi Vesa pelasti kuvan eräästä jäämistöstä v. 1933. Hän oli ainakin vuoden ajan Ahavan oppilaana ja muistaa Ahavan

kunnioitusta, nauttivana, asiallisena ja luonteeltaan tasaisena opettajana. Tässä kuvassa oli mukana myös opettaja Antti Huurto, jonka mielestä opettaja Ahavan työ kasvatustajana, kunnallisissa toimissa, opettajapiirien keskeisenä henkilönä ja perheenisänä oli ainutlaatuisen uhrautuvaa. Ennen kaikkea Juho Ahava oli harvinaisen esikuvallinen ihminen.

Kuvan henkilöt: Opettaja Ahava istuu aivan edessä oikealla, kaiteella istuu rouva Ella Ahava. Op. Ahavan vieressä vasemmalla edessä on op. Simo Paukku Toksovan Hittolasta. Ensimmäisessä pitkässä rivissä vasemmalta lukien: op. Iisakki Mononen Miikkulaisten Yläkylästä, op. Pekka Pääkkönen Miikkulaisten Alakylästä, op. Antti Huurto (ent. Huusi) Vuoleen Uudestakylästä (Rokoskoi), maapäällikkö, myöh. valtioneuvos Pavel Zurov, hänen takanaan oikealla op. Lyidia Kokka Vuoleen kirkonkylästä, vaimonsa edessä Zurovin vieressä op. Villiam Kokka, joka myös oli Vuoleen seurakunnan kanttori. Rouva Kokan vieressä op. Krestjanova Toksovasta ja Otto Risterin tuleva rouva, häuikin opettaja. Seisomassa

vasemmalta: Vuoleen tarssina Mikko Kokka, op. Hansu Haikonen Toksovasta (edessä), Matoksin ortodoksisen kirkon lukkari Ivan Konstantinovitsh Tarhov (takana), joku Tarhovin tyttäristä, rouva Kokka, tarssina Kokan vaimo (takana), op. Anna Ivanovna Tarhova Matoksista, op. Rikhard (Riku) Finne Toksovan Luuppolasta, op. Jussi Tanelinpoika Haikonen, myöh. Miikkulaisten Yläkylän opettaja, Toksovan 2-luokkaisen venäläisen koulun opettaja Paulov ja op. Jaakko Lensu Toksovasta. Henkilöt on tarkistettu Jussi Vesan ja Antti Huurron avulla, mutta pientä epävarmuutta on ollut esim. op. Finnen kohdalla. Ehkä lukijamme ystävällisesti oikaisevat mahdolliset virheet tai puutteellisuudet.

RUOTSIN PUOLELTA

Virólainen pakolaiskirjallisuus

Toisen maailmansodan loppuvaiheessa siirtyi noin 60.000 virolaista pois kotimaastaan. He elävät nykyisin Ruotsissa, Kanadassa, Yhdysvalloissa, Englannissa, Länsi-Saksassa ja Australiassa sekä pienempinä ryhminä muuallakin. Näiden virolaisten on yli 20 vuoden ajan onnistunut pitää yllä omaa kulttuurielämäänsä.

Erityisen huomionarvoinen on vironkielisen kirjallisuuden säilyminen. Vv. 1945—66 on alkuperäisteoksina ilmestynyt n. 100 runokokoelmaa, 170 romaania ja 40 novellikokoelmaa eli yhteensä yli 300 alkuperäisteosta, mikä merkitsee vuotta kohti 14—15 teosta. Teosten painosluku ulottuu n. 200 kappaleesta (runokokoelmat) n. 3.000:een (kirjakerhon periaatteen pohjalla kustannetut romaanit ja novellikokoelmat). Tämän lisäksi tulevat muistelmateokset, kuvateokset ja populaaritieteellinen kirjallisuus.

Kotimaastaan lähteneet kirjailijat ovat saaneet jälkikasvua kahden viime vuosikymmenen aikana kasvaneen uuden sukupolven keskuudesta. Suurin osa teoksista on ilmestynyt Ruotsissa, jossa asuu n. 40 % virolaisista pakolaisista samoin kuin suurin osa pakolaiskirjailijoistakin. Ruotsissa ovat ilmestyneet myös kirjalliset kulttuurilehdet *Tulimuld* (Lundissa) ja *Mana* (aikaisemmin Göteborgissa, nyttemmin Yhdysvalloissa).

Olot, joissa tämä kirjallisuus on luotu, eivät ole voineet olla vaikuttamatta sen aiheenvalintaan ja käsittelytapaan. Erityisesti 1940- ja 1950-luvuilla ilmestyneet teokset koskettelivat suurella määrällä ajankohdallisia tapahtumia v:sta 1939 alkaen. Itsenäisyyden aikaista kotimaata käsiteltiin usein ihannoidusti. Sen jälkeiseen aikaan sisältyvät sekä sota- ja miehitysvuosien kärsimykset että pakolaisuuden harmaata elämää. Myöhemmin vuosina ja nuorempien kirjailijoiden kohdalla on tämä aihepiiri väistymässä taka-alalle. Samoin esiintyy vanhempien kirjailijoiden kohdalla yhä useammin yksilöllisiä tai yleisinhimillisiä kysymyksenasetteluja.

Muodoltaan on lyriikka huomattavasti nykyaikaisempaa, nykypäivän maailman-kirjallisuuden esikuvia ehdottomammin seuraavaa kuin epiikka. Kun modernismin läpimurto tapahtui lyriikassa jo 1940-luvulla, esiintyy proosatyylin »vapaamuotoisuutta» ja perinteellisistä kertojanotteista poikkeamista vasta 1960-luvun nuorilla kirjailijoilla. Itsenäisyydenaikaiset kirjalliset perinteet on yleensä säilytetty. Mm. on kaikesta huolimatta säilynyt varsin usein esiintyvä humoristinen elämään suhtautuminen, joka toivottomassa tilanteessa voi muuttua sarkastiseksi hirteishuumoriksi tai kirpeäksi ironiaksi (myös itseironiaksi).

Kolme virolaisen lyriikan klassikkoa Gustav Suits (1883—1956), Henrik Visnapuu (1889—1951) sekä Marie Under (1883—) yhdessä aviomiehensä Artur Adsonin (1889—) jatkoivat kaikki luovaa kirjallista toimintaansa sodan jälkeen pakolaisuudessa. Gustav Suits reagoi ajan tapahtumiin niukkasanaisesti, nasevasti ja keskitetyn sarkastisesti. Vedotessaan intohimoisesti inhimillisyyteen nojautui hän järkkymättömään uskoon vapaan sanan tehtävään. Henrik Visnapuu kehotti runoissaan kansaansa kestävyYTEEN ja ennusti profeetaallisesti, vanhatestamentillisella ankaruudella tulevien aikojen kohtaloita. Paikoitellen runoilija vai-pui toivottoman masennuksen valtaan. Marie Underin runoudelle on luonteenomaista alistuminen, syvä murhemieli, maahan-painettuna oleminen. Kaikille ovat yhteisiä syvä murhe ja kotimaan muistojen harras vaaliminen.

Yhteys kotimaan luontoon ja muistoihin kulkee punaisena lankana Bernard Kangron (1910—) runotuotannon läpi. Hän vie-

railee kotimaassa unissaan ja valveillaan, menneisyydessä ja nykyisyydessä; runokuvat muuttuvat tällöin yhä tummemmansävyisiksi. Kangron aikalaisen, taidemaalarin ja graafikon Arnold Vihalemmin (1911—) runous käsittelee enemmän runoilijan suhtautumista maailmaan yleensä kuin konkreettisia ajan tapahtumia. Resignoitunut itseironia ja ympäristössä esiintyvien seikkojen voimakas, paikoitellen groteski elollistaminen ovat Vihalemmin tunnepohjaltaan pessimistisen lyriikan aiheita.

Nuorempien kohdalla murtautuu nykypäivän maailmanrunouden muotokiele läpi ennen kaikkea Ilmar Laabanin (1921—) runoudessa (ranskalaisen surrealismien muodossa), jossa se ilmenee lähinnä vapaassa muotokielessä ja laaja-alaisessa yksityiskohdittien sitomisessa toisiinsa. Yksilöllisen runotyylin on kehittänyt Kalju Lepik (1920—) pohjanaan virolainen kansanrunous (niin vanhempi kuin uudempi), jonka ikivanhat muodot muuttuvat hänen käsissään herkiksi säikeiksi. Lepikin yhteenkuuluvaisuudentunne kotimaahan on voimakas; hän reagoi terävällä ja syvän vakaumuksen pohjalta lähtevällä satiirilla ajan tapahtumiin. Pohjimmaltaan nykyaikainen on suhtautuminen maailmaan Raimond Kolkin (1924—) lyriikassa, vaikka sen ulkonaisena ilmenemismuotona onkin Kaakkoi-Viron pehmeäsävyinen murre. Erillisen älyllistä runoutta harrastavan ryhmän muodostavat taidetta ja henkisyyttä palvova Aleksis Rannit (1914—), sarkastinen ja paikoitellen nihilistinen muoto- (erittäinkin riimi-) taituri Ivar Grünthal (1924—) sekä nuorimpana visuaalisia säkeitä luova kirjallisuudentutkija Ivar Ivask (1927—).

Pakolaisepiikassa yllätti lähes 30 vuotta kotimaastaan poissa ollut kirjailija-poliitikko Karl Ast-Rumor (1886—) äärimmäisen vivahde- ja sanarikkaalla kielellään romaanissaan, joka käsitteli Brasilian uskonkiihkoilijoita (Krutsifiks). Toinen yllätys on ollut pääasiassa nuorisokirjallisuutta harrastaneen Helmi Mäelon (1898—) realistisesti eletty romaani aviottomien lasten kohtalosta (Oma veri). August Gailitin (1891—1960) tuotannon aiheena oli virolaisten siirtyminen yli myrskyisän Itämeren v:n 1944 syksyllä (Üle rahutu vee). Myöhemmin hän kirjoitti kolmiosaisen teoksen, jonka kehyy-

siin on asetettu miesten kertomina joukko paikoin dekameronmaisia eroottisia elämyksiä (Kas mäletad, mu arm?) ja jossa gailtimaisella henkevyydellä ja loistavalla tyyliillä maalataan sarja muunnelmia ikuisesta aiheesta Nainen. Pedro Krustenin (1897—) huomattavin saavutus on trilogia entisiltä nuoruuden tanhuilta — kartanon puutarhurin perheen kohtalosta vuosisadan vaihteessa ja itsenäisen tasavallan ensimmäisinä vuosina. Albert Kivikas (1898—) on jatkanut kolmella niteellä jo ennen sotaa kotimaassa ilmestynyttä romaaniaan »Nimet marmoritaululla»; nämä niteet antavat läpileikkauksen ensimmäisten itsenäisyysvuosien virolaisesta yhteiskunnasta, erityisesti sen boheemielämästä. August Mäik (1900—) on laajentanut aihepiiriään, keski-ikäisten miesten itsensä etsiskelyjä, kuvatessaan niin sivistyneistöä (Tee kaevule) kuin maalaismiljöötäkin (Toomas Tamm).

Keskipolveen kuuluvista on Kari Ristikivi (1912—) julkaissut epätodellisia aineksia sisältäneen ja paljon väittelyä herättäneen romaanin »Sielujen yö» sekä kirjoittanut tähän mennessä jo seitsemän nidettä sisältävän historiallisten romaanien sarjan sydän- ja myöhäiskeskiajan Euroopasta. Valev Uibopuu (1913—) erittelee novelleissaan ihmisten sisäisiä liikkeellepanevia voimia ja vaistoja. Hänen romaaninsa käsittelevät miehitetyn Viron pikkukaupungin elämää (Keegi ei kuule meid), kotimaattomien merimiesten laivan matkaa (Neli tuld) sekä seikätuberkuloottisen sairastuneella lepäävän tytön kesäisiä elämyksiä (Janu). Ain Kalmusin (1906—) tärkeimpänä teoksena on pidettävä trilogiaa virolaisten siirtymisestä kristinuskoon sekä joutumisesta saksalaisten ja tanskalaisten vallan alle 13. vuosisadalla. Bernard Kangro on kirjoittanut laajan, akateemista Tarttoa kuvaavan sarjan, jonka tapahtumat alkavat 1930-luvun puolivälistä ja päättyvät toiseen maailmansotaan. Gert Helbemaen (1913—) teosten aihepiiri käsittelee toisaalta historiallisen Tallinnan miljöötä, toisaalta hän harrastaa psykologista erittelyä ja vie uusimman teoksensa tapahtumapaikan nykypäivän Lontooseen (Ainult ajutiselt). Kirjallisuudentutkija Herbert Salu (1911—) on romaaneissaan käsitellyt historiallisia ja kulttuurihistoriallisia aiheita. Arvo Mägin

(1913—) novelleissa ja romaanissa Uputus (Tulva) loihditaan rehevää kansankieltä käyttäen lukijan eteen metsien takainen talonpoikaismaailma. Hänen myöhemmissä tarttolaisaiheisissa novelleissaan on eroottinen aihe erittäin voimakkaasti etualalla. Kansatieteen professorin Ilmar Talven (1919—) aiheina on sodanaikainen ja -jälkeinen maailma Suomessa, Ruotsissa ja Saksassa; hän on myös yksi harvoja poliittisten kysymysten pohtijoita virolaisten kirjailijoiden joukossa (Maja lumes). Arved Viirlaidin (1922—) teoksissa saavat sotatapahtumat kotimaassa, erittäinkin sissisota, jännittävän ja kuvarikkaan ajankronikan ilmeen. Niissä on erityisesti korostettu tapahtumista aiheutuvaa epäinhimillisyyden suuntaan kehittyvää prosessia. — Ilmar Jaksin (1923—) ja Helga Nöun (1934—) teoksissa voidaan havaita nykypäivän maailmankirjallisuuden illuusioista vapauttavaa ja muotovapaan tyylin suuntaan tapahtuvaa vaikutusta. He tarkastelevat kriittisesti monia käsitteitä ja aatteita, joita vanhempi polvi pitää itsestään selvinä.

Edellämainittujen kirjailijoiden ja teosten joukosta löytynee kenties sellaisiakin, joilla on jotain uutta sanottavaa kansallisuusrajan toisella puolella olevillekin.

— että Ruotsissa toimii tätä nykyä 90 suomalaisseuraa, joista 70 kuuluu v. 1957 perustettuun Ruotsin Suomalaisseurojen Keskusliittoon. Äskettäin Suomen Yleisradiossa kerrottiin, että Ruotsin valtiolle jää vuosittain suuria summia veronpalautuksia, jotka kuuluvat Ruotsista jo takaisin kotimaahansa muuttaneille suomalaisille. Suomalaisseurojen Keskusliitto auttaa tällaisissakin asioissa. Nämä veroasiat vanhenevat seitsemässä vuodessa, joten on syytä toimia sitä ennen! Eräskin suomalainen on saamassa 1200 kruunua, mutta ei ole ilmoittanut osoitettaan. Ystävät ja tuttavat voisivat ehkä auttaa levittämällä tätä tietoa Suomeen muuttaneille ja miksei myös Ruotsissa asuville. Ruotsin Suomalaisseurojen Keskusliiton osoite on Fack Lidingö 7 Stockholm. Puh. 08/7673063.

— että suomalainen väestö Ruujassa on menettänyt 1900-luvun alusta lähtien kansallisia piirteitään suomen kielen jouduttua norjalaisten painostuksen alaiseksi ja suomalaisten sulautuessa muuhun väestöön. Varsinkaan nuori polvi ei osaa enää suomea. Vanhemman väen keskuudessa sen taitajia lienee kuitenkin vielä 5000—6000. (Otavan Iso Tietosanakirja v. 1964)

Suomalaiset ortodoksit Ruotsissa

Tällä hetkellä on Ruotsissa n. 20 000 ortodoksista uskoa tunnustavaa, jotka kuuluvat yhteentoista kansalliseen seurakuntaan. Suomalainen ortodoksinen seurakunta on toiminut Ruotsissa vuodesta 1958 ja täytti tämän vuoden tammikuussa 10 vuotta. Seurakunnan kirkkoherrana toimii rovasti Martin Juhkam (Kirkkoherranvirasto Vålbergavägen 77, Barkarby. Puh. 08/365360). Seurakunnan julkaisu Suomalaisen Ortodoksisen Seurakunnan Viesti ilmestyy kolme kertaa vuodessa. Seurakuntalaiset ovat hajallaan ympäri Ruotsia, ja jumalanpalveluksia joudutaan järjestämään useilla eri paikkakunnilla. Lehtemme lukijat ovat varmaan kiinnostuneita näistä suomalaisista jumalanpalveluksista ja voivat tiedottaa niistä myös tuntemilleen ortodokseille, jotka ehkä vielä eivät ole joutuneet seurakuntansa yhteyteen Ruotsissa.

TUKHOLMA

Sunnuntaina 24.3. liturgia klo 11.00 Jakobin kirkon viereisessä kappelissa
Lauantaina 13.4. pääsiäisyön palvelus klo 22.00 yhdessä virolaisen srk:n kanssa Jakobin kirkon viereisessä kappelissa

NORRKÖPING

Palmusunnuntaina 7.4. liturgia klo 12.00 S:t Olai kappelissa Trozellig. 16

BORÅS

Lauantaina 20.4. vigilia klo 17.00 Carolin srk:n talossa
Sunnuntaina 21.4. liturgia klo 10.00 samassa paikassa.

MÖLNDAL

Lauantaina 4.5. vigilia klo 17.00 L. Huotarisen talossa Biskopsbog. 18

Rivit harvenevat

Juhani Hyrkäs

Lauantaina 16. 12. 1967 oli Långbron kirkossa Ruotsissa siunaustilaisuus, johon oli saapunut runsas ystävien joukko. Silloin siunattiin haudan lepoon Juhani Hyrkäs, jonka arkkuja olivat kantamassa kolme omaa poikaa ja kolme muuta inkerinsuomalaista miestä.

Juhani Hyrkäs oli syntynyt 3. 6. 1900 Inkerissä Hietämäen seurakunnassa, Suomen-Vuissakan kylässä. Vuonna 1922 hän solmi avioliiton. Vuonna 1928 hän joutui lähtemään kotiseudultaan ns. kulakkina. Vaimo ja lapset joutuivat myös muuttamaan pois kotoa. Juhani Hyrkäs joutui pitkät ajat passittomana pakolaisena hankkimaan perheensä elatuksen. Vuonna 1934 hän sai takaisin kansalaisoikeudet, ja talvisodan sytyessä hänet oli kutsuttu O. W. Kuusisen armeijaan. Toisen sodan aikana hän joutui saksalaisten miehittämälle alueelle ja v. 1942 Vieroon ja seuraavana vuonna Suomeen. Ruotsiin hän siirtyi v. 1947.

Ruotsissa näytti tulevaisuus kirkkaalta, mutta terveys alkoi pettää ja Juhani Hyrkäs joutui sairastelemaan 15 vuotta. Erityisen tuskallinen oli viimeinen vuosi, jolloin Hyrkästä tervehtimään tulleet ystävät usein järkyttyivät sairauskohtauksia katsellessaan. Kohtausten mentyä ohi sairas saattoi puhua liikuttuneille läsnäolijoille muun muassa näin: »Tämä on kaikki Jumalan rakkautta minua kohtaan. Isäni ja äitini olivat oikeita uskovaisia. He opettivat minuakin rukoilemaan, kun olin pieni poika. He rukoilivat aina minun puolestani. Mutta minä en

muistanut aina rukoilla, luotin liikaa omaan viisauteeni ja voimiini. Nyt Jumalan täytyy tällä tavalla valmistaa minua iäisyyttä varten.» Lapsen uskossa, Jeesuksen armoon turvaten, otti Juhani Hyrkäs vastaan iäisyyskutsun. Kaipaamaan jäivät puoliso ja neljä lasta perheineen Ruotsissa, vanhin poika Virossa ja vanhin tytär Inkerissä. Örebrossa asuvat inkeriläiset ja muut ystävät olivat kirjoittaneet seppelleen nauhoihin:

Nyt kyynel kuivu ja murhe vaivu,
tään haudan luona ei surra saa:
On taisto laannut, hän rauhan saanut
ja onnellisna nyt uinahtaa.

Antti Juvonen

ETSITÄÄN

Ida Pietarintytär Huli Usinkonnusta Tyrön seurakunnasta. Niitä, jotka hänestä jotain tietävät, pyydetään ilmoittamaan os. Katri Montonen Svanågatan 17 Karlstad Sverige.

Matti Heikinpoika Paavilainen Lehtokylästä Lempaalan seurakunnasta. Tiedot A. Juvoselle Körbärsstigen 4 Örebro tai puh. 019/117012.

Pääasiamies Ruotsissa ilmoittaa

Inkeriläisten Viestin tilauksen ja maksun voit lähettää postitse käyttämällä postisiirtotiliä (postgiro). Osoite: Armas Paakkonen, Tingsgatan 4 B, Borås, postgiro 62 60 47. Ruotsissa on tämä tilillepanokortti keltainen. Muista kirjoittaa nimesi ja osoitteesi vasemmanpuoleiseen osaan. Tilaushinta on 10 kr.

Jos tilaat lehden lahjaksi jollekin, niin ilmoita hänelle että olet maksanut lehden. Näin vältät kaksinkertaista tilausta. Eikö sinulla todella ole yhtäkään minjaa, vunukkaa, siskoa, ystävää tai tuttua joka vielä on ilman meidän lehteä? Jos vastasit »Ei ole» äskeiseen kysymykseen niin jopa olit molotsa.

Armas Paakkonen

Turun paikallisosaston vuosikokous

Turun paikallisosasto kokoontui 11 päivänä helmikuuta Karjalaisten talolle pitämään vuosikokousta. Kokouksen alussa veisattiin yhteisesti virsi 318, jonka jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja Heikki Mylläri suoritti kokouksen avauksen mainiten mm, että tämän hetkisen inkeriläisten tehtävä on tallettaa ja siirtää nuoremmille polville Inkerin muistot ja -kansankulttuuri. Paikallisosaston vuosikokouksen tehtävänä on luoda katsaus menneen vuoden toimintaan ja viitoittaa tietä vastaiselle toiminnalle.

Kun oli todettu kokous laillisesti koolle kutsutuksi ja päätösvaltaiseksi, valittiin vuosikokouksen puheenjohtajaksi Heikki Mylläri ja sihteeriksi Paavo Pesonen.

Menneen vuoden toimintakertomuksesta kävi ilmi, että paikallisosaston toiminta oli suhteellisen vilkasta. Toimintamuotoina olivat juhlat, retket ja ompeluseura. Toimintakertomus hyväksyttiin yksimielisesti, samoin tilikertomus, ja kun oli kuultu tilantarkastajain lausunto, myönnettiin johtokunnalle tili- ja vastuusapaus.

Johtokunnasta olivat erovuorossa Heikki Mylläri vakinaisista jäsenistä, joka valittiin uudelleen, samoin erovuorossa ollut varajäsen Paavo Pesonen, Lilja Napun tilalle varajäseneksi valittiin Samuli Travantti ja Lilja Nappu vakinaiseksi jäseneksi Matti Suomalaisen tilalle jäljellä olevaksi toimintajaksi, sillä vuosikokous myönsi Matti Suomalaiselle hänen pyytämänsä eron johtokunnan jäsenyydestä.

Tilintarkastajiksi valittiin Toivo Jämsä ja Pekka Peuhkuri vakinaisiksi ja varalle Robert Rainio.

Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkistus valtuutettiin Tyyne Laihon ja Erkki Mustosen tehtäväksi.

Järjestysmiehiksi tulivat Toivo Jämsä ja Erkki Mustonen, jäsenmaksujen kerääjiksi Jooseppi Klemettilä ja Toivo Jämsä, lehtitilausten vastaanottajaksi Lilja Nappu, emänniksi Lyydia Adell pääemännäksi apunaan Helena Kontra, Elsa Kiippa ja Tyyne Laiho.

Kesäjuhlien järjestelyt annettiin johtokunnalle, jolle myönnettiin myös valtuudet juhlatoimikunnan valitsemiseen. Yhdistyksen vuosikokoukseen päätettiin tehdä retki.

Paikallisosaston puheenjohtaja kiitti Matti Suomalaista pitkäaikaisesta työstä paikallisosaston johtokunnan parissa.

Virallisten asiain päätyttyä nautittiin kahvit, jonka jälkeen jatkettiin tilaisuutta ohjelmalla, jota esittivät Paavo Pesonen ja Juho Hartikainen.

Tilaisuuden päätössanat esitti pastori Vilho Mustonen.

Johtokunta valitsi kokouksessaan paikallisosaston puheenjohtajaksi Heikki Myllärin,

Turun paikallisosasto

järjestää perinteelliseen tapaan toisena pääsiäispäivänä huhtikuun 15 päivänä kello 14.00 Karjalaisten talolla Pääsiäisjuhlan. Ohjelmassa mm. pastori Jorma Alasen puhe ja lasten ohjelmaesityksiä.

Tervetuloa

HELLI SUOMISELLA merkkipäivä

Maisteri Helli Suominen täytti 70 vuotta 23.2. Helsingissä. Maisteri Suominen on syntynyt Pietarissa, jossa hänen vanhempansa olivat merkittäväällä tavalla mukana Pietarin suomalaisten sivistysrienoissa. Hänen äitinsä, omaa sukuaan Kahi, oli inkeriläinen, Venjoelta kotoisin. Perhe muutti Suomeen v. 1910, mutta jo ensimmäisenä ylioppilaskesänään v. 1917 Helli Suominen oli Inkerissä murrekeräysmatkalla. Hänen pääaineenaan yliopistossa oli Pohjoismaiden historia, ja laudaturtutkielmansa hän kirjoitti Inkerinmaan historiasta varhaisimmista ajoista Pietarin kaupungin perustamiseen asti. Filosofian kandidaatin tutkinnon hän suoritti 1925 ja kansakoulunopettajan tutkinnon 1931. Toimittuaan Raittiuden Ystävien opintosihteerinä ja Kylväjän toimittajana hän tuli 1922 Suomalaisen Luentotoimiston opintosihteeriksi ja Opintotoverilehden toimittajaksi. Toimittuaan opintokerhotyössä 23 vuotta ja sen jälkeen 22 vuotta Helsingin veroviraston arkistinhoitajana hän siirtyi eläkkeelle v. 1964. Maisteri Suominen on toiminut monissa järjestöissä, mm. Kunnallisvirkamiesliitossa ja Akateemisessa Raittiusliitossa. Inkerin Ystävien sihteerinä hän toimi jonkin aikaa 20-luvulla ja vv. 60—61 hän ohjasi yhdistyksemme opintokerhoa. Hän on esitelmöinyt kesäjuhlillamme ja laajan kirjallisen toimintansa ohessa muistanut myös meidän lehteämme. Pietarin suomalaisten toimikunnassa hän on niin ikään ollut aktiivisesti mukana. — Maisteri Suominen johdolla pidettiin myös Helsingin paikallisyhdistyksen äsken perustetun kirjallisen kerhon ensimmäinen kerhoilta, josta tarkemmin toisaalla lehdessämme.

varapuheenjohtajaksi Vilho Mustosen, sihteeriksi Paavo Pesosen ja rahastonhoitajaksi Lydia Adelin.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Hyvin hyvin monet arpajaisasiamiehet tahtoivat ilman mitään kehoitusta luovuttaa asiamiespalkkionsa Inkerikoti rahastoon. Tällä tavalla kertyikin huomattava erä.

Seuraavassa luettelo niistä lahjoittajista, jotka lähettivät palkkiosumman suoraan Suurarpa r.y:lle ja joiden lahjoitukset Suurarpa on tilittänyt Säätiölle:

Alen Marja Rauma	3.75
Häyhänen Katri Littoinen	15.—
Joronen Eeva Mankaa	3.75
Järn Klaara Helsinki 62	3.75
Jääskeläinen Anni Lapua	7.50
Karhu Maria Tavastila	1.75
Kilpiäinen Juho Rusko	7.50
Kirjanen Helena Nokia	7.50
Kotsalainen Aino Rauma	8.50
Kuisma Anna Tampere	7.50
Kuivanen Helmi Piispanristi	8.50
Lindberg Lyyli Hyrylä	3.75
Meijer Sofia Nekala	20.50
Metiäinen Anni Porvoo	7.50
Mylläri Maria Lammi	3.75
Mäkinen Anna Pirttiharju	3.75
Mäntylä Liisa Ilmajoki	7.50
Paananen Maria Hyvinkää	6.50
Partanen Johan Turku	15.—
Puumalainen Maikki Palosaari	7.50
Pölä Anna Turku	38.—
Pönniö Aino Kerava	7.50
Pönniö Mari Hormajärvi	9.50
Pöyhönen Sofia Maantiekylä	7.50
Rissanen Impi Turku	7.50
Saarni Maria Iittala	7.50
Sakarinen Eeva Kellokoski	3.75
Savolainen Antti Lohja	15.—
Savolainen Saima Turku	3.75
Seppo Lyyli Vaasa	7.50
Siika Anni Vaasa	3.75
Siimes Juho Uusikaupunki	5.75
Styf Eila Karkkila	11.—
Heikinheimo Anna Liisa Tampere	6.45
Heinonen Maija Oulu	32.—
Iho Matti Turku	3.75
Iivanainen Elisabeth Hämeenlinna	3.75
Kekki Irja Helsinki	84.20
Kuivanen Helmi Piispanristi	2.50
Kurppa Lilja Helsinki	15.—
Kylmälahti Elvi Tampere	7.50
Laurikkala Saimi Turku	17.—
Nappu Lilja Turku	7.50
Parkkali Anni Helsinki	7.50
Rainio Robert Turku	15.—
Rantanen Yrjö Turku	15.—
Rähmänen Juho Hämeenlinna	7.65
Taivasvuo Olga Tampere	1.75
Tirranen Juho Helsinki	3.75
Uski Inkeri Tampere	80.—
Uotila Irma Rovaniemi	7.50
Virolainen Aira Kotka	2.95
Virolainen Eino Vesterskog	15.—
Tirranen Tahvo Turku	2.50
Toivonen Anna Orivesi	8.50

Torikka Sana Rusutjärvi	17.50
Valkonen Katri Käyrä	6.75
Vikainen Inkeri Turku	7.50
Klemettilä J Turku	11.25
Samooja Teppo Turku	3.75

Säätiön kautta arpoja saaneet ovat lahjoittaneet palkkionsa suoraan Säätiölle:

Borásin Kerho Borås	110.25
Gävlen Kerho Gävle	7.50
Himiläinen Osk. Kumla	7.50
Jagdahl V. Ruotsi	46.60
Juvonen A Ruotsi	15.—
Kirjanen Helena Ruotsi	3.75
Kontunen Helmi Kanada	15.—
Kaponen A Ruotsi	11.25
Kupri A Ruotsi	17.05
Mullo N Ruotsi	7.50
Norkko M Kotka	3.75
Paakkanen J Canada	13.34
Pentikäinen P Ruotsi	7.50
Randefeldt M. Ruotsi	30.—
Rappu P Ruotsi	7.50
Rydholm Y Ruotsi	1.20
Tervo A Ruotsi	17.—
Ukkonen H Ruotsi	7.50
Vainikka A. Ruotsi	15.—
Vaskinen P Ruotsi	4.50
Sörmvall J. Ruotsi	88.30
Kelo Yrjö Helsinki	7.50
Riipinen Ida Helsinki	15.—
Soinio Sinikka Helsinki	15.—
Susi Kerttu Helsinki	57.40

Pitkä on luettelo, mutta mieluista luettelo. Puroista joet syntyvät ja näistä markoista kertyi sievoinen summa Säätiölle. Tämä sitä suuremmalla syyllä kun taholtamme ei erikoisemmin kehoitettu pidättymään palkkios-
ta ja monella ei ollut tietoa että tällaistaikin lahjoitustapaa voi harjoittaa. Moni voi meitä syyttääkin huolimattomuudesta, mutta — hyvät ystävät — meille oli tärkeitä saada arpoja myydyksi mahdollisimman paljon ja jos me olisimme heti alkuun kehoittaneet pidättymään palkkiosta olisi myyntitulo ol-
lut paljon heikompi kuin se oli.

Säätiö esittää mitä suurimmat kiitokset niille, jotka edellä on lueteltu ja jotka tätä tietä tukivat työtämme. Suurkiitos.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Väinö Kekki Kaija Vironmäki

Muita lahjoituksia

Säätiö on saanut vastaanottaa vuoden 1967 aikana seuraavat lahjoitukset, joita ei ole aikaisemmin ilmoitettu:

Leskinen Katri	10.—
Voutilainen Saimi	100.—
Laiho Tyyne	7.50
Rimpiläinen Liisa	5.—
Tuntematon	5.—

Helsinkiläisten Turun matkan	
jäännös	33.—
Hölkker Anna	60.—
Inkeriläisten Yhdistys	2.000.—
Netti Monninkylästä	19.—
Tuntematon	12.—
Tuntematon	2.—
Miettinen	50.—
E. A. Borås	12.—
Väinö Pietarin kahvijaisten tuotto 90.40	
Säätiö esittää mitä parhaimmat kiitoksen- sa lahjoittajille.	

Tänä vuonna on ensimmäisen lahjoituksen lähettänyt:

Marttinen Uljas	50.—
-----------------	------

Uljas Marttinen lupasi suorittaa jatkuvasti 50.— lahjoituksen vuosittain niin kauan kun elonpäiviä riittää ja on mahdollisuuksia. Hän pitää lupauksensa. Tämä on harkittu ja kaunis esimerkki kaikille. Parhaat kiitoksemme Uljas Marttinen.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Kirjallisuuserho

aloitti kokoontumisensa Auroorankadun huoneistossa Helsingissä 27. 2. 68. Kerho toimii tavallaan maisteri Helli Suomisen kaksi vuotta johtaman opintokerhon jatkeena. Ensimmäisessä kerhoillassa, johon oli saapunut monta kiinnostunutta kerholaista — vain yksi mies joukossa! — maisteri Suominen kertoi kiinnostavasti ja hauskaasti Lauantaiseurasta ja sen kuuluisista jäsenistä Runebergista, Snellmanista, Topeliuksesta jne. Kerhossa keskusteltiin vilkkaasti ja juotiin alkajaiskahvit. Rouva Hertta Allanmaa ojensi kukkia äskettäin merkkipäiväänsä viettäneelle maisteri Suomiselle, jonka piristävää panosta kerhon jatkuvalle toiminnalle toivotaan edelleenkin. Seuraavassa kerhoillassa tutkitaan vanhaa ja uutta runoa. Uudet jäsenet, vaikkapa vain vierailijat, toivotetaan tervetulleiksi.

INKERI-KIRKKOILTOJA

28. 3. klo 19 pidetään Mikael Agricolan kirkossa Helsingissä kirkkoilta Inkeri-kodin hyväksi.

7. 4. klo 17 pidetään toinen samanlainen kirkkoilta Vanhan kirkon seurakunnan Ruoholahden kappelissa Ruoholahdenkatu 16.

Molemmissa tilaisuuksissa on arvokas ohjelma: puhuvat mm. prof. Pentti Kaitera, rovasti Matti Vironmäki ja toim.joht. Väinö Kekki, Ami Lovén laulaa jne.

Tarjotaan myös kirkkokahvit.

VUOSIKOKOUS ÖREBROSSA

Örebron Inkerin Suomalaisten Kerhon vuosikokous pidetään sunnuntaina 17. 3. 68 klo 15 Pyhän Mikaelin kirkon kellarissa. Tervetuloa kahvikupin ääreen keskustelemaan yhteisistä harrastuksista.

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä 14. 4. klo 16 jumalanpalvelus Pyhän Mikaelin kirkossa. Saarnaa kirkkoherra Kuno Åberg. Tervetuloa pääsiäisjumalanpalvelukseen.

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Maaliskuun tilaisuus

Helsingin paikallisosaston maaliskuun kuu-
kautilaisuus on Stadionin kerhohuoneistos-
sa maaliskuun 24 p:nä klo 14.

Kirjallisuuserho

Helsingin Paikallisosaston Kirjallinen Kerho kokoontuu tiistaina 26. 3. 68 klo 19 Auroorank. 7 A. Kerhoa johtaa tuolloin hum. kand. Pirkko Huurto. Toivotaan runsasta osanottoa.

JOHTOKUNTA

Sulo Haltosen uusi teos

VANHA TUUTARI

on ilmestynyt Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kustantamana.

Saatavana Inkeriläisten Sivistyssäätiöltä Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33 Puh. 487619 sekä Ruotsissa pääasiamieheltämme op. Armas Paakkoselta Borås Tingsgatan 4 B Puh. 033/101850.

Hinta 6 mk + postikulut.

Sulo Haltosen aikaisemmista teoksista saatavana Entistä Inkeriä (hintaa 5,05) ja Runoretkeä Inkeriin v. 1853 (hintaa 2,05).

Lähetämme tilatut kirjat postiennakkona.

Myyntipalkkiot Suomessa Sivistyssäätiölle, Ruotsissa ISK:lle.

Pekka M. Pettinen

OPETTAJA- VANHUS PUHUU

Elämäkokemuksista
opettavaa ja huvittavaa

88 s. 7 valokuvaa. Hinta nid. 10,50, sid. 12,50.

Saatavana kirjakaupoista Suomessa ja Ruotsissa.

inkeriläisten viesti

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk, sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 » » 80:— 1/4 » » 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850. Postisiirto n:o 626047 Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

KANSIKUVA KERTOON: Kalevalanpäivänä laskettiin Inkeriläisten Sivistyssäätiön ja Inkeriläisten Yhdistyksen puolesta seppäle Helsingissä Hesperian puistossa sijaitsevalle suuren kalevalaisen runonlaulajan Larin Parasken muistomerille. Seppelään laski säätiön puolesta toimitusjohtaja Väinö Pietari Kekki ja yhdistyksen puolesta rovasti Matti Vironmäki, joka kuvassa parhaillaan lukee tervehdystä. — Larin Paraske syntyi Lempäälässä Inkerissä 1833. Hän oli vanhaa ortodoksista inkeroissukua. Parasken äiti oli kotoisin Vaskelasta, jossa Paraskekin myöhemmin asui mentyään naimisiin Larin Kaurilan (Gavril Stepanovin) kanssa. Larin Paraske kuoli 1904 Metsäpirtissä. Häneltä merkittiin muistiin runo- ja lausutoisintoja 1.343, niiden säemäärä oli n. 32 000. Lisäksi häneltä talletettiin sananparsia ja muuta kansanperinnettä. — Hesperian puiston patsas on Alpo Sailon muovailema, pystytetty 1949.

Elämän löytämisestä

Miten ihminen löytää elämänsä? — Me voimme löytää itsellemme soveliaan elämäntehtävän ja saada tilaisuuden valmistautua siihen. Voimme löytää sopivan aviopuolison ja perustaa hänen kanssaan yhteisen kodin. Voimme löytää hyvän asunnon, hyviä harrastuksia ja yhtä ja toista muuta hyvää. Mutta voimme löytää myös päinvastaisia asioita ja tehtäviä, joista ei koidu paljon muuta kuin harmia ja ikävyyksiä.

Tarkoittanevatko sanat »Joka löytää elämänsä» ihmisen oman mielen mukaista elämäntietä, jolla määrävinä ovat hänen oman järkensä päätelmät ja jonka perussuuntauksena on: tapahtukoon minun tahtoni. Jos MINÄ käskee vihastumaan ja kiukustumaan, hän vihastuu ja kiukustuu. Jos MINÄ käskee murjottamaan, hän murjottaa. Jos se käskee parjaamaan lähimmäistä, hän parjaa vapaalla omallatunnolla. Lähimmäinen kun usein on sellainen, että on vakava syy sitä parjata. Tällainen ihminen on todella löytänyt elämän, jossa hän itse on keskipisteenä ja kaikki muut joko hänen hyvinvointiaan ja huviaan varten tai sitten hänen harminkappaleitaan. Hän vaeltaa lihallisen viisautensa varassa, josta apostoli Paavali puhuu toisessa korinttolaiskirjeessään. Lihallisen viisautensa varassa vaeltajan mukaan hyvää on vain se, mikä johtaa ulkonaiseen menestymiseen, paha sen vastakohta. Hänelle on tärkeitä oman itsensä esilletuominen ja oman kunniansa korottaminen. Epäonnistuminen on taas huonojen olosuhteiden tai toisten ihmisten kiusallista aikaansaannosta. Eikä suhde oikean ja väärän

välillä ole erikoisen tärkeitä. Pääasia on, että hän on löytänyt oman tiensä, oman elämänsä, jonka hän uskoo johtavan hänelle suotuisaan päämäärään.

Mutta Jeesus sanoo, että hän »kadottaa sen». Ja jatkaa: »Joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.» Siinä astuu esiin pulma, jota on vaikea ratkaista. Eikö se merkitse kieltäytymistä liian paljosta? Enkö enää saisikaan olla isäntä talossani enkä oman elämäni herra? Täytyisikö minun joka asiassa ottaa selville mielipide, miten hän haluaisi sen toimitettavaksi tai ratkaistavaksi? Eihän se sitten enää olisi vapaan ihmisen elämää. Tahtooko hän orjuuttaa ihmisen kokonaan omaan käyttöönsä? Mitä hän minusta oikein tahtoo?

Hän tahtoo, että löytäisit elämäsi, jonka olet kadottanut. Kadotit sen oman käyttöösi, oman itsekkään, mukavuutta rakastavan tahtosi käyttöön. Ja mikä siitä on ollut seurauksena? Olet saanut jatkuvasti huokailla oman ja lähimmäistesi turmeluksen välisissä ristiriidoissa. Et elä vapaan ihmisen elämää. On monia siteitä, jotka sinua orjuuttavat ja masentavat ja kiinnittävät sinut yhä lujemmin tähän katoavaan maahan.

»Kenet Poika tekee vapaaksi, hän on vapaa». Kristus yksin voi vapauttaa meidät sekä tämän maailman että oman tahtomme orjuudesta. Hän ei kuitenkaan tee sitä vastoin meidän tahtoomme. Vasta sitten, kun me olemme kärsineet vararikon omien tahtomistemme tiellä, vasta sitten on hänen aikansa tullut. Hän upottaa

neidät — entiset vihamiehensä —
äsittämättömän rakkautensa poh-
attomaan mereen, joka Golgatan
istiltä tulvii meidän ahdistuneeseen
ydämeemme. Silloin taakat hartioil-
amme kirpoavat, orjan siteet kat-
seavat. Olemme vapaat. Vapaat pa-
immasta tyrannistamme: omasta
tsestämme. Vapaat ihmisten mieli-
iteistä ja arvosteluista. Vapaat roh-
easti ja iloisesti palvelemaan lähim-
näisissämme Kristusta, kärsimään
meidän lankeemuksiaan, muotopuoli-
uuttaan ja suoranaista pahuuttaan.
Kärsihän Vapahtajamme sävyisänä

ja pitkämielisenä meidän pahuut-
tamme.

Tapahtui ihme! Emme kadotta-
neetkaan elämäämme. Löysimme sen
uutena ja sisältörikkaana. Myös elä-
misen ja kilvoittelemisen arvoisena.
Kadotimme vain kahleet, jotka kiin-
nittivät sen maahan. On kuin oli-
simme sukeltaneet Jumalan iankaik-
kisen salaisuuden syvyyteen ja löytä-
neet sieltä helmien helmen. Mikään ei
ole tänään niin kuin eilen. Poissa on
syyllisyyden kirous. On mahdollista
elää. On mahdollista rakastaa lähim-
mäistään — vihamiestäänkin.

Herra elää!

Kirkas tähti taivahalle Herran lupauksen
syttyi yöhön kuoleman
tuomaan pelastuksen.
Tähän iloon autuaitten, riemuun enkelien
yhtyä sai päällä maan
joukko paimenien
Niinkuin nyt, myös samoin silloin
monet monet nukkui,
loukkaantuen seimen lapseen
epäuskoon hukkui.
Ylpeä ja armoton ihmisjärki hillitön
auttajansa armaimman, suloisimman,
hellimmän
ristille lyönyt on . .
Haudan poveen pyhä ruumis
runneltuna laskettiin,
kuollehitten valtakuntaan
Elämän Herra kätkettiin
Koitti aamu kirkkahana,
uusi ihme ihanana:
murheelliset lohdutti,
toivon uuden herätti!
Murtui salvat, kivi suuri,
vartijat ja vallan muuri
väistyi tieltä valtiaan
kuolon vallan voittajan.
Lupaukset Herran pysyy,
siksi ihmislapsi kysyy
armoa ja voimaa uutta,
nöyryyttä ja rakkautta,
ettei vallat mitkään vois
Hänen luotaan viedä pois.
H e r r a e l ä ä !
Minäkin, lapsensa näin heikkokin,
iloiten saan matkaa tehdä
siksi kunnes Hänet nähdä,
Vapahtajain, kerran saan
jättäessä tämän maan.

Anna Parkkinen

Rivit harvenevat

Simo Telkkinen

kuoli syyskuun 5 p:nä 1967 Fagerstassa pitkällisen sairauden murtamana.

Hän oli syntynyt Inkerissä Venjoen seurakunnassa Kaskisaaren kylässä 21 p:nä kesäkuuta 1898.

Herra ei unhoita kaipaavaa lastaan,
Valmistu, sieluni, auttajaas vastaan!
Hetkellä puoliyönkin saapua voi,
Taivainen häälaulu kutsuna soi.

Syvällä kaipauksella ja kiitollisuudella
muistoansa siunaten

Puoliso ja omaiset.

Anna-Maria Kiskonen

o.s. Putrolainen, syntynyt 12. 11. 1886
Liissilän seurakunnan Kaipaan kyläs-
sä, Inkerissä, kuoli 20. 8. 1967 Kauha-
joen sairaalassa Suomessa.

Pakolaistaipaleen raskaat kokemukset
koettuaan kirkastuivat katoamattomat
armon aarteet yhä kirkkaampina hänen
saavuttaessaan rauhan rannan.

**Lapset, lastenlapset ja
lastenlastenlapset,
sisaret ja ystävät.**

Salomon Rautanen

Helsingissä Koskelan sairaskodissa kuoli
26. 1. 68 rajavääpeli evp. Salomon Rautanen.
Hän oli syntynyt Inkerissä Vuoleen
pitäjän Vuolejärven kylässä 24. 1. 1891.
Maailmansodan vuosina hän palveli tsaarin
armeijassa ja joutui kokemaan sodan vai-
heet Karpaateilla ja Venäjän aroilla. Sodan
jälkeen hän hakeutui Suomeen ja jäi Kan-
naksen rajavartioston palvelukseen. Hän
palveli rannikolla, Joutselässä ja Rajajoella

ja osallistui molempiin viime sotiin aliupsee-
rina. Eläkkeelle hän siirtyi Porkkalan raja-
vartiostosta. Jonkin aikaa Villähteellä asut-
tuaan hän myi omakotitalonsa ja matkusti
vanhemman poikansa luo Amerikkaan. Siel-
tä hän palasi kuitenkin Suomeen ja asui
viimeiset vuotensa Helsingissä. Viime syk-
synä Salomon Rautanen kirjoitti eräässä
kirjeessä: »Meidän tulee oppia ottamaan
vastaan tasapuolisesti niin elämän antamat
ruusut kuin myös ohdakkeiset polut Elämän
lahjana.» — Jäähyväistilaisuus vietettiin
Helsingissä krematorion kappelissa lähi-
omaisten ja suuren ystäväjoukon ollessa
läsnä.

Antti Kesselin 75-vuotistaipaleelta

Seinäjoen Törnävällä täytti 8. 3. 1968 75 vuotta maanviljelijä Antti Kesseli. Antti Kesselin isä Juho Kesseli oli aikoinaan joutunut syntymäpitäjästään Kurkijoelta Inkeriin, jossa hän katovuosina etsi elatustaan ensin Keltosta ja sitten muutti Miikkulaisten Yläkylään, jossa joutui Kinnarin Matin taloon kotivävyksi. Maanviljelyksen ohella Juho Kesseli teki sepän töitä. Hänellä oli oma paja, ja hän oli ensiluokkainen seppä sekä lisäksi hevoslääkäri.

Antti Kesseli vietti lapsuutensa Miikkulaisissa ja joutui sitten v. 1910 pika-ajuriksi Pietariin. Maailmansodan alettua hän joutui tsaarin armeijaan 84. tykistöprikaatin 6. pataljoonaan, sen mukana itärintamalle ja myöhemmin Karpaateille saakka, josta hän sitten vuonna 1918 armeijasta vapauduttuaan palasi synnyinseudulleen. Vallankumouksen melskeissä poltetusta kotikylästään hän lähti isänsä syntymäseudulle Kurkijoan Särkijärvelle, jossa isä Juhokin oleskeli jonkin aikaa, mutta palasi myöhemmin Inkeriin. Setänsä Jaakko Kesselin pienellä maanviljelystilalla

Antti vaimoineen saattoi päästä alkuun. Myöhemmin hän osti maata ja rakensi oman talon. Viime sotien jälkeen Kesselit joutuivat siirtymään Seinäjoen Törnävälle Kärjen kaupunginosaan. Venäjän kielen taitoisena hän on siellä joutunut tulkiksi mm. silloin, kun hevosia myytiin Neuvostoliittoon. Hän on tehnyt neljä matkaa Leningradiin. Miikkulaisten hautausmaalla on hänen isänsä Juho Kesselin leposija, ja äiti ja sisar lepäävät jossain tuntemattomissa. Antti Kesseli muistaa isänsä kerran kirjoittaneen: »Poikani, älä hylkää Jumalaa, niin ei hän hylkää sinua. Jumalassa meillä on turva hädän hetkellä. Mistään muualta et sitä löydä. Usko ei salli tulla häpeään.» Näin kirjoitti isä, joka sata vuotta sitten oli huutolaispoika ja sen jälkeenkin koki monet raskaat elämänvaiheet. Usko on siirtynyt isältä pojalle.

Helsingin paikallisosaston helmikuun tilaisuus

pidettiin helmikuun 22 p:nä, laskiaissunnuntaina, klo 14 Stadionin luentosalissa. Tavanmukaisesti meitä inkeriläisiä oli kokoontunut runsaasti. Tilaisuuden alkusanat lausui Yrjö Korkkinen. Tutun virren »Soi kunniaksi Luojan» jälkeen puhui rov. Wirén. Lämminhenkisessä puheessaan rov. Wirén muisteli mm. käyntejään Inkerissä. Laulettiin yhteisesti Kreeta Haapasalon kaunis laulu »Kanteleeni». Rouva Tuula Kauttu ilahdutti meitä taas taidokkaalla lausumisellaan. Hän esitti sikermän Yrjö Jylhän runoja. Seurasi väliaika, jolloin emäntämme tarjosivat tapanansa mukaan oikein hyvät kohvit piirakkoin kans. KIITOS! Väliajan jälkeen rouva Lyyli Karhu muisteli, miten heillä vietettiin laskiaista ennen vanhaan. Tämän esityksen jälkeen saimme kuulla myös erilaisista laskiaisen viettotavoista Inkerissä. Lopuksi laulettiin muutamia yhteislauluja, arvottiin taulu, joka esitti Olavinlinnaa, ja tähän tilaisuutemme päättyikin. Laulujen säästyksestä huolehti opettaja Kaija Vironmäki.

K. S.

Pääskylintu päivälintu — musiikkia meille

Pääskölintu päivälintu, too ihala ilmalintu,
lenteli kesoiset päivät, syksyiset ööt pimiät.

Etsipä maata maataksesi, ja lehtoa levätäksesi,
etsipä Soomet, etsi saaret, kahen poolen Kaprijoo.

Löytipä mättähän meroista, sinne pesoisen teki.
Ja tulipa tuuli, aivoi tuuli, meren viihkura vihain,
veeretti munat vetehe, vaskimunat valkamaa.

Tämän katkelman kalevalaista laulua on Suomalaisen Kirjallisuuden Seura tallettanut Tallinnassa 1937 äänilevyarkistoonsa Viron radion avulla. Laulajina on silloin ollut ryhmä länsi-inkeriläisiä naisia, esilaulajana Darja Lehti. Nyt laulu on laulettu uudelleen alkuperäisen mallin mukaan äänilevylle, jonka Kalevala-seura ja Suomalaisen Kirjallisuuden Seura ovat julkaisseet. Levyllä on toinenkin inkeriläinen laulu, Kullervo Kallervon poika, jonka alkuperäismallin A. Launis äänitti jo vuonna 1906 Soikkolan Koskinan kylässä. Tämä laulu on inkeriläistytöjen kyläkeinulle kokoontuessaan laulama liekkuvirsi, jossa on venäläistyylinen kertautuma »kaalina maalina». Nämä inkeriläiset laulut on laulettu moniäänisinä ja ne kuuluvat levyn kauneimpiin. Muut laulut ovat Laatokan Karjalasta tai Vienasta, mm. Suistamolta ja Kontokin Vuokinsalmelta tallennettuja. Aunuksesta on viehättävä häävirsi. Levyn asiantuntevasta suunnittelusta on vastannut tohtori Leea Virtanen ja musiikinohjaus on Anneli ja Roy Asplundin. Esittäjinä on käytetty enimmäkseen arkiston omaa henkilökuntaa, ei kuitenkaan liaksi koulittuja ääniä. Sanatkin soivat kauniisti näissä kalevalaisissa lauluissa, joskaan eivät kaikin paikoin karjalaisittain täysin luontevasti, mutta esimerkiksi esilaulajan Pirkko-Liisa

— että Kalevala on käännetty lähes kymmenekymmenelle kielelle, joista mainittakoon esim. japani, katalonia, jiddiś, heprea, esperanto, serbokroaatti. Juuri Suomen itsenäistymisen 50-vuotispäiväksi ilmestyi uusi saksankielinen käännös, jonka tekijät ovat müncheniläinen saksan kielen ja suomalais-ugrilaisten kielten professori Hans Fromm ja hänen vaimonsa Lore Fromm. Myös norjalainen käännös ilmestyi viime syksynä. Venäjäksi Kalevalan käänsi L. B. Belski 1889 ja viroksi M. J. Eisen (1891—98) ja August Annist (1939). Kolmesta ruotsalaisesta käännöksestä viimeinen, Björn Colinderin ruotsinnos, ilmestyi 1948.

— että KALEVALASEURA julkaisee Seulas-nimistä tiedotuslehteä, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehteä toimittavat Outi Lehtipuro ja Hannes Sihvo. Toimitusneuvostoon kuuluvat mm. Matti Kuusi, Ilmar Talve ja Pertti Virtaranta. Kalevalaseuran osoite on Liisankatu 16 A 5 Helsinki 17, puh. 631721 klo 10—12.

Rausmaan suoritus tuntuu ihmeen aidolta. Miesten lauluissa on myös käytetty miesääniä, esimerkiksi Metsävirressä lähdetään 'miehissä metsälle, urohissa ulgotöille'. Levy on saatu todella kiintoisaksi, vaihtelevaksi, nautittavaksi. Varmasti se saa kuulijansa mielen hyväksi. Levyn liittyvä esittelylehtinen ilahduttaa niin ikään tarjoamalla nähtäväksi laulujen sanat tarpeellisine selityksineen. Musiikkikaupoissa levyn hinta on 10,50. Todennäköisesti levyä on saatavissa myös kesäjuhlapaikallamme.

P. H.

Turun kuulumisia

Annettakoon näin Viestin välityksellä kuulua muutama rivi Turun inkeriläisten uudesta toimintamuodosta, nimittäin Torstaikerhosta.

Vuoden alussa tarkemmin sanottuna tammiukuun 11 päivänä kokoontui Takakirveelle Paul ja Tyyne Laihon kotiin keski-ikään ehtineitä inkeriläisiä ja heidän aviosiippaitaan keskustelemaan erilaisista toimintamuodoista. Keskustelun tuloksena päätettiin perustaa n.k. torstaikerho, joka kokoontuu kerran kuussa vuorottain jäsenistönsä kotona.

Kerho harrastaa käsitöiden lisäksi inkeriläisten piirileikkiä ja -kansanlaulujen laulamista, inkeriläisten ruokien laittotaitoa, ja kerhossa alustetaan keskusteltavaksi lähinnä kotia ja sen ympäristöön liittyviä kysymyksiä ym. jäsenistöä kulloinkin kiinnostavia asioita.

Torstaikerho on ehtinyt kokoontua jo kolmeen kerhoiltaansa ja, kiitos jäsenistön, tilaisuudet ovat olleet mukaansatempaavia, joten kerholaisten luku on lähennellyt 30 henkeä.

Laskiaissunnuntaina torstaikerholaiset järjestivät »kipinä-Mikkojen» Yrjö Rautiaisen ja Jooseppi Klemettilän mainiolla tuella laskiaisiukujaiset Ruissalon Pirkan maastossa, missä miteltiin voimia »lylynlykinnässä» eli hiihtokilpailussa, ja kilpailu oli niin ankara, että oikein henkeä salpasi.

Tulokset muodostuivat seuraaviksi:

Nappulasarjat: tytöt: 1) Tiina Nuija 2) Päivi Travanntti 3) Katri-Helena Olkkonen, pojat: 1) Arto Adel 2) Tapio Laiho 3) Ilkka Olkkonen.

Tyttöjen sarja: 1) Jaana Pesonen.

Poikien sarja: 1) Jouko Pesonen 2) Arto Olkkonen.

Naisten sarja: 1) Aino Nuija 2) Terttu Adel 3) Leila Travanntti 4) Merja Travanntti 5) Helena Adel ja Orvokki Travanntti 7) Lydia Adel 8) Lilja Travanntti 9) Tyyne Laiho.

Miesten sarja: 1) Leo Nuija 2) Markku Travanntti 3) Tauno Travanntti 4) Oskari Travanntti 5) Paavo Pesonen 6) Paul Laiho 7) Paavo Adel 8) Jooseppi Klemettilä 9) Samuli Travanntti.

Torstaikerho kokoontuu

Torstaikerho kokoontuu seuraavan kerran 25. 4. kello 19.00 Leo ja Aino Nuijan kotiin Rättiäläntie 7 C 27. Tervetuloa mukaan.

Turun inkeriläisten ompeluseuran kesäkotij Ruissalon majana. Laskiaissunnuntain hiihtokilpailut saivat liian

Kesäjuhla

Kesäjuhlamme vietetään ensi kesänä Turun lapaikkana tulee olemaan jo ennestään tuttu Eskelink. 5. Ruumiinravinnosta tulevat harrastajat ja Karjala-seuran naiset. Juhlan vietoille on sunnuntai-heimäkuun 6 päivänä klo 9 avataan juhlat ja virvokkeiden tarjoilu. Puolenpäivän jälkeen klo 18. Sunnuntaina saadaan aamukahvia inkeriläisten vainajien muistomerkillä. Keskustelu, johon liittyy H.p. ehtoollinen. Aika ruokailuun. Klo 15 on päiväjuhla.

Näihin aikoihin suunnitellaan jo kesäloma tarjoaa jokaiselle hajaantuneeseen heimoon tuttavan matkakohteen. Sisällyttäkään joka vierailun historialliseen Turkuun.

n Kuusela on tällä kertaa hiihto-
ikkeelle vanhat sekä nuoret.

a Turussa

urussa heinäkuun 6—7 p:nä. Keskeisenä juh-
tu Turun Vapaaehtoisen Palokunnan talo,
10.ehtimaan myöskin jo tutuiksi tulleet Turun
suunniteltu seuraava ohjelma: Lauantaina
lahuoneisto ja kohta sen jälkeen alkaa kahviin
keen alkaa ruoan tarjoilu. Iltajuhla aloitetaan
a klo 7 alkaen. Klo 8,30 on kunnianosoitus
o 15 alkaa Martin kirkossa juhla jumalanpal-
a klo 12—15 varataan urheilukilpailuille ja

mau viettoa ja lomamatkoja. Kesäjuhlamme
mme kuuluvalle virkistävän ja mieltä rikas-
sairien meistä kesäohjelmaansa parin päivän

Juhlatoimikunta

Lapsuuden päsiäinen

Lapsuusajan pääsiäinen
muistui mieleheni taas.
Kuinka virpolauantaina
me lapset käytiin virpomas.

Virpovitsat koristeltiin
paperilla kauniilla,
isot kimpot niitä oli
meillä käsivarsilla.

Talot kotikylässäni
oli vierivierellään.
Niihin meitä virpoja
odotettiin mielellään.

Juhlamekot kaunihisti
meille ylle puettiin,
Kuostin ajoon kiirehesti
me lapset sitten juostihin.

Sanat virpoessa lapset
kaikki osas ulkoa,
ettei sitten niitä enää
tarvinnutkaan tavailla.

Virpoi varpoi vitsat siulle,
pääsiäisaamuun muna miulle.
Virpoi varpoi vitsat käivät,
tuoreeks terveeks tuohon jäivät.

Täyteläiset kuostipussit
kotiin riemuin kannettiin,
kun kananmunat, karamellit,
prianikatkin annettiin.

Liisa Makara

Tue nuorten rientoja

Toisaalla tässä lehdessä on maininta Nuo-
risotoimikunnan »tempauksesta». Kuulee niin
monesti sanottavan, että nuoria ei saa mu-
kaan. Kyllä saa. Helsingin Nuoret ovat jo
monesti järjestäneet iltamia, mutta häpeäksi
meille vanhemmille siellä on ollut vain
kourallinen väkeä. Tehkäämme nyt yksissä
tuumin poikkeus ja rientäkäämme joukolla
oikein ennenvanhasiin iltamiin. Tällä teolla
me annamme nuorillemme uutta intoa toi-
mia ja uurastaa. Kun he kerran yrittävät,
niin tukekaamme heidän pyrintöjään. Toi-
vottavasti Bragen huoneisto on 4.5. täynnä
jopa meitä vanhempiakin.

VPK

RUOTSIN PUOLELTA

Rådan kuulumisia

Seksagesima sunnuntaina 18. 2. 1968 koontui Rådan suomenkielisen seurakuntaryhmän jäseniä vuosikokoukseensa Mölnlyckessä Sandbergin kahvilaan.

Meikäläisessä kielenkäytössä tuosta Sandbergin kahvilasta muodostuisi helposti samperin kahvila, mutta sellainen se ei missään tapauksessa ole. Se on kunnon kahvila kaikin puolin.

Näyttää olevan jo muodostumassa perinteelliseksi tavaksi, että jonakin kevättalven sunnuntaina seurakuntaväki kokoontuu tuohon viihtyisään kahvilaan, jossa meille järjestetään oma pieni huone ja jonne kahvilan omistaja Göte Sandberg kattaa meille kahvipöydän. Tietenkin laskusta, jonka hän meille siitä jättää, joutuu seurakunta huolehtimaan.

Kokoukseen oli saapunut kaikenkaikkiaan 28 seurakuntalaista.

Kun kokous oli todettu päätösvaltaiseksi, avasi toimikunnan puheenjohtaja kokouksen ja toivotti seurakuntalaiset tervetulleiksi.

Puheenjohtajaksi valittiin Valentin Varkki ja sihteerin tehtäviä joutui hoitelemaan Pekka Miina. Pöytäkirjan tarkastajiksi herat Juho Paakkonen ja Vilho Kurujoki.

Sitten oli ohjelmassa Antti Tervon laatima ja esittämä toimintakertomus vuodelta 1967. Siitä mainittakoon, että Rådan kirkossa oli toimintavuoden aikana pidetty vain 21 suomenkielistä jumalanpalvelusta, joka on pienempi määrä kuin koskaan ennen. Mutta toisaalta kuitenkin todettiin, että seurakunnallinen toiminta vuoden 1967 aikana oli ollut rikkaampaa ja monipuolisempaa kuin moniin vuosiin.

Toiminnan rikkaus ja monipuolisuus johtuu siitä, että vuoden 1967 aikana oli vietetty erinäisiä juhlia. Mutta erikoisen leimansa antoi siihen seurakuntaryhmän 20. v. juhla, jota vietettiin Rådan kirkossa ja Medborgarsalissa Mölnlyckessä 12 p. marraskuuta 1967.

Tuo juhla oli seurakuntajuhlistamme merkittävin jo ehkä siitäkkin syystä, että kutsuvieraitten joukossa oli kaksi ruotsalaistakin

pappia puolisoineen: Kirkkoherra ja rouva Franzén, komministeri ja rouva Sinander, sekä heidän tyttärensä Cesilia Sinander, meidän entinen urkurimme.

Seurakuntaryhmän taloudellisesta tilanteesta ilmeni, että rahaa on ollut toimintavuoden aikana käytössä enemmän kuin milloinkaan ennen. Kokonaistulot vuoden 1967 aikana olivat 7.750:31 kr. ja menot 6.428:66 kr. Vuoden 1967 puhdas tulo on 1.321:65 kr. Siirto edelliseltä tilivuodelta 4.079:27 kr. Näinollen seurakuntamme on aloittanut vuoden 1968 toimintansa viiden tuhannen neljänsadan kruunun ja 92 äyrin (5.400:92 kr.) kassavaroin.

Sitten seurasi toimikunnan jäsenten vaali ja valituiksi tulivat seuraavat: Valentin Varkki (puheenjohtajaksi), Juho Paakkonen, Juho Malkki, Pekka Miina, Pekka Ruotsalainen, Iisakki Paakkonen ja Antti Tervo (rahastonhoitajaksi).

Tilintarkastajiksi tulivat valituiksi rouvat Katri Virolainen ja Hilma Orava, sekä varamieheksi herra Kurujoki. Olemme iloisia, että meidän onnistui saada naisiakin kantamaan vastuuta seurakunnallisista asioista, sillä he ovat tähän asti pysytelleet vain syrjästä katsojina.

Seurakuntamme on jo useitten vuosien ajan pyrkinyt olemaan mukana pakanalähetystyössä. On kannettu kolehteja sen hyväksi, yhteensä 4 kolehtia vuodessa, joista 2 Suomen ja 2 Ruotsin kirkon kautta.

Nyt katsottiin että meillä on varaa ottaa vielä yksi kolehti lisää ja niin tehtiinkin. Niin että niitä on nyt 5 kolehtia vuodessa jotka me kannamme lähetystyön tukemiseksi.

Keskustelu kokouksessa seurakunnallisista asioista oli vilkasta, puheenvuoroja käyttivät melkein kaikki mukana olleet, niin että pieniltä erimielisyyksiltäkään ei voitu välttyä. Mutta sehän oikeastaan onkin hyvä merkki kun seurakunnallistenkin asioiden pohdinnassa syntyy erimielisyyttä.

Jos seurakunnassakin kaikki olisivat kaikista asioista yksimielisiä, niin silloin asiat seurakunnassa eivät enää olisi oikein, silloin olisi jo syytä huolestumiseen. Se olisi jo varma merkki siitä, että seurakunnan on

Kesäjuhla Eskilstunassa

21. Ruotsin Inkerin Suomalaisten kesäjuhlat pidetään täällä seppien kaupungissa Eskilstunassa juhannuksena 21. 6.—23. 6. 1968 välisenä aikana.

Juhlapaikkana on Folkets Hus, Eskilstuna, jossa myös juhlien aikana on juhlatoimisto. Ruokailu tapahtuu samassa paikassa, itsepalvelu ravintolassa.

Juhlajumalanpalvelukset pidetään kauniissa Luostarin kirkossa, joka sijaitsee aivan lähellä juhlapaikkaa toisella puolella Eskilstunan jokea.

Urheilukilpailut pidetään Tunavallenilla, joka myös on aivan lähellä juhlapaikkaa.

Majoituksesta ilmoitamme myöhemmin. Kansallisiltaan yritetään saada mahdollisimman monipuolista ohjelmaa, että kaikilla olisi hauskaa täällä Eskilstunassa. Toivomme, että isäntinä voisimme tarjota juhluvieraille sitä mitä näiltä kesäjuhlilta odotetaan.

TERVETULOJA JUHLAMIELELLÄ!

Juhlatoimikunta.

vallannut unitila ja se on kulkemassa ajan virran mukana. Ja virran mukana kulkevat kuolleet kalat, kun taas elävät ponnistelevat vastavirtaan. Eipä Jeesuksen opetuslapsiirrissäkään, noiden kahdentoistakaan kesken voitu olla yksimielisiä. Heidänkin kesken oli kiistaa, kuka heistä oli suurin. Siinäkin joukossa oli epäuskoa, me muistamme Tuomaan, oli kieltäjä Pietari, ja jopa kavaltaja Juudaskin.

Ja niinpä on mahdotonta meidänkin olla yksimielisiä täällä ajassa, sillä meidän on muistettava, että kaikki nuo ominaisuudet asustavat jokaisen meidänkin sydämissämme. Epäusko, viha ja kateus on meissä jokaisessa se joka synnyttää erimielisyyttä.

Mutta juuri senvuoksi me tarvitsemme kirkkoa ja seurakuntaa, koska me tarvitsemme anteeksiantamusta ja armoa jota meille julistetaan Kristuksen ristin kuolemassa. Anteeksiantamus Kristuksen Jeesuksen nimessä ja veressä yhdistää jälleen meidät yhteen. Ja tässä yhteisessä uskossa me rohkenemme aloittaa taas uuden taipa-leen, täällä Rådankin suomenkielisessä seurakuntapiirissämme.

A. T., MÖLNDAL

ISK:n johtokunnan kokous

pidettiin 17/3 1968 Oskari Himiläisellä Kumlassa. Paljon oli keskusteltavaa sillä kokous kesti yhteensä 5 tuntia. Tämä ei kuitenkaan johtunut erimielisyyksistä vaan kerta kaikkiaan siitä että päiväjärjestys oli erikoisen pitkä, ja joka asia käytiin perusteellisesti läpi. Keskusteltiin kirjallisuuden keruun vaiheista ja muistolaatan pystyttämisestä kiitokseksi Pohjois-Ruotsin rajaseudun asukkaille. Näistä asioista tulee tarkemmat selostukset myöhemmin.

ISK:n toiminta vaatii rahaa ja kassakirstu tahtoo aina olla pohja paljaana. Mitenkä täyttää sitä hieman? Päätettiin että jos paikallinen juhlatoimikunta Eskilstunassa suostuu asiaan, kerättäisiin kolehti esim. urheilukentällä juuri ISK:ta varten. Kuultiin Boråsin Inkerin Kerhon aikovan järjestää kesäleirin. ISK tukee tällaisia toimenpiteitä sekä moralisesti että taloudellisesti.

Valittiin Antti Tervo, Oskari Himiläinen ja Erkki Kuortti vaalikomiteaan ehdottamaan johtokunnan kandidaatteja tulevalle vuosikokoukselle Eskilstunassa. Henrik Toikka ja Erkki Kuortti valittiin ISK:n sääntöjen tarkastajiksi ja tekemään mahdollisia muuttoehdotuksia vuosikokoukselle. Kun ISK:n omaisuutta on eri puolilla Ruotsia

Tietoja rovasti Laurikkalasta

Fil. tri Saini Laurikkala, joka on jo kymmenkunta vuotta koonnut aineistoa setänsä, rovasti S. J. Laurikkalan elämäkertaa varten, on nyt ryhtymässä kyseisen elämäkerran kirjoittamiseen. Tässäkin vaiheessa olisivat lisätiedot vielä tervetulleita, joten inkerinsuomalaisia pyydetään ystävällisesti lähettämään rov. Laurikkalaa koskevia muistelmiaan. Vähäisiltäkin tuntuvat tiedot saatavat olla hyvinkin arvokkaita ja tärkeitä, kenties ainutlaatuisia. Nämä tiedot tulevat myös aikanaan hyödyttämään Inkerin historian kirjoittajia. Muistelmat lähetetään osoitteella Fil. tri Saini Laurikkala Betanankatu 8, Turku 5.

Juhannukseksi Ruotsiin!

Ruotsissa toivotaan, että Suomen inkeriläiset vanhaa hyvää tapaa noudattaen tulevat taas joukolla naapurien juhannusjuhliin. Mukana saa olla runsaasti ohjelmaa, ja urheilukilpailuihin toivotaan myös runsasta osanottoa. Toukokuun numerossa saadaan kesäjuhlista vielä lisää tietoja ja silloin ilmoitetaan myös, miten yhteismatka Suomesta Eskilstunaan järjestetään. Ruveetaanpa jo varustamaan matkaeväitä: ohjelmaa ynnä muuta!

päätettiin että joka paikkakunnalta tulee selostus Himiläiselle ennen 1/5 1938 mitä juuri siellä on. ISK:lle on avattu oma postisiirtotili (postgiro). Näin on helpompi jokaisen yksityisen henkilön joka tukee ISK:n toimintaa maksaa jäsenmaksunsa. Se on yksityisjäseniltä 5 kr. vuodelta. Tästä asiasta tekee rahastonhoitaja Erkki Kuortti tarkemman selostuksen.

Lopuksi on ehkä aihetta mainita ketkä ovat mukana ISK:n johtokunnassa. Puh. joht. Oskari Himiläinen, siht. Aappo Björn, rahastoh. Erkki Kuortti. Muut jäsenet: Aleksanteri Halttunen, Väinö Häyhänen, Sulo Korpelainen, Viktor Mustonen, Armas Paakkonen, Antti Tervo ja varajäsenet Juho Kemppi (Eskilstuna), Pekka Pentikäinen ja Matti Randefelt.

A. P.

Masurikkoi ja rospooniekkoi

Niitä olj jo muailman alust ast. Siihen aikaa ko alkoit tehä niitä massinateitä, silloin niitä rappaajii olj muan teil luksulois paikois. Linnaa männees ne eivät käyneet kehenkää kiin, hyö tiesiit jot rahhaa linnaa männees liikoi ei kellää olt, sekä siihen aikaa jokahisel olj pulisniekka kiv keral. Ne pulisniekka kivet pit linnan portiil antaa pois, niist tehti mostavoita katuloil. Silloin ilman kivvee ei lasettu linnaaka. Kaik tavara silloin olj huotavaa. Muistan yhen mein kylän äijän luatinee, jot kerrankii hänel taritti heinäkuormast 15 kopekkaa, ni niin huotavast hiä ei myönt, toi kottii heinä nät takaisin.

Veik ne masurikat olliit louhkii, ni välis tain saivat itsekii sellaisen kolahuksen jot muist iijään. Meinpuolen mies tulj kerran linnast, se olj siin joulun al. Pulkkalast kotiipäin lähtiis ei olt kettää siihen aikaa toisi, pitj lähtee yksinään ajamaa. Pulkkan ja Kelolan välil olj luksu paikka, mis monet olliit joutuneet masurikkoin koprii. Sellais paikaas yksinään aijais pit olla varuillaan, täl mieheel olj kiv valmiin mitenlien hoikan nuoran piäs. Likel suurentien siltää hevonen höristelliis, eikä se oltkaa turhaa, sillan alt nouskii kaks pitkää miestä, toinen hevosen suupuolee ja toinen tupina kiäees miehen pellii. Mut masurikka ei kerint viel nostaa tupinaijaan ko sai napin piähään ja tupsis lummee. Toisel tul kiire pakkoo, ennen ko suap hiäkkii piätään vast. Toinen vua pyör lumes eistain, ja sekkii alkoi ryömii pakkoo.

Usallanks mie lähtee nyt etteepäin, ajattelj mies. Siel likel Nuijalaa on toinen samanlainen kohta, masurikkoin pesä, jos lähenkii tuonne Kelolaa sukulaisellein yöks. Siin ei olt ko yks pyörähys ko hevosen seisatti sukulaiseen portin ettee. Sisäl tuvas tulj pien poika kerrast ettee, ja sannoo painavaal iäneel: — Setä, mist sie sait issäin tupinan.

Talon emäntä kehoitteli: — Ajakaa hevonen kuijaa ja riisukaa, mie puan tsaijuu kiehumaa. — Mutta pojan sana: — Mist sie sait issäin tupinan, pakotti sukkelasti kääntämään hevosen ja jatkamaan matkaa, vaikka olisi vastassa ollut rosvoja ja masurikkoja minkän verran.

A. Vainikka

OIKAISU

Edellisen numeron kansikuvan tekijän Juho Kämärän syntymäaika ei ole 17. 12. vaan 27. 12. 1889.

Vanha kotiseutukuvaus Inkeristä

V. 1848 ilmestyi ensimmäinen suomenkielinen pitäjänhistoria (Mikkelin seutua koskeva). Mutta jo sitä ennen, 1800-luvun alussa oli syntynyt suomeksi kirjoitettu kotiseutukuvaus Tuutarista ja sen ympäristöstä. Tämä käsikirjoitus ei kuitenkaan ilmestynyt painosta. Sen olemassaolosta tiedettiin, mutta se oli kadonnut erääseen tieteelliseen arkistoon Pietarissa. V. 1956 Leningradissa käydessään tohtori Sulo Haltsonen löysi sen, otatti siitä jäljennöksen ja muokkasi sen julkaistavaan asuun. Äskettäin tämä Napoleonin sotien jälkeen laadittu kirjoitus on julkaistu Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kustantamana. Tohtori Haltsonen on kirjoittanut siihen myös sen syntyä selvittävän esipuheen ja sana-, paikannimi- ja henkilöhakemistot. Kuvaus on monipuolinen ja mielenkiintoinen, siinä on runsaasti tietoja seurakuntaelämästä, kansantavoista, mm. häidenvietosta, murre sanoja, tarinoita jne. Tämä harvinainen kirjoitus tuo tieteelliselle tutkimustyölle arvokasta aineistoa, mutta se herättää varmasti mielenkiintoa myös kaikissa inkeriläisissä ja Inkerinmaasta kiinnostuneissa. Tuutarin ohella se sisältää erinäisiä tietoja muistakin Inkerinmaan seurakunnista, se on elävästi ja kansanomaisesti kirjoitettua, suorastaan hauskaa lukeamista. Vanhahtava kieliasu antaa kerronnalle lisäviehätystä. Tämä tieteellinen pikku teos olisi erikoislaatuinen lisä jokaisen inkeriläisen kotikirjastoon, sitä näyttäisi mielellään vierasallekin. Teos on ilmestynyt SUOMI-kirjassa (osa 112:4) ja on nimeltään VANHA TUUTARI. Hinta on vain 6 mk.

H. S.

Venäläiset tunnuskuvat

Henri Troyat, SELLAISTA OLI ELÄMÄ VENÄJÄLLÄ VIIMEISEN TSAARIN AIKAAN. Suom. Esa Lindfors. WSOY 1967 (Taskutieto-sarja).

Tämä venäläissyntyisen ranskalaisen kirjailijan teos kuvaa loistavasti ja pätevästi Venäjän tsaarinaikaisen yhteiskunnan rakenteen, venäläisen 'leveän' luonteen ja elämän, se kuvaa ylhäisön ja porvariston huolettoman ja toimeentulon elämän ja toisaalta kylien asukkaiden alkeelliset olosuhteet ja työväen kurjuuden. Kaiken kaikkiaan verraton kuvaus ajasta, jota ei enää ole.

A. H.

Annamari Sarajas, TUNNUSKUVIA. Suomen ja Venäjän kirjallisen realismin kosketuskohtia. WSOY 1968.

Teos on tieteellisen pätevyytensä, asiallisuutensa ja perinpohjaisuutensa lisäksi hienon tyylinä ansiosta kiintoisaa luettavaa. Se antaa kuvan sekä Venäjän että Suomen kirjallisuuden aatevirtauksista, tyyli-tyyppien kuvauksen kehittymisestä. Inkeriläistä lukijaa kiinnostaa erityisesti se, mitä professori Sarajas kertoo siitä suomalaisvenäläisestä kulttuurin kosketusryhmästä, jota Pietarin ympäristön luterilainen suomalainen papisto merkitsi. Kirjassa mainitaan mm. Valkeakirkon (Moloskovitsan) rovasti Karl Edvard Palander, Cygnaeukset ja monet muut inkeriläispappiloiden vaikutuspiirissä eläneet miehet.

P. H.

Palaamme myöhemmin WSOYn uutuuksiin: Aale Tynni, BALLADEJA JA ROMANSSEJA; Edith Södergran, RUNOJA.

Helsingin paikallisosaston kirjallisuuserho

kokoontuu maanantaina 22. 4. 68
klo 19 Aurorank. 7 A 1.

Kerhoa johtaa maisteri Maria Virolainen. Tervetuloa!

Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokous

Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokous pidettiin Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneistossa maaliskuun 10. päivänä 1968. Kokoukseen oli saapunut salin täydeltä yhdistyksen jäseniä, runsaasti myös muualla kuin Helsingissä asuvia. Kokouksen avasi yhdistyksen puheenjohtaja rovasti Matti Vironmäki. Hän loi lyhyen katsauksen kulu-neeseen toimintavuoteen ja puhui myös jou-kostamme poistuneiden muistolle. Vainajien muistoa kunnioitettiin hetken hiljaisuudella.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin toimitusjohtaja Väinö Kekki ja sihteeriksi hum. kand. Pirkko Huurto sekä pöytäkirjan-tarkastajiksi konttoripäällikkö Juho Vesa ja rouva Ida Riipinen. Viime vuoden toiminta-kertomuksen esitti yhdistyksen sihteeri joh-taja Antti Kekki ja tilikertomuksen sekä tilintarkastajien lausunnon rahastonhoitaja rouva Hertta Allanmaa. Toimintakertomus ja tilikertomus hyväksyttiin muutoksitta ja tili-velvollisille myönnettiin tili- ja vastuu-vapaus.

Yhdistyksen kunniajäseniksi päätettiin kutsua hovioikeudenneuvos Robert Rainio Turusta, Paavo Jaakkimainen Tampereelta, ja Adam Sokka Helsingistä. Rovasti Viron-mäki puhui kunniajäsenille, ja kunniajäse-net Robert Rainio ja Paavo Jaakkimainen puhuivat selvitellen mieleenpainuvalla ta-valla suhdettaan inkeriläisten yhteisiin har-rastuksiin.

Yhdistyksen toimikuntaan valittiin uudel-leen vakinaisiksi jäseniksi Antti Kekki ja Heikki Mylläri, erovuorossa olleen Väinö Tainan tilalle hänen muutettuaan Raumalle valittiin vakinaiseksi fil. tri Sulo Haltsonen ja Sulo Haltsonen tilalle varajäseneksi rva Ida Riipinen. Tilintarkastajiksi valittiin entiset: kauppaneuvos Oskar Rokkanen ja konttoripäällikkö Juho Vesa vakinaisiksi se-kä varalle op. Antti Huurto.

Jäsenmaksun suuruus päätettiin vielä tänä vuonna pysyttää entisenä, mutta päätettiin antaa toimikunnalle valtuudet jäsenmaksun

korottamiseen seuraavana vuonna. Sivistys-säätiölle päätettiin luovuttaa tilivuoden yli-jäämävaroista 2000 mk. Yhdistyksen puheen-johtaja esitti toimintasuunnitelman ja ta-lousarvion vuodeksi 1968, ja molemmat hyväksyttiin. Suomalaisuuden Liitolle pää-tettiin esittää kiitos siitä, että edelleen on saatu käyttää liiton Aurorankadun huoneis-toa yhdistyksen konttorin ym. tarpeisiin. Inkeriläisten Viestin hinnan nostamisesta keskusteltiin ja toimikunnalle annettiin vai-tuudet nostaa hintaa seuraavana vuonna.

Toimitusjohtaja Väinö Kekki kertoi tämän jälkeen Sivistyssäätiön toimintasuunnitel-masta Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseksi. Vuosikokouksen lopuksi Tampereen paikallisosaston puheenjohtaja op. Eino Rautajoki luovutti paikallisosaston 10-vuotisjuhlamitalin kapteeni Jukka Tirra-selle ja johtaja Antti Kekille. Tampereen paikallisyhdistys luovutti niin ikään kerää-miään varoja Sivistyssäätiölle.

Kokouksen jälkeisellä väliajalla juotiin kahvit ja syötiin piirakat. Sen jälkeen seu-rasi mielenkiintoinen ohjelma, jonka aluksi dipl.urkuri Toivo Rasilainen esitti Palm-grenin ja Sibeliuksen lauluja. Johtaja Karppela Karjalan Sivistysseurasta kertoi seuransa nykytoiminnasta. Karjalan Si-vistysseuran täytettyä äskettäin 60 vuotta julkaistaan sen kunniaksi kohdakkoin laaja Karjalan runonlaulajien elämäkerrasto. Li-säksi johtaja Karppela kertoi Kainuuseen ja Ilomantsiin perustetuista runonlaulajan pir-teistä sekä karjalaisten kyykkäharrastukses-ta. Puheen jälkeen laulettiin tuttu Karjalan kunnailla. Tämän jälkeen hum. kand. Outi Lehtipuro Kalevalaseurasta esitteli uuden äänilevyn, jolle on talletettu uudelleen lau-lettuina vanhoja kalevalaisia lauluja, jou-kossa kaksi inkeriläistä. Tämän levynäyttein havainnollistetun esityksen jälkeen johtaja Antti Kekki ja rouva Kekki esittivät siker-män kansanrunoja, jotka oli koottu eri puolilta Inkeriä. Tilaisuus päättyi yhteis-lauluun.

Inkeriläisten Helsingin paikallisosaston huhtikuun tilaisuus on 28. 4. 68 klo 14 Stadionin kerhohuoneistossa. Samalla on arpajaiset ja toivotaan lahjoituksia voitoiksi.

INKERILÄISTEN YHDISTYKSEN TILIKERTOMUS

OMAIKUUSTASE 31. 12. 1967

Vastaavaa:

Rahaa	1 938,41
Talletuksia postisiirtotilillä	659,96
» KOP:ssa	1 168,88
» OKO:ssa	2 783,35
Tavaravarasto	584,23
Saatavia	2 710,31
	<hr/>
	mk 9 845,14

Vastattavaa:

Vuoden 1968 Viestin til.maks.	444,40
» 1967 laskuja (Viesti)	1 094,80
Kirkkorahasto	872,39
Säästö edellisiltä vuosilta	4 424,39
Sivistyssäätiölle	100,54
Ylijäämä	2 908,62
	<hr/>
	mk 9 845,14

TULOSTASE

Kulut:

Toimistonhoitajan ym. palkkiot	530,—
Työnantajan sosiaaliturvamaksu	26,—
Matkakuluja johtok. jäsenille	17,70
Toimistotarvikkeisiin ja postim.	50,97
Vuosikokoukset	160,—
Kansalaisuusasioiden hoitoon	160,30
Vuosikokouksen päätöksen mukaan	
Sivistyssäätiölle	2 000,—
Viestin kulut	9 866,76
Sekalaisia kuluja	169,—
Ylijäämä	2 908,62
	<hr/>
	mk 15 889,35

Tulot:

Saatu jäsenmaksuista	244,—
Korkotuloja	356,—
Juhlatuloja	2 937,61
Tavaran myynnistä	128,78
Tuloja kansalaisuusas. hoidosta	223,50
Viestin tuloja	9 866,76
Sekalaisia tuloja	132,20
Pääomatililtä	2 000,—
	<hr/>
	mk 15 889,35

Helsingissä helmikuun 14. p:nä 1968
Matti Vironmäki Hertta Allanmaa

Autoretken Itä-Suomeen

järjestää Helsingin paikallisosasto kesäkuun alussa. Lähdetään Helsingistä Aurorankatu 7:n edestä sunnuntaina 2.6.68 klo 9.

Matkareitti on Helsinki — Porvoo — Loviisa — Kotka — Lappeenranta — Imatra — Savonlinna — Mikkeli — Heinola — Lahti — Helsinki. Lappeenrannassa yövytään retkeilymajassa. Matka majoituksineen maksaa 22,— hengeltä, sylissä istuvat lapset pääsevät ilmaiseksi. Ilmoittautuminen rva Ida Riipiselle Linnankoskenkatu 8 B Hki 25 puh. 445701. Matkan hinta peritään toukokuun 15. päivään mennessä. Toivottavasti saamme täyden linja-autollisen! Matkalla käydään mm. Lappeenrannan muistomerkillä.

Johtokunta

INKERILÄISET JA INKERILÄISTEN YSTÄVÄT

Tervetuloa Helsingin paikallisosaston Nuorisotoimikunnan järjestämään illanviettoon 4. 5. 1968 klo 19.30 Bragen juhlasalissa Kasarmink. 28.

Ohjelmasta mainittakoon: näytelmä, lausuntaa, laulua, taikurin esityksiä ja jo perinteelliseksi käyneet kansantanssi-esitykset.

Tarjoilusta huolehtivat emännät, niin että kahvi ja pulla maistuu. Pääsylippuja saa ovelta ja hinta on entinen eli 4.—. Tulkaa viettämään raittisa ilta kanssamme. Lausumme kauempanakin asuvat sydämellisesti tervetulleiksi.

NUORISOTOIMIKUNTA

Viestin tilaajat

Voi hyvät Viestin tilaajat, miten päästäisiin yhteisymmärrykseen! Olen monesti kirjoittanut puutteellisista osoitteista, mutta niitä tulee jatkuvasti. T. Volmar, Helsinki, ja Teppo Kouru, Ruotsi, lähettäkää tarkemmat osoitteenne. Entä ne 8 postisiirtotilikorttia, joista puuttuu sekä nimi että osoite. Rahat ovat tulleet, mutta kenelle lehdet lähetetään? Te ihmettelette, että mihinkäs ne Hertta Allanmaa tai Väinö Pietaar ovat rahat pistäneet, kun lehteä ei tule. Vaikea on lähettää, kun ei tiedä minne osoittaa.

Pyydämmekin nyt kaikkia niitä, jotka lehden ovat tilanneet, mutta eivät sitä saa, ystävällisesti kirjoittamaan meille siitä. Ehkä tätä tietä parhaiten asia korjaantuu. Tätä pyydämme oikein hartaasti.

Väinö Pietaar
Huopalahdentie 10 A 20
Helsinki 33

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20
Helsinki 33
Puh. 487 619

Sulo Haltsosen uusi teos

VANHA TUUTARI

on ilmestynyt Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kustantamana.

Saatavana Inkeriläisten Sivistyssäätiöltä
Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33 Puh.
487619 sekä Ruotsissa pääasiamieheltämme
op. Armas Paakkoselta Borås Tingsgatan
4 B Puh. 033/101850.

Hinta 6 mk + postikulut.

Sulo Haltsosen aikaisemmista teoksista
saatavana Entistä Inkeriä (hintaa 5,05) ja
Runoretki Inkeriin v. 1853 (hintaa 2,05).

Lähetämme tilatut kirjat postiennakkona.

Myyntipalkkiot Suomessa Sivistyssäätiölle,
Ruotsissa ISK:lle.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: HOP:n, KOP:n, PYP:n, OKO:n ja SPKO:n pääkonttorit. Postisiirtotili 146660.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.

ankeriläisten viesti

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:

Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660.
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI:

Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30 636.

TILAUSMAKSUT:

Konttorin osoitteella postisiirtotilille
30 636.

TILAUKSET JA ILMOITUKSET:

Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33,
puh. 487 619.

TILAUSHINTA:

mk 6:— vsk, sekä koti_ että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk 150:—
1/2 » 80:—
1/4 » 50:—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:

Armas Paakkonen.
Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850.
Postisiirto n:o 626047

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS
R. Y.

Viestin asiamiehet

Kyllä Te olette tehneet nyt paremmin työtänne kuin koskaan aikaisemmin, mutta oilaankos koskaan täysin tyytyväisiä. Nyt-kin kun kovasti ollaan Teitä patistettu, nii vielä tekköö miel patistaa.

Kuinkas olisi tänä vuonna se »jälkharavointi». Viime vuonna se onnistui yli odotusten. Näinköhä olisi vielä puhtia jällellä ja suorittaa se »jälkharavointi».

Arvoisat tilaajat

Mahtaisikohan vielä ystäväpiiristänne löytä sellaisia, joille ei tule Viestiä. Katsahtakaapas ymprillenne. Kuka ties vaik löytyiskii. Patistakkaa heit tillaamaa Viesti loppuvuodeksi. Emme kiellä etteikös tilauskanta olisi korkea. Se on korkeampi kuin koskaan, mutta kulut ovat nousseet painatuksen allala vimmatusti, joten jokainen uusi tilaus helpottaa.

Väinö Pietaar

KANSIKUVA KERTOON vielä Inkeriläisten Yhdistyksen 10. 3. pidetystä vuosikokouksesta, jota selostettiin viime numerossamme. Viipurilaisen Osakunnan huoneisto oli taas käytettävissämme ja väkeä oli tuvan täydeltä.

Inkerin kansanperinteen keruuta ja tutkimusta

Aika mukavasti meni, nimittäin se henkisen kausanperinteen keräyskilpa, johon viime vuoden toukokuun Viestissä oli keruukehoitus ja jonka kysely lisäksi lähetettiin lukuisille inkeriläisille Suomeen ja Ruotsiin. Vastauksia kertyi yli 200. Niistä osassa oli tietoja sellaisista inkeriläisistä, joiden tiedettiin näitä asioita muistavan, mutta suuri osasisälsi varsinaisia vastauksia tehtyihin kysymyksiin. Joukossa oli useita monikymmen-sivuisia lähetyksiä. Myös lyhyiden vastausten anti oli monesti hyvä: niissä on usein tarkkoja tietoja joistakin yksityiskohdista, joista tiedot ennestään ovat niukat.

Mielellään mainitsevat monet vastanneensa kysymyksiimme. Kovin vaatimatonta väkeä on joukossa. Eräskin parhaisiin kuuluvan vastauksen lähettäjä kehottaa meitä panemaan hänen vastauksensa paperikoriin, jos siitä ei ole hyötyä. Siitä on varmasti hyötyä! Näistä asioista kertovia inkeriläisiä ei ole enää niin monta, että yhtäkään tiedon jyvistä olisi varaa panna paperikoriin.

Mainittu vaatimaton vastaaja niin kuin muutkin tietojen lähettäjät ovat jo viime vuoden puolella saaneet pikku palkintonsa tai kiitoskirjeensä. Mikäli jollekulle lähettäjälle ei ole tällaista tullut, on syytä epäillä vastauksen joutuneen hukkatelle ja kysäistä asiaa meiltä Inkerin tutkimustyön osoitteella.

Kilpakeruussa saatuja osoitteita käytettiin jo viime kesänä ja syksynä hyväksi toisellakin tavalla. Kävimme haastattelemassa eräitä helsinkiläisiä, kotkalaisia, karhulalaisia ja jyvaskyläläisiä vastaajia nauhuri mukamme. Olisimmepa haastatelleet mikkeliläisiäkin, mutta ne kaksi, joita sateisena kesäiltapäivänä tavoittelimme, sattuivat juuri olemaan seuroissa. Muualla oli parempi onni, ja nauhaa kertyi Suomesta n. 26 tuntia.

Ylioppilas Pekka I. Mäkinen vieraili kolmen kesäviikon ajan Ruotsin inkeriläisten luona. Boråsin, Göteborgin, Mölndalin ja Mölnlycken seuduilla hän nauhoitti 55 tuntia inkeriläisten kansanperinnettä. Nauhoi-

tettavaa olisi kuulemma ollut vielä paljonkin, aika ja rahat vain loppuivat kesken. Vastaanotto inkeriläisten keskuudessa kuuluu olleen hyvä, ja Pekka Mäkinen pyytääkin kiittämään kaikkia häntä auttaneita.

Haluamme kiittää kaikkia niitä, jotka ovat auttaneet meitä työssämme Inkerin henkisen kansanperinteen talteensaamiseksi. Niitä, jotka ovat lähettäneet meille muistisaan olevia tietoja, aiomme kyllä vaivata vielä myöhemminkin sekä uusien kyselypapereiden välityksellä että useita vielä nauhoituskäynneillämme. Täydennystiedot ovat tietenkin tervetulleita kaiken aikaa, ja pyrimme palkitsemaan ne vaatimattomin palkinnoin seuraavien varsinaisten kyselyvastausten palkinnan yhteydessä.

Tämän kesän tietämillä on tarkoitus pysytellä nauhoituksissa Suomen kamaralla. Pääosa nauhoituksista suoritetaan Helsingin, Turun, Tampereen, Jyväskylän, Hyvinkään ja muiden suurimpien inkeriläiskeskusten tuntumassa. Nauhoittajana toimii pääasiassa Pekka I. Mäkinen, mutta myös maisterit Kari Laukkanen ja Leena-Sirkku Sipilä, jälkimmäinen Turusta, lienevät asialla muutamana kerran. Nauhoitteet talletetaan Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran äänitearkiston ja Turun yliopiston kansanrunouden tutkimuksen ja uskontotieteen laitoksen suojiin.

Inkerin kansanperinne ei ole suinkaan tasaisesti kerätty kaikilta kolkilta. Kun perinteenkerääjät ennen vanhaan kulkivat etsimässä pääasiassa vanhoja runoja, heidän saaliinsa jäi suhteellisen niukaksi Keski-Inkerissä. Nyt, kun mielenkiinto kohdistuu useampiin perinteenlajeihin, Ropsun, Kupansan, Skuoritsan, Spankkovan Kolppanan, Koprinan, Hietamäen, Venjoen alueelta on saatu eniten tietoja. Pääsyynä tähän lienee se, että näiltä seuduista on varsin paljon väkeä Suomessa ja Ruotsissa. Melkoisesti on myös pohjoisinkeriläisiä. Heitä on kuitenkin Inkerin tutkimustyön vastaajissa verraten vähän, joten lisää kaivataan. — Onneksi

eräät muut kerääjät, mm. Pekka Vuoljärvi ja Eeva Pesonen ovat tehneet hyvää työtä tällä suunnalla. — Heikommin on laita eteläisemmän Inkerin reuna-alueiden: niiltä on hyvin niukasti kerätty sotien jälkeen. Kaiken kaikkiaan haluaisimme erityisesti tietoja seuraavien seurakuntien entisistä asukkaista: Markkova, Järvisaari, Inkeri, Liissilä, Moloskovitsa, Serepatta, Kaprio, Tyrö, Novasolka, Kattila, Soikkola. Myös minkä tahansa Inkerin seudun kreikkalaiskatolisten perinne olisi erityisen tervetullutta ja osoitetiedotkin auttaisivat.

»Maailmaa on jos jonnekin päin, sanoi akka, kun kepillä saunan luukusta koitti.» Inkeriläistä kansanperinnettä tutkitaan ja kerätään kyllä muuallakin kuin Inkerin

tutkimustyön nimellä kulkevassa laitoksessa, joka sekin toimii kahdessa paikassa: Helsingissä ja Turussa. Jo Suomessakin on muita kerääjiä ja tutkijoita. Neuvostoliitosakin tutkitaan Inkerin perinnettä: Virossa on keskitytty inkerikkojen sekä vatjalaisten tutkimiseen, Petroskoissa kerätään muidenkin Inkerin heimojen perinnettä. Petroskoissa ja sen ympäristössä on keruutyötä jo usean vuoden ajan tehnyt kandidaatti Eino Kiuru, joka tätä kirjoitettaessa on vierailulla Suomessa.

Merkittäköön vielä avustajillemme tiedoksi osoitteemme: Inkerin tutkimustyö, Helsingin yliopiston kansanroutietieteen laitos, Hallituskatu 1, Helsinki 17.

Juhannukseksi Ruotsiin

Jo viitenä kesänä peräkkäin on Suomesta käynyt Ruotsin inkeriläisten kesäjuhlilla runsaasti inkeriläisiä ja heidän ystäviään. Eihän nytkään tehdä poikkeusta. Tänä vuonna ovat juhlat Eskilstunassa, joten me voitamme yhden kalliin päivän, sen torstain, jonka vapaaksi saanti niin monelle on tuottanut vaikeuksia.

Matkaohjelma on seuraava:

Lähtö Helsingistä Aurorank. 7:n kohdalta 20.6. klo 18. Lähtö Naantalin lauttasatamasta klo 22. Saavumme Kapellskäriin 21.6. klo 6. Koko päivä on aikaa ajaa rillutella Eskilstunaan ja poikkeilla paikoissa mitkä miellyttävät.

Lähtö Eskilstunasta 24. 6. klo 6. Lähtö Kapellskäristä klo 10 ja tulo Naantaliin klo 18.

Muutamia hyttipaikkoja on varattu, mutta kuka hassu sitä juhannusyönä nukkuu varsinkin merellä, mutta jos ken haluaa uinahtaa, niin ilmoittakoon hyttivarauksensa

samalla. Mitäs tämä sitten maksaa? **Matkan edestakainen hinta on 40.—**, mutta jos käy niin onnellisesti, että kumpikin bussi on aivan täynnä tai vaikka tsuttsut vaijaakii, niin käynee niinkuin viime matkalla, että juodaan tuosta rahasta vielä parissa kolmessa paikassa hyvät kohvit letvehnasen kera. Nyt on otettava huomioon, että tää Suomen valtio on köyhä ja se perrii sata-massa jokaiselta sen laituriveron 10.—. Hyttipaikat tietysti jokainen maksaa erikseen. Neljäänkymmeneen markkaan kuuluu siis: bussi- ja laivamatkat edestakaisin. Eiks uo halpaa.

Ilmoittautumisia ottaa vastaan Rouva Ida Riipinen os. Linnankoskenk. 8 B 53. Puh. 445701. Rahat pyydetään lähettämään samaan paikkaan. Ilmoittautumiset toivomme saavamme heti, mutta viimeistään 10. 6. 68 mennessä ja rahat viimeistään 15. 6. 68 mennessä.

Matkan johtajana toimii Väinö Pietaar. Kastehelmi Karjalainen lähtee matkaamme, joten lysti ei lopu.

JANOAVILLE

Ihmisen sydämessä voi piillä jatkuva janon tunne, vaikka hän ei tietoisesti juuri kiinnitä siihen erikoisempaa huomiota. Jonakin hiljaisena hetkenä sieltä kuitenkin saattaa kuulua pieni, toistuva huokaus jonkin paremman ja kestävämmän, jonkin totuudellisemman ja oikeamielisemmän olotilan saavuttamiseksi, olotilan, jossa levottomuuden ja epävarmuuden tilalla vallitsisi rauha ja luottamus, armottomien sanojen ja lyövien käten tilalla ymmärtämys ja anteeksiantava mieli.

Eiköhän liene niin, että meillä useimmilla on hetkiä, jolloin me janoamme pois pääsyä sekä oman että kanssaihmistemme itsekkyyden tunkkaisesta ilmapiiristä raikkaampaan ilmaan, missä voisi hengittää oikein hyvää tekevän anteliaasti ja tulla puhdistetuksi kaikista olemuksensa nurkkiin pesiytyneistä ärtyisyyden ja sietämättömyyden pölykerroksista.

On luonnollista, että vajavaisesti elävä ihminen janoaa pääsyä täydellisempään olotilaan. Valitettavasti vain hän liian usein etsii janolleen tyydytystä saastuneista lähteistä, jotka eivät kykene hänen janoaan sammuttamaan. »Mutta joka juositä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa, vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään», vakuutti Jeesus samarialaiselle naiselle. Ja lehtimajanjuhlän viimeisenä suurena päivänä hän seisoi ja huusi: »Jos joku janoaa, hän tulkoon minun tyköni ja juokoon».

Nämä lupaukset pätevät tänäkin päivänä niin minun kuin sinunkin kohdalla. Kenties kysynet: »Miten voin päästä tänään Jeesuksen luo, hänen puhuteltavakseen, saadakseni häneltä tyydytystä janooni? Eihän hän enää vaella ihmisenä ihmisten

joukossa eikä puhuttele henkilökohtaisesti ketään».

Puhuttelee kyllä, mikäli haluat sydäimestäsi hiljentyä hänen sanojaan kuuntelemaan. Monen monet ovat hiljentyneet ja ovat saaneet häneltä aivan henkilökohtaisen sanoman itselleen ja samalla tyydytyksen sydämensä janoon. Onhan meillä Kirja, johon hän on sallinut tallettaa sanansa. Riippuu vain meistä, minkälaisin mielialoin käymme niitä tutkimaan. Jos me tutkimme Raamattua ennakoita arvosteluun varautuneen järkemme varassa, tuskin Jeesus silloin meitä puhuttelee. Taivaan ja maan Herran sanat eivät ole tarkoitettut sokaistuneen ihmisjärjen reposteltaviksi. Siihen ne ovat liian kallisarvoisia. Ne ovat jalokiviä, joita ei lahjoiteta itsessään rikastuneelle. Vain omasta viisaudestaan vararikoutuneelle, särjetylle sydämelle on Herralla sanoma. Sanoma elävän veden lähteestä, josta riittää ammentaa ammentamasta päästyäänkin. Sanoma rististä, joka on »hullutusta niille, jotka kadotukseen joutuvat», mutta josta Raamattu toisessa kohdassa todistaa, että »Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset ja Jumalan heikkous on väkempi kuin ihmiset». Se on ihmeellinen, käsittämätön sanoma »Jumalasta, joka oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa».

Ainoa tie Jumalan luo on Kristus, muuta tietä ei ole. Jesaja profeetan mukaan se on niin selkeä valtatie, että joka sitä tietä kulkee, ei eksy — eivät hullutkaan. Toisaalta se on niin ylivoimaisen vaikea löytää ja käsitellä, että maailman viisaimmat aivot eivät itsessään pääse siitä selville. Jeesuksen luo ei päästä järkeen vetoavin todistein, vaan kuuntelemalla hänen sanaansa ja tekemällä sen mukaan. Sillä »kaikille, jotka ottavat hänet vastaan, hän antaa voiman tulla Juma-

lan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä», kirjoittaa apostoli Johannes.

Jokaisella on mahdollisuus käytännössä kokeilla, pitävätkö Raamatun sanat paikkansa: ensin kuunnella, mitä Herralla on sanottavaa ja sitten totella. Mutta tätä tottelemisen tietä taaperrellessaan kokeilija varsin pian havaitsee oman mahdottomuutensa. Totisesti hän ei sillä tiellä pääse röyhistelemään rintaansa. Sen sijaan sydämessä lisääntyy voimakas avun tarve, jano elävän veden, Kristuksen tykö — kuuntelemaan hänen, Ristiinnaulitun, sanoja: — Se on täytetty. — Minä, Jumala, täytin sen, mihin sinä, ihminen, etkynnyt. Minä rakastin ihmistä — sitä kaikkein pahintakin — ristinkuolemaan asti. Minulta saat voimaa rakkauteen, jota sinussa itsessäsi ei ole, ja kaikkeen muuhunkin: voimaa antamaan elämäsi alttiiksi ja kieltämään itsesi elääksesi toisten hyväksi, palvellaksesi, huolehtiaksesi ja rakastaaksesi lähimmäistäsi, erikoisesti juuri niitä, jotka eivät rakasta sinua

eivätkä maksa samalla mitalla takaisin.

»Joka janoaa, hän tulkoon minun tyköni ja juokoon», huutaa Kristus meille tämän ajan eri suuntiin hajaantuneille matkalaisille ja lupaa: »Se vesi, jota minä teille annan, tulee teissä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.»

Mikä lupaus! Suodaan armo kypsyä lähdeihmiseksi, josta kumpuaa vettä iankaikkiseen elämään. Lähdevedet saavat alkunsa vuorilta. Lähdeihmisen sisimpään kumpuaa rakkautta ylhäältä Kristuksen ristiltä. Se rakkaus on puhdasta sellaisenaan, se ei ole riippuvainen ihmisen luontaisista sympatioista eikä antipatioista. Se ei pyydä palkkaa eikä edes myötämielisyyttä. Se haluaa vain välittää saadun annin kanssaihmisilleen, että syntyisi uusia, mahdollisimman monia lähdeihmisiä, joista kumpuaisi vettä iankaikkiseen elämään ja että mahdollisimman monen jano tulisi tyydytetyksi.

P. Raski

Saaren pyhä

Valkolokkien kirkuna kiirii
yllä saaren rantaman.
Lapset riemuiten liivalla leikkii,
veden äärellä, poukaman.

Meri hopeisna valossa välkkyy,
jota aurinko tuhlailee.
Ja tuulikin hiljalleen tyyntyy —
Pyhän rauha vain huokuilee.

Sopusointu nyt kaikkialla
on saarella selällisen —.
Jos ihmissielukin aina
ois' Luojalleen kiitollinen!

Eino Virolainen

Tämä kuva on tervehdys Inkerin Järvisaa-
resta Staarostinan kylästä. Kuvassa Emma
Adel, nyk. Lehtonen, jolla on yllään Järvi-
saaren kansallispuku. Kuvan on lähettänyt
Eeva Mustonen Turusta.

Muistat sie viel?

No, muistanha mie: Kun allekirjoittaneelle on muutaman kerran tehty kysymys: »Sie ku kirjutat tähän Viesti-lehtie, ni miks' sie et siihen pua ommua nimijäis? Ku nimen paikal siin on vua ain Matti-setä?» Lyhyesti voisin vastata, että kyllä nykyaikana uskaltaisin istua nimeni takana, mutta on eletty sellaisiakin aikoja, jolloin oli oltava salanimen takana.

Viime vuosisadan viimeisinä vuosina oli Inkeri-lehdesä mukavia kertomuksia, julkais-
tuna nimimerkillä Antti-setä. Niitä kerto-
muksia lukiessani tulin ajatelleeksi, että
jos milloinkaan pystyisin kirjoittamaan jul-
kaisemisen arvoista sanomalehteen, niin sil-
loin tulisin käyttämään nimimerkkiä Matti-
setä. Sitä aikomustani olenkin toteuttanut.
Niin kömpelö kynäkäyttäjä kuin lienenkin,
niin kuitenkin tässä elämän saatossa olen
koettanut korteni kantaa valistuksen vai-
niolle.

Lapsuuteni aikoina minua kiinnostivat
runomuotoiset kertomukset, joista varhaisim-
pana muistan Sibyllan ennustuksen. Se
runovihko oli prantätty Agricolan aikaisilla
A.B.C. puustaaveilla äksineen ja tietsettoi-
neen ja sen sisältö tuomitsi ankarasti elä-
män koreuden ja maailman menon turhuu-
den. Muistan sieltä vielä pari säkeistöä: »Ja
kun hamehet kirjavat pruukatahan, Niin
Herran vihalle sija annetahan».

Seuraava runovihko, jota myöskin olen
lukenut, oli: Ilolaulu Jesuksesta Lohdutus
Lunastajasta. Se oli pitkä, monisivuinen
kertomus Jeesuksen syntymästä, lapsuudesta
ja nuoruudesta. Siitä Ilolaulusta on muistis-
sani vielä muutamia kohtia, muun muassa
seuraavat säkeet: »Veti vettä, kantoi puita
Auttoi tehdä askaretta».

Yllä mainitut toimitukset liittyvät lähei-
sti minunkin lapsuusvuosiini arkielämään.
Jo viisivuotiaana olin vesikelkkaa vetämässä
velipoikieni mukana, kun talossa tarvittava
vesi oli noudettava jokiavannosta, kohtalai-
sen jyrkän pengertöyrään alta. Talven ai-
kana vesisaavi vedettiin kelkalla, mutta
kesän aikana saavi roikkui korennossa, jota
kaksi aikuista henkilöä kantoi. Jos veden
hakeminen oli yhden henkilön toimitettava,
silloin hän »ämpärillä sankaisella kantoi
vettä kaivosta, tahi nouti sitä joesta».

Eräässä Joululehdessä oli vuosisadan vaih-
teessa runo, jonka otsikkona oli: Pikku Sipri.
Runo alkoi:

»Yks' lammas oli meillä muinen
Mun ollessani pikkuruinen,
Se kun sai pienen karitsan
Mä pidin sitä omanan'
Se valkoinen oli väriltään
Ja Pikku-Sipri nimeltään.
Se lattialla arastellen
Käveli ensin köpsytellen,
Vaan siitten juoksi perässään
Ja nuoli suolaa kädestäin.

Ystävällinen rinnakkaiselämä jatkui vuo-
sikausia paimenen ja Pikku-Siprin välillä,
vaikka toisinaan sattuiakin pieniä kepposia
ja kommelluksia. Vaan sitten:

Ero raskas tuli meille,
Kun kirjat veivät minut kouluteille,
Mun nimikkoni Siprisein
Nyt teurastettiin evääksein.
Mä karitsaani katsoin kerta
Sen kaunis kaula vuoti verta
Ja Sipri minuun rukoillen
Loi katseen hellän suruisen.
Kun muistan häntä viatonta
Niin hellin koko luomakuntaa,
Mi huokaa vallass' ihmisen
Lunastuspäivää oottaen.

Muutaman kerran kun yllä olevan runon
olin lukenut, niin tunteeni heltyivät ja kuu-
mat vesikarpalot poskipäitani kostuttivat.
Eikä se mielenliikutus aivan aiheeton ollut-
kaan, sillä onhan oppikirjoissammekin mo-
nessa kohdassa mainittu meitä muistutta-
massa Hyvä paimen ja viaton Karitsa.

Toiste lisää: M a t t i - s e t ä .

Tampereen tempaus

Tampereen pieni paikallisosasto on mo-
nesti antanut itsestään kuulua. Yhdistyksen
vuosikokouksen yhteydessä osasto luovutti
Säätiölle lippaan — 80 cm pitkän tötterön
— johonka he olivat eri tilaisuuksissa pis-
telleet markkoja ja sen he nyt luovuttivat.
»Tötterö» vietiin pankkiin ja siihen tam-
perelaiset olivat keränneet 142,35. Sillä lailla.
Tuommoiset pieniltä näyttävät »kikat»
ovat erittäin piristäviä ja juuri tuollaisia
me tarvitsemme. Samalla he luovuttivat
tyhjän »tötterön» Helsingin paikallisosastol-
le. Toivottavasti Helsinki seuraa hyvää esi-
merkkiä ja lipas täyttyy hyvinkin pian.

Kiitos, suurkiitos reippaat tamperelaiset.

Vuodet vierivät

Kamreeri

ALEKSANTERI HYTTI

70-vuotias

4. 4. täytti kamreeri Aleksanteri Hytti 70 vuotta. Hän on syntynyt Inkerin Hamusin kylässä. Suoritettuaan Pietarissa kimnaasin keskikoulun kurssin hän suoritti konttoripiston kurssin ja oppikoulun 6—8. luokat iltakoulussa.

Alussa hän toimi kirjurina Pietarin suomalaisella asemalla, sen jälkeen tarkastajana vakuutusyhtiöissä, tarkastajana puolustusvoimissa ja astui sosiaaliministeriön palvelukseen 1. 2. 29 ja on ollut viimeksi mainitun palveluksessa jo yli 40 vuotta, ensin eri tehtävissä ja nykyisin Rajamäen tehtaitten alkoholitarkastajana. Ansioistaan hänelle myönnettiin Suomen Leijonan ritarikunnan ansioristi 1953, ja kamreerin arvonimen hän sai 1965.

Laaja on se toimintapiiri, johon kamreeri Hytti on osallistunut oman toimensa lisäksi. Laulu, ammunta, kalastus ja valokuvaus ovat niitä harrasteita, joittenka parissa Hytti on mielellään viihtynyt ei ainoastaan aktiivina harrastajana vaan toimeliaana toimihenkilönäkin. Taaborin näyttelijäkunta on saanut pitää »omanaan» kamreeri Hytin jo alusta pitäen. Viime kesänäkin nähtiin hänet uljaana »vallesmannina». Kamreeri Hytti on tämänkin lehden ahkera avustaja. Myöhästyneet, mutta sitä sydämellisimmät onnittelumme toimen ja tarmon miehelle.

VPK

KATRI MUSTONEN

60-vuotias

10. 5. 1968 täyttää 60 vuotta rouva Katri Mustonen, o.s. Hutteri, Turussa. Hän on syntynyt Järvisaarella Staarostinan kylässä maanviljelijä Erkki Hutterin (kuoli maaliskuussa 1966 Uralilla 82 vuoden ikäisenä) esikoisena. Avioliiton hän solmi jouluna 1929 Erkki Mustosen kanssa, josta avioliitosta syntyi sittemmin kolme poikaa, joista vanhin, pastori Vilho Mustonen, ja seuraavat Olavi ja Albert, viimeksi mainittu tunnettu erityisesti laulajana Turun Oopperayhdistyksessä. Katri Mustonen on kuulunut Turun Inkeriläisten kuoroon sen perustamisesta asti. Vaatimattomana, hiljaisena ja aina ystävällisenä hän on saavuttanut laajan ystäväpiirin, joka haluaa onnitella häntä hänen merkkipäivänään.

A. SKINNARI

80-vuotias

Äskettäin merkkipäiväänsä viettänyt A. Skinnari syntyi 10. 3. 1868 Skuoritsan Taaitassassa. V 1909 hän joutui asepalvelukseen mm. Suomenlinnaan. V 1914 hän joutui u-

Meistä kirjoitetaan

Pääkirjoituksessaan **Inkeriläistä heimoushenkeä** Lappeenrannassa ilmestynvä sanomalehti KARJALA kirjoittaa 18. 4. 1968 muun muassa:

Osoituksena inkeriläisen siirtoväen keskuudessa Suomessa vallitsevasta voimakkaasta heimoushengestä ja määrätietoisesta järjestöllisestä toiminnallisuudesta on syytä kiinnittää huomiota kahteen tätä veljesheimoa läheisesti koskevaan merkittävään ajankohdaiseen hankkeeseen, nimittäin Inkerin historian kirjoittamistyön aloittamiseen ja Inkerikodin perustamiseen pääkaupunkiin. Näiden molempien tavoitteiden toteuttamisen hyväksi ovat myös Ruotsissa ja muualla ulkomailla asustavat inkeriläiset kantaneet kortensa yhteiseen kekoon. Varsinaisena aloitteentekijänä on ollut maassamme vireästi vaikuttava Inkeriläisten yhdistys, jonka tärkeys varsinkin sotien jälkeen heimollisena yhdyssiteenä on ollut ymmärrettävän suuri. Yhdistys on järjestänyt joka vuosi väkevähenkiset kesäjuhlaansa, ensi heinäkuussa Turussa, monia kokous- ym. tilaisuuksia, tehnyt vierailumatkoja Ruotsiin sikäläisten inkeriläisten kesäjuhliille, jotka ensi juhannuksena ovat Eskilstunassa, harjoittanut kilpailutoimintaa ja harrastanut erilaisia sivistyksellisiä työmuotoja. Mainittakoon, että Suomen ja Inkerin välisiä yhteyksiä hoitamaan perustettiin Helsingissä jo v. 1891 inkeriläisten ylioppilaiden yhdistys. Se saattoi tarjota apuaan Suomesta Inkeriin matkus-

delleen Venäjän armeijan riveihin ja joutui olemaan rintamalla kolme ja puoli vuotta. Sodan loputtua hän viljeli kotitilaansa Taaitsassa, mutta siirtyi 1925 valtion palvelukseen, työnjohtajaksi Paasikaivoksille. Vaikeina aikoina hänkään ei välttynyt vankilakäynneiltä. V. 1943 hän siirtyi perheineen Suomeen, aluksi Peipohjaan, josta muutti Helsinkiin. Hän toimi Suomen minerallitehtaalalla eläkeikänsä saakka. — Vuodet ja raskaat kokemukset eivät ole tätä miellyttävää vanhusta lamaannuttaneet, vaan hän on edelleen niin henkisesti kuin ruumiillisesti erittäin pirteässä kunnossa. Häneltä on saatu runsaasti arvokkaita muistitietoja.

taneille tiedemiehille ja ylioppilaille, jotka suorittivat siellä kansatieteellisiä tutkimuksia tai olivat vain muuten opintomatkalla sikäläisillä suomalaisten kansanrunouden rikkailla seuduilla. Inkeriläisiä nuorukaisia saapui ennen sotia myös lukuisasti opiskelemaan kansanopistoihimme. Esim. lukuvuotena 1913—14 heitä oli Uudenkirkon, myöhemmin nimeltään Kanneljärven kansanopistossa 24, eli enemmän kuin koskaan aikaisemmin tai myöhemmin.

Inkerin täydellisen kootun historiateoksen puuttuminen on ollut varsinkin viime vuosikymmeninä tuon tuostakin lehdistössäkkin inkeriläisasiain yhteydessä esilletuotu ilmeinen kultturellinen epäkohta, jonka poistamisen välttämättömyydestä Inkeriläisten yhdistyksen johtokin on ollut hyvin selvillä. Tähän asti kuitenkin lähinnä taloudelliset vaikeudet ovat olleet työn suorittamisen esteenä. Sen jälkeen kun yhdistyksen yhteyteen muodostettiin kolmisen vuotta sitten säätiö, Inkeriläisten Sivistyssäätiö, tämä historiahankekin voitiin panna päättävästi alulle, niin että teos valmistuu jo ensi vuoden aikana.

— — —

Edellä mainitun sivistyssäätiön mm. liike- ja kulttuuripiirien keskuudesta osakseen saaman auliin tuen ansiosta historiakysymys on ratkeamassa suorastaan yllättävän nopeassa tahdissa.

Toinen tarmokasotteinen saavutus inkeriläistoiminnassa on ollut Inkerikodin rahaston perustaminen säätiön yhteyteen ja varojen ripeä kartuttaminen, niin että riittävän suuri huoneisto heimokodiksi voidaan ostaa pääkaupungin keskustasta jo tämän kevään aikana. Säätiö on perustellut huoneiston tarpeellisuutta mm. sillä, että omia tiloja tarvitaan kertyneen historia- ym. aineiston sijoittamista varten tutkijain käytäväksi sekä kokoontumispaikaksi inkeriläisille ja heidän jälkeläisilleen samoin kuin tyyssijaksi säätiön työn jatkajille ja perinteen vaalijoille. — — —

RUOTSIN PUOLELTA

Näin juhlien edellä

On mutkikasta ja vaivalloista saada eri suunnissa Svea mamman maassa asuva Inkerin Suomalaisten Keskusliiton johtokunta koolle. Mutta kun kerran miehet ovat saapuneet paikalle, hälvenevät vaivan katke-ruudet mielestä pois.

Inkerin äidit ovat tehneet tarmokkaita ja mallikelpoisia poikia maailmaan. Ruotsissa on tällaisia poikia paikkakunnilla missä inkeriläistä heimotyötä tehdään.

Viimeksi kokoonnuttiin Kumlassa 17 p:nä maaliskuuta. Käsiteltiin muutamia mielenkiintoisia asioita: m.m. Kirjakeruun komitea ehdotti nidottaa kootuista käsikirjoituksista vihkosen monistetussa muodossa, keskusteltiin laatan asettamisesta Pohjoisrajaseudulle, kesäleirin perustamisesta Ruotsiin y.m.

Samalla todettiin myös että on vedottava inkeriläisiin saadaksemme taloudellista tukea tehtäville. Suullisissa keskusteluissa maanmiestemme parissa tällaisen vetoomuksen ei pitäisi asettaa keppeä pyörään. Tässä sattui vielä seuraava tapahtuma jonka haluan valaista Viestin palstalla:

Viikkoa myöhemmin kohtasin Kumlan kaupungin kadulla erään inkeriläisen ämmän joka iän leimaamana liikkui hieman kumarassa. Kuinka lieneekin, mutta paljastuu joskus että laiminlyöntiä tapahtuu tehtävissä. Viestin tilauksia kerätessä ämmän talo oli huomaamatta kierretty ohi. Kaksikymmentä kruunua kaivoi ämmä nyt esille kukkarostaan.

»Se, toin kymppi siul palkaks», sanoi ämmä vakuuttavasti. »Kuha tillaat miul Viestin.»

Kun minun vastaväitteeni eivät auttaneet, ämmä antoi kun antoikin ylimääräisen kymppin kouraani. Lupasin luovuttaa sen kymppin Keskusliitolle — »Tehtävien tueksi» — ja kiitin lahjoittajaa lämpimästi.

Tarkoitukseni olisikin ottaa »ämmän lahjakymppi» lähtökohdaksi ISK:n tehtävien tukemiseksi ja kehoittaisin jokaista juhla vierasta Eskilstunan juhlille saapuneista seuraamaan Kumlan ämmän esimerkkiä.

Antakaamme kukin hyvällä omallatunnonla tuki ja apumme Inkerin historian ja kulttuurityön tallettamiselle. Jälkeläisemme tulevat kerran antamaan inkeriläisten työlle kunnian ja kiitoksen.

Kulttuurityöstä puheen ollen, pari vuotta sitten oli ISK:n jäsenseuroille lähetetty vetoomus koota albumiin yleiset valokuvat inkeriläisistä. Tulevaisuudessa ehkä olisi mahdollisuus Keskusliiton välityksellä pinnattaa Kuvakirja joka kuvin kertoisi meidän asettumisesta uuteen elämään Ruotsin maassa. — Mutta ajatus oli ehkä liian sukkela. Sellainen työ vaatii varoja, jotka Keskusliitolta puuttuvat.

Kevätkaipuu

Taas kevät saapuu pohjolaan,
tuo muuttolinnut tullessaan.
Laulun kuulen tutun taas,
vaikk' on vielä lunta maass'.

Linnut laulaa pitippuu,
miksi olet tuppisuu?
Luonto herää unestaan,
kielot käyvät kukkimaan.

Tule sinä mukanain
pesänlaittoutuhuun vain!
Yhdessä me lennämme,
pesätarpeet keräämme.

Sinä rupeet munimaan,
minä sulle laulamaan.
Poikasia ootamme,
onnestamme nautimme!

Kinnassa 10. 3. 1968

Toivo Vehiläinen

Eskilstunan Juhannusjuhlilla tullaan tänä vuonna tekemään lähemmin selkoa Keskusliiton taloudellisista pulmista jotta yleisö saa selvän kuvan mitä ympärillämme tapahtuu.

Niin, juhlien aika lähenee. Ruotsissa kokoonnutaan Eskilstunaan ja Suomessa Turkuun. Kammallakin puolella toivotaan runsasta osanottoa. Henkiset voimat ovat suurta rikkautta. Kaikki heimolaiset ja heimoystävämme koolle.

Suomen ja Ruotsin inkeriläisten kanssa käyminen on huomattavasti voimistunut viime vuosina. Suomen juhlilla on se myönteinen puoli että Ruotsissa silloin ovat parhaillaan lomanvietot käynnissä mikä tarjoaa hyvän ajan liikuntamahdollisuuksiin. Matka Turkuun ei ole pitkä, eikä kallis. Kaikki jotka aikovat lomamatkalle Suomeen, muistakaa että Turussa vietetään Inkeriläisten kesäjuhlaj 6—7 heinäkuuta.

Myös Suomen inkeriläisille on tänä vuonna matka tänne huomattavasti lyhyempi. Eskilstuna ei ole kaukana Tukholmasta. On toivottavaa että yleisö ottaa huomioon matkojen supistukset ja osanotto juhlissa tulee olemaan runsas kumminkin puolin.

O. Himiläinen

Ruotsin Inkerinsuomalaisten 21. kesäjuhla Eskilstunassa 21 - 23. 1968

Juhlapaikkana on Folkets Husin A-sali ja jumalanpalvelukset ovat kauniissa Klosterin kirkossa.

21. 6. klo 18.00 Alkajaistilaisuus Folkets Husin A-salissa. Alkajaistilaisuuden jälkeen n. klo 20.30 Inkerin Suomalaisten Keskusliiton vuosikokous Folkets Husissa.

22. 6. klo 8.30 Juhlajumalanpalvelus Klosterin kirkossa.

klo 11.00 Kenttähartaus ja urheilukilpailut Tunavallenilla.

klo 19.00 Kansallinen juhla Folkets Husin A-salissa.

23. 6. klo 8.00 Ehtoollisjumalanpalvelus Klosterin kirkossa.

klo 11.00 Päätjäistilaisuus Folkets Husin A-salissa.

Juhlasaarnan pitää paikkakunnan pastori Juhani Juntunen, muiksi juhlapuhujiksi on pyydetty pastori Juhani Rantanen Boråsista, rovasti Matti Vironmäki Helsingistä, kapteeni Hammarström Tukholmasta, sillä varauksella, ettei mitään esteitä satu. Juhlassa on tilaisuus lausua tervehdyksiä eri paikkakunnilta.

Majoitus on järjestetty pääasiassa matkustajakoteihin, juhlapaikan läheisyyteen ja maksaa 10—12 kr. vuorokaudessa, mihin sisältyy lakanat ja tyynyliina. Aamukahvin voi saada majoituspaikalta. Majoitukseen on ilmoittauduttava viimeistään kesäkuun 8 pv:ään mennessä: Herra Iisakki Sutelainen, os: Stenby Gård, 635 — 90 Eskiltuna, puh. 016/115245 mieluummin jälkeen klo 18.00.

Niille, jotka haluavat telttamajoitusta, suosittelemme Eskilstunan leirintäaluetta, joka sijaitsee Eskilstunan joen rannalla Vilstassa.

Ruokailu tulee tapahtumaan juhlapaikalla. Itsepalveluravintola on avoinna 11—21. Lisäksi aivan vierellä on Domuksen ravintola. Urheilukentällä on mahdollisuus saada virvokkeita.

Urheilu: Juoksulajeina on yleinen 100 m, 400 m, 1500 m, ja ns. ruotsalaisviesti (100+200+300+400). Poikien ja tyttöjen 60 m, jos osanottajia ilmaantuu, ikämiesten 100 m. Hyppylajeina pituushyppy ja korkeushyppy. Jalkapallo-ottelu Ruotsin Inkeriläiset—Suomen Inkeriläiset. Kai te Suomesta tullette! Köydenveto, jos joukkueita ilmaantuu. Ilmoittautumiset urheilulajeihin: Herra Teodor Tiittonen os. Torlundavägen 16. 632 — 39 Eskilstuna. Puh. 016/52851. Jos Suomesta ei tule jalkapallojoukkuetta, siitä olisi ilmoitettava ajoissa.

Kuten ohjelmasta huomaatte, niin juhlatoimikunta ei ole laatinut kovin tiivistä ohjelmaa, että juhlayleisöllä olisi mahdollisuus tutustua tähän seppien kaupunkiin, joka on Keski-Ruotsin suurimpia rautateollisuuden alalla, ja onhan yleisölläkin parempi mahdollisuus keskinäiseen seurusteluun, kun kuomaket ja kaimaket pitkästä aikaa tapaavat toisensa. Mutta silti juhlatoimikunta ei ole unohtanut ohjelmapuolta. Olemme yrittäneet saada mahdollisimman monipuolista ja arvokasta ohjelmaa, joka on meidän eskilstunalaisten suurimpana tavoitteena.

Niitä, jotka vielä haluavat osallistua juhliin ohjelmalla, pyydetään ilmoittamaan siitä osoitteella: Herra Lauri Kujanpää, Helgestahillsvägen 26. 633 — 40 Eskilstuna. Puh. 016/132163.

TERVETULOA JUHLAMIELELLÄ!

Juhlatoimikunta

Kesäkuu leirikuukausi Boråsissa

Hyvä Vanhus! (äijä taikka ämmä).

Oletko Sinäkin jo alkanut ruotsalaistua? Heräät puoli kymmenen, keität kahvin, juot ja katselet pitkin seiniä. Kastelet kukkaset ja kävelet lopun päiväsä ikkunalta toiselle ja ähkäilet ja puhkailet kun ei ole mitään tekemistä eikä kenen kanssa luatii. Olihan niistä siirtolaisleireistä ennen vanhaan monenlaista kiusaa, mutta yksi hyvä niissä oli: heti ko silmäis repäist auk, ni siinhä ne olliitkii kaik Katju-seukot ja Maar-kuomat. Senko kirja kättee i tavai veisaamaa. Ja ko

se käi pitkääks, ni sit tehtii kaikenlaista fokkuussii.

Myö Boråsin Kerholaist ollaa suunniteltu tällain: Järjestettää vanhuksiil tänä kesän leiri. Otetaa myö kannettavaks kaik ikävät puolet, niinko ruuan laittamiset, vuotein hankkimiset ja kaikenlaiset hyppäämiset, palkataa oikein tokka poika ja sivakka tyttö palvelemaa heitä, pyyvvettä jottain oikein hyvää puhujaa käymää siel silloin tällöin ja annetaa hein oikein ellää siel muutama päivä niinko tahtoot. Laulakoot ja kuaskut-

Kesäjuhlaan saapuvien majoitus Turussa

Niinkuin lehtemme viime numerossa kerrottiin, vietetään kesäjuhla Turussa heinäkuun 6—7 päivänä. Juhlaväen ruoasta ja kahvista tulevat huolehtimaan tunnetulla taidollaan Turun Karjala-seuran naiset. Majoituskin voidaan järjestää kaikkia tyydyttävällä tavalla, mikäli tilaukset tehdään määräajan kuluessa.

Yksityismajoitusta on saatavissa lähinnä Turun Hospitsissa, Yliopistonk. 29 A. Hinnat 1 hengen huoneessa 16—26 markkaa ja 2 hengen huoneesta 28—42 markkaa vuorokaudessa.

Yhteismajoitus Retkeilymajassa, Linnank. 39, viihtyisissä huoneissa. Täydellinen vuodemajoitus maksaa 3 markkaa hengeltä vuorokaudessa.

Snellmanin kansakoululla, Kouluk. 8, järjestetään yhteismajoitus patjoilla ilman lakanaita, peitettä ja tyynyä 2 markan maksusta hengeltä vuorokaudessa.

Majoitusta haluavien on lähetettävä majoitustilauksensa ennen kesäkuun loppua Jooseppi Klemettilälle osoitteella: Turku, Uudenmaank. 10 C, puh. 21052.

Juhlaan saapuvat saavat tiedon majoituspaikastaan Palokunnan talossa, Eerikink. 24, lauantaina heinäkuun 6 päivänä klo 9 alkaen.

Juhlatoimikunta

koot sit oikein syvämmen pohjaast. (Maksuust ei uo muuta puhetta ko vua minkä ruoka maksaa.) Miun asjaksen jäi täst Teil ilmoittaa ja Toivo Jääskeläinen os. Engelbrektsgatan 111 Borås, puh. 033/131552 ja Aino Kekkonen os. Tåmarksgatan 4 Borås puh. 033/120660 ottavat vastaan ilmoittautumiset. Leiri pidetään Kerhon kesämökillä Kråkeredissa, Boråsissa kesäkuun 4—8 päivinä, ja pitääkää kiirettä; ei Teitä sinne kuin paljoo mahu!

Hyvät lapset ja nuoret! (Suomessa ja Ruotsissa).

Tulkaa koulun jälkeen Boråsiin kesäleille! Tulkaa viettämään tosi hauskoja leiripäiviä Kerhon kesämökille Kråkerediin: uimaan, onkimaan, paistamaan nakkeja nuotiolla, urheilemaan ja leikkimään ja pelaamaan POPpia. Terttu Koistinen ja Adolf Varkki pitävät teistä täällä hyvää huolta. Senlisäksi opetamme teitä, jotka asutte Ruotsissa, puhumaan sujuvampaa suomea ja teille, jotka tulette Suomesta (toivottavasti teitä tulee monta), ruotsin kielen harjoitusta. Opettajana on Armas Paakkonen eikä mikään poropeukalo. Leiri maksaa juuri sen verran kuin minkä vatsaan mahtuu. (Pyydä ruokarahat isältäsi tai äidiltäsi!) Se on lapsille kesäkuun 14—20 päivän välisenä aikana ja nuorille kesäkuun 24—28 päivän välisenä aikana. Ilmoittautumiset ottaa vastaan Aino

Kekkonen ja Toivo Jääskeläinen. Osoitteet yllä.

Siis lyhyesti:

Kesäkuun 4—8 pv. 1968. Vanhusten leiri.

Kesäkuun 14—20 pv. Lasten leiri 7—13 vuotiaille, tytöt ja pojat.

Kesäkuun 24—28 pv. Nuorten leiri 14 v. ylöspäin, tytöt ja pojat.

Leiripaikka: Boråsin Inkerin Kerhon kesämökki Kråkered, n. 5 km Boråsista.

Leirimaksu: Ruokaraha eli noin 30 kr viikolta.

Johtajat: Nuoriso-ohjaaja Terttu Koistinen Suomesta ja pappisopiskelija Adolf Varkki Mölnlyckestä.

Ilmoittautumiset: Aino Kekkonen Tåmarksg. 4 Borås puh. 033/120660. Toivo Jääskeläinen Engelbrektsg. 111 Borås puh. 033/131552.

TUHANNESTI Tervetuloa!

Boråsin Inkerin Kerhon puolesta:
Väinö H.

Vaikka yllä oleva tiedotus lähetettiin meille Ruotsista hyvissä ajoin, emme kuitenkaan ehtineet julkaista sitä huhtikuun numerossa. Toivottavasti kaikki leirille aikovat kiiruhtavat heti ilmoittautumaan, ettei tämän tiedotuksen myöhästymisestä koidu haittaa leirin järjestämiselle.

Toimitus

Kirkkoillat

Sivistyssäätiö järjesti kevään aikana kaksi kirkkoiltaa Inkerikodin merkeissä.

28. 3. oli tällainen Agricolan kirkossa, jonne oli kokoontunut runsaasti kuulijakuntaa. Diplurkuri Oskar Rasilaisen urkusoolon jälkeen puhui prof. Pentti Kaitera siitä, mikä merkitys on ihmiselämällä, mikä merkitys on jollakin heimolla ja esim. Inkerin heimolla. Syvämielinen ja arvokas oli puhe, josta kävi ilmi, että kaikella on määrätty tarkoituksensa ja täten Inkerin heimonkin kärsimystiellä on määrätty tarkoitus, jota me emme ehkä nyt näe, mutta tulemme joskus havaitsemaan. Taiteilija Ami Lovenin yksinlaulun jälkeen rovasti Matti Vironmäki piti mieliinpainuvan saarnan ja Väinö Pietari Kekki selvitteli Inkerikodin synty- ja nykyvaiheita.

Vastaava tilaisuus oli 7. 4. Ruoholahden kappelissa, jossa kaiken muun lisäksi esiintyi taitavasti Kilven kuoro Heikki Teittisen johdolla.

Kolehtia kertyi Inkerikodin hyväksi Agricolan kirkossa 270.— ja Ruoholahden kappelissa 240.—. Sievoinen lisä kotikassaan.

Säätiö haluaakin tässä yhteydessä esittää lämpimät kiitokset osanottajille, suuret kiitokset esiintyjille — erikoisesti Kilven kuorolle, sillä kuoro oli täysvahvaisena tuke-massa säätiön työtä — ja seurakunnille, jotka tahtoivat nämä tilaisuudet järjestää ja siten edesauttaa Inkerikoti-asiaassa.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

VIELÄ RUOTSIN MATKASTA

Toisaalla lehdessä on selvitetty tämänvuotinen Ruotsin matka. Lisäksi tahdomme mainita, että vaikka sen järjestäjänä onkin Helsingin Paikallisosasto, niin **mukaan pääsy tälle matkalle on avoin kaikille**. Matkalle voi lähteä Helsingistä käsin, siihen voi yhtyä matkan varrella, voi tulla suoraan Naantaliin. Toivomus onkin, että matkalle lähdetään niin monelta paikkakunnalta kuin suinkin. Sehän on samalla tutustumistilaisuus ja rupattelumatka.

Jos joku jää Ruotsiin, niin hänen matkansa tulee maksamaan vain 20.—, jos vastaavasti sieltä saamme tulijan. Jollei näin tapahdu, niin sitten meidän on pakko periä koko hinta, eikä sekään ole paljon, sillä katsokaa mitä pelkästään menolippu Ruotsiin maksaa, saatikka sitten bussimatkat. Isolla joukolla taas en! Se riemastuttaa eskilstunalaisia. He lupaavat, että juhannusaamuna on kohvit jo seitsemältä varrii. Ei käy kuten joskus, kun jäätiin ilman uamukohvii. Ja muutenkin he lupaavat pitää meistä hyvää huolta. Yhteismajoitus on perillä myös järjestyksessä.

VPK

HAASTE

Turun paikallisosaston johtokunta haastaa täten muitten paikkakuntien johtokunnat mitteleämään voimiaan 4×100 m:n viestissä.

ITÄ-SUOMEN RETKELLE

voi vielä ilmoittautua os. Ida Riipinen Linnankoskenkatu 8 B Hki 25 puh. 445701. Matkalla yövytään Imatralla eikä Lappeenrannassa niin kuin aikaisemmin ilmoitettiin. Bussimatkan hinta majoituksi-neen 22,—, ilman lakanoita. Lakanoita saa lainaksi, hinta 1,50. Lähtö 2. 6. klo 9 Auro-rankatu 7:n edestä Helsingistä.

Turun kesäjuhlien urheilua

Kesäjuhlien yhteydessä on seuraavanlaista urheilua:

Kilpailut alkavat 7. 7. klo 12 Turun Urheilupuistossa.

YKSITYISET LAJIT: 100 m:n juoksu, 400 m:n juoksu, 800 m:n juoksu, 100 m:n juoksu pojille (alle 15-vuotiaat), 60 m:n juoksu tytöille (alle 15-vuotiaat), pituushyppy, kuulantöytä.

RYHMÄLAJIT: 4×100 m:n viesti, 4×100 m:n viesti (johtokuntien välinen, mukaan vähintään yksi nainen), kyykänlyönti, köydenveto, lentopallo-ottelu Suomi—Ruotsi.

Ilmoittautuminen kesäkuun aikana osoitteella: Pastori Vilho Mustonen Itäinen Rantakatu 48—50 I 297 Turku. Puh. Turku 356036 (Mustonen) tai 80201 (Korkka) tai 83259 (Pesonen).

Juhlatoimikunta

Helsingin paikallisosasto

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n Helsingin paikallisosaston vuosikokous pidettiin tammi-kuun 28 p:nä 1968 klo 14.00 Stadionin luento-
salissa, jonne oli kerääntynyt osanottajia 60 henkilöä. Osaston puheenjohtajan op. Eino Virolaisen avattua kokouksen valittiin ko-
koukselle puheenjohtajaksi johtaja Antti Kekki ja sihteereiksi johtaja Väinö Kekki ja rouva Hertta Allanmaa. Niinikään pöytä-
kirjantarkastajiksi valittiin neiti Kerttu Susi ja herra Yrjö Korkkinen. Kun todettiin, että kokous oli sääntöjenmukaisesti koolle kut-
suttu ja päätösvaltainen, luettiin vuosiker-
tomus, tilikertomus ja tilintarkastajien lau-
sunto, jotka kaikki hyväksyttiin ja myönnet-
tiin tilivelvollisille tili- ja vastuuvapaus. Yrjö Korkkinen luki Nuorisosaston toimin-
takertomuksen, josta kävi ilmi tämänhetki-
nen lamaannustila ja jonka johdosta vilk-
kaasti keskusteltiin. Puheenvuoroja käyttivät Antti Huurto, Toivo Kajava, Väinö Kekki, Yrjö Korkkinen, Hertta Allanmaa ja Helena Soikkonen. Kaikki totesivat nuorisotoimin-
nan nykyisen väsymyksen, mutta siitä huo-
limatta oltiin sitä mieltä, että sitä olisi jatkettava.

Toimikunta esitti talousarvion ja toimin-
tasuunnitelman vuodelle 1968, jotka hyväk-
syttiin. Opettaja E. Virolainen pyysi eroa
puheenjohtajan tehtävistä, mutta suostuttelu-
jen jälkeen lupasi ainakin täksi vuodeksi
jäää. Tämän jälkeen seurasi erovuoroisten
jäsenten, Ida Riipinen, Leo Yllö, Yrjö Kork-
kinen, Kerttu Susi, tilalle uusien valinta. Ehdolla oli useampia, mutta kaikki entiset
tulivat valituiksi uudelleen. Välittömästi ko-
kouksen jälkeen uusi toimikunta piti järjes-
täytymiskokouksen, jossa samoin jäi kaikki
entisekseen, joten v. 1968 toimikunta on seu-
raava: Puheenjohtaja E. Virolainen, vara-
puheenjohtaja Yrjö Korkkinen, sihteeri
Hertta Allanmaa, rahastonhoitaja Sulo Al-
lanmaa, kirjeenvaihtajat Kerttu Susi ja Elsa
Luukkonen ja muita jäseniä Ida Riipinen,
Leo Yllö ja V. Kuortti.

Tilintarkastajiksi vuodelle 1968 valittiin T.
Kajava ja Lyyli Karhu ja varalle R. Tynni.

Valittiin nuorisotoimikunnalle puheenjoh-
tajaksi Yrjö Korkkinen ja jäseniksi Lauha
Torikka, Toivo Halonen, Yrjö Kelo, Raili
Kelo, Anneli Korkkinen, Helmi ja Pentti
Lehtinen ja Seppo Kekki.

Jäsenhankkijoiksi vuodelle 1968 valittiin
Kerttu Susi, Lyyli Karhu, Yrjö Korkkinen
ja Rauha Huuhka.

Väliajalla juotiin perinteelliset piirakka-
kahvit.

HA.

SIVISTYSSÄÄTIÖLLÄ TIEDOTUSTILAISUUS

Maaliskuun 15 päivänä järjesti Inkeriläis-
ten Sivistyssäätiön hallitus tiedotustilaisuus-
den lehdistölle ja heimotyössä lähellä ole-
ville järjestöille.

Oli ilahduttavaa, että 26 henkilöä oli
edustamassa lehdistöä tai järjestöjä ja tä-
ten heidän kauttaan voimaperäisesti levitet-
tiin tietoa toiminnastamme.

Väinö Pietari Kekki loi katsauksen tähän-
astiseen toimintaan ja vastaisiin toimenpi-
teisiin. Akateemikko Martti Haavio vuoro-
taan selosti muinaistietouden keruun nyky-
vaihetta hyvin seikkaperäisesti.

Seuranneen keskustelun aikana oli puheen-
vuorojen käyttö erittäin vilkasta. Moniin
tehtyihin kyselyihin vastasivat hallituksen
jäsenet. Tilaisuus oli erittäin lämminhenki-
nen ja varmasti kauaskantoinen.

SUURARVAN YLITILITYKSET

Maaliskuun numerossamme oli laaja luet-
telo niistä henkilöistä, jotka luovuttivat
asiamiespalkkionsa Suurarvalle edelleen
säätiölle toimitettavaksi. Tuohon luetteloon
oli pujahtanut virhe. Oli lahjoittajaksi mer-
kitty: Joronen Eeva Mankaa, pitää olla Ju-
vonen Eeva Mankaa.

Lisäksi säätiö on saanut Suurarvalta lisää
tilityksiä:

Laitinen Toivo Raisio	1.95
Tirronen Juho Ylämaa	7.50
Salminen Orvokki Helsinki	5.10
Pätiälä Marjatta Helsinki	7.50
Susikallio Eino Helsinki	7.50
Parhaat kiitoksemme.	

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n Helsingin paikallisosaston tilikertomus v. 1967.

Tulot:

Säästö edellisiltä vuosilta	1513,24
Bufettitulot	869,36
Arpajaistulot	414,30
Myyjäistulot	661,90
Jäsenmaksuista	249,—
Korkotuloja	17,60

mk 3725,40

Menot:

Kahviin ja piirakkatarpeisiin	315,44
Arpajaisvoittoihin	57,25
Ompeluseuran työtarpeisiin	148,84
Postimaksuihin	10,—
Vuokriin	105,—
Kukkiin	20,—
Tilitetty Yhdistykselle jäsenmaksuja	124,50

801,03

Siirretään v:lle 1968

2924,37

mk 3725,40

Inkeriläisten sivistyssäätiö

Omaisuuustase 31. 12. 1967

Vastaavaa:

Kassatili	31,07
Säästötilit:	
SKOP	412,29
OKO	2 662,01
KOP	1 147,75
PYP	900,88
HOP	328,35
	5 451,28

Postisiirtotili 97,25

Indeksitalletustilit:

KOP	1161	3 393,05
»	1169	4 610,74
	1202	1 084,30
	1216	1 078,64
	1276	5 400,—
»	1288	1 070,—
HOP	3427	1 620,—
PYP	147500	2 160,—
»	147523	1 070,—
»	161983	3 000,—
OKO	531	2 808,—
SKOP	726	1 080,—
»	727	1 457,99
Asuntoluottosp.	40	5 000,—
		34 832,72

Mk 40 412,32

Vastattavaa:

Siirtovelat	547,04
Rahastot:	
Perustamisrahasto	8 000,—
Ent. Inkerin avun säätiö	1 947,18
Inkeri Kotirahasto 1. 1.	7 544,81
lis.	6 791,78
	14 336,59

Inkerin Historia rah.	
1. 1.	3 415,—
lis.	3 100,—
	6 515,—

Käyttörahasto	1. 1.	8 404,52
	väh.	1 000,—
	lis.	561,99
		7 966,51

Väinö Kekin rahasto	1 100	1 100,—
---------------------	-------	---------

Mk 40 412,32

Tulostase aj. 1. 1.—31. 12. 1967

Kulut:

Vuokrat	300,—
Postituskulut	561,69
Toimistokulut	233,35
Kirjanpitokulut	285,20
Matkakulut	19,—
Valt. kunn. kokouskulut	89,20
Suhdetoimintakulut	30,—
	1 518,44

Ylijäämä 31. 12 10 553,77

Mk 12 072,21

Tuotot:

Korot	927,64
Indeksikorotukset	1 152,79
	2 080,43

Lahjoitukset:	
Inkeri Kotirahastoon	6 791,78
Inkerin Historian rah.	3 100,—
Väinö Kekin rahastoon	100,—
	9 991,78

Mk 12 072,21

Helsinki helmik. 25 pnä 1968

Väinö Kekki
Kaija Vironmäki
Kerttu Susi

Toivo Marttinen
Leo Yllö
Jussi Vesa

Turun paikallisosasto järjestää helluntai-juhlan toisena helluntaipäivänä kesäkuun 3 päivänä kello 14.00. Juhla aloitetaan Karjalaisten talolla ja jatketaan Ruissalossa, jonne kuljetus suoritetaan linja-autolla.

Tervetuloa.

Johtokunta

Inkeriläisten Yhdistyksen Helsingin paikallisosaston kevätkauden viimeinen tilaisuus on Stadionin kerhohuoneistossa toukokuun 26 päivänä klo 14. Tervetuloa.

Johtokunta

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20
Helsinki 33
Puh. 487 619

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: HOP:n, KOP:n, PYP:n, OKO:n ja SPKO:n pääkonttorit. Postisiirtotili 146660.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.

inkeriläisten viesti

numero 6—7

heinä—elokuu 1968

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:

Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660.
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI:

Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30 636.

TILAUSMAKSUT:

Konttorin osoitteella postisiirtotilille
30 636.

TILAUKSET JA ILMOITUKSET:

Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33,
puh. 487 619.

TILAUSHINTA:

mk 6:— vsk, sekä koti_ että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk 150:—
1/2 » » 80:—
1/4 » » 50:—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:

Armas Paakkonen.
Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850.
Postisiirto n:o 626047

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS
R. Y.

Lehtemme tämä numero on perinteellises-
i kesälomien takia ollut kaksoisnumero.
Tällä välin on ehditty viettää kesäjuhlat se-
ä Ruotsissa että Suomessa, ja numeromme
nkin tällä kertaa omistettu kesäjuhlia kos-
eille asioille. Turun kesäjuhlien selostus
lmestyy kuitenkin vasta syyskuun nume-
ossa, samoin toivomme saavamme siihen
nennessä myös jonkin valokuvan Turun-
in juhlilta. Viime numerossa julkaisemam-
ne kehoitus hyvien valokuvien saamiseksi
nolemmilta kesäjuhlilta ei ole tuottanut
uloksia. Tämän numeron kesäjuhlakuvat
oimituksella oli omasta takaa, mutta luul-
avasti lukijoillamme olisi ollut taitavam-
nin näpättyjä kuvia.

Kesäkuussa lähetetyt postisiirtokortit ovat
uttaneet useita tilaajiamme muistamaan

unohtuneen tilausmaksun suorittamisen, mut-
ta on myös niitä, jotka eivät vielä kukaan ole si-
tä suorittaneet. Näille tilaajillemme emme va-
litettavasti voi enää lähettää lehteä. Jotkut
maksunsa tunnollisesti suorittaneet tilaajat
lienevät myös saaneet muistutuskortin. Ehkä
he ovat juuri niitä, jotka eivät ole muista-
neet kirjoittaa lähettäjän nimeä aikaisem-
paan suoritukseensa. Muistakaa siis kirjoit-
taa nimenne jokaiseen kohtaan, mihin lä-
hettäjän nimi tilillepanokortissa pyydetään
merkitsemään. Jos se on vain kortin kanta-
osassa, se ei tule meidän tietoomme. Mer-
kitkää se myös reunassa olevaan irrotetta-
vaan liuskaan.

Lukijoillemme hyvää syyskesää toivottaen

Toimitus

KANSIKUVA KERTO: Eskilstunan kesäjuhlien jumalanpalvelukset pidettiin ko-
meassa punatiilisessä Klosterin kirkossa. Kirkko on rakennettu 1929.

Kulttuuria vaaliva heimo

Juhlapuhe Inkeriläisten kesäjuhlassa Turussa

6. 7. 1968

Teoksessaan »Porthanin aika» Rafael Koskimies toteaa, että »Suomen kansan historia on nationalismin aatteen historiaa» ja että »nationalismi on nykyään huonossa huudossa ja tavallisesti se ilman muuta rinnastetaan chauvinismiin, kansalliskiihkoon».

Saatamme täydellä syyllä yhtyä näihin ajatuksiin. Kansamme historiaan, varsinkin 1700-luvun lopulta lähtien, on lähtemättömästi kuulunut ajatus suomalaisesta kansakunnasta. Tämän aatteen julistajina ja tulkkeina olivat viime vuosisadalla kansalliset suurmiehemme ja herättäjämme. Ilman heidän työtään ja ilman elävää suomalaiskansallista aatetta meillä ei olisi sitä itsenäistä suomalaista isänmaata, joka äskettäin aloitti toisen puolivuosisataistaipaleensa.

Tämä totuus on painokkaasti tuotava esiin juuri tällaisena aikana, jolloin aatteellisuus yleensä, kansallisuusaatteesta puhumattakaan, ei todellakaan kuulu ajan kuvaan. Nyt on muodikasta olla kansainvälisyyden kannattaja ja kaikenlaisten kansainvälisten virtausten ihastelija.

Sinänsä on tietysti hyvä asia olla mukana kansainvälisessä käymisessä. Maailma on käynyt ahtaaksi. Tarvi-taan yhteyksiä ja toisten näkökoh-tien huomioon ottamista. Millään kansakunnalla ei ole varaa eristäytyä, vielä vähemmän langeta kansalliseen omahyväisyyteen. Tämä on itsestään selvää. Mutta yhtä selvää on myös se,

että kansainvälisyys on parasta silloin, kun se rakentuu aidolle kansallisuudelle. Kukaan ei saisi kieltää omaa, kansallista laatuaan.

Juuri tässä piilee vaara. Luullaan nimittäin, että kansainvälisyys ja kansainvälinen vuorovaikutus edellyttävät onnistuakseen luopumista omasta itsestään ja tinkimistä siitä, mikä kullekin on annettu aivan erikoisena huomenlahjana.

Tällaista veltoa ja juuretonta kansainvälisyyttä tapaa meidänkin päivi-nämme — omassa keskuudessamme varsin paljon. Sen edustajat unohtavat oman kansansa menneisyyden ja omaperäisen kulttuurin. Ajan kuvaan kuuluu perinnäisten arvojen ja normien hävittäminen ja kaiken sen maahan lyöminen, mikä tähän asti on tehnyt elämän elämisen arvoiseksi tässä maassa.

Kaikenlaiset vapaudet, jonkinmoinen rento radikalismi on nyt muotia. Tällainen ilmiö ei kuitenkaan ole lajissaan ensimmäinen eikä ennen kokematon. Ehkä on niin, että yhteiskunnan arvojärjestelmä ja moraali-kudos kaipaavat aika ajoin solukon uudistumista. Etenkin nuori polvi alkaa epäillä arvon mittojen käytössä kuluneen tai olevan kerrassaan väärrennettyjäkin. Tämmöinen epäilyn kausi saattaa olla yhteiskunnalle terveellinen, vaikka siihen liittyvä meteli koetteleekin varttuneen väen hermoja.

Miten lieneekin, tässä vapauden ja vapauksien harrastajien ajattelussa ja toiminnassa on ammottava aukko, ideologinen tyhjiö tai kartoittamaton

alue ,jota — merkillistä kyllä — ei yleensä havaita. Suorastaan säännönmukaisena voidaan pitää, että ne, jotka kaikkein innokkaimmin taistelevat vapauden puolesta sekä ihmis-suhteiden ja käyttäytymisen että taiteellisen ilmaisun alueella, tahtovat kahlita muitten toiminnan käskyjen, kieltojen ja vapauden rajoitusten kahleisiin, elleivät toiset ole heidän kanssaan samaa mieltä. Väkivaltaisia mellakoita järjestävät sotaiset pasifistit ovat tästä puhuvimpana esimerkkinä. Ja onhan meillä äskettäin erään yliopistomiehen suulla julistettu väkivaltaoppia muka pelastuksena niistä vaikeuksista, joihin suomalainen demokratia olisi ajautunut. Nyt tarvitaan, näin mainittu professori opettaa, kansanvallan perussääntöihin kohdistuvaa »anarkistista piittaamattomuutta».

Olen halunnut viitata näihin ajan ilmiöihin tässä juhlassa lähinnä siitä syystä, että tajuaisimme kuinka tuiki toisenlainen on se henkinen ilmapiiri, joka liittyy heimousaatteen ja siihen elämänmuotoon, joka ilmaistaan yhdellä sanalla Inkeri tai inkeriläisyys. Siihen ei totisesti kuulu mitään inkeriläisten itsensä taholta tapahtunutta inhimillisen vapauden väärinkäyttöä, väkivaltaa, pyhien arvojen häpäisemistä tai siveellisten normien hävittämistä. Jos mikään, niin Inkerin heimo on koko olemassaolonsa ajan ollut kulttuuria luova ja vaaliva tekijä suomensukuisten kansojen historiassa.

On kulunut vasta suunnilleen 100 vuotta siitä, kun maaorjuus lakkautettiin Inkerin alueella ja perustettiin Kolppanan seminaari, joka tuli merkitsemään runsaan puolen vuosisadan ajan Inkerin henkisen elämän keskusta.

Koululaitos, vapaa kansansivistystyö, laulujuhlat, oma lehdistö ja kirjallisuus olivat tuon henkisen voiman näkyvinä ilmaisuina. Samaa on sanottava ennen kaikkea siitä suomalaiseseen kansantieteeseen ja kansanrunouteen liittyvästä perinnöstä, jonka luojina ja tallettajina ovat olleet

inkeriläiset. Tuota perinnettä on vaalittava. Se on oikeus ja velvollisuus.

Entä nyt 1960-luvun lopulla? Mitä merkitsee inkeriläisyys kaiken sen jälkeen, mitä on tapahtunut Inkerinmaalla ensimmäisen maailmansodan jälkeen? Onko inkeriläisyys enää vain historiallinen jäänne ja heimojemme menneisyyteen kuuluva muisto, jolla ei ole mitään merkitystä kovassa, armottomassa maailmassa? Ja vielä: Mikä asema ja tehtävä on tämän tapaisilla juhlilla teollistuneessa ja kaupunkilaistuneessa ajassa, jossa heimoasia on monille mahdollisimman kaukainen ja vieras?

Tuskin itsekään pystyn vastaamaan tekemiini kysymyksiin. Mutta katson, että juuri tällaisina konekulttuurin, massaliikkeitten ja ristiriitojen aikoina heimousaatteella ja suomalaiskansallisen kulttuurin sydänäänien kuuntelemisella on oma tehtävänsä. Me — ja varsinkin kasvava polvi — tarvitsemme sanomaa sieltä, jonne meidän kansamme henkiset juuret ulottuvat. Yksi tuollainen kasvualue oli se Inkerinmaa, jota tämän päivän ympäri maailmaa hajaantuneet inkeriläiset edustavat.

Tällaisissa kesäjuhlissa on vuosi vuoden jälkeen yhä vähemmän niitä, joilla on omakohtaisia muistoja ja välittömiä kokemuksia Inkeristä. Heidän rivinsä harvenevat. Heillä täytyy olla seuraajia.

Nuoremmille inkeriläispolville on kerrottava, mikä oli Inkeri, mitä siellä tehtiin ja mitä sille on tapahtunut. Tehtäköön tämä ilman katkeruutta, iloisina ja ylpeinä siitä, että saa kuulua tähän kansaan ja sen heimoon. Ehkäpä sanat Inkeri ja inkeriläiset soivat nuorten korvissa toisin kuin vanhojen ja keski-ikäisten. Olkoon niin. Pääasia, että ne eivät milloinkaan lakkaa soimasta.

Hyvät kuulijani. Inkeriläiset.

Haluan päättää puheenvuoroni Inkerin kansallislaulun toiseen säkeistöön. Sehän on Paavo Räikkösen seppittämä. Ensimmäinen säkeistöhan, kuten laulun sävelmä, on Mooses Putron käsialaa.

Matti Vironmäki Agricolan kirkkoherraksi

Helsingin uusimman seurakunnan, Johanneksen seurakunnasta jakamalla muodostetun Agricolan seurakunnan ensimmäisen kirkkoherran vaaleissa, jotka toimitettiin 26—28. 5. -68, sai eniten ääniä seurakunnan vt. kirkkoherra, rovasti Matti Vironmäki. Hänen äänimääränsä oli 380 ja hän oli vaalissa III vaalisijalla. II vaalisijalla ollut päätoimittaja, pastori Simo Talvitie sai 200 ääntä ja I vaalisijalla ollut teol.tri Mauri Larkio 102 ääntä.

Inkeriläisten Hengellinen seura

Inkeriläisten hengellinen seura perustettiin vuonna 1964. Toimintaa oli niinkauan kuin perustaja Yrjö Räikkönen jaksoi toimia.

Hänen kuolemansa jälkeen seuran vuosikokous päätti yksimielisesti lopettaa seuran toiminnan.

Varat yht. 461,39 sääntöjen mukaan siirretään Inkeriläisten Sivistyssäätiölle jaettavaksi teologian opiskelijoille.

Kiitos yhteistyöstä ystävämme Yrjö Räikkösen puolesta.

Aune Räikkönen, Lempi Paukkunen

Kun juhlanne huomenna päättyy on teillä täysi syy päättää se näillä sanoilla:

»Kerran kaikuu vielä kaunis soitto kautta kallihimman synnyinmaan, valon, vapauden ompe voitto, riemuiten käy kansa laulamaan.»

Inkerin kansan laulua tämä aika ja tämä kansa tarvitsevat juuri nyt. Ellette jaksa laulaa riemuiten, niin laulakaa surun ja kaipaukset kyynelet silmissänne. Pääasia, että Inkerin kaunis soitto soi »kautta kallihimman synnyinmaan».

Vuodet vierivät

75 vuotta täytti 9. 8. 68 Turussa meidän kaikkien tuntema heimoveljemme Juho Hartikainen. Hän on Venjoen seurakuntalaisia, synnyinkotinsa oli Marinovalla. Vuonna 1943 hänelle avautui tilaisuus päästä Suomeen. Täällä hän toimi samassa työpaikassa 17 vuotta, elikkä eläkeikänsä asti.

Moninaiset olivat Juha Hartikaisen toimet jo hänen synnyinseudullaan eikä hän harrastuksiaan unohtanut saapuessaan Koti-Suomeenkaan. Täällä on Juho Hartikainen ottanut uutterasti osaa kaikkiin rientoihin mitkä suinkin on hänelle rakkaaksi käyneen heimonsa hyväksi suoritettu. Varojen keruussa, arpojen myynnissä y.m. toimita hän on ollut antaumuksella mukana. Tämän lisäksi hän on arvokkaalla tavalla osallistunut kansanperinteen keruuseen josta on saanut 3 palkintoa ja viimeksi Suomen Kansallismuseolta kunniakirjan.

Juho Hartikaisen me tunnemme ahkerana sanan ja runon viljelijänä. Monet ovat ne tilaisuudet joissa Juho Hartikainen on voimakkaalla tavalla kehoittanut rakastamaan Inkerin heimoa. Työ heimonsa hyväksi tehty ei ole koskan hukkaan mennyttä.

Inkeriläisten Viesti jälkikäteen esittää avustajalleen mitä suurimmat kiitoksensa ja samalla mitä parhaimmat onnittelunsa.

Kesäkuun 20 päivänä 1968 katkettiin haudan lepoon Jyväskylän kaupungin uudella hautausmaalla Maria Myllärin, o.s. Virolaisen, maallinen tomu. Maria Mylläri oli syntynyt Inkerissä Vuole-Miikkulaisten Alakylässä 26. 11. 1891. Monien vaiheikkaiden elämän kokemusten jälkeen hän vietti viimeiset elinvuotensa tyttärensä luona Jyväskylässä. Lähinnä häntä kaipaamaan jäivät tytär perheineen, naapurit ja tuttavat, sekä sukulaiset ja serkut Suomessa ja Neuvostoliitossa.

M. V.

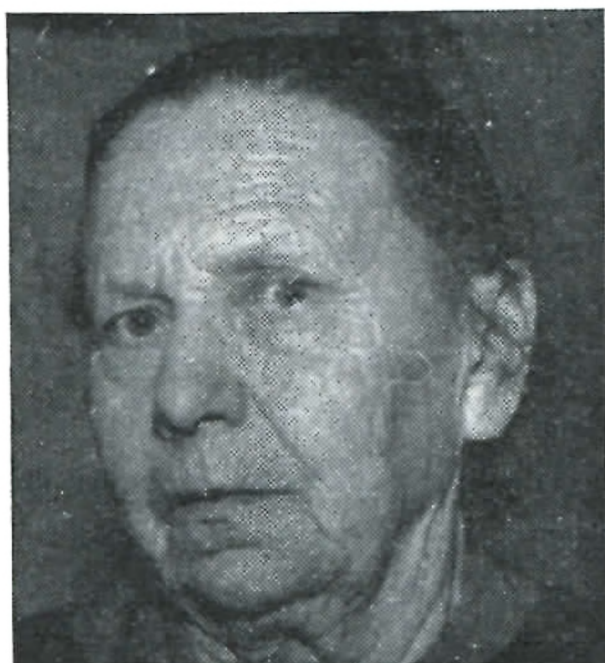
Adam Leino kuoli 20. 1. 1968 Helsingissä ja haudattiin 28. 1. Honkanummen hautausmaahan. Hän oli syntynyt Inkerissä Tuutarin seurakunnassa 3. 6. 1898.

Rivit harvenevat

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä 1968 kuoli rouva Lovisa Suutarinen äkillisen sairauskohtauksen murtamana. Hän oli syntynyt Kivennavalla 28. 10. 1901. Jo nuorena tyttönä hän muutti Inkeriin. Lempaalan Ohankylässä hän solmi avioliiton Simo Suutarisen kanssa, tästä avioliitosta syntyi seitsemän lasta, kaksi tyttöä ja viisi poikaa, joista on elossa viisi. V. 1937 menetettyään miehensä, hän joutui lapsineen vaeltamaan eri paikkakunnilla Neuvostoliitossa, muun muassa Novgorodissa. Sodan aikana perhe joutui Suomeen. Jumalan apuun luottaen hän kesti sodan kauhut. Asuttuaan 18 vuotta Nurmossa hän muutti viisi vuotta sitten Helsinkiin lastensa luo.

Rakasta äitiä ja mammaa jäivät suremaan poika perheineen Neuvostoliitossa, kolme poikaa ja tytär perheineen Suomessa, siskot ja veljet perheineen sekä muut sukulaiset, ystävät ja naapurit.

Anna Raikkerus, s. 20. 5. 1898 Hieta-
mäen srk. Nuolijoen (Raikkosin) kylässä,
siirtyi täältä iäisyyteen helatorstaina. Vaik-
ka hän sairastelikin pitkän aikaa, niin kuo-
lema tuli yllätyksenä omaiselle sekä tutta-
ville.

Toisen maailmansodan aikana joutui Anna jättämään kotinsa niinkuin monet heimom-
me jäsenet. Suomeen hän tuli Saksan kaut-
ta. Täällä hän työskenteli maatalouden sekä
teollisuuden palveluksessa, kunnes huonon
terveytensä takia siirtyi eläkkeelle. Me
inkeriläiset muistamme hänet innokkaana
helmosisarena.

Anna Raikkerus siunattiin Espoon kap-
pelissa helluntaiaattona 1 p:nä kesäk. ja
sai viimeisen leposijansa Espoon uudella
hautausmaalla. Hautakumpu peittyi omais-
ten ja ystävien kukkasiin. Inkeriläisten Hel-
singin paikallisosasto muisti uskollista hei-
mosisartaan kauniilla kukkalaitteella.

I. A.

Aune Kesseli os. Koljonen, syntynyt
Inkerin Miikkulaisissa 18. 5. 1895, sai iäisyys-
kutsun Seinäjoella 20. 6. 1968 73 vuoden ikäi-
senä. Rauhallisesti päättyi vaiherikas elämän-
tie.

Suremaan jäivät puoliso Antti Kesseli, sekä
sisar ja veli Petroskoissa. Aviopuolisoiden yh-
dessä kuljettu elämäntie kesti 50 vuotta.

Heleänä helluntaina retkeiltiin

Olavinlinnassa on käyty ja vielä on aikaa viivähtää lähellä viheriöivässä puistossa.

Täysi bussillinen retkeläisiä oli mukana Helsingin paikallisosaston järjestämällä kaksipäiväisellä helluntairetkellä. Matka suuntautui Itä-Suomeen ja ensimmäisenä pysähdyspaikkana oli Langinkoski, jossa kiinnostuneina tutustuttiin Aleksanteri III:n kalastusmajaan ja sen kauniiseen ympäristöön. Kotkassa pysähdyttiin ainoastaan lounastamaan ja jatkettiin Lappeenrantaan, jonka sankarihaudassa lepää lähes kolmekymmentä Inkerissä syntynyttä viime sodissa kaatunutta sankarivainajaa. Sankaripatsaalle laskettiin Inkeriläisten yhdistyksen seppäle ja Hertta Allanmaa puhui inkeriläisten vainajien muistoksi, minkä jälkeen laulettiin hengellisiä lauluja. Vielä hetki viivytettiin etsien tuttuja nimiä nurmikumpujen koruttomista kivilaatoista, ja monet palasivat hautausmaalle uudelleen, kun oli päätetty viipyä Lappeenrannassa vielä pari tuntia ennen Imatralle lähtöä. Imatralla yövyttiin retkeilymajassa ja iltaohjelmanä oli pääasiassa Imatrankosken ja sen kalliorantojen ihaileminen. Koskea ei kuitenkaan juuri sillä hetkellä voitu nähdä koko komeudessaan; se oli sentään komea koski ja kirvoitti ainakin muutamia muistelmia ja tari-

noita retkeläisten muistista.

Toisen helluntaipäivän matkaohjelman kohokohta oli käynti Olavinlinnassa. Sitä ennen oli tietysti viivähdetty Punkaharjua ihailmassa, mutta Olavinlinnassa tutkittiin oppaan avulla perinpohjin kaikki yleisön nähtävissä olevat käytävät ja kammiot. Syyskesän oopperajuhlien valmistelut olivat jo näkyvissä ja linnan restaurointityöt vielä kesken, mutta vaikuttava elämys linna oli tällaisenaankin. Vanhimmatkin retkeläiset osoittautuivat ketteriksi kiipeilijöiksi oppaan varoituksista huolimatta ja vene-matka linnasaareen oli virkistävää vaihtelua. Savon kauniiden maisemien läpi ajettiin kotiin päin, Mikkelissä pysähdyttiin, Heinolassa tehtiin pikainen kiertoajelu, Lahdessa jaloiteltiin ja tyytyväisinä saavuttiin Helsinkiin. Matkanjohtajat Ida Riipinen ja Hertta Allanmaa olivat suunnitelleet ja johtaneet mukavan matkan ystävällisen ja kauniin Itä-Suomen läpi, sää oli mainio ja matkalaisten laulumielä ja huumori omalta osaltaan oli tehnyt helluntaipyhät aurinkoisiksi kaikille mukana olleille.

P. H.

RUOTSIN PUOLELTA

Eskilstunassa tavattiin

Eskilstunan kesäjuhlat olivat koonneet heimoveljiä eri puolilta Ruotsia ja Suomea, monet jo vanhoja tuttuja keskenään, vaikka kaukaa tulivatkin. Kaukaisimmat vieraat olivat Kanadasta.

Juhlajumalanpalveluksen jälkeen Klosterin kirkon portailla viipyi vielä kauan juhlavieraita, jotka tapasivat tuttuja ja vaihtoivat pari sanaa vanhojen tuttavien ja ystävien kanssa. Siellä tapasivat muun muassa Mikko ja Maria Makkonen Tuutarin Pajulasta, nyttemmin Eskilstunasta, vanhat tuttavansa Aatami ja Eeva Vainikan, jotka olivat tulleet juhille Gävlestä. Makkoset kertoivat viihtyvänsä hyvin Eskilstunassa, jonne olivat tulleet vuonna 1947. Olisivat kyllä viihtyneet Suomessakin, jos olosuhteet olisivat sallineet. Terästedollisuudesta tunnetussa Eskilstunassa herra Makkonenkin oli työskennellyt saksitehtaassa ennen eläkkeelle pääsemistään. Lapsillakin on nyt jo omat kodit. Ja nyt on aikaa muistella vanhoja ja käydä juhlilla muistoja verestämässä. Runoilijana tunnettu Aatami Vainikka oli tuonut myös näille juhille mukanaan uusimman runonsa. Vanhat inkeriläiset laulutkin tuntuivat olevan vielä hyvässä muistissa. Utelias kansanperinteen kerääjä tiedusteli inkeriläisiä rekryyttilauluja ja sai heti merkitä muistiin Tuutarista peräisin olevat säkeet:

Ei ne kelpaa keisarille
rujat eikä rammät.
Keisar vallasta valitsee
ne pojat parahimmat.

Näillä juhlilla tuntui, kuin kaikki sinne saapuneet olisivat olleet niitä parahampia ja vieläpä kaikkein parhaimpia: niin olivat kaikki leppoisia, sydämellisiä, huumormielisiä.

Juhlien mieleenjäävimpiä hahmoja oli Uumajasta saapunut kapteeni Hammarström, joka Länsipohjan kansallispukuun

Klosterin kirkon portailla viipyi juhlavieraita. Etualalla Sofia Käiväräinen ja Maria Torikka Helsingistä. Takana rovasti Vironmäki keskustelemassa Juho Kouhian kanssa (Eskilstuna), oikealla Aatami Vainikka Gävlestä.

pukeutuneen puolisonsa kanssa soi haastattelijalle miellyttävän juttuluhetken. Mutta tästä haastattelusta kannattaakin kertoa erikseen syyskuun numerossa.

Juhlien aikana myytiin ahkerasti Inkeri-aiheista kirjallisuutta ja Viestimmeikin sai monta uutta tilaajaa. Opettaja Paakkonen mainosti tarmokkaasti kirjoja ja järjesti kirjojen myynnin, ja siinä myyntipöydän takana istui myös Eskilstunan kerhon viimevuotinen puheenjohtaja Pekka Pentikäinen, jota kaikessa kiireessä sai vähän haastatellakin. Hän kertoi Eskilstunan kerholla olevan muun muassa hyvää yhteistoimintaa seurakuntien kanssa, kaupungin papisto oli suhtautunut myönteisesti inkeriläisiin ja suuri ansio tässä oli pastori Juhani Juntusella. Talvijuhliinkin hän oli puuhannut avustusta seurakunnalta. Eskilstunan kerhon jäsenmäärä vain oli pienentynyt uhkaavasti. Kerhon alkuaikoina jäseniä oli 170—200, nyt

TUNAVALLENIN URHEILUKILPAILUJEN AIKANA Pekka Pentikäinen Eskilstunasta on istahtanut myymään kirjoja. Hänen kanssaan neuvottelevat Toivo Jääskeläinen ja op. Armas Paakkonen (Borås).

vain n. 70. Hyvät juhlat eskilstunalaiset vain olivat saaneet aikaan siitä huolimatta, voimme todeta näin jälkeinpäin. Rouva Elsa Kujanpää, viehättävä nuori rouva, joka näytteli pääjuhlassa esitetyssä pilassa, kertoi myöhemmin päättäjäisjuhlien jälkeen tavatessamme Eskilstunan kerhon toiminnasta, että pääasiallisesti on järjestetty illanviettoja, koska kaikista näyttää mieluisinta olevan toistensa tapaaminen ja yhdessäolosta nauttiminen. Viihdytään kovin hyvin kahvikupin ääressä, yhteishenki kerhossa yleensäkin on hyvä. Kerhon puheenjohtajanahan toimii Juho Kemppi, toimelias, tarmokas ja monitaitoinen nuori mies, joka varmaan kantoi juhlien järjestämisestä pahimman helteen, joutui esiintymään ja järjestämään ja vieläpä näyttelemään pääosaa iltajuhlan näytelmässä. Päättäjäiskahvien jälkeen vasta oli tilaisuus kysyä tältä kiireiseltä mutta ystävälliseltä isännältämme, miltä tuntui. Puheenjohtaja ei vielä kukaan halunnut levätä laakereilla, vaan toivoi edelleen vilkasta ja vilkkaampaakin toimintaa. Ensi kesän juhlakaupunkia hän ei varmasti suostunut nimeämään.

Päättäjäiskahvien jälkeen juhlasalissa istui vielä rouva Kujanpään iäkäs, jo aivan pian 80 vuotta täyttävä äiti rouva Mari Sutelainen Kupanitsasta. Rouva Sutelaisella

oli ollut kaikkiaan kahdeksan lasta, joista kolme on nyt Ruotsissa. Perhe oli asunut kauan Eskilstunan lähellä olevassa idyllisessä Torshällan pikkukaupungissa ja nyt siirtynyt Eskilstunaan. Rouva Sutelainen kertoi ymmärtävänsä ruotsia, mutta ei juuri puhu sitä. Rouva Sutelaisen kanssa juhlilla oli tyttären lisäksi vielä tyttären tytärkin, Leena Sutelainen. Rouva Sutelainen muisteli monivaiheista elämää Inkerissä aina kierto-koulusta alkaen. Saksalaismiehityksen ankea aika, jolloin saksalaisia sotilaita oli asunut pari vuotta tuvassa ja ikkunat olivat sodan takia peitetyt, muistui vielä järkyttävänä mieleen. Tähän muisteluhetkeen osallistui myös rouva Elsa Kujanpään vanha ystävä ja naapuri sekä Inkerissä että Eskilstunassa, rouva Katri Tiittonen.

Niin ikään kaikessa kiireessä päättäjäiskahvien jälkeen tavoitimme nuorinta inkeriläispolvea. Adolf Warkki, nykyisin talvella Helsingissä opiskeleva teologian ylioppilas, joka tänä kesänä on johtanut Boråsissa vanhusten ja lasten leirejä, kertoi viihtyneensä hyvin ensimmäisellä leirillään. Adolf Warkki on tullut ylioppilaaksi Ruotsissa Mölndalissa ja koti on Mölnlyckessä. Helsingissä hän on löytänyt asunnon körttiläisten ylioppilaiden kodista. Nuorta polvea edusti myös Aarne Juvonen Örebrosta ja kaikkein nuorinta Anita Juvonen.

Juhlamme olivat herättäneet kiinnostusta myös Ruotsissa asuvissa muissa suomalaisissa. Yksi ja toinen suomalainen pistäytyi jossakin juhlatilaisuudessamme. Herrasväki Pirttisen tapasimme hotellimme lähistöllä tiedustelemassa pääjuhlan alkamisaikaa. Rouva Pirttinen on kotoisin Jaakkimasta ja karjalaisena erityisen kiinnostunut inkeriläistenkin juhlista. Pirttiset tunsivat Eskilstunan inkeriläisiä ja olivat naapurissa luke-neet ahkerasti Viestiämme. He kertoivat, että Eskilstunan suomalaiset ovat jakautuneet kahteen seuraan: Suomi-seuraan ja Sampo-seuraan. Eskilstunassa on oikeastaan kolme suomalaisseuraa, kun Inkeri-kerhokin lasketaan niihin. Seppien kaupunki on siis todellinen suomalaiskaupunki.

P. H.

Eskilstunan kesäjuhlat

Kesäkuun 21—23 päivänä, siis juhannuksena, vietettiin Eskilstunassa Ruotsin Inkeriläisten kesäjuhlia, joille oli saapunut inkeriläisiä paitsi kaikkialta Ruotsista myös Suomesta ja jopa Kanadasta asti. Juhlien keskuspaikkana oli Eskilstunan Folkets Hus. Siellä oli myös juhlien alkajaistilaisuus ensimmäisen juhlapäivän iltana. Eskilstunan Inkeri-kerhon puheenjohtaja J. Kemppi toivotti juhlavieraat tervetulleiksi Eskilstunaan. Hän mainitsi muun muassa, että kaupungissa asuu tällä hetkellä 6000 suomalaista. Tätä suomalaista siirtokuntaa palveleva nuori suomalainen pastori Juhani Juntunen puhui tämän jälkeen. Hän totesi, että Suomen kirkko on aina ollut Suomen heimoja yhteenliittävä kirkko. Illan kiinnostavimpiin puheenvuoroihin kuului myös inkeriläisten hyvän ystävän ruotsalaisen kapteeni Uno Hammarströmin suomenkielinen lämminhenkinen puhe, jossa hän erityisesti painotti sitä suomenkielisten palvelusten tarvetta, joka tällä hetkellä Ruotsissa on tosiasia suomalaisten siirtolaisten lukumäärän kohotessa jo 200 000:een — näistä 5000 on inkeriläisiä. Hän toivoi koko Ruotsissa voitavan soveltaa sitä asetusta, jonka mukaan Tornion-jokilaaksossa suomen kielen taito luetaan ansioksi virkojen hakijoille. Hän katsi inkeriläisten voivan auttaa kehitystä tässä suhteessa koettamalla saada viranomaisia lisäämään suomenkielisiä palveluksia sekä siten, että inkeriläiset kaksikielisinä kansalaisina voivat myös suorittaa tällaisia suomen kielen taitoa vaativia tehtäviä. Herra Mustosen tulkittua suomeksi sen kapteeni Hammarströmin puheen osan, jonka tämä esitti ruotsiksi, kuultiin insinööri Aappo Björnin puhenvuoro perinteiden säilyttämisen tarpeellisuudesta. Tämän jälkeen kuultiin lauluperinnettä jatkavan, juuri juhlaillana 10 vuotta täyttävän Västeråsin kuoron esityksiä, mm. Suomen laulu. Kuoron jäsen rouva Melander luki sen jälkeen kauniisti Hellaakosken runon. Tämän jälkeen puhui rovasti Vironmäki Suomen Inkeriläisten Yhdistyksen ja Inkeriläisten sivistyssäätiön edustajana. Hän totesi Inkeriläisten ongelmien Suomessa ja Ruotsissa olevan erilaisia. Työtä kuitenkin tarvitaan molemmilla tahoilla. Rovasti Vironmäki muistutti myös mieliin, miten Inkerin heimo monissa vaiheissaan on saanut voiman Jumalasta. Hän viittasi juhlasalin seinällä olevaan hyvin valittuun juhlien tunnukseen, Agricolan sanoihin ”Kyllä se kuulee Suomen kielen, joka ymmärtää kaikkein mielen” ja tähdensi erityisesti sanojen kuulee ja ymmärtää merkitystä ihmiselle, joka tarvitsee muuta kuin vain ajallisia ystäviä. Kauniin ja lämminhenkisen avajaisjuhlan lopuksi kuultiin vielä Aatami Vainikan runo, op. Paakkosen puheenvuoro, sekä Väinö Myrön laulamia Tuutarin lukkarin Emil Sunin lauluja. Tilaisuus päättyi rovasti Vironmäen pitämään iltahartauteen. —

Samana iltana vielä ISK:n johtokunta piti kokouksensa.

Varhain seuraavana aamuna juhlaväki kokoontui Klosterin kirkkoon juhla jumalanpalvelukseen, jossa pastori Juhani Juntunen saarnasi.

Jumalanpalveluksen jälkeen pidettiin Tuna-vallenin urheilukentällä kenttähartaus ja sen jälkeen aloitettiin urheilukilpailut, joiden tulokset julkaistaan toisaalla lehdessämme.

Juhlien pääjuhla oli kansallinen juhla Folkets Husin salissa. Juhlaan oli saatu monipuolinen ohjelma, varsinkin musiikkiohjelma oli tavallista antoisampi. Juho Kempin tervehdyssanojen jälkeen piti juhlapuheen ISK:n puheenjohtaja O. Himiläinen, joka totesi inkeriläisten vaalivan kaikkea perinnettä hellyydellä. Sitä todistaa mm. se, että Ruotsissa on inkeriläisillä kahdeksan paikallisyhdistystä, jotka kaikki kuuluvat Inkerin Suomalaisen Keskusliittoon. Edellisen vuoden aikana oli järjestetty kolme maata käsittävää tilaisuutta. Pohjois-Ruotsissa oli paljastettu laatta kiitokseksi ystävällisestä vastaanotosta inkeriläisten saapuessa Ruotsiin. O. Himiläinen totesi Ruotsin inkeriläisten haluavan suomalaisena kulttuurikansan ryhmänä elää tätä viimeistä Inkerin historian vaihetta.

Puheen jälkeen rouva Aino Kemppi esitti lausuntaa ja Vilho Suonvies soitti kanteleella kauniita vanhoja sävelmiä, mm. Karjalan kunnailla. Suomalaisilla viirailloilla oli myös ohjelmaa mukanaan: Helsingin Inkeri-kuoro lauloi Eino Vironsepän johtamana kolme laulua ja Helsingin tanhujoukkue esitti vauhdikkaaseen tapaansa useita tanhuja Anneli Vironseän johdolla. Ennen väliaikaa saatiin vielä seurata J. Kempin järjestämää visailua, jonka kysymykset oli hauskaasti valittu inkeriläisiä koskevista asioista ja tarjosivat kotiseututietoutta.

Väliajan jälkeen esiintyi Västeråsin kuoro Paavo Melanderin johdolla. Eskilstunan suomalainen hra Häggblom lauloi vaikuttavasti useita lauluja ja esitti myös dueton hra Hakunisen kanssa. Niin ikään Eskilstunan suomalaisten antia juhlan ohjelmaan olivat rouva Huumosen esittämät laulunumerot. Musiikkiohjelman lomassa Sulo Korpelainen esitti hauskoja murrepakinoita. Vapaan sanan aikana käytettiin useita puheenvuoroja ja illan lopuksi nähtiin Eskilstunan Inkeri-kerhon jäsenten esittämänä Helariutan kirjoittama yksinäytöksinen pila Herra Tarkastaja, joka oli Antti Kuprin ohjaama ja päätti illan leppoisasti ja hyväntuulisesti. Pilan esittivät Ilma ja Juho Kemppi, Elsa ja Lauri Kujanpää ja Toivo Tiittanen.

Kolmantena juhlapäivänä oli ehtoollisjumalanpalvelus Klosterin kirkossa. Jumalanpalveluksessa saarnasi pastori Juhani Rantanen.

Ehtoollisjumalanpalveluksen jälkeen kokoonnuttiin päättäjäistilaisuuteen, jossa rouva Anna Parkkinen piti päättäjäishartauden ja pas-

Urheilukilpailut Tuna- vallenilla kesäjuhlilla Eskilstunassa

100 m. juoksu: 1) Esko Ilo 10,9 2) Santtu Paakkonen 11,0 3) Urho Lehtonen 11,3 4) Lasse Rintala 12,5 5) Jon Jäppinen 13,0 6) Rickard Mironen 14,4.

Pituushyppy: 1) Santtu Paakkonen 6,04 2) Urho Lehtola 5,94 3) Matti Kupari 5,93 4) Matti Heinisuo 5,86 5) Lasse Rintala 5,41.

Korkeushyppy: 1) Markku Kemppi 165 2) Matti Kupari 160 3) Reino Tiittonen 160 4) Matti Heinisuo 155.

Poikien 60 m juoksu: 1) Rolf Pirk 8,0 2) Erkki Kokko 8,1 3) Ari Honkanen 9,9 4) Arto Honkanen 10,0 5) Jorma Korkkinen 11,3 6) Timo Torikka 11,5.

Alle 10 v: 1) Peter Ruotsalainen 11,0 2) Aimo Honkanen 12,2 3) Juhani Tiittanen 12,4.

Tyttöjen 60 m juoksu: 1) Yvonne Rehnqvist 8,7 2) Marianne Kemppi 9,1 3) Laila Mustonen (alle 10 v) 12,0.

400 m juoksu: 1) Mauri Kemppi 53,3 2) Urho Lehtonen 54,0 3) Viktor Aidman 59,1.

100 m ikämiesten juoksu: 1) Aleksei Ruotsalainen 12,3 2) Väinö Kinnunen 12,8 3) Eino Paakkonen 13,2 4) Yrjö Korkkinen 15,7.

1500 m juoksu: 1) Markku Kemppi 4.22,2 2) Bärtil Renqvist 4.27,1 3) Risto Sippola 4.28,7 4) P. Hyvärinen 4.35,4 5) Toivo Pentonen 4.40,6.

1000 m viesti 1) Eskilstuna 2.09,2 2) Göteborg 2.13,3 3) Gävle 2.36,1.

Jalkapallo-ottelu Mölndal—Gävle 3—1.

MIE KIITÄN

kaikkii Ruotsi inkerläisii oikee syvämein pohjast siint suuremmoisest avust ja ystävällisyyvest, jota mie sain osaksein kerätessään Inkeri murretta ja paikannimilöi. Vot kui suur sualis miul tul — ja miksei olis tult ko kaik tahtoit osaltaa eistää Inkeri kulttuuri tallentamist. Hyvääh täst on tuas jatkaa. Ja oikei hyvää jatkoo toivotan Teilkii kaikil!

Irma Savolainen

tori Rantanen ja rovasti Vironmäki puhuivat. Eskilstunan Inkeri-kerhon puheenjohtaja J. Kemppi lausui juhlien lopettajaissanat ja päätteeksi hiljennettiin yhteiseen loppuroukukseen.

Ennen kuin juhlavieraat hajaantuivat omille tahoilleen, eskilstunalaiset tarjosivat juhlapaikalla lähtiäiskahvit. Oli vielä aihetta kiitellä isäntiä juhlien hyvästä ja tarmokkaasta järjestelystä. Kaikki olivat viihtyneet.

P. H.

Käytiähä myökii Ruotsiis juhlimaas

Mukava matka se olikin. Väinö Pietari oli saanut mukaan kaksi bussillista juhlijoita Suomesta ja matka suuntautui Naantalin, Kapellskärin, Uppsalan ja Västeråsin kautta Eskilstunaan. Jo Västeråsissa oli sikäläisiä heimoveljiä vastassa ja valmiina opastamaan nykyisessä kotikaupungissaan, ja Eskilstunassa meidät vietiin mainioon hotelliin, josta oikein kolmpäiväisten ja muutenkin maanmainioitten juhlien jälkeen toinen bussillinen matkalaisia kuitenkin jo luopui ja halusi Ida Riipisen johtamana lähemmäksi kotimaata ja Uppsalan retkeilymajaan yöksi. Sekin oli viihtyisä paikka ja aamulla kohdattiin toinen bussi Uppsalassa hyvän kahvipaikan äärellä ja koko joukolle saatiin kuin saatiinkin aamuvarhaisella kahvit, kun Väinö Pietari itse pyörähti tiskin taakse ja saattoi kahvikupposet nopeaan jakeluun. Eivätkä nämä olleet edes ainoat talon tarjoamat kahvit matkallamme. Takaisin tullessa laivalla näistä meidän ilmaisista kahveistamme taisivat päästä osallisiksi muuttamat innokkaat ”ulkosuomalaisetkin”. Niin että mukavaa oli kaikilla meidän joukossamme ja vielä vähän muillakin. Automatalla rovasti Vironmäki ja Väinö Pietari virkistivät meitä puheillaan ja matkassa oli myös mainio laulajapoika Arto Honkanen, joka ei arastellut mikrofonia kaikkien suureksi mieltymykseksi. Pienet kiistat tupankanpoltosta ynnä muusta takapenkkiläisten kesken saatiin sovitelluksi, kun matkassa oli sellaisia mukavia ihmisiä kuin Torikan mamma ja Sofseukko. Männäähä myö toistekkii.

Antintytär

Saavutuksia

Runsaasti on inkeriläisten jälkeläisiä Ruotsissakin opintiellä ja jo monet ovat saavuttaneet huomattavia tuloksia. Tässä muutama taas:

17. 5. 68 pääsi Markku Kemppi Eskilstunassa ylioppilaaksi, samoin pääsi ylioppilaaksi Skinnskattebergissa 18 vuotiaana Eva-Birgitta Hutteri.

Inkeriläisten Viesti yhtyy onnitteluihin vaikkapa näin jälkikäteenkin. Onnittelemme

Eräs gävleläinen haluaa mainittavan, että ylioppilas Mariana Matikainen, josta viime numerossa kerrottiin, ei ole ensimmäinen inkerinsuomalainen Gävlessä, joka on suorittanut ylioppilastutkinnon. Sellaisia on hänen tietämänsä mukaan useita, esimerkkinä joukosta insinööri Savolainen, 50-luvulla ylioppilastutkintonsa suorittanut, sekä Lilja Longi, 60-luvun ylioppilas.

Rivit harvenevat

Matti Hartikainen, syntynyt Inkerissä Venjoen seurakunnassa Uuden Onttolan kylässä 4. 10. 1899, kuoli Ruotsissa Örebrossa 21. 4. 1968, haudattiin 4. 5. Almbyn hautausmaalle.

Muitten maanmiestensä tavoin joutui Matti Hartikainen kulkemaan sodan aikana Viron kautta Suomeen ja sitten Ruotsiin. Hän oli Länsi-Inkerin rykmentin sotilas ensimmäisen maailmansodan aikana ja sodan päätyttyä oli Suomessa kuusi vuotta.

Mainittakoon, että molempien maailmansotien jälkeisinä vuosina Suomessa ollessaan Matti Hartikainen työskenteli samassa paikassa, siis Turussa Parkkerin kutomossa ja saman johtajan insinööri Variksen alaisena.

Hyvää puolisoa ja lastensa parasta ajattelevaa isää jäivät lähinnä suremaan puoliso, lapset ja lastenlapset.

A. J.

Jooseppi Vainonen, synt. 30. 9. 1896 Järvisaaren seurak. Savotan kylässä, 22 p. maaliskuuta 1968 siirtyi hiljaa sapatinlepoon Ruotsissa Vesteråsin kaupungissa. Lähinnä jäivät kaipaamaan puoliso ja poika perheineen. Jumalanvaltakunnan työ oli hänelle rakas asia, hän oli ahkera sanankuulija ja omalla tavallaan myös sen tekijä. Nuoruudestaan saakka hän toimi kirkonmiehenä Järvisaarella. Isältään perittyä virkaa hän jatkoi siihen saakka, kunnes kirkot suljettiin Inkerissä. Evakkotaipaleelle jouduttuaan hän jatkoi jumalanvaltakunnan työtä hiljaisuudessa. Näin kirjoittaa vainajan poika Toivo Vainonen Ruotsissa ilmestyvässä Ristin Viestissä: Työpäivän isä suoritti maanviljelijänä, kolhoosiaikana työnjohtajana ja metsätoissa ja lopuksi 16 vuotta työmiehenä Hutiksvallin sahalaitoksella. Eläkkeelle päästyään vietti viimeiset vuotensa lapsensa lasten parissa Vesteråsissa. Meille omaisille on hänen elämänsä vaellus kallis muisto.

J. K.

Anna Kemppi o.s. Jäppinen sai iäisyyskutsun 24. 5. 1968 Örebrossa.

Hän oli syntynyt 26. 1. 1894 Inkerissä Skuoritsan seurakunnassa Ontrovan kylässä. Kukkaseppeleillä koristetun hautakummun äärellä sekä muistotilaisuudessa muisteltiin Anna Kempin tapahtumarikasta elämäntaivalta.

»Totta sekä oikeaa horjumatta puolla
Herran tiellä ihanaa elää on ja kuolla.»

Anna Kemppiä muistellessa tuntuu siltä, kuin hänen kutsumuksensa ja elämäntehtävänsä olisi kätkeytyneenä ylläoleviin laulun sanoihin. Suurella kaipauksella muistelevat hänen lapsensa totuutta etsivää ja rakastavaa äitiänsä. Uskossa Jumalan johdatukseen hän kesti kaikissa vastoinkäymisissä ja koetelemuksissa. Mainittakoon muutamia kohtia hänen elämänsä varrelta. Nuorena tarmokkaana uudisraivaajan vaimona, seitsemän vuotta leskenä ensimmäisen maailmansodan aikana, kyläneuvoston luottamustehtävissä 30-luvulla ja samanaikaisesti vangittuna kaksi eri kertaa, toisella kertaa keskitysleirillä Kiinan rajalla.

Koko Ruotsissa oloaikansa hän yritti auttaa ja neuvoa lapsiansa ja samalla hän oli aktiivisesti mukana inkeriläisten yhteisissä harrastuksissa m.m. Örebron Inkerin suomalaisten kerhon tilintarkastajana sekä seurakuntaryhmämme tukipylväänä.

Kaipaamaan jäivät lapset, lastenlapset, lastenlasten lapset, sukulaiset sekä ystäväjoukko.

A. J.

Leiritoimintaa Boråsissa

Inkerin kerholaiset Boråsissa järjestivät kesämökkillään Kråkeredissa kesäkuun aikana kolme leiriä, nimittäin leirit lapsille, nuorille ja vanhuksille. Ohjaajina toimivat nuor. ohj. Terttu Koistinen ja teol. yo. Aadolf Warkki Aino Kekkosen y.m. avustuksella. Näitä leirejä on »mökillä» pidetty lähes joka kesä siitä lähtien kun seurakunnan nuoret sen itselleen hankkivat. Samat nuoret panivat tänäkin kesänä alkuun leiritoiminnan Inkerin kerhon nimissä.

Kesän yllätys oli vanhusten leiri. Todelakin yllätys, sillä täällä ei tietääksemme koskaan aiemmin ole sellaista järjestetty meikäläisten keskuudessa. Vanhukset, ensimmäkseen »mummoloi», yhdessäolostaan iloitellen tyytyväisinä virkkoivat: »Ai voi kumeill' on olt' täällä hyvä oll', kyll' myö taas tulla ens' vuonn' uuvestaa».

Heimojuhla Boråsissa

Helluntaina vietti Boråsissa suomenkielinen ortodoksinen seurakunta 10-vuotisjuhlaa ja sen yhteydessä viettivät Ruotsin itäkarjalaiset heimojuhlaa. Suomesta oli saapunut linja-autolla vieraita, jotka myöskin vastasivat osittain juhlaohjelmasta. Juhlat vietettiin Boråsin Folkets Husin suojissa, jossa kaunis juhlasali oli koristettu Ruotsin, Suomen, Itä-Karjalan ja Inkerin lipuilla. Juhlassa vallitsi todellinen heimotunnelma kuten inkeriläistenkin kesäjuhlissa. Juhlilla sai havaita, kuinka erinomaisesti Ortodoksinen kirkko ja sen seurakuntatyö Ruotsissa suhtautuu karjalaisten heimotyöhön. Juhla alkoi karjalaisten laululla ja avajaispuheen piti itäkarjalaisten seuran puheenjohtaja Boråsissa, herra Sillanpää. On itsestään selvää että karjalaisissa heimojuhlissa sai kuulla soitettavan kanteletta. Tämän aito karjalaisen ohjelman esitti neiti Sailo. Kastehelmi Karjalainen toi terveiset Suomen karjalaisilta pakina- ja lausuntaesityksin, jotka muodostuivat illan kohokohdaksi. Kadonnut Karjala loihdittiin esiin sanan voimalla. Muusta arvokkaasta ohjelmasta on mainitsemisen arvoista Suojärven Pajattajien laulu- ja kansantanhuesitykset rouva Anna Valtolan johdolla. Juhlapuhuja, johtaja Karpela Suomesta kosketteli karjalan heimon vaiheita Suomessa viime vuosikymmeninä. Ortodoksisen pappisseminaarin kvartetti esitti uskonnollisaiheisia sävelmiä, joista jäi erikosesti mieleen mukailu psalmista 82 ja vanha valamolainen sävelmä "Kiittäkää Herran nimeä". Teppo Löytölä Storforssissa pakinoi "Vienan musikkia" ja kertoi kuulumisia kaukaisesta Vienasta. Suojärven Pajattajien esityksistä olivat "Karjalan rahvas", "Jäähyväiset Valamolle" ja "Magoa, magoa poikani" mieleenjääviä kuvauksia aavan Laatokan rannoilta. Juhlan "huvimestari" oli herra Nikke Vuolle murrepakinoineen, joka sai hilpeyden esille vakavimminastakin. Niin erinomaista murrepakinaa ei Boråsissa oltu kuultu pitkiin aikoihin ja se palkittiinkin oikein kapahauella. Duettona esittivät rouvat Sokkinen ja Martikainen mm "On kesän kirkas huomen". Tervehdyksen heimokansalle toivat edustajat Ruotsin Suomalaisten Keskusliitosta ja Ruotsin Inkeriläisten Keskusliitosta. Arkkipiispa Paavalin ja Ortodoksisen kirkon tervehdykset lausui samaisen kirkon edustaja Suomesta. Tämä juhla oli ainutlaatuinen senkin johdosta, että suunniteltua ohjelmaa ei voitu esittää kokonaisuudessaan ajan puutteesta. Koska meistä inkeriläisistä tulee niin ohjelmarikkaita? Heimokansan juhlista jäi miellyttävä muisto mukana olleelle. Kiitos teille, Karjalan prihat!

Terveisii teil kaikiil

Sulo.

Inkerin Suomalaisten Keskuliiton

vuosikertomus ajalta 23. 6. 67—21. 6. 68

ISK:n varsinaiseen toimintaan on kuulunut yhteyksien yllä pitäminen jäsenjärjestöjen välillä. Kolme maatakäsittävää tilaisuutta oli järjestetty toimintavuoden aikana:

1. Vuosijuhla Boråsissa. 2. Vainajien muistotilaisuus Örebrossa. 3. Talvijuhla Mölndalissa.

Muihin paikallistilaisuuksiin ISK:n taholta on osallistuttu sähkönnitteluin, taikka lähettämällä ISK:n edustaja — mikäli tilaisuudet ovat tulleet ISK:n tietoon.

ISK:n johtokunta on kokoontunut toimintakauden aikana kolme kertaa:

1. Boråsissa 23. 6. 67. 2. Örebrossa 16. 9. 67. 3. Kumlassa 17. 3. 68.

Kokouksissa käsitellyt kysymykset on poikkeuksetta viety päämäärään. Tätä kirjoittaessa ovat tekeillä kirjakeruun kokoamiset kirjalliseen asuun ja suunnitteilla Laatan pystyttäminen Pohjois-Ruotsiin.

Ruotsissa kokoon pantu Inkeriläinen jalkapallojoukkue maata käsittävässä muodossa oli edustamassa Inkeriläisten juhlilla Helsingissä. Samoilla juhlilla oli myös Västeråsin laulukuoro P. Melanderin johdolla. Edellä mainittu oli suurimmalta osalta kustannettu Keskusliiton varoilla, mutta jälkimmäiseen oli saatu kaupungin avustusta Vesteråsin kaupungilta.

Tulo- ja menoarviota tulevalle toimintavuodelle ei ole laadittu, mutta tehtävien lisääntyessä ne tulevat olemaan edellistä vuotta suuremmat. Kesäjuhlien yhteydessä (Juhlatoimikunnan luvalla) Eskilstunassa tullaan vetoamaan Inkeriläiseen yleisöön varojen saamiseksi ISK:n tehtävien tueksi.

ISK:n toimikunnan puolesta:
Oskar Himiläinen.

Tilintarkastuskertomus

Allekirjoittaneet, ISK:n v. 1967 vuosikokouksessa valitut tilintarkastajat, ovat tarkastaneet ISK:n rahaston.

Tulo- ja menoerät ovat vedetty kassakirjoihin asianomaisessa järjestyksessä. Rahastojen hoito on luottamuksellisesti ja huolellisesti suoritettu.

Ehdotamme, että tilinpäätös vuodelta 1967 vahvistetaan ja johtokunnalle myönnetään tili- ja vastuuvapaus kuluneelta toimintavuodelta.

Västeråsissa 16. 5. 1968.

Ella Björn

Henrik Toikka

Tilintarkastus

Inkerin Suomalaisten Keskusliiton tilikertomus vuodelta 1967.

Tulot:

Jäännös edelliseltä vuodelta	3.144:33
Pankkikorkoja	131:51
Jäsenmaksuja jäsenjärjestöiltä	755:—
Tuloja kesäjuhlasta	1.567:30
Myyty Isien-Uskon-juhla-julkaisuja	65:—
Muistokivirahasto	253:42

Yhteensä tuloja 5.916:56

Menot:

Palkkioita toimihenkilöille	300:—
Matkakustannuksia	165:—
Toimisto, posti ja puhelin	277:50
Edustusmatkoihin	660:—
Kulttuurirahastosta jäsenjärjestöille	200:—
Kulttuurirahastosta opiskelijoille	50:—
Merkkipäivälahjoja	210:—
Seppeleitä muistotilaisuuksiss	134:—

Yhteensä menoja 1.996:50

Siirto vuodelle 1968 3.920:06
kr 5.916:56

Västerås 16 p toukokuuta v 1968.

Tilintarkastajat:

Ella Björn Henrik Toikka

Kassanhoitaja: Erik Kuortti

Inkerin Suomalaisten Keskusliiton (ISK:n) vuosikokous 21. 6. 1968 Eskilstunassa

Keskusliiton puheenjohtaja Oskari Himiläinen avasi kokouksen ja luki päiväjärjestyksen joka hyväksyttiin. Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Viktor Mustonen, sihteeriksi Armas Paakkonen ja pöytäkirjan tarkastajiksi Aleksanteri Halttunen ja Henrik Toikka.

Luettiin rahastonhoitajan laatima äänioikeutettujen nimiluettelo josta kävi ilmi jäsenseurojen edustajamäärä seuraavasti: Mölndals Sportklubb 2 edustajaa, Rådan Seurak.ryhmä 3, Borås 2, Eskilstuna 2, Örebro 2, Gävle 1, Jönköping 1, Västerås 1.

Kun kokous oli todettu laillisesti yhteenkutsutuksi ja päätösvaltaiseksi, kuultiin johtokunnan vuosikertomus. Se hyväksyttiin kokonaisuudessaan liitettäväksi asiakirjoihin.

Kuultiin myös **tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto**. Molemmat hyväksyttiin sellaisenaan liitettäväksi asiakirjoihin.

Seurasi johtokunnan jäsenten vaali. Erovuorossa olivat Aappo Björn, Aleksanteri Halttunen ja Armas Paakkonen. Vaalikomitea (Erkki Kuortti, Antti Tervo, Oskari Himiläinen) ehdotti vuosikokoukselle, että kaikki erovuorossa olevat valittaisiin uudelleen. Vuosikokous hyväksyi yksimielisesti vaalikomitean ehdotuksen.

Vaalikomitean ehdotuksesta Oskari Himiläinen valittiin liiton puheenjohtajaksi tulevalle toimintakaudelle.

Keskusteltiin jäsenmaksun suuruudesta. Tähän asti on ollut henkilöä kohtaan 2 kr jäsenseurojen kautta, 5 kr yksityisiltä jäseniltä.

Suoritettussa äänestyksessä saivat eri ehdotukset seuraavasti ääniä:

5 kr jäsenseuroilta,	5 kr yksityisiltä	1 ääni
3 kr	5 kr	6 ääntä
2 kr	5 kr	3 ääntä

Päätettiin että jäsenmaksu tulee olemaan 3 kr jäsenseuroilta ja 5 kr yksityisiltä, löä kohtaan.

Henrik Toikka totesi, että Liiton johtokunta ei ole muutosehdotuksia ISK:n sääntöihin käsitellyt. Siksi tämä kokous ei ole pätevä tekemään muutoksia ISK:n sääntöihin ja ehdotti sen takia, että valittaisiin 3-henkinen komitea tarkistamaan säännöt ja johtokunnan kautta tekemään mahdollisia muutosehdotuksia seuraavalle vuosikokoukselle. Ehdotus hyväksyttiin ja komiteaan valittiin Henrik Toikka, Erkki Kuortti sekä liiton sihteeri Aappo Björn.

Muistolaatan pystyttämistä johonkin sopivaan paikkaan rajaseudulle Pohjois-Ruotsiin kiitokseksi rajaseutulaishille heidän avustaan inkeriläisiä pakolaisia kohtaan Juho Kemppi ehdotti, että annetaan asian kypsyttäminen ISK:n johtokunnan työksi. Ehdotus hyväksyttiin.

Keskusteltiin muistelmakirjoitusten keruusta. Henrik Toikka ehdotti että vuosikokous valtuuttaisi komitean jatkamaan työtä vielä vuoden. Ehdotus hyväksyttiin. Entisen komitean (Henrik Toikka, Aleksanteri Halttunen, Aleksanteri Terävä) lisäksi valittiin uudeksi jäseneksi myös Armas Paakkonen.

Esille tulevista asioista seurasi vilkas keskustelu josta mainittakoon kysymys tulevista kesä- ja talvijuhlilla. Päätettiin että annetaan ISK:n johtokunnan työksi sijoittaa seuraavat juhlat.

Kysyttiin olisiko mahdollista järjestää koko maata käsittävät arpajaiset ISK:n hyväksi. Päätettiin antaa kysymys johtokunnan ratkaistavaksi.

Voitaisiin myös anoa ruotsalaisilta kunnan viranomaisilta avustusta inkeriläisille yrityksille ja toiminnalle. ISK:n johtokunta auttoi paikallisia seuroja laatimalla tällaisen kirjelmämallin. Ehdotus hyväksyttiin johtokunnan työksi.

Keskusteltiin seurakuntakodin tai seurakunnan kodin asiasta Boråsissa. O. Himiläinen ehdotti että paikalliset seurakunnat valtuuttaisivat ISK:n johtokunnan keskustelemaan asiasta Seurakuntakotisäätiön kanssa. Ehdotus hyväksyttiin.

Ehdotettiin myös että joka kesäjuhlissa kerättäisiin suoranainen kolehti ISK:n hyväksi. Ehdotus hyväksyttiin mutta samalla huomautettiin että luvan kolehtiin myöntää paikallinen juhlatuomikunta.

Kysyttiin, olisiko mahdollista saada ISK:lle samantyylistä apua Ruotsin valtiolta niinkuin Ruotsin Suomalaisseurojen Keskusliitto saa joka vuosi. Asia jätettiin johtokunnan pohdittavaksi.

NIMENMUUTOS

Uudenmaan lääninhallituksen 4. 6. 1968 antamalla päätöksellä on sukunimemme Virolainen tästä lähtien Vironseppä.

Eino ja Terttu Vironseppä
Atso ja Pirkko Vironseppä
Anneli Vironseppä

Inkeriläisten sivistyssäätiö

Kesäjuhlien aikana on omatoimisuus varjen hankinnoissa ollut taas esimerkillistä.

Kun Väinö Pietari toi erikoispalkinnot Ruotsiin parhaalle yhdistykselle ja parhaalle henkilökohtaiselle myyjälle, Boråsin Inkerikerholle ja Julius Sörmvallille niin eikös mitä, molemmat luovuttivat palkinnot säätiölle. Kiitos. Summa ei tosin ole huikaiseva, 30,—, mutta teko oli kaunis.

Eskilstunan kesäjuhlille Suomesta lähteneitten matka maksoi 40,— — lisänä laiturivero 10,— ja kun kahdet yhteiskahvit ja leveät vitsinavoileivät oli syöty ja juotu, niin vielä jäi jäljelle 381,50, joka summa yksimielisesti päätettiin lahjoittaa säätiölle. Kaunista oli tämäkin. Kiitos.

Turun kesäjuhlilla Martin kirkon kolehti tuotti 493,52 ja kun palokunnan talolla vetoamus taasen esitettiin niin reippaat Turun torstaikerholaiset ehättivät ensimmäisinä luovuttamaa nmyyjäistensä tulot 100,— ynnä kahvipannumyssun säätiölle. Esimerkillinen teko. Kiitos. Itse keräys tuotti 899,08.

Näin ollen juhlien aikana kertyi säätiölle yhteensä 1.904,10. Sievoinen summa.

Säätiön hallitus esittää kaikille lahjoittajille mitä parhaimmat kiitoksensa. Tässä oli taasen esimerkki kuinka kansan karttuista käsi toimii. Pieninkin anti on aina tervetullutta. Mitä enemmän meillä on omintakeista, sitä parempi. Me voimme yhä vapautuneemmin sanoa, että omat voimat olivat vahvasti mukana luomassa historiakirjaa ja Inkerikotia.

Vielä kerran parhaat, parhaat kiitoksemme jokaiselle.

TIEDUSTELU

Halutaan tietoja Katri Hämäläisestä (o.s. Viljakkainen), joka on asunut Tampereella. Tiedustelija rva Katri Tiittonen os. Torlundavägen 16, Hällbybryn, Sverige.

TURUN KESÄJUHLIEN URHEILUA

Yl. 100 m: 1) Urho Lehtola 12,0 2) Raimo Kuortti 12,2 3) Valt. Peuhkuri 13,4 4) Vilho Mustonen 13,5.

400 m: 1) U. Lehtola 55,4 2) V. Mustonen 1.00,4 3) Viktor Pöyhönen 1.02,8 4) V. Peuhkuri 1.03,8.

800 m: 1) U. Lehtola 2.30,8 2) V. Pöyhönen 2.34,8 3) Keijo Korkka 2.34,9.

Pituushyppy: 1) U. Lehtola 618 2) V. Peuhkuri 490 3) R. Kuortti 489 4) V. Pöyhönen 459.

Kuulantyöntö: 1) Kopponen 13,16 2) U. Lehtola 12,98 3) K. Korkka 12,80 4) V. Pöyhönen 12,29 5) R. Kuortti 11,16.

Pojat n. 60 m: 1) Martti Kurvinen 16,0 2) Jarmo Kopponen 16,8 3) Jorma Korkkinen 17,7 4) Markku Kopponen 20,8.

Pikkutyöt n. 60 m: 1) Marja Mustonen 20,0 2) Anna-M. Korkka 20,3 3) Kirsti Korkka 30,0.

Johtokuntien välinen viesti 4x100 (Turun joukkueessa juoksi 1 nainen) 1) Helsinki 1.06,2 2) Turku 1.15,5.

4x100 m viesti sekajoukkuein: 1) 57,8 (Korkka, Pöyhönen, Kuortti, Mustonen) 2) 1.04,0 (Pesonen, Lindvist, Repo, Halonen).

Köyden veto: 1) Turku (Korkka, Peuhkuri, Adel, Laiho, Kopponen) 2) Helsinki (Repo, Kelo, Halonen, Pöyhönen, Kuortti)

Naisten kyykkä: 1) Helsinki (Raili Kelo, Helmi Lehtinen, Anneli Vironseppä, Anneli Korkkinen). (Muita paikkakunnita ei ollut joukkuetta).

Kilpailujen ylituomarina toimi opett. P. Steenari.

Kyykänlyönti Inkeriläisten keskeiset joukkueet: 1) Voittajajoukkueen muodostivat: Toivo Jämsä, Paavo Koppanen, Toivo Laitinen, Eino Pauhkuri.

2 joukkueen muodostivat: Lehtinen, Levälampi, Kelo, Halonen.

Kyykkäottelu

Jokavuotinen kyykkäottelu itäkarjalaisia vastaan pelattiin tänä vuonna Turussa kesäjuhlien yhteydessä. Pokaali meni tälläkin kertaa itäkarjalaisille, mutta jännittävän ottelun he voittivat pistein 76 inkeriläisten 75 vastaan. Olihan jännää tarpeeksi. Itäkarjalaisten joukossa pelasivat: Tuomas Keränen, Antti Hirvas, Topi Salminen ja Boris Karppela, inkeriläisten joukkueessa: Toivo Jämsä, Paavo Koppanen, Aarno Koppanen ja Yrjö Korkkinen.

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: HOP:n, KOP:n, PYP:n, OKO:n ja SPKO:n pääkonttorit. Postisiirtotili 146660.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.

inkeriläisten viesti

numero 6

kesäkuu 1968

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:

Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660.
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI:

Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30 636.

TILAUSMAKSUT:

Konttorin osoitteella postisiirtotilille
30 636.

TILAUKSET JA ILMOITUKSET:

Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33,
puh. 487 619.

TILAUSHINTA:

mk 6:— vsk, sekä koti_ että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk 150:—
1/2 » » 80:—
1/4 » » 50:—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:

Armas Paakkonen.
Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850.
Postisiirto n:o 626047

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS
R. Y.

LEHTEMME SEURAAVA NUMERO ILMESTYY KAKSOISNUMERONA
VASTA ELOKUUSSA. SIIHEN TARKOITETUT KIRJOITUKSET, KU-
VAT JA ILMOITUKSET LÄHETETTÄVÄ TOIMITUKSEEMME HEINÄ-
KUUN 20. PÄIVÄÄN MENNESSÄ.

KANSIKUVA KERTO Orebrown muistomerkin paljastustilaisuudesta v. 1966. Inkeri-
läisiä Suomesta ja Ruotsista, nuorimmatkin mukana, oli silloin koolla. Tänä kesä-
nä tapaamme Eskilstunassa ja Turussa.

Herra tarvitsee niitä

Näin käski Jeesus opetuslapsiaan sanomaan lähettäessään heidät hakemaan läheisestä kylästä aasintamman varsoineen ratsastaakseen sillä Jerusalemiin, että kävisi toteen, mitä profeetta Sakaria oli joitakin satoja vuosia sitten ennustanut: »Sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla». Raamatussa ei ole mainittu aasin omistajan nimeä, on vain Herran vakuutus: »Ja kohta hän lähettää ne». Siinä oli ihminen, joka luovutti Herran käyttöön sen, mitä tämä tarvitsi. Sillä kertaa se oli aasi.

Tämmöisiä yksinkertaisia, käytännöllisiä tarpeita voi Herralla olla täällä maailmassa tänäkin päivänä. Olisiko meidän syytä kysyä itseltämme: Onko minulla jotain, jota Herra tarvitsee jonkun lähimmäiseni hyväksi, mutta jota en olisi valmis luovuttamaan hänen käyttöönsä? On helppo innostuksen hetkenä sanoa: Kaikki Jeesukselle. Käytännössä se ei ole niin helppoa. Meillä saattaa olla jotain tai paljonkin sellaista, mistä emme olisi halukkaat edes tilapäisesti luopumaan. Ja se voi koitua esteeksi meidän Jumala-suhteessamme ja hänen valtakuntansa työssä.

Emme tiedä edeltäpäin, mitä Herra kulloinkin tarvitsee. Se voi olla katto päälle, yösiija tai ateria tarvitsevalle. Se voi olla hyvä neuvo, ystävällinen sana tai kirje sitä odottavalle. Tai mikä muu anti tahansa, jota emme huomaa, emme ehkä muista tai emme tahdo antaa syystä, että ajattelemme vain omia tai läheistemme tarpeita. Näin Herra ja hänen tarpeensa tulevat laiminlyödyiksi.

Tuskinpa tulemme tarpeeksi usein ajatelleeksi, miten äärettömän kallisarvoisia lahjoja olemme Herralta

saaneet. Aivan itseoikeutettuna saatamme ottaa häneltä vastaan esimerkiksi terveyden arvokkaan lahjan. Emme ajattele, että se on annettu meille niiden tehtävien suorittamista varten, jotka Jumala on meille antanut tai jatkuvasti antaa. Niinpä saatamme tuhjata voimiamme toisarvoisiin tai kokonaan joutaviin, jopa suorastaan turmiollisiin tehtäviin. Näin lahja tulee käytetyksi väärin ja Herran tarpeet laiminlyödyiksi.

Jonkun kohdalla saattaa sairaus olla sellainen anti, jota Herra käyttää välikappaleenaan saattaakseen työnsä tässä ihmisessä tai jossain hänen lähimmäisessään haluamaansa päätökseen. Sairaus kuuluu yhtenä renkaana siihen vastoinkäymisten, koettelemusten ja muitten vaikeuksien ketjuun, joita vastaan me saamme elämänmatkallamme taistella ja jotka ulkokohtaisesti katsoen näyttävät meidän vihollisiltamme. Tosiasia kuitenkin on, että Herra tarvitsee niitä työssään yhtenä tärkeänä välineenä, nehän juuri usein ovat omiaan irrottamaan meitä kiintymyksestämme toisarvoisiin asioihin tärkeämpien kustannuksella ja panevat meidät etsimään katoavaisten sijasta katoamattomia.

Ennen muuta Herra kuitenkin tarvitsee käyttöönsä sen hengellisen sanoman, jonka hän on kirkastanut ihmiselle. Ei mikään hänen antinsa ole tarkoitettu meissä koteloitumaan, vaan kypsymään ja kasvattamaan hedelmää jaettavaksi tarvitseville. Seisova vesi pilaantuu. Siunaus Herran työssä seuraa jakamalla hänen antejaan toisille, ei kätkemällä niitä yksinomaan oman sydämemme virvotukseksi. Herra odottaa meiltä alttiutta jakamaan saamiamme lahjoja myös kanssaihmisillemme pyytäen, että hän ohjaisi niiden käytön ni-

Harvinainen valokuva

Kuvassa on Tuutarin Karhilan 2-luokkaisen koulun oppilaita ja opettajia. Kuva on otettu vuoden 1913 tienoilla. Takana vas. neiti Siitonen (vieras), koulun johtaja-opettaja Julia Haimi Keltosta (asuu nykyisin Moskovassa), kaksi venäläistä opettajaa, joista ensimmäinen Nikolai Lokdjev, Jussi Rytönen (eläkkeellä Suomessa). Takana vasemmalla puolittain piilossa tuntematon henkilö, samoin kaksi poikaa edessä vasemmassa. Toisessa rivissä istuvat tytöt Lyyti

Tikka Rajareinilästä (nyk. rva Kokka, Suomessa), Leinin tytär (etunimi ei tiedossa) Tuippolasta, Sofi Peikolainen, tuntematon tyttö, Minna Nuija Rajareinilästä, Simo Hirvonen Hirvosen kylästä, Aati Kemppi Pökösenmäeltä. Edessä kolme tyttöä Kavelahden kylästä Tuutarista: vas. Helmi Toivokainen, Anna-Mari Toivokainen, välissä taempana tuntematon. Kuvan on antanut käytettäväksemme Sofi Pöyhönen Helsingistä.

mensä kunniaksi. Herra tarvitsee niitä osallistuakseen niiden välityksellä tämän pelastusta haparoivan ihmiskunnan iloihin ja suruihin, kanssakärsimykseen ja yhteisten taakkojen kantamiseen pahoina päivinä ja kaikkeen sitä ylläpitävään ja rakentavaan työhön hyvinä päivinä kuin myös lakkaamattomaan esirukoukseen sen puolesta — sekä ihmeellisen ilosanoman kertomiseen Taivaan Kuningaasta, joka nöyränä ja alhaisena ratsasti aasilla Jerusalemiin — sovitt-

taakseen ristinkärsimisellään koko maailman synnin, niin että jokaiselle, joka ottaa hänet vastaan omana Vapahtajanaan, hän antaa voiman tulla Jumalan lapseksi.

Jumalan elovainiolla riittää työtä loputtomiin. Pääasia on, että emme tee sitä työtä omana työnämme, vaan siksi, että Herra tarvitsee meitä. — Mikä lie se »minun asiani», jota Herra tänään tarvitsee käyttöönsä? — Kukaties se olen minä itse kaikkine saatuine lahjoineni.

Muistat sie viel?

No, muistanha mie, kun en ollut vielä kansakoulussakaan käynyt, niin silloin yhtenä vuotena Almanakassa oli runo, jonka oli kirjoittanut Yrjö Happonen, Markkovasta. Runo alkoi seuraavasti:

»Vaikea on vanhan miehen
Olla asjatta ajassa,
Kun ei kyntämään kykene,
Eikä puita purjomaan,
Niin tuonko nyt tupahan virret,
Saapuvilleni sanaset,
Laskeuisin laulamaan
Virsiä visertämään».

Siinä runossa oli maalaistalon ja kylän asiat pohdittu puolin ja toisin, oli myöskin mainintaa majataloista ja maantien matkoista:

Linnan tiellä liikkuesssa,
Kerrankin kesäkelillä
Yrjö istui yksinänsä,
Rattahilla rallatteli;
Siinä hiä kiitti Kiploansa
Lauloi Liinaharjallensa
Valitteli varsallensa:
»Ei ole ämmillä älyä,
Eikä naisilla snajua,
Kuin on tällä tammalla tajua,
Hevosella huomiota;
Tämä toi miut tuttuhun talohon
Aivan Koitolan kotihin,
Tupa oli täynnä tuttavita
Illansuussa istumassa,
Tarinoita taittamassa
Uutisii utelemassa;
Ei ollut siell' ikävä istuessa
Lämmin oli sieltä lähtiessä».

Vielä löysin kirjakorista niinä aikoina runovihkon Turkin sodan ajoilta:

»Kun kenraali Kurko johti
Siell' suomen poikia; —
Suomen pojat kun astuit
Tonavan sillalla,
Niin verensä he tunsit
Notkistuvan suonissa».

Mutta vuodet vierivät ja ikäni alkoi aikuiseksi lähennellä, silloin kujasilta

kuulin, kun Risto alkoi raitilla rallattaa:

»Kun ois pala paperii,
Ja pieni karantassi,
Niin kirjottaisin kullalleni
Rakkauden passin».

Ja löytyiväthän ne molemmat, lyijykynä sekä paperipalanen. Saatuani päästötodistuksen kansakoulusta julkaistiin kansankalenterissa ensimmäinen kynätuotteeni nimimerkillä Koljniekka. En uskaltanut silloin omaa nimeäni kirjoittaa pelätesäni, jotta isä äkkäilyö, vaikka ei siinä runomuotoisessa kirjoituksessa mitään rivoa ja roskaa ollutkaan; oli vaan esille tuotu eräitä epäkohtia, sekä pöyhitty sitä yksinkertaista ymmärtämättömyyttä, jota kylän rahvas harjoitti kaikkea valistustyötä sekä kansakouluakin kohtaan.

Eräskin emo lauloi lapsellensa:

»Kohta se on kouluki kylässä
Sinne mie en laita lapsiani,
Tykkynää en tyttölasta;
Koulu lapsen laiskentaapi
Töille tuhmaksi tekeepi,
Itse koulitan kotona:
Pellavia pehmiessä
Lankoja lajittaessa
Villakankasta kutoissa.
Se ei siitte kysy kynsiä kylästä
Pirran piitä naapurista.
Ompeluksetki opetan
Vaate tulee varrellessa,
Komea kotoinen mekko.
Sehä on nuorelle parasta:
Olla pulskassa puvussa
Rikkahassa riitinkissä
Soriassa suosinkissa.
Silloin sulhaset tulevat
Kotona kosijat käyvät;
Saavat miehen, mieliksensä
Rikas kun on rinnallansa
Sulho suuresta suvusta.
Varakkaista vanhemmista.
Mutta:
Velikulta veikkoseni,
Tahi, jos siulle siskoseni
Yhtyneeki tuo ikävä
Musta murheinen elämä,
Mitä on hyötyä hyvistä,

Rivit harvenevat

Helena Jääskeläinen, s. 27. 3. -94 Venjoen seurakunnan Lyysmäen kylässä, kuoli kotonaan Lapualla 5. 3. -68. Hän tuli äitinsä ja sisarensa kanssa Suomeen kesällä 1943 ja ehti palvella Lapuan kunnalliskodin maatilalla karjalon apulaisena melkein 20 vuotta. Sairastuttuaan hän jäi eläkkeelle ja eleli sisarensa Annan hoivissa, kunnes temmattiin pois. Hänet siunattiin 74-vuotissyntymäpäivänään Lapuan siunauskappelissa. Ruumiinsiunauksen suoritti tuomiorovasti Olavi Laitinen. Hautajaisiin oli saapunut harvinaisia vieraita, veljenlapset Tallinnasta, oli Ruotsista sukulainen, ympäri Suomea ystäviä sekä suuri joukko paikkakuntalaisia. Arkku peittyi omaisten ja ystävien kukkasiin. Lapuan kauppalan seppleen lasivat Eeti Kiviniemi ja Eino Mäenpää, vanhainkodin henkilökunnan seppleen johtajatar Eeva Haapa-Aho ja sairaanhoitaja Kaisa Saari. Muistotilaisuus pidettiin vainajan kotona. Sielläkin puhui tuomiorovasti O. Laitinen.

E. L.

Valetuista vaattehistä?
Koi syöpi pukumme pulskan,
Ajan hammas ahmentaaapi.
Riistan voipi ruoste syödä
Viedä varkahat tavaran,
Tuli poltella poroksi
Veden aallot ahmennella.

Toiste lisää: Matti-setä.

Muistelma vuodelta 1917

Tapautui Keltossa. Satuun olemaan toukokuun loppupäivinä Pietarissa. Siellä jaettiin kuulutuksia, jossa oli painettu Venäjän väliaikaisen hallituksen pääministerin Aleksander Feodorovits Kerenskin määräys pidättää Vladimir Iljitš Lenin ja L. D. Trotski. Sain sellaisen ilmoituslehden. Siinä olivat Leninin ja Trotskin kuvat hyvin selvinä. Lähdin samana päivänä Pietarista kotiin, mutta seuraavana päivänä tuli kaksi miestä metsästä suoraan peltoaukeaman yli meidän talomme puistoon. He tervehtivät isääni ja alkoivat ystävällisesti jutella. Katsoin tarkasti miehiä ja mentyäni syrjemmälle vertasin heitä peräänkuulutettujen kuviin ja samannäköisyys oli ilmeinen. Kutsuin isäni luokseni ja kerroin hänelle suomeksi, että nämä miehet ovat juuri ne Lenin ja Trotskij ja lupasin mennä ilmoittamaan asiasta viranomaisille, mutta isäni kielsi ja sanoi asian kuuluvan venäläisille. Tottelin isääni.

Miehet lähtivät meiltä rauhassa jatkaamaan matkaansa kohti Suomen rajaa. Heillä oli yllään kevättakit, mutta laukkuja ei ollut.

Simo Torikka

Tampereen kuulumisia

Kevätkauden viimeinen tilaisuus pidettiin palmusunnuntaina Kalevan kirkon seurakuntatiloissa.

Kovin ovat rivimme harventuneet, mutta silti oli mukana vakituinen uskollisten joukko, joka on jaksanut käydä yhteisissä tilaisuuksissamme vuodesta toiseen.

Pastori Voipion pidettyä tilaisuuden alussa puheen päästiinkin siirtymään sirpaleohjelman pariin. Välillä juotiin kahvia ja muisteltiin menneitä. Erityisen maininnan ansaitsee Mikko Kolomainen muistelmillaan, joita hänellä on ollut varattuna tänä talvikautena melkein joka tilaisuuteen.

Puheenjohtaja Eero Rautajoen selostettua ensi kesän toimintaa hajaannuimme kukin tahollemme odottelevaan niin Ruotsissa kuin myös Turussa pidettäviä kesäjuhlia ja keräämään innostusta ja voimia ensi syksyn toimintaa varten. — I.S.

Meistä kirjotetaan

Salon Seudun Sanomat on 5. 5. 68 omistanut kokonaisen sivun inkeriläisille. Julkaisemme otteita tästä kirjoituksesta, johon liittyi myös monia kiintoisia valokuvia.

Saloon saapuivat ensimmäiset inkeriläiset 3. toukokuuta 1943 vietettyään sitä ennen tarpeellisen karanteeniajan Hangossa. Niinä päivinä oli vilskettä Salon rautatieaseman tienoilla. Tapahtumia seurannut vanhempi väestö muistaa varmaankin vielä hyvin silloin tarjolla olleita outoja katunäkymiä, mutta nuorelle polvelle ne ovat vieraita asioita. Silloisen kauppalan ja sotilasviranomaisten puolesta oli tietenkin etukäteen ryhdytty jo hyvissä ajoin kaikkiin tarpeellisiin siirtolaisten vastaanottamisesta aiheutuneisiin valmisteluihin. Saapunut heimoväki johdettiin ensimmäiseksi tavallisesti VPK:n talon pihalle ruokailuun ja sitten eri majoituspaikkoihin kouluihin ja muihin julkisiin rakennuksiin.

— — —

Inkeriläisiä tuli Salon kautta kaikkiaan toistakymmentä tuhatta. Heidät sijoitettiin aluksi leireille Saloon, Pertteliin, Perniön asemaseudulle ja kirkonkylään sekä Mathildedaliin. Leireillä he olivat niin kauan, että heille saatiin järjestetyksi työhön sijoitus. Salon lähiympäristöstä avautui runsaasti työtilaisuuksia, mutta kenttänä oli koko Suomi. Uskonkin, että inkeriläisiä lähetettiin täältä milteipä kaikkiin maan kuntiin Lapista myöten.

Opettaja Yrjö Tuovinen kertoi siirtolaisasioista seuraavaa:

— Jouduttuani työskentelemään inkeriläisten keskuudessa yhtenä valistus- ja viihdytystoiminnan järjestäjänä minulle tarjoutui harvinainen tilaisuus päästä kuuntelemaan mitä ihmeellisempiä, monesti järkyttäviäkin elämäntarinoita. Koettujen vaikeuksien kertominen jollekin näytti selvästi helpottavan vierasta vaeltajaa kaukana kotiseudultaan. Voimakkaana esiintyi inkeriläisten joukossa myös halu kuulla junalansanaa, ja mielellään lähdettiin yhteisille kirkkomatkoille jalkaparikassa. Kun eräänä kauniina sunnuntaiaamuna lähestyimme Halikon kirkonkylää kellojen heleän äänen kiiriessä vastamme, eivät kaikki mukanaolleet voineet enää pidättää kyyneleitään, sillä noin tunnelmallista ja rakasta soittoa ei oltu kuultu pitkään aikaan.

Koska näiden sotasiirtolaisten joukossa oli myös kouluikäisiä lapsia, ei heitäkään jätetty huomiota vaille, vaan ryhdyttiin koulutuspuuhiin aivan ensimmäisinä joissakin tilapäissuojissa tai kauniina kesäpäivänä ulkosalla. Jaetut suomalaiset oppikirjat kiinnostivat kovasti näiden mieluisten lahjojen vastaanottajia. Opetustyötä edisti tuntuvasti se, että inkeriläisten joukosta löytyi muu-

Uutinen
sanomalehti Karjalasta:

Inkerinvieras käynnillä Kesälahdella

V. 1945 lähti inkeriläinen Katri Skyttä tyttärineen takaisin Neuvostoliittoon Kesälahden Totkuniemeltä, missä hän oli asunut lähes puolentoista vuoden ajan. Vuosikausiin ei Katrasta kuultu mitään, mutta sitten eräänä kauniina päivänä tuli kirje Neuvost-Eelistä Viljandin kaupungista. Totkuniemestä lähetettiin kovat kutsut Katrille tulla katsomaan, miltä Suomessa nyt näyttää.

Paljon on Kesälahti ja Totkunieni muutunut kahdenkymmenenkolmen vuoden ja kolmen kuukauden aikana, mutta niinhän on koko maailma muuttunut, Neuvostoliittokin, toteaa Katri Skyttä. Silloin aluksi sodan jälkeen meillä oli vaikeaa. Jouduimme tyttäreni kanssa sisä-Venäjälle. Mies tuli sitten perimään meidät sieltä pois, oli ihmeeksi säilynyt hengissä sodasta, mutta kukapa siitä olisi vammoitta selvinnyt. Jo 1949 hän kuoli. Asetuimme sitten Viljandiin. Se on mukava pikkuinen kaupunki keskisessä Etelä-Virossa. Viron kieli oli ensinnä vähän vaikeaa ymmärtää, mutta kyllä siihenkin tottui. Vaikeat vuodet olivat takana päin, tytär valmistuu kohta Leningradin yliopistosta lääkäriksi. Itse tässä olen eläkeläinen ja joudan matkustamaankin. Neuvostoliitossa päästään 55-vuotiaana eläkkeelle. Hyvä on nyt kun voi näin tulla rauhallisen rajan ylitse vanhoja ystäviä tapaamaan.

tamia opettajiakin, jotka nyt saivat käydä käsiksi ammattinsa harjoittamiseen.

— — —

Erikoisen rakas näytti kaikille inkeriläisille olevan rovasti Jalmari Laurikkala, joka Suomesta lähteneenä kauan toimi Inkerin kansan todellisena sielunpaimenena, pisimmän ajan 23 v. Rääpyvän seurakunnan kirkkoherranvirassa. Viimeiset vuodet kotipappilasta karkoitettuna hän asui Suomen konsuliviraston talossa Leningradissa, josta käsin joutui kauan hoitamaan melkein kaikkia Inkerin luterilaisia seurakuntia, kunnes v. 1937 sai osakseen lopullisen maastakarkoitusmääräyksen. Rakkaus, uskollisuus ja maltillisuus vaikeissakin tilanteissa vaikuttivat junalanvaltakunnan työssä vuosien kuluessa sangen merkittävästi ja syvästi Inkerin kirkon sekä kansan elämään. Näin on rovasti Laurikkalasta sanottu vielä nytkin, kun hän on jo yli kymmenen vuotta levännyt kirkkomaan mullassa. Vaiherikkaan elämänsä ehtoopuolella hän ehti työskennellä vielä vuosikymmenen ajan Hausjärven kirkkoherrana. Lopuksi hän keskitti voimansa ja kiintymyksensä hengelliseen työhön Ruotsissa elävien inkeriläisten hyväksi.

Ihmisen perintötekijät

Ihmisen eri ominaisuuksia määräävät ja säätelevät perintötekijät siirtyvät sukupolvesta toiseen muuttumattomina. Periaatteessa voimme pitää itseämme samanlaisina kuin esi-isämme muutamia kymmeniä sukupolvia sitten olivat, ovathan käytännöllisesti katsoen kaikki niin ruumiilliset kuin henkisetkin ominaisuutemme riippuvaisia juuri perintötekijöistä. Jokainen tietää kuitenkin, ettei tämä perintöaineksen muuttumattomuus pidä täysin paikkaansa, eihän ihmisen kehitys olisi ollut tuolloin mahdollinen. Siirtyvän perintöaineksen muuttuminen tapahtuu lähinnä perintötekijän muuttumisen tietä samalla, kun luonnollinen valinta lisää tai vähentää tietyn perintötekijän mahdollisuutta siirtyä seuraavaan sukupolveen. Tätä perintötekijän muuttumista tapahtuu kuitenkin vain harvoin, joten perintöaineksen muuttuminen tätä tietä vaatii aikaa satoja sukupolvia. Perintöaineksen muuttumattomana pysyminen edellyttää myös sitä, että tarkasteltavana oleva väestö on riittävän suuri ja että perintötekijöiden määräämät ominaisuudet eivät ole kovin harvinaisia. Perintötekijöihin nähden sattumanvarainen yksilöiden poismuutto väestöstä ei muuta väestön perintötekijöitä samalla tavoin kuin uuden perintöaineksen sisäänmuutto. Tässähän väestöön siirtyy uutta perintöainesta, joka ollessaan alkuperäisväestöön verrattuna erilainen muuttaa väestön perinnöllisen aineksen jakaantumaa.

Ei ole mikään sattuma, että suurin osa perinnöllisyystutkimukseen soveltuvista ominaisuuksista on veren solujen tai veriheran perinnöllisiä tekijöitä. Syy tähän on varsin yksinkertainen: veri on kudos, josta näytteitä on helppo saada ja säilyttää. Lisäksi veri sisältää suuren osan myös muidenkin kudosten ominaisuuksista, mikä edelleen nostaa sen arvoa perinnöllisyystutkimuksen kohteena. Tunnettujen ja tutkimukseen soveltuvien veren perintötekijöiden määrä nousee jatkuvasti ja on tällä hetkellä las-

kettavissa kymmenissä. Rotututkimuksen kannalta ovat erityisen edullisia sellaiset perinnölliset ominaisuudet, joiden tavallisuus tai harvinaisuus ovat tunnusomaisia juuri tutkittavalle väestölle. Vertailu on luonnollisesti tehtävä niiden väestöjen kanssa, jotka naapuruuden, historian tai kielen antaman tiedon perusteella voivat sisältää samaa perintötekijäainesta.

Dosentti H. R. Nevanlinnan johdolla on jo muutaman vuoden aikana suoritettu suomalaisten perintötekijätutkimusta. Tutkimus on nyttemmin laajennettu koskemaan myös suomensukuisia kansoja. Tässä yhteydessä on tarkoitus yhteistyössä Inkeriläisten Sivistyssäätiön kanssa ulottaa tutkimus käsittämään myös Suomessa asuvat inkeriläiset.

Alkukesästä tullaan lähettämään kullekin inkeriläiselle perhekunnalle kirje sekä muutama kyselylomake, jotka pyydetään täyttämään mahdollisimman tarkoin. On ymmärrettävää, että kaikkiin kysymyksiin ei enää ole saatavissa tarkkoja vastauksia. Kun lomakkeet on saatu takaisin suoritetaan lopullisten koehenkilöiden valinta. Tällöin on otettava huomioon, että perintötekijät esiintyvät tunnetulla todennäköisyydellä samanlaisina sukulaisissa, joten ei ole tarkoituksenmukaista tutkia koehenkilön lisäksi hänen lähisukulaisiaan. Tutkimukseen valittujen puoleen tullaan kääntymään myöhemmin uudelleen tarvittavan verinäytteen saamiseksi, mikäli asianomainen on ensimmäisessä vaiheessa ilmoittanut suostuvansa tähän.

Kuten tieteellisissä tutkimuksissa yleensä noudatetaan tässäkin tutkimuksessa ehdotonta luottamuksellisuutta. Kyselylomakkeiden tiedot käsitellään tilastollisesti eikä mitään yksilökohtaisia tietoja ilmoiteta ulkopuolisille.

Tutkimuksen kannalta olisi erittäin arvokasta, että sen piiriin saataisiin mahdollisimman tarkoin Suomessa asuva inkeriläisväestö.

Akateemikko Martti Haavio kertoo Inkerin henkisen kansanperinteen keruusta ja arkistoinnista Inkeriläisten Sivistyssäätiön tiedotustilaisuudessa 15. 3. 68.

Turun kesäjuhlien urheilua

Kesäjuhlien yhteydessä on seuraavanlaista urheilua:

Kilpailut alkavat 7. 7. klo 12 Turun Urheilupuistossa.

YKSITYISET LAJIT: 100 m:n juoksu, 400 m:n juoksu, 800 m:n juoksu, 100 m:n juoksu pojille (alle 15-vuotiaat), 60 m:n juoksu tytöille (alle 15-vuotiaat), pituushyppy, kuulantöntö.

RYHMÄLAJIT: 4×100 m:n viesti, 4×100 m:n viesti (johtokuntien välinen, mukaan vähintään yksi nainen), kyykänlyönti, köydenveto, lentopallo-ottelu Suomi—Ruotsi.

Ilmoittautuminen kesäkuun aikana osoitteella: Pastori Vilho Mustonen Itäinen Rantakatu 48—50 I 297 Turku. Puh. Turku 356086 (Mustonen) tai 80201 (Korkka) tai 83259 (Pesonen).

Juhlatoimikunta

RUOTSIN PUOLELTA

Suarkuoman lehmärahat

Mitä sie Suarkuoma olet silmät punaiseen, sie taisit mitälien itkee. — Älä ennää Katjkuoma luai mittää, jos oisin tietänt, ni en ikänäin ois tult tähän talloo. Paremp mie oisin olt vanhaan piikaan, ko tult tähän talloo itkemää. Siekkii viel silloi kiittelit Mikkoo, ja sanoit: jot se ko on oikein hyvä mies ja siivo ihminen, a siin on, se onkii vihoviimoinen protjaaga. Ajattelepas sie oikein, hiä juop ja protjakoitteloo kaik rahat, eikä ajattele jot pittäähäse eellä. Se on viel vähän, kons otti miun kukkarostain ruplan, välist kaks. Taijatha sie tietää sen, ko myö vast suurii aikooi möimmä lehmän 75 j est ruplast. Mie pitelin niitä rahhoi ja ajattelin jot mihin mie niä rahat oikein panisin peittoo, jot eivät joutuis Mikon kulkkuu. Mie panin ne rahat vuatteisen rötkön sissää pie neel pallool. Mänin sillan ala, ja pistin ne rahat kiukaan hunttamentin ala puasiin rakkoo, ajattelin, jot sielt ei niitä kukkaa löyvä. No tuo piru löys ne rahat sieltkii, ja panj kulkkuheen. Mitä sie tähän sanot, jos siun kohassais ois tälläinen rist, ko miul on. Kuin tätä viel ei olis harm, ja et viel itkiis. Mie ko sanoin Mikol, jot antais ne rahat pois. Ni hiä sanoi jot hiä ei niitä rahhoi nähtkää ja käi viel sen piäl kirroomaa ko mua sauvuis. Onks tie ennää elämää. Nyt on mont aikaa miun piällein äkkeissään, ei luai sannaaka vaik kysyist mitä. Mie vua muutaman kerran kolahutin säplääl. Eihä ne rahat ennää sil takasin tule, ni sen mie vua sanon: Vaik mie peittäisin rahat muan ala, sieltkii löytää. Tätä oikein suapkii kokonaan ihmetellä.

Suarkuoman kiukaaka ei olt oikein ponnellaan. Välist se lämpiis kuinpittääki hyväst, ja välistäin se lask kaik sauvun sissää, taisit välist tulla nuapurinki sauvut sissää. Mitä tehä. Pit kutsuu petsniekka Simo katsomaa. Hiä ko tutki sitä, ni hiä sanoi, tiä kiukaa on purettava ja tehtävä uuvellee. Talv olj jo tulos, talveel et lämmitä kiukaa, ja auvaa ikkunoi auk. Ei auttan muu mikkää. Kiukaa pit purkaa, ja kiukaan alt löytyi ne kirotut lehmärahat. Rotat olliit ne pilkkoneet hienoiks palasiks ja vieneet pesäheen. Sano nyt. Kenen täs olj syy. Suaran vain Mikon.

A. Vainikka

Saara Tikka 90-vuotias

Saara Tikka, o.s. Vesterinen, täytti 90 vuotta toisena pääsiäispäivänä, siis 15. 4. 1968. Hän on tällä kertaa vanhin meikäläinen Örebrossa.

Saara Tikka on syntynyt Venjoen seurakunnassa Uuden Onttolan kylässä 15. 4. 1878. Hän viettää vanhuudenpäiviä poikansa kotona. Tapahtumarikasta elämäntaivalta muistellessaan Saara Tikka kiittää Jumalaa kaikista ajallisista lahjoista ja siitä, että korkeasta iästä huolimatta ei Jumala ole vielä ottanut pois näkö-, kuulo- ja puhelajaa. Merkkipäivänä kävivät tuttavat ja ystävät onnittelemassa ja jälkikäteen lehtemme välityksellä lukijakunta toivottaa rauhallisia ja onnellisia elämän iltapäiviä Saara-tädille.

A. J.

Gävle

Komeat perhejuhlat olivat järjestäneet Lennart ja Hilma Matikainen tyttärelleen Marianalle, joka kahteksantoista vuotta täyttäneenä suoritti ylioppilastutkinnon ja joka suvussamme sekä täällä Gävlessä on ensimmäisenä saanut valkolakin. Omakotitalon pihakäytävä oli koristettu nuorilla koivuilla sekä värikkäillä ilmapalloilla. Onnittelijoita, omaisia sekä naapureita oli tullut runsaasti lahjoineen ja ruusukimppuineen osoittamaan kunniaa nuorelle ylioppilaalle.

ÄIJÄ

Jönköpingin kuulumisista

Jönköpingin Inkerinsuomalaisen Kerho vietti 10-vuotispäiväänsä 1. 5. 68. Läsnä oli noin neljäkymmentä kutsuvierasta, joukossa ISK:n puheenjohtaja O. Himiläinen. Ohjelmassa oli m.m. filmejä meikäläisestä toiminnasta sekä kahvitarjoilu.

On todettava, että Jönköpingin alueella on nykyään noin 90 inkerinsuomalaista, jotka ovat hyvin sopeutuneet ruotsalaiseen yhteiskuntaan. Heidän elintasonsa on keskimäärin korkeampi kuin maassa vallitseva. Mainittakoon, että omakoteja on 14, autoja 12 ja puhelimia 24.

Nuorempi polvi on kovaa vauhtia ruotsalaistumassa, ja järjestyneen toiminnan ylläpitäminen on lähimmän kymmenen vuoden aikana hyvinkin kyseenalainen asia.

Kerhon pyrkimyksenä on yhteyksien ylläpitäminen paikkakunnalla sekä Keskusliiton kautta toisiin paikkakuntiin.

A. S.

Jäsenmaksut

Eskilstunassa pidettävää vuosikokousta silmällä pitäen tarkastin ISK:n jäsenseurojen lähettämät jäsenmaksut. Kuten allaolevasta yhteenvedosta käy ilmi on Rådan Seurakuntaryhmä ISK:n suurin jäsenseura.

Armas Paakkonen tämän lehden viime numerossa kehoitti myös yksityisiä henkilöitä kannattamaan ISK:n taloutta maksamalla jäsenmaksun 5 kr. Se tapahtuu helpoimmin maksamalla postisiirtotilin kautta os. ISK c/o E. Kuortti, Vitnårg. 11 F Västerås. Postgiro 173888.

Jäsenseurat tilittivät vuonna 1967 seuraavasti: Råda 160 kr, Mölndal 118 kr, Borås 100 kr, Örebro 90 kr, Eskilstuna 90 kr, Gävle 36 kr, Västerås 20 kr, Jönköping 12 kr.

Kassanhoitaja

Mariana kiittää

Mariana Matikainen kiittää tässä kaikkia, jotka muistivat häntä hänen suurena merkkipäivänään ilahduttamalla osanotollaan, kukilla sekä lahjoilla.

Omaisista etsitään

Lyyli Kojonen ja hänen poikansa Eino Kojonen, Lempaalan seurakunnan Myllymäen kylästä (Leningradin alue) Inkeri. Missä olette?

Jos joku heistä tietää, niin ottakaa yhteys veljeen os. Mr. Reino Kojonen, 4823 Verdun Ave, Verdun 19, Quebec, Canada.

Juhannukseksi Ruotsiin

Ohhoh sanon mie ja sammaa sannoo Itakii. Ja on koko tupa täys lähtijöi ja lieenee porstupakii täys. Ei huolta kuitenkaa onha Suomes bussiloi. Kun ei kahtee bussii mahuta, nii otetaa kolmaas ja onha se lofkaa ku meit männöö kolt bussillista.

Viel kerkiää ilmoittautuu. Muistakaa, et rahat 40.— henkest pittää olla Rouva Riipisel viimeistä 15. 6. 68 mäsnes.

Toistetaa viel kerran:

Lähtö tapahtuu Aurorank. 7 kohalt klo 18 torstain 20.6. ja laiva lähtöö Naantaliist saman päivään klo 22. Keral piäsöö lähtökohast, matkan varrelt ja sit loput tulloot suoraa laivarantaan.

Tarkempii tietoloi antaa **Rouva Ida Riipinen os. Linnankoskenk. 8 B puh. 445701 tai Väinö Pietaar minkä osoite on täs samas lehes muual.**

Eskilstunalaiset kovast meit uotteloot ja nyt jo näyttää et turhaa eivät uota ku meitä on näin kosolt lähös. Muistakaa vua jokkaine otta keral se jokavuotine iloine miela muust ei uo väliikää.

Väinö Pietaar

Hyvät Ruotsin Inkeriläiset

Teistä on varmasti melkein jokainen joskus joutunut haastattelijan uhriksi: milloin on kerätty kansanperinnettä, milloin murrettä; on lähetetty kyselykaavakkeita, on nauhoitettu. Varmasti tiedätte syynkin: Inkerinmaa on suomenkielisistä alueista aivan poikkeusasemassa, sen perinne on arvokasta mutta katoavaa, on ehdittävä kerätä niin paljon kuin mahdollista, on ehdittävä ajan edelle.

Kun kesäkuussa ilmestyn Teidän joittenkin luoksenne, ettehan käännytä minua pois vaikka asiani tuntuukin ehkä oudolta ja uudelta. Kerään näet Inkerin paikannimiä Suomen nimiarkiston kokoelmiin. Minkä nimisiä taloja Teidän kotikylässänne olikaan, kuinka nimitettiin peltoja, oja, metsiä — —? Kaikki nimet ovat tärkeitä, kaikki olisi muistettava. Miksikö? Koska paikannimiä käyttävät hyväkseen paitsi kielenmyös esim. historiantutkijat. Ja jos nimeen liittyy jokin tarina tai selitys, se on sitäkin arvokkaampi. Johan Nimiarkistossa Inkerin nimistöä jonkin verran on mutta kovin vähän; varsinkin Pohjois- ja Viron Inkeri on huonosti edustettuna.

Joten — näkemiin:

Irma Savolainen
Koskelank. 4
Mänttä

Tervetuloa Turkuun kesäjuhlaan

Kukapa ei tuntisi herkkävireistä kansallishymniämme Nouse, Inkeri. Mutta tunteekohan monikaan tämän laulun säveltäjää ja ensimmäisen säkeistön sepittäjää. Hän on Mooses Putro, jonka syntymästä on tänä vuonna kulunut 120 vuotta. Hänen sävellyksiään tunnetaan Suomessa, ja ne ovat saaneet erittäin paljon tunnustusta osakseen. Kesäjuhlassamme valaisee tämän inkeriläisen merkkimiehen elämänvaiheita ja tuotantoa hänen entinen oppilaansa, maisteri Heili Suominen. Niinikään saadaan kuulla Mooses Putron lauluja kuoro- sekä yksinlaulesityksinä.

Ensi heinäkuun 6—7 p:nä pidettävän kesäjuhlamme ohjelma tulee olemaan arvokas ja monipuolinen. Edellä sanotun lisäksi mainittakoon jo tässä, että juhlapuheen tulee pitämään Turun opettajakorkeakoulun rehtori, teologian tohtori OIavi Lähteenmäki. Hyvä ystävämme Kasteheimi Karjalainen on lupautunut virkistämään mieliämme aina suuren suosion saavuttaneilla esityksillään. Tehdään kunniakäynti menneiden sukupolvien muistomerkillä. Niinikään pannaan jalossa kilpailussa kovalle koetukselle nuorten miesten ja miksei muidenkin ruumiillinen kunto. Juhlailaisuuksiin on vapaa pääsy. Kuitenkin jokainen juhluvieras pitää kunniasanaan juhلامerkin ja ohjelmalehtisen lunastamisen. Näistä koituvilla tuloiilla saataneen juhlamenot peitettyksi ja jos jotain jäisi säästöön, tullaan se käyttämään inkeriläisten yhteisten pyrkimysten hyväksi.

Ikivanhaa, tunnettua sanontaa vähän muokellen voidaan sanoa, että kaikki tiet joutuvat Turkuun. Perille päästään niin maa-, meri- kuin ilmateitsekin. Käyttäkää näitä teitä hyväksenne ja tulkaa suviseen Turkuun. Olette lämpimästi tervetulleita.

Juhlatoimikunta

Turun paikallisosaston äitienpäivät

Kolean sadesään vallitessa kokoontui viisikymmenpäinen Turun inkeriläisten joukko toukokuun toisena sunnuntaina Ruissaloon viettämään yhdessä äitienpäivää.

Tervetuliaistoivotusten jälkeen suorittivat miehet äitien kukituksen punaisilla ruusuilla. Ruusut olivat lahjoittaneet Kallervo ja Elvi Laakso, joille järjestäjät näin lehdenpalstojen välityksellä haluavat lausua parhaat kiitokset; samoin haluamme kiittää Henrikin seurakunnan vanhusten kerhon ohjelmaryhmää hyvästä ohjelmasta. Pikku tyttöset lauloivat kauniisti äideille ja muille läsnäolijoille.

Tilaisuuteen hyvin sopivan raamatunaiheisen kuvaelman tuhlajapojan kotiin paluusta esitti Henrikin seurakunnan vanhusten kerhon ohjelmaryhmä, jolle ojennettiin katsoja- ja kuulijakunnan puolesta kukkia.

Miehet huolehtivat kahvitarjoilusta »pääkeittiömestari» Walter Friskin johdolla. Kahvi oli hyvää ja muutenkin miehet onnistuivat tehtävässään hyvin.

Seurakuntasisar Ritva Rinne esitti laulua ja Lydia Salonen luki runon. Laulettiin yhteisesti ja rupateltiin kuulumisia, jonka jälkeen palattiin tyytyväisin mielin ja lämpöisin sydämin sateiseen kaupunkiin.

»Paavali»

J.K. Väinö Pietari on kovasti hoputteellut suorittamaan »jälkiharavointia» Viestin tilausten kohdalla. Allekirjoittanut kokeili ja heti tarttui »kolme kortta» keväisestä kedosta ruostuneeseen haravaan.

Sama

Uudet runoilijat

Aapo Iho

Kas:

kuka mitenkin
nyt riv
in jätt
ää vaille ja
turvaa sym
booliin san
oja katk
oen, miel'alat kuvaten,
jot
akin liitt
äen, jot
akin ratk
oen.

Kuin saatto heinäsiikkain,
he kansan kedot peittää
ja sirittää ja soi —
noin, sieltä, täältä, tuolta
se kuuluvi se melu.

On sana, niinkuin lelu
vetäisty pyörimään.
(Jokainen hyrrän liikkeen
kai tuntee: itsestään
se pysähtyy ja kaatuu .)

Mut voima viinan olven
tään runoilijapolven
on voimaks havaittu,
kuin entistenkin,
Herraparatkoon !

(1956)

Kevättä juhlittiin Helsingissä

Helsingin paikallisosaston nuorisotoimikunnan keväiseen illanviettoon 4. 5. 1968 Bragen juhlasalissa oli saapunut ilahduttavan runsaasti väkeä. Suurin kiitos taitaa kuitenkin langeta turkulaisille, jotka Paavo Pesosen johdolla olivat lähteneet mukaan: kokonainen bussillinen heimoveljiä ja sisaria tois puolt jokke.

Illanvietossa nähtiin taas ensimmäiseksi näytelmä, joka tällä kertaa oli kotimainen: Kyllikki Mäntylän Anna Uneksija. Sen esitivät Kalliolan vapaaopiston näyttämöpiiriläiset ohjaajanaan Helvi Aunio. Väliajan jälkeen kuultiin Jyrki Peltolan pianonsoittoa, Jorma Korkkisen lausuntaa, Helsingin paikallisosaston naiskuoron esityksiä ja saatiin seurata Toivo Halosen jännittäviä taikuriesityksiä. Nuorisotoimikunnan tanhuujat ilahduttivat yleisöä lopuksi. Hyvä tarjoilu, arpajaiset ja asiaankuuluva vilkas seurustelu jatkui myöhään. Väinö Pietarin luja luottamus ei pettänyt: kannatti järjestää tämä kevätilllanvietto, vaikka syksyllä näytikin harmaalta. Hyvää jatkoa, nuoret!

Kirjallisuuserhon kevät

Helsingin paikallisyhdistyksen kirjallisuuserhon maaliskuun tilaisuudessa oli kovin vähän väkeä — kuoroharjoitus sattui näet samaksi illaksi — joten huhtikuun tilaisuudessa 22. 4., illan esitelmöitsijän maisteri Maria Virolaisen jouduttua yhteensattuman vuoksi peruuttamaan esitelmänsä, hum.kand. Pirkko Huurto esitteli uudelleen vanhaa ja uutta runoa levy- ja ääninauhanäyttein. Aloitettiin kalevalaisista runoista ja päädyttiin aivan uusimpaan: Kari Aronpuroon ja Hannu Salamaan. Inkeriläissyntyisen runoilijan Anja Samoojan viimeisestä kokoelmasta kuultiin myös näytteitä. Sekä maaliskuun huhtikuun tilaisuudessa talletettiin nauhalle myös eräiden kerholaisten muistamia vanhoja lauluja ja muuta mielenkiintoista Inkeriä koskevaa aineistoa.

LÄHETTÄKÄÄ LEHDELLEMME KESÄJUHLILTA NÄPPÄÄMÄNNE PARHAAT VALOKUVAT. VALITSEMME NIISTÄ SEURAAVAN NUMERON KANSIKUVAN. PARI MUUTAKIN KUVAA JULKAISTAAN.

Arpajaisten lopullinen selvittely

Osuutemme arpajaisten puhtaasta tuotosta	7.857.60
Asiamiespalkkiota	510.68
	<hr/>
	8.368.28

Vähennetään:

Tilittämättömät	100.—	
Osuus arpajaisluvasta (46.50)	15.50	115.50
	<hr/>	<hr/>

Inkeriläisten Sivistyssäätiön osuus mk 8.252.78

Puhtaan tuoton jako:

	Myynti kpl.	%	Osuus
Suomen Raittiusjärjestöjen Liitto r.y.	42.120	44.03	11.167.53
Inkeriläisten Sivistyssäätiö r.y.	29.634	30.98	7.857.60
Sosiaalilityöntekijäin Liitto r.y.	23.904	24.99	6.338.33
Suurarpa r.y. myynti	82.442		

Myyty kaikkiaan	178.100	100 %	25.363.46
-----------------	---------	-------	-----------

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Lähetetty arpoja	32.900 kpl	32.900.—
Palautettu	3.266 »	3.266.—

Myynti	29.634 kpl	29.634.—
--------	------------	----------

Ylimääräinen palkkio muodostui seuraavasti:

An 20 %	4.100 kpl	4.100.—
An 15 %	25.534 »	25.534.—
	<hr/>	<hr/>
	29.634 kpl	29.634.—

2 % mk:lle	25.534.—	mk 510.68
------------	----------	-----------

Mitätöinti:

Olemme tänään merkinneet mitättömiksi 121.898 kpl 1.— palautuksena tulleita Suomen Raittiusjärjestöjen Liiton, Inkeriläisten Sivistyssäätiön ja Sosiaalilityöntekijäin Liiton Sini-arpoja sekä arkistoa varten 2 kpl.

Lausunto:

Valtuutettuina tarkastamaan Suomen Raittiusjärjestöjen Liiton, Inkeriläisten Sivistyssäätiön ja Sosiaalilityöntekijäin Liiton järjestämien ja Suurarpa r.y:n hoitamien arpajaisten tilinpitoa, olemme tänään suorittaneet tehtävämme kesken solmitun sopimuksen mukaisesti.

Tarkastuksemme perusteella olemme todenneet, että

arpajaisten kokonaismyynti oli myydyin arpamäärän mukainen.

jaetut voitot täsmäsivät meille esitettyjen voittoarpojen kanssa

mainoskustannukset ja arpojen valmistus-

menot olivat meille esitettyjen laskujen mukaiset ja

muut tilitykseen sisältyvät menoerät olivat arpajaissopimuksen mukaiset.

Ylläolevan perusteella esitämme käsityksnämme, että k.o. arpajaisten tilitys, joka osoittaa 25.363.46 puhdasta tuottoa on oikea ja sopimuksen mukainen.

Helsingissä toukokuun 9 p:nä 1968

Väinö Kekki
Jussi Vesa

Martti Voipio
Taru Ilmanen

Tilitys:

Täten tilitämme Suomen Raittiusjärjestöjen Liiton, Inkeriläisten Sivistyssäätiön ja Sosiaalilityöntekijäin Liiton hyväksi toimeenpanemamme arpajaiset. Toimeenpanolupa on myönnetty sisäasiainministeriön päätöksellä toukok. 2 p:ltä 1967

1/ Arpojen lukumäärä ja kokonaisarvo à 1.— mk 300.000.—

Tulot

2/ Arpoja myyty	178.100 à 1.—	178.100.—
-----------------	---------------	-----------

Menot

3/ Käytetty varoja jaettuihin voittoihin	70.082.12
4/ Maksettu asiamiespalkkiota	39.182.—
5/ Mainoskustannukset	18.724.85
6/ Arpojen valmistus	10.789.10
7/ Lähetys, toimisto y.m. kulut	11.000.—
Arpajaistoimikunnan palkkio 1½ %	450.—
Toimistoyhdistyksen palkkio 9 %	2.508.47

mk 152.736.54

Arpajaisten puhdas tuotto

25.363.46

mk 178.100.—

Helsingissä toukokuun 9 p:nä 1968

Suurarpa r.y.

Eelis Peuhkuri

Eino Ekman

Vahvistettu Arpajaiskeskus r.y:n hallituksen kokouksessa 10. 5. 68

Aimo O. Aallonen

Turun kesäjuhlille

Vanhaa tapaa noudattaen järjestää Helsingin paikallisosasto yhteisen bussimatkan Turun kesäjuhlille.

Lähemmät tiedot: Rouva Ida Riipinen os. Linnankoskenk. 8 B 53. Puh. 445701. Ilmoittautumiset 1. 7. 68 mennessä.

Mihin olette kaikonneet?

Muistuu mieleeni kaksikymmenluvun vaihteen aika, jolloinka ensimmäiset inkeriläiset sotapakolaiset saapuivat emomaahan Suomeen. Vanhemmillamme — tyhjin käsin tulleina — oli täysi työ järjestää elämä jotenkuten siedettävään kuntoon, jotta jokapäiväinen leipä riittäisi. Moni isä ja äiti varmaan ajatteli tuolloin »ennen Inkeristä käsin lähetimme lapsemme opintielle Suomeen, sillä valistuksen jano oli suuri. Nyt olemme Suomessa, mutta näyttää siltä ettemme täällä pysty lapsiamme kouluttamaan».

Näin ei kuitenkaan käynyt. Tuonakin aikana löytyi keskuudestamme miehiä, jotka olivat »päättään pitempiä». Juuri nämä miehet oivalsivat tilanteen ja ryhtyivät toimiin. Lopputuloksena oli, että me ryhdyimme saamaan opintoavustusta. Meitä saajia oli hyvin, hyvin paljon. Kiitos näille miehille — he ovat jo melkein kaikki siirtyneet manan majoille —, jotka tämän asian saivat järjestykseen. Se ei ollut helppoa. Kuinka monelle meistä tuo opintoraha oli ehtona päästä opintielle ja sitä tietä saavuttaa se asema mikä kullakin tänä päivänä on. Ilman tuota sivutukea varmasti asemamme olisi toisenlainen.

Nyt kolkutan. Kuinka moni meistä on tuon suurmiestemme silloisen työn palkinnut? Kuinka moni meistä on jaksanut olla mukana heimotyössä? Valitettavan vähän. Mennään äärimmäisyyksiin. Olen omin korvin kuullut erään kieltävän inkeriläisyytensä. Ei kieltänyt silloin kun sai avustusta! Tämä kuulemani on mieltäni eniten katke-roittanut. On moni väittänyt, että turhaahan on enää mitään touhuta inkeriläisyyden hyväksi. Ajattelet väärin. Näin olisivat tuolloiset suurmiehemmekin voineet asian kuitata. Hoitakoon jokainen oman asiansa. Eikö näin ole? Monelle on kertynyt niin runsaasti toimia, ettei ole niiltä ehtinyt. Näin väitetään. Kuuleppas hyvä ystävä. Sinulla ei olisi ehkä noita toimia, jollet olisi aikanaan saanut avustusta päästäksesi nykyiseen asemaasi. Ajattele tätä.

Tulihan kolkutettua, mutta se oli sisäisenä pakoituksena minussa jo pitemmän aikaa. **En moiti ketään.** Olen jo harmaapää. **Jokainen meistä »taaplaa tyyllillään».** Ehkä sekin on oikein kun sanotaan, että: »tuo Väinö Pietaar tuppaantuu joka paikkaan Mikä hiä luulee olevansa». Ehkä tämäkin katsontakanta on oikea mutta silti rohkeiden sanoa sanottavani julki. Muista aikoja 20- ja 30-luvuilta. Muista minkä turvin pääsit opintielle. Muista niitä, jotka silloin tämän tien Sinulle järjestivät. Kunnioita heitä, jo edesmenneitä. Kunnioita omaa heimoasi. Ehkä silloin muistat myös velvollisuutesi. Työ heimosi hyväksi ei ole vieläkään myöhäistä. Työmuotoja on moninaisia.

Kaikessa ystävydessä Väinö Pietaar

Arpajaisten tulos

Kyllähän likipitään vanha miljoona kertyi arpajaisista puhdasta mutta jollakin tavalla se tuntuu vähältä. Se johtuu siitä kun haaveet olivat suuremmat ja vähältä ne olivat toteutua. Suurimman pettymyksen tuotti raittiussväen pieni panos ja samoin Suur-arvan oma myynti. Me olimme optimisteja viimeiseen asti. Tuloarvioonkin merkitsimme arpajaistulokseksi 12.000,—. Tämän takia pettymys tuntuu suurelta, mutta hyvä näinkin. Onhan tuokin summa sievoinen lisä niihin menoihin, jotka parhaillaan meitä odottavat.

Mitä tulee omaan rynnistykseemme, niin siitä on sanottava pelkkää hyvää. Kuvitella, että yli 500 inkeriläistä ja ystäväämme oli kampanjassa mukana. Se merkitsee, että keskimäärin kukin sijoitti markkinoille n. 60 arpaa. Se on mielestämme paljon. Monet luovuttivat vielä asiamiespalkkionsakin Säätiölle joten lopullinen tulos on sen osuudelta vieläkin suurempi.

Säätiön hallitus pyytääkin tässä yhteydessä esittää sulimmat kiitoksensa jokaiselle, joka myötävaikutti arpajaistemme onnistumiseen. Suurkiitos jokaiselle. Tämä talkootyö on varmaan suurin yhteinen ponnistuksemme vuosikymmeniin. Olkoon se kannustamassa vastaisiin toimintoihimme. Työtä ja toimintaa heimomme ja jälkeläistemme hyväksi tulee jatkuvasti kosolti riittämään. Pysyköön into ja uhrimieli korkealla. Vielä kerran parhaat kiitoksemme jokaiselle.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Stadionin maalis- kuun tilaisuus

Helsingin inkeriläiset kokoontuivat 24. maalisk. Stadionin lukusaliin kello 14. Op. Eino Virolainen lausui läsnäolijat tervetulleiksi. Vieraaksi oli pyydetty teologian lisen-siaatti Yrjö Knuutila. Hän ei pitänyt päivän saarnaa, kun useimmat olivat käyneet jo aamukirkossa, vaan puhui Luukk. evank. 1 mukaan »Terve armoitettu, Herra olkoon sinun kanssasi». Veisattiin virrestä 414.

Vilho Karhun lapset olivat tulleet mummonsa mukana ilahduttamaan meitä. Ensin Eeva lausui runon Päivyt paistaa, sitten kaikki yhdessä lauloivat kaksi laulua. Maria Torikka puhui virpomisesta. Laulettiin Suvi-illan vieno tuuli.

Tauolla juotiin kahvia piirakoiden kanssa, seurusteltiin ja ostettiin arpoja. Voittona oli käsin neulottu villapusero, M. Hiironen lahjoittama. Kahvin jälkeen op. Eino Virolainen ja hänen tätinsä kertoivat kokemuksistaan elämänsä varrelta. Lopuksi laulettiin Täällä Pohjantähden alla.

E. L.

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

Pekka M. Pettinen

OPETTAJAVANHUS PUHUU

Elämäkokemuksista
opettavaa ja huvittavaa

88 s. 7 valokuvaa. Hinta nid. 10,50,
sid. 12,50.

Saatavana kirjakaupoista Suomessa
ja Ruotsista kirjoja voidaan tilata
os. Ab Bokspedition — Kirjavälitys
Oy, Pepparsvägen 28 Fack, Farsta 5

Kirja on täysin inkeriläisaiheinen.

Ruotsin Inkerinsuomalaisten 21. kesäjuhla Eskilstunassa 21 - 23. 1968

Juhlapaikkana on Folkets Husin A-sali ja jumalanpalvelukset ovat kauniissa Klosterin kirkossa.

21. 6. klo 18.00 Alkajaistilaisuus Folkets Husin A-salissa. Alkajaistilaisuuden jälkeen n. klo 20.30 Inkerin Suomalaisten Keskusliiton vuosikokous Folkets Husissa.

22. 6. klo 8.30 Juhlajumalanpalvelus Klosterin kirkossa.

klo 11.00 Kenttähartaus ja urheilukilpailut Tunavallenilla.

klo 19.00 Kansallinen juhla Folkets Husin A-salissa.

23. 6. klo 8.00 Ehtoollisjumalanpalvelus Klosterin kirkossa.

klo 11.00 Päättjäistilaisuus Folkets Husin A-salissa.

Majoitus on järjestetty pääasiassa matkustajakoteihin, juhlapaikan läheisyyteen ja maksaa 10—12 kr. vuorokaudessa, mihin sisältyy lakanat ja tyynyliina. Aamukahvin voi saada majoituspaikalta. Majoitukseen on ilmoittauduttava viimeistään kesäkuun 8 p.v. mennessä: Herra Iisakki Sutelainen, os. Stenby Gärd, 635 — 90 Eskilstuna, puh. 016/115245 mieluummin jälkeen klo 18.00.

Ruokailu tulee tapahtumaan juhlapaikalla. Itsepalveluravintola on avoinna 11—21. Lisäksi aivan vierellä on Domuksen ravintola. Urheilukentällä on mahdollisuus saada virvokkeita.

Urheilu: Juoksulajeina on yleinen 100 m, 400 m, 1500 m, ja ns. ruotsalaisviesti (100+200+300+400). Poikien ja tyttöjen 60 m, jos osanottajia ilmaantuu, ikämiesten 100 m. Hyppylajeina pituushyppy ja korkeushyppy. Köydenveto. Ilmoittautumiset urheilulajeihin: Herra Teodor Tiittonen os. Torlundavägen 16. 632 — 39 Eskilstuna. Puh. 016/52851. Olemme yrittäneet saada mahdollisimman monipuolista ja arvokasta ohjelmaa, joka on meidän eskilstunalaisten suurimpana tavoitteena.

TERVETULOA JUHLAMIELELLÄ!

Juhlatoimikunta

inkeriläisten viesti

numero 9

syyskuu 1968

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 6:— vsk, sekä koti_ että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 » » 80:— 1/4 » » 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850. Postisiirto n:o 626047 Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

KANSIKUVAMME KERTOON: Helsingin Inkeri-kuoro, joka perustettiin keväällä v. 1963 ja aluksi toimi sekakuorona, on nykyisin naiskuoro, jonka keskimääräinen laulajavahvuus juhlien aikana on 15 laulajaa. Kuoron kantajoukkoon kuuluu kuitenkin hiukan vähemmän kuorolaisia. Kuvassamme suurin osa tätä kantajoukkoa laulamassa Tampereen kesäjuhlilla 1966: eturivissä vasemmalta Kaija Lukkinen, Ida Ahti, Kerttu Susi, Ida Riipinen ja Anni Parkkali. Takarivissä vas. Rauha Huuhka, Helena Kärkkänen, Terttu Vironseppä, Aino Tuutti. Kuvassa olevasta kantajoukosta puuttuvat vielä Alina Rajatammi ja Lilja Orapalo. Kuvassa kuoroa johtaa opettaja Eino Vironseppä, joka on toiminut kuoron johtajana jo neljättä vuotta. Kun kuoro aikoinaan keväällä 1963 neiti Kerttu Suden toimesta kutsuttiin kokoon, se harjoitteli aluksi ensimmäisen johtajansa tohtori Kaisu Räikkösen kotona, sen jälkeen pitkän aikaa Johanneksen seurakunnan huoneistossa Pursimiehenkadulla, ja nykyisin sillä on harjoittelupaikka Agricolan seurakunnan salissa. Kaisu Räikkösen jälkeen kuoron johtajina toimivat opettaja Kaija Vironmäki, opettaja Maija Vironmäki, pastori Santeri Kemppi ja herra Sulo Hakanen. Kuoro on esiintynyt ahkerasti inkeriläisten tilaisuuksissa, viimeksi se lauloi sekä Eskilstunan että Turun kesäjuhlissa.

Jumala kuulee meitä

Eräälle upseerille sanottiin kerran:
»Sinun rukouksesi ovat tulleet
muistoon Jumalasi
edessä» (Apt. 10:4)

Hän oli nimeltään Kornelius ja palveli meikäläistä kapteenia vastavassa virassa Välimeren rannikko-kaupungissa Kesareassa. Virkatoimissaan sadanpäälikkö Kornelius näyttää olleen uskollinen ja huolellinen, kuten ainakin kunnan roomalainen. Sen lisäksi hän oli rukouksen mies ja harjoitti hyväntekeväisyyttä.

Kerran hänelle erityisesti ilmoitettiin, että Jumala on ottanut huomioon hänen rukouksensa ja nähnyt hänen köyhien hyväksi suorittamansa toiminnan.

Entä meidän rukouksemme? Tulevatkohan ne myös muistoon Jumalan edessä? kysyy kenties moni meistä. Samalla mieleemme hiipii epäily ja ajatteleminen, että meitä ei kuulla. Tällainen epäily on inhimillistä, mutta siihen ei ole syytä. Päinvastoin. On jälleen lapsen mielin uskottava, että myös meidän hiljaisimmatkin pyyntömme tulevat muistoon Herran edessä. Hän näkee, missä vaiheessa elämämme on tänäkin päivänä. Hän

kuulee, mitä pyydämme ja ymmärtää mitä tarvitsemme, vaikkemme ehkä kiireissämme ehdi oikein kunnolla edes hiljentymäänkään.

Me emme tosin lähimainkaan aina saa rukouksiimme vastausta siinä muodossa kuin toivomme. Mutta asiamme joka tapauksessa otetaan huomioon. Vastauksiin nähden Herra saattaa menetellä sillä tavalla kuin Martti Luther on sanonut. Tuo uskon ja rukouksen mieshän opetti: »Kun pyydämme Jumalalta hopeaa, hän saattaa antaa meille kultaa.» Koetetaan muistaa tämä tänäänkin. Uskotaan, että rukouksemme tulevat muistoon Jumalan edessä. Sanotaan Herralle jo etukäteen kiitoksia, kuten on tehnyt eräskin runoilija, jonka sanat kuuluvat:

»Kiitos että rukoukset monet
monet kuulet sä,
kiitos, että pyynnöt toiset eivät
saaneet täyhtyä.
Kiitos kun mä hädässäni avun
saan sun kauttasi,
kiitos että synneistäni vapahtavi
Poikasi.»

Turun kesäjuhlat

Turun kesäjuhlat pidettiin heinäkuun ensimmäisenä lauantaina ja sunnuntaina. Turussa pirteästi toimiva yhdistyksemme paikallisosasto, jonka »tekijämiehiä» ovat rehtori Heikki Mylläri, hovioikeudenneuvos Robert Rainio, pastori Vilho Mustonen, sihteeri Pesonen, puuhakkaat naiset y.m. oli onnistunut juhlien järjestelyissä jälleen hyvin, kuten odottaa sopikin. Juhlapaikkana oli tuttu Palokunnan talo, jonka juhlasali heti ensi iltana täyttyi viimeistä sijaa myöten. Ohjelma oli arvokasta alusta loppuun asti. Runsasta ohjelmaa kuunnellesa tuli mieleen ajatus, että olisihan meikäläisillä ohjelmaa, vaikka pitäisimme kesäjuhlia kolmenakin päivänä. Kukaties ensi kesänä voidaankin kokoontua jo perjantaina ja jatkaa koko päivä lauantaina ja sunnuntaina. Siten jää sopivia väliaikoja »puahkuroimisille».

Juhlakansaa Turussa oli varsin runsaasti eri puolilta Suomesta ja

Ruotsista ja myös muualta ulkomailta. Joukossa oli monia »vanhoja veteraaneja», jotka ovat olleet ties miten monilla Inkeri-juhlilla ja jotka antavat juhlille aina oman mieluisan leimansa. Mutta paljon oli myös nuorempaa väkeä. Toimintamme kannalta katsoen onkin tärkeää, että nuori väki tahtoo olla mukana »teit' isäin astumassa». Tekee mieli tässä yhteydessä erityisesti kiittää kaikkia nuoria, jotka tavalla tai toisella olivat auttamassa sekä Turussa että Eskilstunassa inkeriläisjuhlien ohjelman suorituksessa ja muissa järjestelyissä. Kuulin esimerkiksi, että eräätkin nuoret olivat yötä myöten matkustaneet, että saattoivat olla mukana juhlassa ja sitten joutuivat arkityöhön. Se on kaunis teko. Kiitos harastuksistanne!

Turun juhlissa pidetyistä puheista jäivät varmaan kaikille erityisesti mieleen teoltohtori Olavi Lähteenmäen ja rehtori Olli Virtasen juhlapuheet. Tri Lähteen-

mäen ryhdikäs ja lämminhenkinen puhe julkaistiin kokonaisuudessaan lehtemme viime numerossa.

Turun juhlien kohokohtia oli niinkään maisteri Helli Suominen huolellisesti valmistettu esitelmä Inkerin suuresta pojasta, opettaja ja säveltäjä Mooses Putrosta, jonka syntymästä tänä vuonna on kulunut 120 vuotta. Maisteri Suominen kertoi olleensa aikoinaan koulutyttönä Mooses Putron oppilaana ja sai häneltä unohtumattomia vaikutuksia. Mooses Putro toimi, kuten tunnettua, opettajana ja urkurina Pietarin suomalaisessa seurakunnassa ja sävelsi suuret määrät lauluja, joihin hän usein runoili sanatkin. Putro oli pidetty ja kunnioitettu musiikkimies, josta m.m. Heikki Klemetti on antanut hyvät arvostelut. Maisteri Suominen esitelmään liittyi monia Putron lauluja, joita esittivät professori Y. K. Suominen, Helsingin Normaalilyseon yliopettaja Arvo Suominen, taiteilija Albert Mustonen ja Helsingin Inkeri-kuoro, jota johti opettaja Eino Vironseppä.

Juhlien jumalanpalvelus pidettiin kauniissa Martin kirkossa, jossa päiväsaarnan piti rovasti Vironmäki. Rovasti Juhani Jääskeläinen puhui sekä illanvietossa että myös inkeriläisten vainajien muistomerkin äärellä, jossa myöskin hovioikeuden-neuvos Robert Rainio puhui. Muistomerkin lähellä seisossamme varmaan monien mielet liikkuiivat vanhoissa muistoissa. Tunnettiin kai puuta, mutta myöskin kiitollisuutta heitä kohtaan, jotka ovat siirtyneet sinne, missä on rauhan maa.

Juhlien monista ohjelmansuorittajista mainittujen lisäksi on vielä mainittava »rakas siskomme» Kastehelmi Karjalainen, joka oli jälleen ehtinyt mukaan herkistämään mieliä, ja neiti Anneli Vironseppä, joka oli taitavasti ohjannut tanhujoukkueen, jonka esitykset saivat osakseen voimakkaat suosionosoitukset. On selvää, että ilomme oli suuri, kun jälleen nähtiin

Inkeriläisperheen abiturienttipoika vuodeksi Indonesiaan

Karjalan yhteiskoulun kahdeksannen luokan oppilas Markku Pyysiäinen Helsingistä on saanut International christian youth Exchangen (Kansainvälinen kristillinen nuorisonvaihto) stipendin lukuvuodeksi 1968—69 Indonesiaan. Matkalle Markku lähti 14 päivänä elokuuta Seutulasta Kööpenhaminan kautta Amsterdamiin. Siellä hän liittyi neljän stipendiaatin seurueeseen, johon kuului Markun lisäksi kaksi amerikkalaista ja yksi hollantilainen. Amsterdamista matka jatkui Singaporen kautta Djakartaan, jossa stipendiaatit viipyivät viikon kaikki yhdessä, minkä jälkeen heidät sijoitettiin koteihin. Markun asuinpaikka on Sumatran saari. Siellä hän käy englanninkielistä koulua ja osallistuu sikäläisen kristillisen seurakunnan toimintaan.

Toivomme Markulle menestystä ja siunausta tässä tehtävässä.

ja kuultiin Ruotsista tulleiden ystäviemme esityksiä.

Haluan vielä oikein lämpimästi kiittää jokaista, joka oli juhlia edesauttamassa. Voin kertoa, että Turusta kohti Helsinkiä kiitänyt auto, joka oli täynnä juhluvieraita, oli myös täynnä tyytyväistä mieltä ja iloa, että oli jälleen oltu turkulaisten järjestämällä juhlilla. Suokoon suuri Luoja, jonka armon varassa elämme, että saamme olla rauhassa, tehdä työtämme ilolla ja sitten jälleen koonnumme. Helsinkiläiset ovat jo täydessä touhussa suunnittelemassa ensi kesän juhlia, jotka ovat toimittamme 50-vuotisjuhlat.

MATTI VIRONMÄKI

Kaunista ja kalaisaa Lempaalaa

Paljon on nuoria oppineita, jotka osaisivat kirjoittaa kauniisti tähän omaan lehteemme. Mutta heillä on omat toimensa ja työnsä — jos he enää muistavatkaan entisiä synnyinseutujaan ja niitä kauniita maise-

Adam Sokka 80-vuotias

Adam Sokka on syntynyt 23. 9. 1886 Skuoritsan Sokkalassa ja saapui Suomeen jo vuonna 1920 keväällä. Palveltuaan useassa paikassa hän päätyi lopuksi Singerille, jota liikettä palveli yhtäjaksoisesti 34 vuotta aina eläkkeelle siirtymiseensä saakka. Hän nautti työpaikallaan niin johdon kuin työtovereittensa taholta mitä suurinta luottamusta ja arvionantoa. Hän on innokas valokuvaaja ja albumit kertovat tästä selvää kieltä.

Me tunnemme Adam Soka innokkaana heimomiehenä. On harva se yhteinen tilaisuus näinä monina vuosina, missä Adam Sokkaa emme ole nähneet. Olipa sitten retki, kokous, neuvottelu, on hän uskollisimpana aina mukana.

Toivomme Adam Sokalle leppoisa vanhuutta ja uskomme vielä monasti, monasti hänet näkevämme joukossamme. Uskollista lukijaansa onnittelee myöskin Inkeriläisten Viesti.

mia. Meille vanhemman polven ihmisille on vaikea unohtaa sitä entistä talonpoikaiselämää, johon olimme Inkerissä tottuneet. Ne kauniit muistot eivät katoa, vaikka nykyinen toimeentulomme on kaikinpuolin hyvä, jopa kiitettävä. Ennen meillä sanottiin: Laulakoot vain suomalaiset: Suloinen on Suomenmaa, Kaunista myös oli meillä, lempaalainen virkahtaa. Lempaala sijaitsi kauniilla parhaimmalla paikalla Inkerissä. Siellä oli kovat kivitiet. Lempaalan leveää maantietä sai ajaa Leningradista Suomeen saakka. Vartiomäen—Kuivaisten maantie halkoi myös Lempaalan seurakunnan kylä. Kuivaisten maantieltä erkani Kierronmaantie, joka yhdisti nämä kaksi kaupunkitietä. Lempaalan maantiestä erkani Korosaaren maantie, se kulki kauniin kirkkomme ohi ja ylitti järven pitkin salmensiltaa.

Meillä oli myös kaunis kalaisa Kirkkojärvi. Se oli 7 kilometriä pitkä ja leveimmistä paikoin 4 kilometriä leveä. Sen hopeankohtaisessa vedessä uiskenteli isoja haukia, lahnoja, ahvenia, särkiä ym. pieniä kaloja. — Rantakylän asukkaat sen hyvin muistavat. Muratassa ja Ryyppölässä olivat ammattikalastajat, jotka vetivät isoja verkkoja. Kyllä Kieron kyläläiset ja voikkalaisetkin olivat kovia kalaštajia. Kerran ajoi Volkan Mikon Katri ison kalakuorman myytäväksi ja jutteli, ettei hevonen olisi mitenkään joutunut näin kauniina toukopäivänä, vaan sattui niin hyvä kalasaalis viime yönä. Siinä jutellessaan hän sovitti puntarin koukkuun kahdeksan kilon painoisen hauven. Sai siitä kuormasta moni emäntä täytetyksi kalapyttynsä. Kauempana asujat kesäisinä aamuina valjastivat hevosen keissin eteen ja ajoivat Muratan tai Ryyppölän rantaan. Sieltä sai ostaa tuoretta kalaa aina. Salmen Matti (kirkonpuotilainen) varasi taas kaloja sunnuntaiksi, Ohanlatvoiset saivat kirkosta lähdettyään kalat mukaansa, ja olihan haudankaivajan kellarissa samoin haukia tutulle. Ei nämä ole mitään tekaistuja kalajuttuja. Kyllä Lempaalassa oli sileät sepenatiet ja kaunein ja kalarikkain kirkkojärvi.

Lempaalainen

Inkeriläisen uurastajan elämäntaival päättynyt

Viime lokakuun numerossamme kerrottiin euralaisesta evakkomaanviljelijästä, Vuoleen Reppoista kotoisin olleesta Juho Kälviäisestä, joka 15. 8. 67 oli täyttänyt 85 vuotta. Nyt on Juho poissa joukostamme. Lyhyehkön sairauden jälkeen hän heinäkuun 5 päivänä siirtyi sinne, mistä ei enää paluuta ole, ja kauniina aurinkoisena lauantaina, saman kuun 20:ntenä, hänen tomunsa kätkettiin Euran kirkon viereisen hautausmaan puhtaaseen multaan suuren ystäväjoukon saattamana.

Vainajan kantoivat hautaan hänen ainoa lapsensa, Pekka-poika, ynnä viisi muuta inkeriläismiestä, joista kaksi hänen entisiä reppoilaisia lähinaapureitaan. Siunauksen toimitti Euran kirkkoherra Allan Siitonen käyttäen aiheenaan Simeonin sanoja Luukkaan evankeliumin mukaan: »Herra, nyt Sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan, sillä silmäni ovat nähneet Sinun autuutesi». Hän kuvaili ystävänsä ja seurakuntalaisensa Juho Kälviäisen pitkää elämäntaivalta Inkeristä monien vaiherikkaiden mutkien kautta korpitilalleen Euraan, vainajan valoisaa ja avuliasta luonnetta sekä vaatimatonta olemusta, jotka saavuttivat aina suurta suosiota ympäristönsä taholta. Kirkkoherra Siitonen välitti myös virkatehtävien takia hautajaisiin saapumasta estyneiden kenttärovasti ja rouva Kalervo Korpisen valittelun ja viimeisen tervehdyksen.

Harrashenkisessä muistotilaisuudessa, joka vietettiin Euran uudessa, kauniissa seurakuntatalossa ja jossa saattoväkeä oli tilojen täydeltä, muistelivat vainajaa käyttämissään puheenvuoroissa vielä kirkkoherra

Allan Siitonen sekä vanhat vuoleelaiset, opettaja Pekka Kiijärvi ja konttoripäällikkö Jussi Vesa.

Runsas saattoväki, komea kukkakumpu sekä toiselle sadalle nouseva lämminhenkisten valittelujen ja tervehdysten lukumäärä jäivät todistamaan Juha Kälviäisen suorittaman sitkeän ja uutteran työn, sopuisan ja rehdin luonteen sekä nuhteettomien elämäntapojen osakseen saamaa arvostusta. Ne osoittavat, ettei ihmisen arvoa loppujen lopuksi mitata sen mukaan, mitenkä suuret hänen aineelliset varansa ovat tai kuinka korkealla yhteiskunnallisella puolapuula hän sattuu istumaan, vaan hänen työnsä, tekojensa, luonteenominaisuuksiensa ja käyttäytymisensä jälkeen. Tämän ajatuksen on osuvasti ilmaissut kenttäpäällikkö Yrjö Käkönen, joka vainajan omaisille lähettämässään valittelu- ja muistelukirjeessä m.m. sanoo:

»Opimme tuntemaan Juho Kälviäisen Eurassa ollessamme miehenä, joka sitkeydellään, taipumattomuudellaan, rehellisyydellään ja elämäntavoillaan kelpasi esimerkiksi kelle tahansa. Kademieli, alhainen ajattelu oli hänelle vierasta. Olen joskus sanonut, että hän oli korvenraivaaja Juho, ja sitä hän totisesti olikin. — On onni, että hänen kaltaisiaan miehiä vielä tässä maassa on ollut. Juuri hänen kaltaisensa osoittavat meille jälkeen jääville, että kannattaa taistella, olla vapaudenrakkauden täyttämä ja luottavainen. — Muistan aina ne käynnit talossanne, jolloin saimme jutella, muistella, haastella kuin vanhat ystävät. Vanha ja nuori siinä kohtasivat, mutta yhteistä olivat elämän arvopunnukset. Erotessamme ajattelin: kyllä kannattaa elää kun ympärillä on työn sankereita.»

Juho Kälviäinen vietti vanhoilla päivilään raivaamallaan korpitilalla Eurassa runsaan neljännesvuosisadan. Hänen raskastöisin urakkansa alkoi vasta siinä iässä, missä me useimmat muut valmistaudumme siirtymään vanhuuden lepoon. Näiden rivien kirjoittaja vieraili monesti Kälviäisellä Eurassa. Kertaakaan ei Juhon suusta kuulunut moitteen sanaa hänen euralaisista naapureistaan, mutta kiitosta ja tunnustusta sitä enemmän. On senvuoksi paikallaan, että toivottaessamme nyt kepeät mullat Juho Kälviäisen viimeiselle leposijalle esitämme myös kiitokset euralaisille heidän suopeudesta hantä kohtaan ja heidän luomastaan viihtyisästä elinympäristöstä tuolle heimomme erinomaiselle edustajalle.

J. V.

RUOTSIN PUOLELTA

Ruotsalainen ystävämme puhuu suomea

Eskilstunan kesäjuhlien ensimmäisessä tilaisuudessa astui puhujalavalle pitkä harmaapukuinen herrasmies, jolla kuuluttajan mukaan oli aivan ruotsalainen nimi, mutta joka kuulijoiden hämmästykseksi ja iloksi puhuikin — suomeksi. Useimmille Ruotsin inkeriläisille tämä mies oli tuttu ennestään. Eikä vain tuttu: hänet tiedettiin ja tunnettiin inkeriläisten hyväksi ystäväksi, jolta oli saatu aivan suurenmoista, jopa korvaamatonta apua monissa inkeriläisten pulmallisimmissa vaiheissa.

Tämä mies oli kapteeni Uno Hammarström Uumajasta.

Kapteeni Hammarströmin puhe jäi mieleen, hänen hillitty mutta sydämellinen olemuksensa ja hänen sanojensa lämpö jäi mieleen. Ilahtuin kovin, kun Tunavallenin urheilukilpailujen aikana sain taas näkyviini kapteeni Hammarströmin — tällä kertaa kansallispukuisen, yhtä ystävällisen rouva Hammarströmin seurassa. Haastattelupyyntöni suostuttiin heti ja kohta istuimme penkillä koivujen alla aivan urheilukentän lähellä ja syvennyimme keskusteluun. Se alkoi ruotsiksi, mutta pian ilmeni, että haastateltava puhui paljon paremmin suomea kuin haastattelija ruotsia ja niin jatkoimme suomeksi.

Oli kiinnostavaa heti aluksi kuulla, miten tällainen suomen taito oli saanut alkunsa. Kapteeni Hammarström kertoi siitä:

— Kun olin Suomessa ensi kertaa ennen sotia v. 1933, ostin suomalaisen lukukirjan ja rupesin siitä omin päin opiskelemaan suomea. Kävin myöhemminkin Suomessa monta kertaa ja huomasin, että oli helpompi tulla toimeen, kun osasi muutamia sanoja suomea. Sodan aikana tulin Uumajaan, ja kun sota oli loppunut, tuli Pohjois-Suomesta siirtolaisia Pohjois-Ruotsiin. Uumajassa ei juuri ollut suomea taitavia henkilöitä, ja niin jouduin tulkiksi. Eräänä päivänä kohdasin myös siirtolaisia, jotka kertoivat olevansa inkeriläisiä. Olin aikomani perehtynyt Venäjän historiaan ja tiesin, missä inkerin-suomalaiset sekä suomensukuiset kansat

Venäjällä asuivat. Lisäksi tiesin, että inkeriläisiä oli siirtynyt Suomeen.

Nyt kapteeni Hammarströmillä oli tilaisuus auttaa inkeriläisiä passin hankkimisessa ja oleskeluluvan saamisessa. Samoin hän auttoi vielä myöhemmin, kun inkeriläiset noin viisi vuotta sitten voivat ruveta hankkimaan Ruotsin kansalaisoikeuksia. Oli monenlaisia inkeriläisryhmiä, sotilaita, siviilejä, suomalaisten siirtolaisten joukossa oli myös inkeriläisiä.

Tämä auttamistyö on ollut kaiken aikaa kapteeni Hammarströmin yksityinen harrastus. Hän palvelee edelleen Ruotsin armeijassa. Kapteeni Hammarström toivoo, että hänellä myöhemmin eläkkeelle siirryttyään on aikaa syventyä inkeriläisten historian kirjoittamiseen.

— Koko inkeriläisten tulo Ruotsiin on asia, josta pitäisi joskus kirjoittaa historiaa, kapteeni Hammarström sanoo.

Kapteeni Hammarström mainitsee Lundin Yliopiston oikeushistorian professorin Hafströmin, joka auttoi inkeriläisiä kriittisessä vaiheessa 1946, kun oli kysymys Ruotsiin jäämisestä.

Ruotsin suomalaisista on kirjoitettu paljon ja puhuttu yhtä ja toista. Miten inkeriläiset ovat sopeutuneet Ruotsissa?

Kapteeni Hammarströmillä on vain hyvää sanottavaa, erityisesti inkeriläisistä, mutta myös kaikista suomalaisista.

— Inkeriläisillä ei juuri ole ollut paluun mahdollisuutta, mutta se tuskin yksistään on syynä siihen, että he ovat sopeutuneet hyvin. Samanlaisessa asemassa ovat olleet eestiläiset ja lättiläiset. Inkeriläisistä ei liioin ole tehty lehdistössä numeroa, on saatu olla rauhassa, huomiota herättämättä. Parempi onkin, että lehdet eivät ole kirjoitelleet turhaan. Inkeriläiset ja kaikki kaksikieliset voivat osaltaan edistää pohjoismaista yhteistyötä ja -ymmärrystä. Inkeriläiset tekevätkin parhaansa, kaikin tavoin. Ovat asioistaan huolehtivia, vakavia. Nuori polvi kyllä on ruotsalaistumassa. Nuoret voisivat ehkä toimia enemmän inkeriläisten yhtei-

Kapteeni ja rouva Hammarströmin kanssa on myös Väinö Pietari istahtanut keskustelemaan. Rouva Gunborg Hammarströmillä on yllään sinisävyinen Västerbottenin — Länsipohjan — kansallispuku.

sissä riennoissa. Mutta nuoret haluavat ennen kaikkea sopeutua, ei erottua toisista ruotsalaisista nuorista. Yhä enemmän on niitä, jotka ovat suorittaneet ylioppilastutkinnon. Nuorten miesten tavoitteena on usein insinöörin ammatti. Tällä hetkellä inkeriläissyntyisiä insinöörejä on ehkä sata. Insinöörin tutkinnon voi Ruotsissa nykyään suorittaa myös kirjukurssin avulla.

Tytöillä ei ole tällaista selvää toiveammattia. Sairaanhoidajan ammatti kuitenkin on aika suosittu, kertoo rouva Hammarström. Vanhemmat ovat erittäin halukkaita kouluttamaan lapsiaan.

Kirkollista toimintaa ja urheilutoimintaa inkeriläiset kapteeni Hammarströmin mielestä harrastavat kaikkein innokkaimmin.

Kaiken aikaa keskustellessamme tunnen, kuinka lämpimin ajatuksin nämä ruotsalaiset ystävämme suhtautuvat meihin. Yritän saada kapteeni Hammarströmin sanomaan jotain kielteistä esimerkiksi Ruotsissa oleskelevista suomalaisista irtolaisista. Hän ei sano pahaa heistäkään, vaan puhuu ruotsalaisten vastuusta.

Toivottavasti ystävämme voi edelleen uskoa meihin ja ruotsalais-suomalaiseen kaikinpuoliseen yhteistyöhön. Toivottavasti hänellä on aikaa kirjoittaa inkeriläisten historiaa. Toivottavasti hän saa sitä varten tarvitsemansa stipendin sitten, kun asia on ajankohtainen.

Toivottavasti osaamme olla kiitollisia tällaisista ystävistä, tällaisesta ystävyyydestä. P.H.

HYVÄ TIETÄÄ

— että Karjala-lehdessä on julkaistu päätoimittajamme rovasti Matti Vironmäen haastattelu, jossa hän sanoo: »Kuluneen kesän miellyttävimpiin tapahtumiin minun kohdallani kuului kolme juhlatmatkaa. Ne olivat Ruotsin inkeriläisten juhlat Eskilstunassa, Turun juhlat heinäkuun alussa ja päivät Kirkkojen Maailmanneuvoston kokouksessa Upsalassa heinäkuun puolivälissä.

— että päätoimittajamme haluaa vielä kiittää kaikkia, jotka olivat puuhaamassa Eskilstunan kesäjuhlia. Hänen mielestään ohjelma eri tilaisuuksissa oli monipuolista ja onnistunutta. Hyvä oli, että Eskilstunan juhlissa oli, kuten inkerinsuomalaisten kesäjuhlissa yleensä, uskonnollinen ja heimollinen ohjelman puoli runsasta. Rovasti Vironmäestä oli erityisen mieluisaa saada puhua urheilukentälläkin kenttähartaudessa, joka oli järjestetty päivän urheilukilpailujen alkajaisiksi.

Vastaus nimettömäl gävleläiseel

Joha sie eräs, kuka lienetkii, lonkahit, ja kovast. Et sie senvertaa ymmärtänt jot Maokmyran ihmiset eivät ole gävleläisiä. Lilja Lonki, vaik suorittikkii ylioppilastutkintoon Gävlees, ni ei hiä sentakkee ole gävleläinen, Lonkit ovat kirjoil ja ovat eläneet kaiken aikaa Mackmyras.

Toiseks sie lonkahit siint, ko siun tietämais mukkaa on Gävlees montakii ylioppilastutkinnon suorittanutta. A miun tietäksin ei ole muita ko Mariana Matikainen. Esmerkiks insinööri Savolainen on suorittant Teknillisen koulun ja samaten kaik toisetkii insinörit, ja suaneet insinörin todistukset, heitä Gävlees onkii usseita, a Savolainen, misliekii ellää Keskruotsiis.

Miun ja kaikkiin gävleläisiin puolest MARIANA suap olla ensimmäinen inkeriläinen ylioppilas Gävlees. Vaik se yks eräs ei sitä tahtoiskaa. Näin sanoo äijä.

Aatami Vainikka

VESCIJ FIN (Tarkka suomalainen)

Katkelma Puškinin runoelmasta »Ruslan ja Ludmila»

Inkerin murteelle kääntänyt

Junni Kemppi

Näin lahel tammee ruohonpäistä.
Yks ketju kulkoo ympäär sen —
ja pitkin ketjuu ympyrläistä
yks kissa kävelj hyrräillen.
Se laulun laulo oikealle,
ja tarun kerto muinaisen
ko takasii mänj vasemmalle.

Mein muinaislinna muistaa sen
ko syvät salot Novgorottii
mein soiseest muast viel erottiit,
ko suvet sulkiit kuptsan mottii
ja karjaa pakkoo pelottiit.

Ruslaan siel käi ja simmaa joi.
Siel Pushkin tämän laulun loi.

Olj oikoteitä keksien
Ruslaan jo ajant monta yötä
ylj kukkuloin ja metsii myötä
Lytmillaataase etsien.
Olj ottaant arpojiilt hiä oppii,
jot: morsijais on viety Loppii.
Ko ajat yli Vatjan pinnan,
niin tulet luokse satulinnan,
sen takan näkky Tšuudin meer.
Siel ellää roisto Tummaveer.'

Siel tuvat seisoot kanan jaloil,
ei kuulu yksinvaltijoi,
siel ikkunii ei ole taloil
ja pietää kotihaltijoi.

Ruslaan jo kavva ratsastaapi.
Ko sivulle hiä katsahtaapi
ja näkköö vanhaa erakkoo,
niin hetipaikall huastattaapi:

"Mie etsin yhtä venakkoo...
No uot sie joutuunt evakkoo
ko keität sienii, poltat kulloo?"
Niin vanhus vastais: "Tervetulloo!"
ja ohjais vieraan kiviluolaa
ja laitto ettee leipää-suolaa
ja pajahutti pärreen valos:
"Jo kuustoist vuotta elän salos,
syön taimii, tattiloi ja puolaa,
ja en ois mahtaant piähäin sulloo,
jot miule vieraita viel tulloo.
Sie taisit kavva matkaal pyssyy,
käy sammalelle leppäämää,
a mie miän tuohta kettämää."

Ruslaan sit omalt taholt kyssyy:
"Ko suojaksein on kiviluolais
ja vierais minnuu pijät luonais,
ja silmillein ei tule unta
kunis uon löytäänt venakkoin,
niin kerro, onko tämä kunta
vua elämiseksi erakkoin?"

Niin parran pielees hymy hieno
mein vanhus sannoo: "Poikasein,
mislienee ettääl ono tieno —
piän Suomee kotisevvuksein.
Siel notkoloihe tunnettuihe
hyö ajjaat karjaa, uskoot puihe.
Ja miekii vietän lapsuuvein
siel metsäas niityyl juoksentelen,
mäk, luola, pehko majaksein,
ja paimenpalkkaa tuoskentelen
vua vanhemmillein. Kuitenkaa
ei nuoruus rauhaas ellää sua.

Ko siihe puhkuu huuttarille
mein nuapuruutee tuttaville
tulj sorja tyttö. Aino tiä
piäsj temppelimmö lauluttareks,
ja häntä piettii kaunottareks.
On kevät ja miul paljas piä.
Ko paimenpillii puhaltaen
mie ajan lehtii ojan yylj,
hiä korjajaa siin kumartaen
suokukkasii — ja täynä syylj!
En millää osant olla kaino...
ko se olj kohtaloin, se Aino!

Ko lekko leimahtj rinnassain,
ja kavva häntä katsoo taisin.
Siis samas lemmen palkaaks sain.
Oi, jos sen hetken jälleen saisin
mie takasii viel samallain!
Oi, jos viel sen mie kokee saisin
ja ainovastaa samallain!

Ei puolta vuotta männä tajja
ja Aino kiltist käyttiijää,
mie häntä tahon omaks najja,
ko kihlattuunkii näyttiijää.
No miun pitj tyytyy vastauksee:
'Vot paimenpoika, metsää miä!'
Viel nojatessain itsein uksee
sain kuulla: "Heilakseis en jiä!"

Miul silmiin ies kaik mustaaks muuttu;
niin kartano — ko varjo puun
ja näkö lapsen naurusuun —
se minnuu niinku puukool puuttu
ja syvämein ko kärke suuttu.
Tulj viekottelu nuorelle
jot: Sano hyväst Suomelle
ja mäne merrii kiertelemmää
ja liity joukkoo vatjalaisen,
vast sellain voitot tämän naisen
ko kullat kans käyt viettelemmää.
Mein kalastajaväk jo luulj
jot ei se konsaa hyötyis työstää,
se ensimmäistä kertaa kuulj
jot rosvoon rosvoloi voip ryöstää.
Mein laivat lensiit niinku tuulj
ko purjehhimmo muille maille;
ei värise mein veer, ei huulj,
myö vihelsimmö vieraan laille,
ja veren vuuvvoost jääkii suulj.

Jo kiertää joka tahol maine
jot ryöstöretket lähenööt!
Niin armoton on vatjalainen,
jot kuninkaatkii vähenööt.

Siin linnan portit sissää lyötii,
ja kulta korvais vaivammo,
ja voitettuun kans parvees syötii,
hyö käyttiisiit ko kaimammo.
A mie vua ikävöitsen Ainoo
niin pitolois ko vainolois,
ja syvän pyytää yhtä vaimoo,
on monta vaikka kainelois.
"Nyt miekat tuppee eikä suonee,
on aika purjehtii jo Suomee!"
mie virkoin — laiva veelle läks,
ja Pohjone jäi omma_a huolee,
ja Pohjan tähtj jäi ettäämmäks.
En konsaa pitänt leppeemmäks
mie kotijain, sen tarhaas tuomee!

Jo toivomuksesis täyttiijää!
Niin, vaikka elämässäis kerran
siul ono kultaa jonkun verran,
niin naiselle se näyttiijää.
Siin kullat Ainon ettee laitoin
ja hänen iessä miekkain taitoin.
Ko orvot heikost syötetyt
siin akat hiäriit ympäär aitoin.
Jäin paljain päin ja paljain paitoin.
A tytöt, sorjaast vyötetyt,
siin kavattaat jo kaehtien
ja miltei ajjo varastaa.
No Aino annoo sanehtien:
"En sankarii voi rakastaa!"

Miks männiit asjat nurin päin?
Jos sanois suoraa: sanat puuttuut.
Nyt elän jällee yksinnäin
viel, kunis jättein mullaks muuttuut.
Miul muistuut kärsimyksin täs
ja syyt miks lemme tähhen itkin,
ja uuvvestaa on vieremäs
yks pisara miul poskee pitkin.

— — —

No kuule: tarkat aarnioos
ja sitä ennen autioos
meil iki-vanhan uskon loivat.
Mis katon all on piisaavuus,
mis metsät hiljaa huminoivat,
heil ellää henken riivauus
ja tarkat-nojjat koltunoivat.
Vu_a hein on sekkii viisauus
jot tarkka aistin avul kuuloo;
on peril henkees sekä muus,
ja kuoloost, lemmest noita luuloo,
jot nämä piintyyt puus ja luus.

Ko tavoittelin Ainon lempee
 niin koitin uskoo hyvvää entee
 ja häntä pyytää noituuveel;
 ja loitsuu ylpeen neijjon henkee
 ja suahha vaikka koiruuveel.
 Siks kiiruhhin mie syyvää salloo
 ylj kukkuloin ja suoholoin;
 ja olin opis koltunoin,
 ja kavva en näht kotitalloo.
 Vast opist lähtöhetkenäin
 mie nousin korkeen vuoren valloo
 ja salajaiset voimat näin
 ja tunsin luonnon loitsumisen.
 Oij se vast vertaa toistumisen!

Nyt, Aino, voitto ono miun!
 Nyt vast mie olen ansaint siun!
 No kuka joutsenvirttä soittaa?
 Mein kohtalo se viimeeks voittaa!

Miul nuoruus poltti valtimoi
 ko aloin loitsuu noitavirsiil;
 ja istuessain saunan hirsii
 jo kutsun luoksein haltijoi.
 Ei tult ne ilman salamoita.
 Muaväristys, ja kello soi!
 Ko tuulispää se ulvoo, voi!
 Ja loitsun liekki luoksein toi
 tuasj Ainon; se olj vanha noita!
 Taij olla aika pahoinvoipa
 ko kosteet silmät piälleini loi,
 sen käs ja kyyry seläs tärisj,
 miul ruumis pelost värisj.
 Mie muutuini mykäks pelossain,
 en kehant kummituksee uskoo.
 Yht'äkkijää — ko härkä puskaa —
 sit henken huutamiseksi sain;
 "Oi Aino, Aino, olet muuttuunt!
 No sano, mis on sorjuuveis
 Vai onko se siun orjuuveis,
 jot hyvä henk on siule suuttuunt.
 Ja kavvako mie olen olt
 jo eros sielustain ja sinust?"
 "No älä sinä huoli minust!
 Mie voin viel ellää sattaa kolt.
 Vast torstain toista täyttäänt uon",
 hiä vastais: "Aika männöö vällee.
 No siule mie viel lempeini suon,
 ja olla niinku nuoret jällee.
 Vuosikymmenet on hukkaa mänt
 ja miule on tult kyyry selkää,
 a kononennäin miul on jänt,
 siks minnuu, tover, älä pelkää.
 En käyntijäin voi keventää,
 en vilkaskaa uo enempää;

no kuule, rakas vanha poika:
 mie olen salamahiti — noita!"

Se sellain oli suotteskii
 ko Aino itse tunnustj miule,
 jot olin toen-totteskii
 yks höllön pöllö, votpa siule!

Sen käsittäneet kielestain,
 jot käyttis aika paha taika.
 No outoo ono mielestain
 just se — voi hyvänenkin aika —
 ko hampaan sijal näky ikenj,
 ja just ko sikiö se likenj
 mein rakkauuveest löpötellen
 ja sisu'ssain mörköellen:
 "Sie potra uot ko poika nuor,
 ja syvämeis jo taijan tuntee;
 se kasvaa niinku koivun kuor
 sen leikattuukii jällee umpee.
 Sen sisu ono rakkauus,
 ja tehääpä siint jällee uus,
 ja ko mie sitä puukool vuolen
 niin viritän sen palamaa.
 Oi, käy nyt minnuu halamaa,
 voi armain, muuten heti kuolen..

Se silmää miule vilkutti
 ja rutistj minnuu koukku-kopraal,
 ja kyyneliijää tilkutti,
 olj miul vast hätä pojal potraal.
 Mie paikallein ko kivistyynt
 vua kuulen kähisevää iäntää,
 en hirvii kättä-jalkaa kiäntää,
 kunis uon jällee piristyynt;
 Sit kavva onnettomast itkin
 ja jouksin pakkoo pelto pitkin.
 Se jälkein huutaa: "Ainon sait,
 veit hänen neitsyyveese tiehee,
 nyt panet pahaks — uso miehee.
 Ne kaveltajjii ovat kaik!
 No tälläin itseis pettää tait.
 Ja mitä tyttöparka mahto,
 ko houkutella minnuu tahto?
 Voi petturii! Voi häpjä, voi!
 No mikä tuonkii voron toi!?"

— — —

Ko pettymyksen kokkee sain
 mie hyvän-pahan käsityksin,
 niin elän rauhaas luolassain.
 Ja vaikka olen ypö-yksin,
 on luonnon loisto rauhanain.
 En koltunoimiskirjaa avvaa.
 Sen tietää se naisihmisnoita,

Muistat sie viel?

No muistanha mie viel sellaisensi tapauksen, ku An'tain pojat jonakin jouluna, kirkkotiellä kilvatesaan, Kaaselaisten ämmän kaatoivat kumoon. Eihän sille ämmälle kuinkaan käynyt; takaatulijat auttoivat ämmän seisoalleen, höpsyttelivät lurnet harteilta ja hameenhelmoista ja ämmä jalapatikassa jatkoi matkaansa kotiansa kohti.

Mutta An'-pojat, ne porhasivat eteenpäin, sen seitsemässä vihurissa ja visusti vilkuilivat sivuillensa, jotta ei vaan kukaan pääsisi ohittamaana heijen hevostansa; sillä poikien mielestä Liinakko oli kylän parhaita juoksijahevosia. Maantien kolarit niinä aikoina olivat harvinaisia ja siksipä tämä tahallinen tapaturma antoi puheen aihetta pitkäksi aikaa paikkakunnalla. Olipa eräs kynäkäyttäjä tämän tapauksen sanomalehden paistoillakin saattanut julkisuuteen seuraavalla tavalla: »Ja te Anni-tätin pojat, Antit ja Homat! tässä on nyt teille terveellinen ruoka, pippuri ja suola! neuvoksi ja varoitukseksi vastaisuuden varalle: että kirkkotiellä kilvatesanne, ei enää milloinkaan hevosenne aisan sakara jalan kulkihoita kumoaisi maahan».

ja taitaa ellää kavva, kavva,
ja viekotella sinnuu, poika —
justikkenää ko oisit vavva —
kans pahhoin henkiin pakanuutee
ja sellain hyvän onneis estää.
No jos sie usot vakavuutee,
niin tuskais tuskin kavva kestää.

— — —

On lahel tammi ruohonpäine
ja ketju kulkoo ympär sen,
ja vaikka se on ympyrläinen,
siil kissa kulkoo hyrräillen.
Se laulun laulaa oikealle,
ja tarun kertoo muinaisen
ko jällee männöö vasemmalle.

Ennen ensimmäistä maailmansotaa kotikyläni nuorison keskuudessa nuoruuden hulluus oli kehittynyt huippuunsa, jopa toisinaan yli äyräittänsäkin pursui; kyläin pojat kyräilivät toisilleen ja pienestä sanaharkasta toisinaan kehittyi tavallinen tappelu. Ampuma-aseita tappelussa ei käytetty, eikä puukotuksetkaan puheeksi tulleet. Kiireellisemmät kivittivät toisiaan, mutta tahallisemmat taittelivat aijan seipäitä puolustusaseikseen. Näissä kahakoissa yleisenä oikeuden jakajana vallitsi niinkutsuttu kulakkalaki. Siitä lienee seuraava sananparsikin muodostunut, että:

»Vaikka rikkailla on hyvät hevoset,
niin köyhillä on kovat kulakat».
»Tasavalta on tappelussa,
se lyöpi ken ensin kerkijää».
»Eikä se aina ole yhden vika
missä kaksi tappelee».

Näitä ihmisten ilkeitä puolia kun oli joku kerta Neva-lehdessäkin saatettu julkisuuteen, niin se koira olahti, kehen kalikka kolahti ja eräs äärimmäinen äkäpussi vihan vimmassa uhkasi, jotta: »Myö jos vua suamma tietää, jott' kuka sen on lehtie kirjuttant, ni silt kirjuttajalt halvahuu oikea käsi. Mutta eihän kirjoittajaa löytynyt, kun nimimerkkinä oli jokuu Rahjus tahi Nahjus, toisinaan se olikin Toistalon Tommi. Vuosien kuluessa aika vaihtui ja se ankara uhkarankaistuskin unohtui ikuisiksi ajoiksi.

Kyläkirjeenvaihdossa käytin nimimerkkiä Moision-Matti, mutta asevelvollisuusaikani, kun kasarmissa kirjoitin Neva-lehteen, niin silloin nimimerkkini oli: Suomalainen sotamies.

Siitä seuraavassa lisää: M a t t i - s e t ä .

Kirkkoilta Inkerikodin hyväksi

6. 10. kello 19.30 Munkkiniemen kirkossa Tiilipolku 6 (Raitiovaunu no 4). Tilaisuudessa on arvokas ohjelma, puhuvat mm. professori Kaitera, rovasti Vironmäki, toim.joht. Kekki ja kirkkoherra Arhinmäki. Musiikkiohjelmaa tait. Pietikäinen. Kahvitarjoilua.

Tervetuloa!

Helsingin Inkerikuoro

Harjoitukset alkavat. Ensimmäinen on 1. 10. klo 19. Mikael Agricolan seurakunnan seurakuntasalissa.

Ensi vuonna vietämme yhdistyksemme 50-vuotisjuhlia. Kuoroon tarvitaan ja toimintaan lisävoimia.

Toivon, että olette naislukuisesti seurakuntasalissa 1. 10. 68. Toivon, että tuotte ystävännekin mukanaan.

Kuoron johtaja

Helsingin Paikallisosasto

Syyskauden ensimmäinen yhdessäolotilaisuus on vanhassa tutussa paikassa Stadionilla syyskuun 22 päivänä klo 14. Tulettehan taas joukolla kertoilemaan kesän tapahtumista, kuulemaan ja näkemään ohjelmaa ja juomaan piirakkakahvia.

Johtokunta

TURKULAISET KUTSUVAT

Helsingin nuoria ja kaikkia asiasta kiinnostuneita iltaa viettämään 28. 9. Ilmoittautumiset Yrjö Korkkiselle Rantakartanon-
tie 3 H Helsinki 91. Puh. 33 49 03. Viimeinen ilmoittautumistilaisuus Stadionilla 22. 9. Lähdetäänpä oikein joukolla!

Turun Inkeriläisten paikallisosaston

syystoiminnan alkajaisjuhla. pidetään Karjalaisten talolla Mikkelisunnuntaina syyskuun 29 päivänä kello 14.00. Tervetuloa.

Johtokunta.

Turun Inkeriläisten

TORSTAIKERHO

kutsuu ystäviä läheltä ja kaukaa viettämään yhteistä iltaa ohjelman ja tanssin parissa Karjalaisten talolle lauantaina syyskuun 28 päivänä kello 19.00.

Ohjelmassa mm. Helsingin Nuorisajaoston ja Turun torstaikerhon esityksiä.

BORÅSIN INKERIN KERHO

Vuosikokous sunnuntaina 20. 10. 1968
klo 16.00 kerhon mökillä Kråkeredissä.
Kahvitarjoilu. Kaikki mukaan.

Johtokunta

Tiedustelu

Kuka tietää Paavo Simonpoika Assisen olinpaikan? Hän on kotoisin Vuoleen seurakunnan Markkelan kylästä. Tiedot pyydetään lähettämään os. Mikko Räisänen Box 106, 680—70 Väckhammar Ruotsi.

VÄINÖ PIETARI KEKKI

Helsingin Kokoomuksen
ehdokaas.

423

Minä harmaapää Väinö Pietari olen tarkan harkinnan jälkeen asettunut valtuustoehdokkaaksi Helsingin kaupungissa. Päätöstäni ei siivittänyt enää nuoruuden haihattelu, eikä siihen yhtään vaikuttanut miehuuden kunnianhimo – kunniaa olen saanut osakseni jo liikaakin – vaan kuninkuusajatuksena oli: on itsekästä jo nyt ryhtyä elämään vain itselleen kun vielä voi antaa yhteiskunnalle melko täyden panoksen. Tämä näkemys silmieni edessä annoin suostumukseni ammattikunnalle – kaupan väelle –, mutta ehtona oli, että heimotyö ei tule jäämään varjoon.

Tahdon työskennellä niin, että heimoasiamme tulee kaupunki-

portaissa selvitettyksi oikeassa valossa ja harmilliset väärinkäsitykset poistumaan.

Tahdon väkevästi todistaa, miksi tämän päivän inkeriläinen ja huomispäivän jälkeläisemme halusta ja antaumuksella vaalivat kalliita perinteitämme.

Tahdon todistaa, että Inkerin heimo kautta aikojen ja tänäpäivänä on kulttuuria vaaliva heimo.

Jos näin pääsen tekemään, uskon voivani viedä asiaamme suuresti eteenpäin ja siitä on oleva taloudellistakin hyötyä. Tahdon nämä seikat jo nyt Teille selvittää ja harkittavaksenne jää, kannattaako antaa kunnallisvaaleissa lokakuun 6–7 päivinä äänensä Väinö Pietarille.

Tervehtien

Väinö Kekki

Jouluksi ilmestyy Ruotsissa

Juho (Junni) Kempin teos

Inkeris dödskamp

**kuvaus vuosilta 1941—42 Skuoritsan,
Tuutarin ja Hatsinan seuduilta**

Kustantaja: SCANIA, MALMÖ

Tilauslomakkeita lähetetään yhdysmie-
hille ja Viestin tilaajille Ruotsissa ja
ne pyydetään palauttamaan ajoissa
ennen joulua

NYT VOITTE TILATA

AAPPO METIÄISEN toimittaman

INKERIN EV.-LUT. KIRKON 350-VUOTISMUISTO- JULKAISUN

Hinta 20 mk + postikulut

Inkeriläisten Sivistyssäätiöltä Huopa-
lahdentie 10 A 20 Helsinki 33 Puh.
487619 sekä Ruotsissa pääasiamieheltä
tämme op. Armas Paakkoselta Borås
Tingsgatan 4 B Puh. 033/101850.

Sulo Haltsosen teoksista saatavana
Vanha Tuutari (hintaa 6,—) En-
tistä Inkeriä (hintaa 5,05) ja
Runoretkeä Inkeriin v. 1853
(hintaa 2,05).

Lähetämme tilatut kirjat postiennak-
kona.

Myyntipalkkiot Suomessa Sivistyssää-
tiölle, Ruotsissa ISK:lle.

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään
Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-
aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälke-
läisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: HOP:n, KOP:n, PYP:n, OKO:n
ja SPKO:n pääkonttorit. Postisiirtotili 146660.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.

inkeriläisten viesti

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:

Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 631 285.
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 660.
Kettutie 4 B Helsinki 80.

KONTTORI:

Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10.
Postisiirto n:o 30 636.

TILAUSMAKSUT:

Konttorin osoitteenä postisiirtotilille
30 636.

TILAUKSET JA ILMOITUKSET:

Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33,
puh. 487 619.

TILAUSHINTA:

mk 6:— vsk, sekä koti_ että ulkomaille.

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk 150:—
1/2 » » 80:—
1/4 » » 50:—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:

Armas Paakkonen.
Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850.
Postisiirto n:o 626047

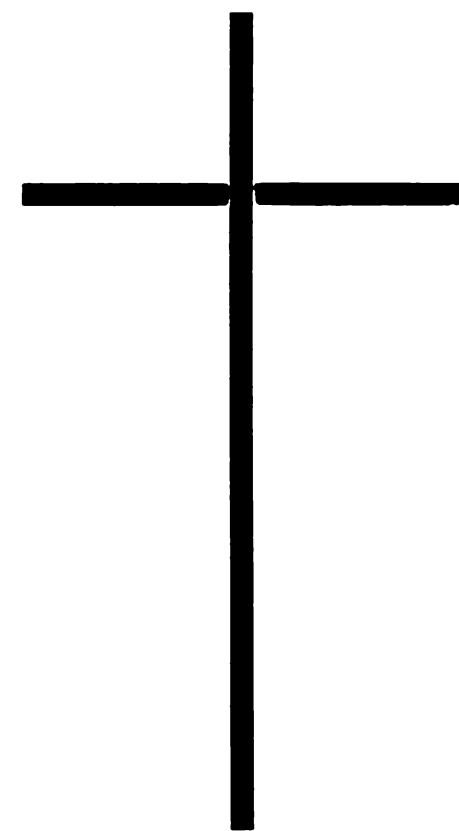
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS
R. Y.

ANTTI KEKKI 15. 12. 1899–25. 9. 1968

Antti Kekki

Syyskuun 25. päivän hämärtyessä illaksi levisi Helsingissä tieto, että laajalti tunnettu ja suuresti pidetty heimoveljemme, ammattikoulun johtaja Antti Kekki oli samana päivänä Espoon sairaalassa saanut kutsun tuonen virran toiselle puolelle. Ankara sairaus, joka kevätkesästä lähtien oli koetellut ahkeran uuras-tajan voimia, ei ollut hellittänyt otettaan, vaan vaati osansa. Näin kaikki mainen loppui ja alkoi iki-rauha.

Antti Kekin poismeno on monessa suhteessa erittäin raskas menetys ja koskee kipeästi meihin kaikkiin, jotka hänet tunsimme. Hän oli henkilö, jonka kanssa oli mieluista toimia. Luonteeltaan rauhaarakastavana ja harkitsevana miehenä hän sai osakseen paljon kunnioitusta kaikissa piireissä. Tämä tuli kauniilla tavalla näkyviin jäähyväisjuhlassa Espoon kirkossa lokakuun 4. päivänä, jolloin vainajan tomumaja siunattiin haudan lepoon.

Viimemainitussa tilaisuudessa sa-nottiin puheenvuoroissa, että Antti Kekki oli suurten mittojen mies. Sitä hän todella oli. Hän toimi tarmokkaasti koulumiehenä ja kasvattajana

sekä etevänä järjestömiehenä monien asioiden hyväksi. Erityisellä innolla ja uskolla hän johti inkeriläisten heimoasioita. Hän oli lähes puoli-vuosisataa mukana inkeriläisten riennoissa, joissa hänet sekä täällä Suomessa että Ruotsissa opittiin tuntemaan rohkeana, taitavana ja inkeriläisyyden värit tunnustavana miehenä. Inkeriläisten yhdistys r.y:n johtokunnan jäsenenä ja sihteerinä sekä Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallintoneuvoston varapuheenjohtajana Antti Kekki viimeiseen asti tunsu huolta, ettei oikean inkeriläisyyden pyhä tuli pääsisi sammumaan vaan palaisi kauan vielä jälkipolvienkin sydämissä.

Antti Kekki oli syntynyt 15. 12. 1899 Inkerinmaalla Kupanitsan seurakunnan Kikkerin kylässä. Käytyään oppikoulun hän toimi ensin kansakoulunopettajana m.m. Kanneljärvellä ja Perkjärvellä jatkaen samalla kasvatus- ja opetusalan opintojaan. Tutustuttuaan laitospelämään ja -toimintaan ollessaan opettajana »Koteja kodittomille lapsille»-yhdistyksen laitoksessa Karjalan lastenkylässä vv. 1927—1929 ja ammattikoulutyöhön Kuusankoskella vv. 1929

—1931 hänet nimitettiin Kannaksen ammattikoulukodin johtajaksi v. 1931. Täältä hän siirtyi Vähäjoen työsiirtolan johtajaksi 1935—1936. Viipurin kaupungin työvälistötoimiston nuorison ja henkisen työn osaston hoitajana sekä ammattivalinnanhallituksen johtajana hän toimi v. 1937 talvisodan päiviin asti. Talvisodan jälkeen hän oli A. Ahlström Oy:n Varkauden tehtaiden huolto-osaston palveluksessa.

V. 1943 Antti Kekki kutsuttiin suunnittelemaan Kannaksen ammattikoulukodin toiminnan uudelleen aloittamista ja sen järjestämistä sodan aiheuttamien muutosten johdosta. Samalla Kekki nimitettiin ammattikoulukodin johtajaksi, jota virkaa hän sitten hoiti eläkkeelle siirtymiseen saakka muutama vuosi sitten. Mainittu koulukoti toimii Valtion Ammattikoulukoti-nimisenä Leppävaarassa. Tämän ammattikoulukodin hyväksi johtaja Kekki suoritti merkittävän työn ja sai sen sodan jälkeen kehitetyksi ajanmukaiseksi ja korkeatkin vaatimukset täyttäväksi ammattikoulukodiksi.

Johtaja Kekin asiantuntemusta ja monipuolista taitoa käytettiin hyväksi myös eri järjestöissä. Hän kuului Karjalan Liiton piirivaltuuskuntaan, Uudenmaan Karjalaisseurapiirin johtokuntaan ja oli monet vuodet Espoon Karjalaisten puheenjohtajana sekä Perkjärveläisten kerhon johtajana. Espoossa johtaja Kekki oli karjalaisten edustajana kunnanvaltuustossa, monissa lautakunnissa ja kunnan ammattikoulun johtokunnassa sekä Leppävaaran yhteiskoulun, Espoon Kansallisseuran ja Uudenmaan Mehiläishoitajien johtokunnissa.

Niinikään hän oli Espoon seurakunnan kirkkovaltuuston ja rakennustoimikunnan jäsen ja osallistui myös ent. Pietarinsuomalaisen toimikunnan työskentelyyn. Eläkkeelle siirryttyään Antti Kekki ryhtyi hoitamaan lautamiehen tehtäviä Espoon kihlakunnanoikeudessa.

Johtaja Antti Kekin voimat riittivät edelläsanotun lisäksi moniin muihinkin hyviin asioihin. Sotilasarvoltaan luutnanttina hän osallistui kaikkiin sotiimme ja oli mukana maanpuolustustyössä monella tavalla. Myös liikuntakasvatuksen alalla hän toimi varsin paljon. Hän oli aikoinaan Viipurin piirin huomattavia urheilun ja voimistelun johtajia, perusti useita urheilu- ja voimistelu-seuroja sekä toimi niiden puheenjohtajana.

Näinollen todella laajat ovat ne piirit, joissa tunnetaan kaipausta Antti Kekin poismenon johdosta. Mutta meidän inkeriläisten kaipausta tekee mieli sanoa suurimmaksi. Me tunnemme menettäneemme »heimopäällikön», jonka paikan täyttäminen on vaikeata. Uskomme kuitenkin, että poismenneen toiminnan miehen kylvä kasvaa ja kantaa satoa. Hänen kasvattamistaan nuorista toivomme nousevan henkilöitä, jotka ovat valmiit tekemään parhaansa myös heimoasian hyväksi.

Antti Kekin elämäntyön olisimme suoneet vielä kauan jatkuvan, mutta uskomme, että Suuri Korjaaja on tässäkin tapauksessa leikannut viljan, joka oli kypsynyt. Luojan tahtoon pyydämme nöyrästi alistua.

Kiitollisena ja kunnioittavasti

M a t t i V i r o n m ä k i

ANTTI KEKKI IN MEMORIAM

Kirkon seinissä hohtaa
himmeät vanhat kuvat.
Ikkunat maisemiin toisiin
etäälle avautuvat:

tuulimylly ja pellot
lakeat lapsuuden maassa,
jossa helinä runon
säilyi raitilla, haassa,

jossa yleni alku
hengen tuleen ja miehen
ryhtiin, tarmoon ja hyvään,
suorana kuljettuun tiehen.

4. 10. 1968

Pirkko Huurto

JUHO HARTIKAISEN VIIMEINEN MATKA

7. 9. 1968 kauniina, auriukoisena pyhänaattona saatettiin haudau lepoon Turun hautausmaalla Juho Hartikaisen tommaja ruusaslukuisen ystäväjoukon saattamana. Kuvassa Turun paikallisosasto laske-massa seppelettä puheenjohtaja H. Myllä-riin puhuessa vainajan muistolle.

Juho Hartikaisen täyttäessä 75 vuotta 9.8. 68 lehtemme heinä—elokuun numerossa ker-rottiin hänen elämänvaiheistaan ja uutte-rasta toiminnastaan rakkaan heimonsa piirissä.

Kirkkoilta Inkerikodin hyväksi

Keskiviikkona 20. 11. 68 pidetään Helsingissä Meilahden kirkossa Pihlajatie 16 kirkko-ilta, joka alkaa klo 19.

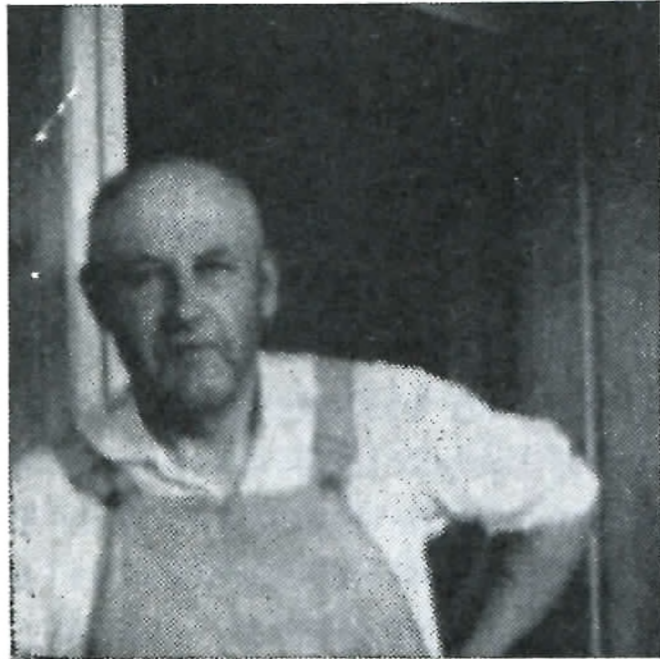
Tilaisuudessa puhuvat mm. prof. Pentti Kaitera, toim.joht. Väinö Kekki, Meilahden seurakunnan kirkkoherra, rovasti Erkki Niinivaara ja kirkkoherra Matti Vironmäki.

Lisäksi on musiikkiohjelmaa ja kahvitarjoilua.

Huom. Meilahteen pääsee parhaiten raitiovaunulla n:o 4.

Tervetuloa!

AATU INKI kuollut

Aatu Inki kohtasi matkan pään heinäkuun 18. päivänä Tampereen Keskussairaalassa sydänkohtauksen murtamana. Hän oli syntynyt Inkerin Kolppanassa tammikuun 30. päivänä 1902. Osallistuttuaan nuorukaisena Viron vapaustaisteluihin hän siirtyi Suomeen toimien aluksi maanviljelystöissä Urjalassa. Suoritettuaan Mustialan maanviljelyskoulun hän toimi työnjohtajana Kormun ja Santamäen kartanoissa. Pisimmän päivätyönsä hän teki kuitenkin Kerkolan kartanon tilanhoitajana Hausjärvellä. Täällä hän osallistui innokkaasti alansa ammatilliseen kehittämiseen toimiessaan Vantaan Pienviljelijäyhdistyksen johtokunnassa. Hän oli myös Hausjärven Monnin kansakoulun johtokunnan pitkäaikainen jäsen. Sodan aikana hän toimi alueen viljelyspäällikkönä. Toimittuaan sodan jälkeen kymmenkunta vuotta pienviljelijänä Hausjärvellä hän muutti Helsingin maalaiskunnan Friherssiin. Täällä hän vietti elämänsä viimeiset vuodet ollen rakennustöissä.

Aatu Inkin muistavat ystävät aikaansa valppaasti seuranneena, rehtinä ja työtehläänä miehenä. Omaisilleen hän oli huolehtiva isä, joka oli aina valmis auttamaan. Tällaisella matkalla hän oli kuolemankin kohdatessaan.

Poismennyt jäivät kaipaamaan lähinnä puoliso, lapset ja lastenlapset sekä sisaret Jyväskylässä ja Inkerissä.

Lempaalan järviä

(Jatkoa edellisen numeron kirjoitukseen)

Lempaalassa oli Kirkkojärvi, Roikanjärvi, Nakaranjärvi, Silanteenjärvi, Lampohja ja Harpala—Ilnanjärvi ja Lasaretinjärvi. Naapuriseurakunnassamme Vuoleella oli Vuolijärvi, Matoksiinjärvi, Lehtoinjärvi, Tiinuksjärvi. Illitsanjärven rantaan Lehtoiset rakensivat komean osuuskauppatalon. Juhannuksena oli kaupanavajaisjuhlat, siellä oli lempaalaisiakin mukana. Rajaseurakunnassamme Toksovassa oli useita järviä. Toksovan kirkolta kun mentiin alas jyrkkää mäkeä, siinä näkyi kaksi järveä: ensimmäinen oli nimeltään Pitkäveitsi ja sen rannalla vietettiin usein kesäjuhlia, eikä kauimpaa paikkaa olisi voinut löytääkään. Usein me lempaalaiset siellä kävimme. Vastapäisellä puolella kirkkoa oli iso Kaukolanjärvi. Kerran meitä oli kutsuttu häihin ja lähdimme viemään vihittäviä Toksovan kirkolle. Ajettiin tuota järvenjäätä pitkin, jäleltä päin huusi joku oikein miehen äänellä: »Antakaa rivin harveta, tämä jää saattaa pettää, niin ohkaista se vielä on.» Käteni vapisivat ohjaksia pidellessä. Ihme, että se jää piti. Toksovan rantaan mentiin ja kovin mentiinkin. Paluumatkalle lähtiessä ei yksikään ohjannut hevostaan jäälle. Taisi ne olla keuhkot kylmänä toisillakin, ei vain meillä 16-vuotiailla kaasetytöillä, vaikkei mekään ensi kertaa jäällä ajeltu. Haapakankaalla oli myös kaunis järvi hyvin lähellä kirkkoa. Pohjois-Inkerissä oli useita järviä. Mainitsin tässä vain sellaiset jotka olin nähnyt omin silmin.

Lempaalainen

Miehellä mela kädessä,
Jumala venettä viepi.

Kalevalainen sananlasku

Muistelmia

kanttori Aatami Hyrristä

Tapasin Narvan suomalais-luterilaisen seurakunnan kanttorin Aatami Hyrrin v. 1943 neljä eri kertaa ja joka kerta sangen erilaisissa oloissa.

Ensimmäisellä kerralla kohtasin hänet aikaisin keväällä, jolloin sikäläiset kirkolliset olot olisivat olleet melko siedettävät, mikäli vain työntekijöitä olisi ollut. Pappispuute oli niin huutava, että koko Inkerin alueella, Eestin-Inkeri mukaan luettuna, toimi vain kolme väliaikaista pappia, vaikka, kuten tunnettua, aikoinaan samoilla alueilla n. 30 seurakunnan palveluksessa oli ollut 45 pappia.

Nämä maallikkopapit hoitivat myös mm. sellaiset asiat kuten kastetilaisuudet, pyhäkoulutarkastukset, rippikoulunpidot, vihkimiset, hautaamiset ym.

Kerran Inkeristä paluumatkalla ollessani jouduin olemaan A. Hyrrin kodissa yötä, vaikka en silloin vielä tuntenutkaan häntä lähemmin. Otin tarjouksen mielelläni vastaan, koska A. Hyrrin virka-asunto oli mui-

noin ollut rakkaan opettajani kansakoulunopettaja ja pastori Antti Jaatisen lapsuuden koti. Silloin tutustuin lähemmin A. Hyrrin opastuksella Narvan kaupungin suom.-luterilaisen seurakunnan kauniiseen kirkkoonkin.

Kanttori Hyrrin koti teki perin miellyttävän ja kodikkaan vaikutuksen. Minua ihmettytti kovasti jo sekin, että tavallisen kanttorin kodissa oli melko suuret urut jalkapaleineen. Kun sitten seuraavana aamuna aamuhartauden yhteydessä rouva Helena Hyrrinen lauloi miehensä säestyksellä, otin edelläolevan valokuvanikin.

Kolmas tapaamiseni oli tämän perheen kanssa vielä samana vuonna syyskesällä, mikä tapahtui silloinkin Hyrrin kotona. Kanttori Hyrrinen oli lähettänyt minulle Hattinaan pyynnön, että poikkeaisin jollakin Narvan läpikulkumatkallani hänen luonaan kertomassa tilanteen vakavuudesta, koska saksalaiset näyttivät silloin olevan aikeissa perääntyä Narvastakin.

Tällä kerralla vaimonikin oli mukana, koska halusin hänenkin tutustuvan tähän inkerilaiseen kulttuurikotiin. Silloin kehoitin kanttori Hyrrin perheineen ensi tilaisuuden tullen siirtymään Suomeen, minkä hän sitten aivan viime hetkellä tekikin.

Neljännän ja viimeisen kerran tapasin A. Hyrrin hänen evakkomatallaan Suomeen. Silloin hän kertoi Narvan taisteluiden viimeisistä hetkistä.

Hänelle vielä viimeksi näytettiin, kuinka pimeässä syysyössä hänelle rakkaaksi käynyt Narvan kirkko paloi. Hän seurasi tätä kaameaa näkyä hieman kauempana kirkosta kiven takana.

Hyrrinen kertoi: »Kun kirkon torni palon johdosta murtui, niin kellot putosivat suurella pauhinalla alas. Silloin tuntui, että jotain rinnassani murtui — — ja samassa alkoi kuulua kirkosta kuinka urut alkoivat ulvoa ikäänkuin apua pyytäen. Tätä en voi koskaan unohtaa», olivat kanttori Aatami Hyrrin viimeiset sanat, jotka mieleeni jäivät.

A. HÄMÄLÄINEN

RUOTSIN PUOLELTA

J. Kemppi: *Laupeudensisar Mari*

Marin kodista, Äijälästä

Marin koti oli Äijälä, joka oli 'äijän' rakentama, siis Marin isoisän. Mutta kun Marin isä sai lapsenlapsia, niin häntäkin alettiin kutsua äijäksi. Äijällä oli kymmenen poikaa ja kolme tytärtä, kaikki — paitsi yhtä poikaa — syntyneet vallankumouksen edellä. Vanhimmat pojista kaatuivat sodassa, jossa äijä oli tsaarin aliupseerina. Sisällissodasta äijä osaa ei ottanut, vaan ainoastaan hänen vanhin poikansa, Tuomas, joka selvisi ja asui isänsä luona. Vallankumouksen jälkeen suurin osa lapsista oli lähtenyt opistoihin, ja kaksi tytärtä naimisiin. Kotiin jäi nuorin tytär Mari ja kolme poikaa, nuorin Voitto, vanhin Tuomas ja agronomiksi lukenut Lauri. Kaksikymmentäluvun lopulla Tuomas oli tuonut kaksikymmentävuotiaan, suurisilmäisen Kastinan Katrin vaimokseen. Äijälässä heille syntyi poika, joka ristittiin Skuoritsan kirkossa Juhannekseksi, kenestä tuli Marin suosikki.

Äijälä oli tyypillisiä inkeriläistaloja tyyppillisessä rivikylässä, jota pitkin kulki 'notko', kuivunut joki. Kymmenen taloa sijaitsi kummallakin loivarinteisellä notkon rannalla. Notkoon oli jäänyt lammikko ja pajuvesaista suomaata. Sen kuivaamiseksi äijä, Tuomas ja Lauri olivat kaivaneet saunan sivulle isohkon haudan, josta kesäisin muodostui lammikko. Sen pohja oli sinistä savea ja siitä haettiin kylpyvettä. Mari leikki tiikin rannalla, muovaillen lintuja savesta. Pojat pyydystivät lammikosta konnanpoikia ja sisiliskoja, mistä Mari ei pitänyt laisinkaan: Eläinräökkäystä oli myös kissanpoikien upottaminen, joka sai Marin itkemään.

Talvella vesi vähitellen kuivui, jättäen tiikille jääkuorisen katoksen, jonka alle sai pujahtaa avannosta. Koulusta tultuaan Mari joskus uneili siinä pikku Junni sylissään, asuen leikillä lasipalatsissa.

Marin nato, Tuomaksen Katri, oli kotitunut uuteen ympäristöönsä, hoiti sekä lasta että kävi lehmänlypsyllä, auttoi appivanhempiaan kitkemisessä, heinänteossa, viljankorjuussa ja -puimisessa. Marin äiti

— mummo — laittoi lähes kymmenjäseniselle perheelle ruuan, kehräsi ja kutoi. Kaikki sujui hyvin. Marin nuorin veli, Voitto, kävi kansakoulua, luki läksyjä kuten tyttö itsekin ja laski suksilla mäkeä. Voitto pyysi myös myyriä, joiden nahoilla hän ansaitsi taskurahoja.

Äijä oli ollut kauan tsaarin armeijassa, käynyt Turkin ja Saksan sodat. Mutta kui Venäjän armeijassa oli syttynyt veljesota, hän oli palannut kotiin Mannerheimin mukana Karpaateilta. Äijä ja mummo hoitivat hyvin talouttaan, niin ettei heidän lapsensa jääneet nälänpulaan vuonna 1918 eli kolmekymmentäluvun alussa, kun oli yleinen pula-aika.

Äijälän talo oli paritupatyypinen. Toisen tuvan oli vanhin poika Tuomas saanut naimisiin mentyään. Luhdissa oli Marilla kirkas ja puhdas komero. Yleisrakenteeltaan talo oli neliö; kadulle päin oli asuinrakennus, pelloille päin aitta, ja sivuilla — navetta sekä talli, jossa oli ajoneuvoja ja harmaa hevonen. Eteinen, joka erotti tuvat kahteen, oli läpikuljettava. Toinen ovi johti avoimelle pihalle rakennuskompleksin keskellä, josta päästiin karjatarhaan, toinen — tammiovi — kyläraiteelle, joka oli päällystetty hiekalla niinkuin kirkkotiekin.

Toisessa kylän päässä oli laiduin ja kuusikko. Toisessa päässä oli edellämainittu kirkkotie, männikkö ja haavisto. Idässä oli nuori koivisto ja niityt, lännessä niittyä, jossa kasvoi leppiä ja villiruusuja. Asuintalojen ulkopuolelle jäi saunat, riihet ja ladot. Kaikki rakennukset oli pyöreää, veistettyä, seinän kulmista salvettua hirttä. Harmaantuneet hirsirakennukset antoivat kylälle omituisen, yksitoikkoisen leiman. Mutta maalatut päädyt ja ikkunanlaudat, tuomet ja syreenit tarhoissa sekä upeat porstuvat nikkaroituine pylväineen loivat tunteikkaan idyllin, jossa aurinko lämmitti tavallista suloisammin. Omituista kylälle oli hiljaisuus.

Ammui tietenkin lehmä, jota ajettiin karjaan. Värähti paimenhuilun ontelo sävel

Piuksui lintu; pääskynen päädyssä eli kot-tarainen kotelossaan. Hätäili harakka ja vaakkui varis, jonka munia pojat kävivät ryöstämässä.

Mutta kun 'koirat' pojat pudottivat pääskynen pesän, ja Mari näki pääskynen pojat vailla turvaa, hän korjasi ne ja itki, kun ne kuolivat. Lapsesta lähtien Mari tiesi että hänestä tulisi laupeudensisar. Parhaillaan hän kävi kansakoulua, jonka lopetettuaan hän aikoi siirtyä Petroskoin suomalaiseen yliopistoon lukemaan lääketiedettä. Harvat olivat näin nuorina kuin Mari tietoisia elämänurastaan.

Lasten touhuja

Kylässä oli kymmenkunta samanikäistä lasta, joista tuli leikkitovereita. Jo pienoisena yritettiin tarttua vanhempien avuksi töihin: käyttää äidin 'sepparattia', sikorijauhatinta, käsimylyä, Singer-ompelukonetta, vokkia (rukkia), villakarttoja, häkliä ja kutomiskonetta.

Toverien kesken puhuttiin saippuapalloja, jotka saivat ihmeen kauniita värivivahteita. Hierottiin tuhassa sianrakkoja ja puhuttiin ne ilmapalloiksi. Voitto-veli teki vesiruiskuja, ammuskeli hanhenputken lävitse marjoilla ja ratsasti keppohevosilla, laski koi-vuista mahlaa, veisti isän verstaassa hyrryjä, suksia ja muita leluja.

Käytiin parvessa vastaksilla, marjalla, sienellä ja kaivertamassa lehmille maitokukkia. Etsittiin saunanlavan alta vauvoja, jotka kurki oli sinne peittänyt, syötiin tuoreita vihanneksia: porkkanoita, nauriita ja lanttuja. Käytiin uimassa ja sokkosilla. Pelattiin laptuuta. Laskettiin heinäladolla kuperkeikkaa. Liimattiin nenälle lehmuksen palkoja.

Käytettiin jäällä poikien rakentamaa karusellia, ajettiin luistimilla ja hiihdettiin suksilla. Potkittiin veljen potkukelkalla ja laskettiin kelkoilla kurmukseen.

Katseltiin kuvaraamattua ja aikakauslehtiä. Ihmeteltiin ensimmäisiä traktoreita, moottoripyöriä ja autoja. Seurattiin miesten tiilinpolttoa ja päreiden kettämistä riidellä. Vahdittiin sepän takomista pajalla.

Haettiin naapurissa syntyneitä kissanpoikia kotiin, jotta niitä ei tarvitsisi hukuttaa. Kotieläinten hoito, kissan ja koiran silittäminen ja luonnon vahtiminen oli Marin lemmikkitoimia.

Joskus kadulla kulki samovaarinkorjaaaja, huutaen:

— Samovaryi pajaatj!

Joskus kylänraitilla kulki musta mies, nuohooja, joka huusi:

— Truuby tsjistitj!

Kulki ohi myös vepsäläinen huopajalkineiden valmistaja, koska talvella tarvittiin paitsi karvalakkia, turkkia ja villakintaita myös 'huopasia'. (Kesällä inkeriläisten vaatetus ei eronnut paljonkaan yleiseurooppalaisesta).

Mustalaistaaborilta tuli joskus omituisesti pukeutuneita kerjäläisiä. Heidän monkussa mummo leikkasi leipäviipaleen ja ojensi sen korvarenkaita kantavalle mustalaiseukolle.

— Leipäviipale on ohut kuin puunlehti, mustalaiseukko valitti: Antakaa paksumpi, jottei tarvitsisi kahdella kädellä pitää, jottei taittuisi.

— Vai niin, Voitto sanoi, heittäen balaikkansa sivulle: Nyt saat potkut takapuoleesi. Häivy ulos!

Portailla Voitto päästi otteen mustalaiseukon niskasta. Eukko kuiskasi:

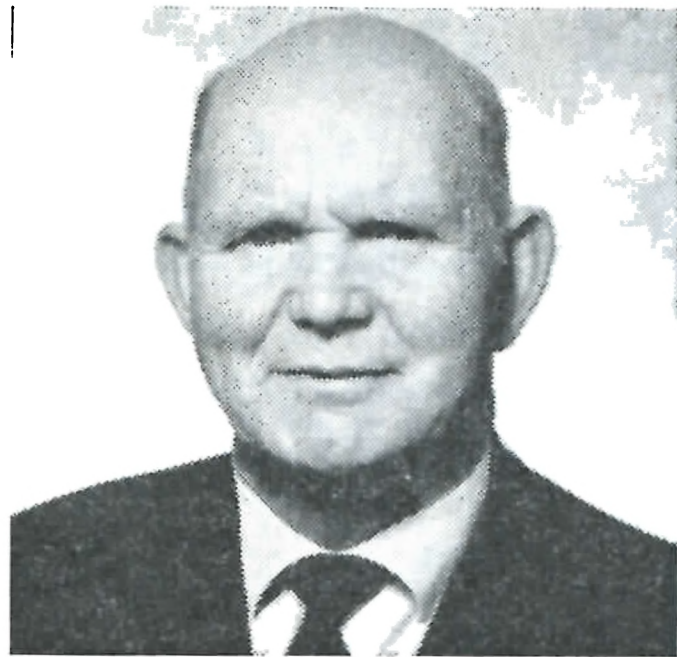
— Kirottu olkoon talonne!

Pikkupojat juoksivat mustalaiseukon perässä ja kivittivät häntä niskaan. Eukko kääntyi, nosti hameensa silmilleen näyttäen pojille häpynsä. Tenavat peljästyivät ja pakenivat tiehensä. Mari korjasi tieltä Junnin, joka oli katsomassa pikkupoikien kanssa »valkoista mustalaista», Huuttarin Anttonia, orpoa, jonka vanhemmat oli viety yöllä Siperiaan. Antton oli karannut mustalaistaaborille ja oli mustalaisten ottopokana, osasi kerjätä, laulaa ja tanssia. Pikkupojat antoivat Anttonille laulusta viisi kopekkaa.

— Osaatko seisoa käsilläsi? Tanssipas sellainen kappale! pikkupojat kehottivat Anttonia, joka tottelikin. Mutta samalla hänen rahansa putosivat taskuista ja pojat sieppasivat ne maasta.

— Tee samat temput, niin saat rahat takaisin, pikkupojat sanoivat Anttonille. Tämä totteli. Marin tuli hirveän sääli häntä. Mari alkoi udella, miten mustalaiset paransivat haavojaan, ja Antton kertoi halukkaana, että tienlehdillä, hanhenlehdillä jne. Mari ei ollut huomannutkaan, että Antton oli myynyt Junnille isänsä turkin.

Pyhien lepoon

Juho Mullo, syntynyt 11. 6. 1899 Inkerinmaalla Skuoritsan seurakunnan Kiurulan kylässä, sai iäisyyskutsun 3. 8. 1938 Ruotsissa Örebron sairaalassa 69 v ikäisenä.

Toisen maailman sodan aikana joutui Juho Mullo perheineen kulkemaan Saksan kautta Suomeen ja sitten Ruotsiin.

Ruotsissa hän vaihtoi alaa siirtyessään maamiehen hommista metsätöihin. Hän oli valinnut työnsä eristettynä muun maailman hälystä n. 24 v ajan eläkeikään asti. Juuri kun oli päässyt eläkkeelle, alkoi terveys heiketä. Tiensä kulki monen vaikean leikkauksen ja kärsimyksen kautta, varsinkin viimeiset 4 kk sairaalassa oli kovaa kärsimyksen aikaa. Mutta hän ei valittanut, kärsi hiljaa. Kun eräänä päivänä tyttärensä kysyi häneltä, onko kovin vaikeaa tänään, kun olet niin murheellisen näköinen, vastasi hän: »Minulla on ainainen ilo Herrassani».

Juho Mullo kirjoittaa muistelmissaan: »Aitini luki Raamattua, kävi kirkossa ja muissa hengellisissä juhlissa, mutta minä en. Ajattelin, kyllä Sinä, Äiti, rukoilet poikasikin puolesta». Mutta jokaisen on tehtävä omakohtainen ratkaisunsa elämässään. Hän kirjoittaa edelleen: »Tämä pitkä-aikainen kärsimys alisti minut aivan Jeesuksen ristin juurelle, josta minulle elämän lääketta valui ja tämä on elämäni ratkaisu:

Junni oli antanut siitä hopealusikan. Poika makasi turkilla. Hetkeä myöhemmin hän valitti Marille, että häntä syyhytti. Kun Mari tarkasti turkin, se kupisi täistä.

— Hyvä isä! Mari sanoi: Nyt pitää pyytää isältä terpentiniä ja desinfisoida sekä poika että turkki.

Marin ollessa puhdistushommissa palasi Antton mustalaisleiriltä ja kertoi, että hänen ottoisänsä oli lyönyt häntä hopealusikalla otsalle ja käsenyt vaihtamaan sen takaisin turkkiin. Täikäs turkkikin oli parempi kuin hopealusikka. Sellaisia vain harrakat varastivat. (Jatkuu seur. numerossa)

Jos elän niin elän vain Kristukselle ja jos kuolen, niin kuolen Herralleni. Jos minä elän taikka kuolen, olen Herran oma. Yksi on minulle Herra, jota tahdon palvella ja jonka kunniaksi elän. Hänen kauttaan on minulla pääsy siihen luvattuun Kaanaanmaahan, johon Jeesus jo on mennyt ja jonne Jumalan lapset pääsevät ijäisesti asumaan. Kiittäkää Herraa, Kiittäkää Herraa! Kiittäkää, kiittäkää, kiittäkää Herraa, Mihin Jumalan lapset pääsevät Hänen kanssansa olemaan. Tämä on se Jumalan lasten iäisyyssonni, jota meidän on täällä ajassa jo ahkeruudella etsittävä vain totuuden Hengen kautta.»

Juuri kun kesäloimat loppuivat, loppuivat hänen kärsimyksensä. Hän pääsi näkemään sitä, mihin jo täällä uskoi.

Juho Mullo siunattiin Almbyn kirkossa Örebrossa 10. 8. 1968 ja sai viimeisen leposijansa Almbyn kauniilla hautausmaalla. Hautakumpu peittyi omaisten ja ystävien kukkasiin.

Kaipaamaan jäivät puoliso, lapset, lastenlapset, veli perheineen Ruotsissa ja sisar perheineen Uralissa sekä laaja sukulais- ja ystäväjoukko.

A S

ESKILSTUNAN KESÄJUHLIEN TILITYS

Inkeriläisten kesäjuhlaan Eskilstunassa oli saapunut useita satoja vieraita ympäri Ruotsia, myös Suomesta ja Kanadasta saakka. Järjestelyistä täällä vastasivat Eskilstunan ja Torshällan inkeriläiset. Useimmat juhlatomikunnan jäsenistä lähtivät kesäloimille heti juhannuksen jälkeen, mikä on syynä tämän kirjoituksen viivästymiseen.

Juhlatomikunta ja sen yksityiset jäsenet ovat saaneet vastaanottaa lukuisia kiitoksia juhlasta, olemme tietysti niistä hyvillämme. Kiitokset teille kaikille, hyvät juhla-vieraat läheltä ja kaukaa, että tulitte juhliille.

Suomalaisilla vieraillamme oli myös ohjelmaa mukanaan: Helsingin Inkeri-kuoro lauloi Eino Vironsepän johtamana ja Helsingin tanhujoukkue esitti tanhuja Anneli Vironsepän johdolla. Suuret kiitokset teille kaikille oikein paperille kirjoitettuna koko juhlatomikunnan puolesta, uskomme että kaikki juhla-vieraatkin yhtyvät tähän kiitokseen.

Olimme jännittyneitä ennen juhlia siitä, että olemmeko teidän luottamukseenne arvoisia. Mutta erityisen iloisia olemme siitä, että juhlalat keräsivät yhteen niin runsaasti inkeriläisiä.

Juhlien tulot ja menot:

	Tulot:	Menot:
Kansallisilta ja vuokra		
Folkets Husin:	2 522:00	850:00
Urheilukenttä:	2 065:00	1 013:91
Kolehdit:	882:98	—

Avioliittoon vihitty herra Jonny Karlsson ja Marja Kaarina Supponen, Liisa Supposen ja edesmenneen Jaakko Supposen tytär. Åsgatan 27 C 664 00 Grums.

PYHÄINMIESTENJUHLA ÖREBROSSA 2. 11. 68

Klo 13 juhla jumalanpalvelus ja H.p. ehtoollinen St. Mikaelin kirkossa. Saarnaa khra Matti Vironmäki. Klo 14.30 seppeleenlasku muistokivelle, sen jälkeen kahvitarjoilua ja seurat.

Juhlamerkit, ohjelma-		
lehtiset, arvat ja juomat:	1 051:00	1 352:14
Mainostus ja lehti-		
ilmoitukset	230:00	134:00
Toimisto ja kutsu-		
vieraiden kuluja:	—	1 001:05
	kr. 6 780:98	4 351:10

Yht. tulot ja menot	6 780:98
ISK:n osuus:	485:98
Kerhon kassaan:	1 943:90

Kuten tilityksestä käy ilmi, kesäjuhlatuloista jäi paikalliselle juhlanjärjestäjälle Eskilstunan Inkeri-kerholle myös hiukan vaille parituhatta kruunua. Toivomuksemme on, että jokainen Eskilstunassa ja lähiympäristössä asuva inkeriläinen tulee suunnittelemaan, miten tämä rahasumma käytetään. Liitytkää Eskilstunan Inkeri-kerhon jäseniksi ja tulkaa rohkeasti suunnittelemaan tulevaa toimintaamme täällä Eskilstunassa. Samalla te tuette niitä, jotka jo ajavat inkeriläisten asiaa. Jäsenkortteja saa kaikilta toimikunnan jäseniltä.

Vuoden 1968 Juhlatoimikunta
Inkerin Suomalaisten Keskusliitto

Kirkkoilta Munkkiniemen kirkossa

Sivistyssäätiö järjesti kirkkoillan Inkerikodin hyväksi 6. 10. 68. Tässä arvokkaassa tilaisuudessa puhuivat: Munkkiniemen khra Erkki Arhinmäki, prof. Pentti Kaitera, toim.joht. Väinö Kekki ja rov. Matti Vironmäki. Urkuri Inkeri Pietikäinen esitti urkusoolon ja tait. Mauri Pietikäinen soitti viululla Händelin »Largon» Inkeri Pietikäisen säestyksellä. Kirkkotilaisuuden jälkeen yleisö siirtyi seurakuntasaliin, jossa tarjottiin inkeriläiseen tapaan kahvit riisi- ja kaali-piirakoiden kera. Kolehti kertyi Inkerikodin hyväksi 242:40 mk

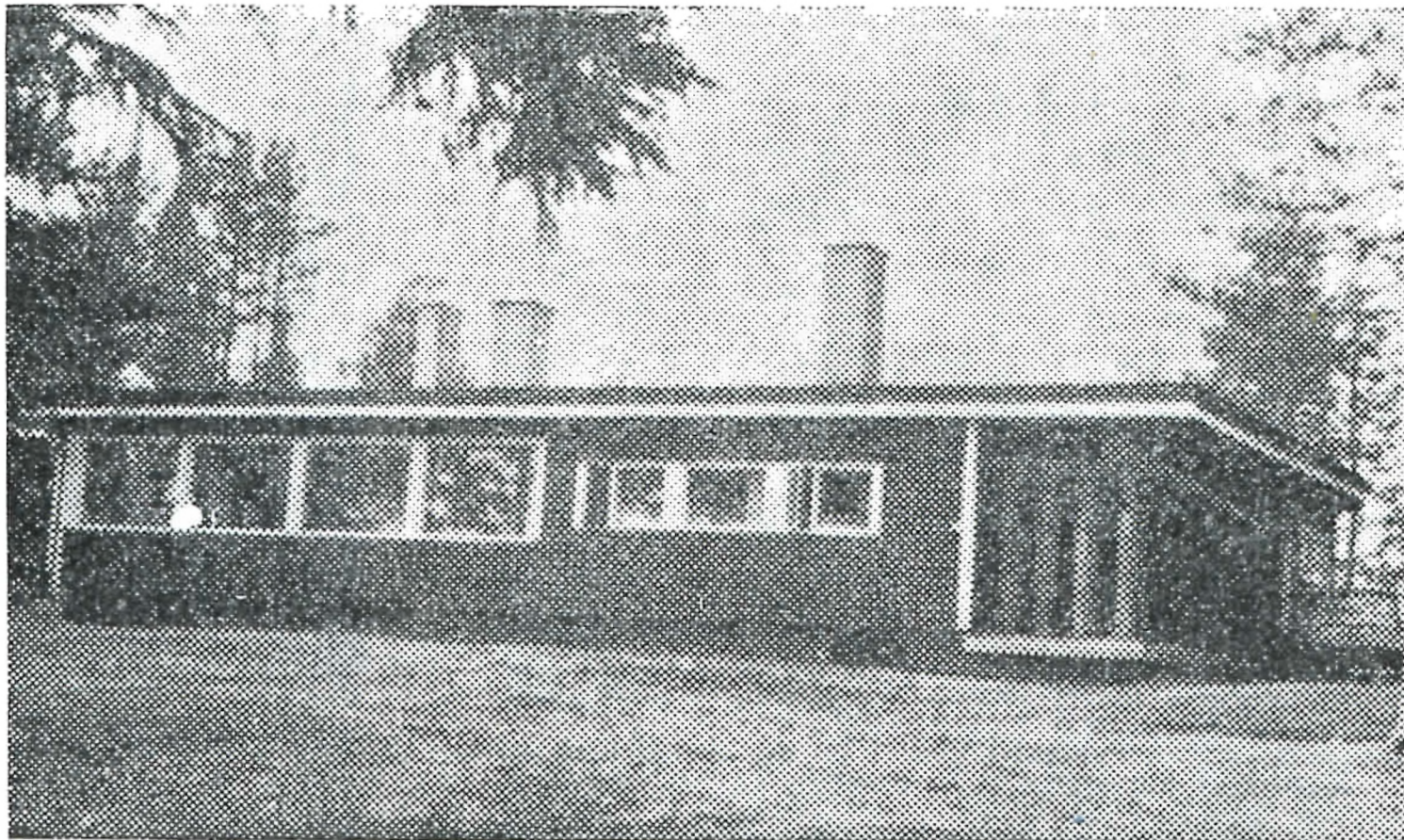
Kahvi ja piirakkatarjoilusta 110:21 mk

Yht. 352:61 mk

Näin kartutimme taas kotikassaa. Sydämeliset kiitokset osanottajille, esiintyjille, järjestäjille ja Munkkiniemen seurakunnalle tästä arvokkaasta tuesta ja myötämielisyydestä säätiötä ja tulevaa Inkerikotia kohtaan.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Karjalan liiton Ylläsjärven tunturimaja valmistunut

Karjalan Liiton Ylläsjärven Tunturimajaa alettiin rakentaa noin vuosi sitten. Jo viime hiihtokautena maja ehti ottaa vastaan vierailijoita, pidettiinhän liiton omat hiihtoleiritkin jo huhtikuun alussa, jolloin maja tosin oli vielä keskeneräinen. Kesällä majalla pidettiin talkooleiri, jonka aikana maalattiin, siivottiin, tehtiin laiturin pohjaa ja kaikin puolin kunnostettiin majaa sisältä sekä ulkopuolelta. Kun talkooleirin jälkeen vielä viimeisteltiin viimeisetkin tekemättömät työt, voi majan nyt sanoa olevan valmis palvelemaan hiihtäjiä ja muita matkailijoita ja loman viettäjiä.

Maja sijaitsee Kolarin kunnan Ylläsjärven kylässä, Ylläsjärven rannalla ja Ylläs-tunturin välittömässä läheisyydessä. Kolarin kohdalta valtatieltä no 21 on majalle mentäessä ajettava Kittilään menevää tietä, jolta Kurtakon kylän kohdalta kääntyy tie Ylläsjärvelle. Tornioista on majalle matkaa n. 220 km, Kolarista n. 30 km ja Rovaniemeltä Kaukosten kautta n. 190 km.

Majalla on erittäin runsaasti tilaa, pinta-alaa kertyy 250 m², joka jakautuu siten, että siellä on kolme kahdeksan ja kolme neljän hengen majoitushuonetta, suihkuhuoneet, WC:t, kuivatushuoneet, avara oleskelu- ja ruokailuhuone, joissa molemmissa on takat sekä keittiö ja emännän huone. Rannassa on erikoisen hyvä sauna. Lisäksi on »luontaisetuina» erinomaiset hiihtomaastot ja vastaavasti kesäaikaan hyvät kalavedet ja metsästysmaastot.

Majaa hoitavat tunnetulla taidolla Sirkka ja Hannes Kurtakko poikiensa avustamina. He pitävät huolen matkailijoiden hyvinvoinnista hoitaen sekä muonitus- että siivouspuolen ja vastaten saunan kuumuudesta. Mainittakoon kuitenkin, että kesäaikaan on täysihoidon saamisesta sovittava erikseen. Pienille ryhmille ja yksityisille turisteille suositellaankin omissa eväissä oloa, jolloin majan keittiö astiastoineen on heidän käytettävissä.

Karjalan Liitto toivoo, että koko karja-

TALVIKAUDEN TOIMINTA ALOITETTU TURUSSA

Turun inkeriläiset kokoontuivat syyskuun 29 päivänä Karjalaisten talossa viettämään syysjuhlaansa ja samalla aloittamaan talvikauden toimintaa. Aluksi laulettiin Oi, muistatko vielä sen virren, jota lapsena laulettiin... Sen jälkeen paikallisosaston puheenjohtaja, rehtori Heikki Mylläri toivotti läsnäolijat tervetulleiksi. Hän omisti lämpimiä muistosanoja äskettäin ajasta iäisyyteen siirtyneelle Juho Hartikaiselle, joka oli tullut tunnetuksi runomuotoisten esitysten kirjoittajana ja tulkitsijana. Monella eri tavalla Hartikainen osallistui yhteisiin heimoharrastuksiin. Juhlayleisö kunnoitti hetken hiljaisuudella Juho Hartikaisen, Antti Kekin ja Aleksanteri Tollan muistoa. Puhuja selosti vielä täällä kesällä vietettyjä kesäjuhlia ja lopuksi luonnehti alkavan talvikauden toimintasuunnitelmia, lausuen ilonsa virkeästi alkaneesta nuorten toiminnasta, joka tapahtuu Torstai-kerhon muodossa. Niinikään hän korosti ompeluseuran pitkäaikaista ja lämpimän heimoustunteen vallassa tapahtuvaa toimintaa.

Kun oli laulettu yhteisesti, puhui hovioikeudenneuvos Robert Rainio. Hän muisteli yhteisiä kouluaikojaan Viipurissa äskettäin maallisen matkansa päättäneen Antti Kekin kanssa ja käsitteli paikallisosaston yhteisiä harrastuksia ja pyrkimyksiä. Sen jälkeen pastori Vilho Mustonen piti puheen Mikkelin päivään liittyvästä aiheesta. Ylikonstaapeli Matti Arminen toi Turun karjalaisten tervehdyksen mainiten siitä hyvästä yhteisymmärryksestä, mikä Turussa inkeriläisten ja karjalaisten välillä on vallinnut. Hän toivotti inkeriläiset tervetulleiksi karjalaisten juhliin ja kerhotoimintaan.

Ohjelmassa seurasi kahvitarjoilu ja vapaa seurustelu. Kesäkauden jälkeen olikin paljon puhuttavaa, sillä kuulumisia oli kertynyt runsaasti. Yleisöä jo tässä avajaistilaisuudessa oli ilahduttavan runsaasti, mikä antaa aiheen olettaa, ettei Karjalaisten talo tule olemaan tyhjänä muidenkaan juhliemme aikana.

H.M.

laisväestö talvi- ja kesälomia suunnitellesaan muistaisi liiton oman majan, ottaisi sen »omakseen» ja menisi majalle viihtymään.

Kerroimme parissa viime numerossamme, että Eskilstunan kesäjuhlilla oli vieraita Kanadasta asti. Kuvassamme Kanadan inkeriläinen Juho Pakkasen perhe juhlien aikana Tunavallenin urheilukentällä. Eila ja Juho Pakkasen lisäksi tyttäret, joista nuorempi on nimeltään Viviane.

Kuvan otti A. Vainikka

GÄVLELÄISET YLIOPPILAAT

Nimimerkki »Eräs toinen Gävlestä» on edelleen sitä mieltä, että Gävlessä on useita inkeriläissyntyisiä ylioppilaita, ja kertoo, että Vaasakoulussa ja Teknillisessä korkeakoulussa on painettu valkolakki monen Inkerin nuoren päähän.

Annamme toki samanlaisen arvon kaikille tarmokkaille opiskelijoille. Jos joku kuitenkin vielä haluaa tästä asiasta väitellä, pyydämme häntä nimimerkin lisäksi ilmoittamaan oikean nimensä ja osoitteensa toimitukselle.

Toimitus

Stadionilla kokoonnuttiin

Helsingin paikallisosaston tilaisuus Stadionin luentosalissa pidettiin 22. 9. 68. Tähän kesän jälkeiseen syksyn ensimmäiseen tilaisuuteen oli saapunut runsaanlaisesti väkeä. Paikallisosaston puheenjohtaja opettaja Eino Vironseppä lausui tilaisuuden avajaissanat ja toivotti läsnäolijat tervetulleiksi. Laulettiin virrestä 527 säkeistöt 2—3. Puhujan paikalle astui pastori Santeri Kemppi. Hän piti lyhyen alkurukouksen, puhui päivän tekstin aiheesta, joka käsitti »Vuorisaarnan», piti loppurukouksen, jonka jälkeen laulettiin samasta virrestä 527 säkeistöt 5—6. Viime kesänä inkeriläiset tekivät useampia yhteis- sekä yksityismatkoja kotimaassa, sekä ulkomaillekin. Jokakesäisestä juhannusmatkasta Ruotsiin, jonka päämääränä oli tänä vuonna Eskilstuna, kertoi Väinö Kekki. Kerttu Susi lauloi kaksi laulua: »Kehtolaulu» säv. M. Pedrony ja »Ranskalainen paimenlaulu» säv. Pergolesi. Väliajalla utterat emäntämme tarjosivat kohvit piirakkoin kanss, josta heille SUUR KIITOS ja arvottiin värikäs hedelmäkori. Väliajan jälkeen tilaisuus jatkui yhteislaululla. Koska ulkomaanmatkojen makuun olimme päässeet, niin nyt astui esiin Toivo Halonen. Hän kertoili hauskaasti Petroskoin matkastaan ja toi sieltä terveiset. Maria Torikka, eli kaikkien tuntema Torikan täti luki runon »Kangas». Vielä laulettiin yhteisesti laulu »Karjalan termä-sillä», johon tilaisuutemme päättyi. Säestyksistä huolehti opettaja Eino Vironseppä. Seuraavasta tilaisuudesta ilmoitetaan »Viestissä» tarkemmin.

K. S.

Inkeriläisten vainajien muistojuhla

vietetään Turussa Pyhäinpäivänä, lauantaina marraskuun 2 p:nä, Kokoonnutaan Turun uudella hautausmaalla inkeriläisten vainajien muistomerkin ääreen klo 12, jolloin suoritetaan kunnianosoitus vainajille. Sen jälkeen siirrytään Turun Martin seurakunnan kirkkoon, jossa on muistojumalanpalvelus klo 13. Kolehiti tulee Inkeri-Kodin hyväksi, Jumalanpalveluksen jälkeen kahvitarjoilu. Toivotaan runsasta osanottoa näihin tärkeisiin tilaisuuksiin.

ASIAMIEHET

Ens töiksee kiitän viel kerran Teit kaikkii, ku Työ viime vuon ylitittä kaikki toiveet. Teist se riippui, et päästii siihe levikin lukkuu mikä meil nyt on. Viel kerran suurkiitos.

A nyt alkaakii ens vuuvven asjat jo pyörii ja mie uson jot Työ jaksatto viel hiärii. Mikäs Teije on jaksais ku Työ uotto kaik nii molotsii ihmisii, niin naiset ku miehekii.

Ens vuuvveks on sit Viestin hinta Suomes 8.— ja Ruotsis 10 kruunuu.

Mie luotan Teihi ku pukki vanhoi sarviloii ja kaik muutkii luottaa Teihi. Mie uson, et Työ puatte levikkityön jo nyt alul ja lähetättö tilauksii niiku turkin hihast. Myö jekkaine tiäl tehhää ilmaseks töitä ja jot mein ei vuuvven vaihtees pitäis öitä valvoo tilauksii takkii ja sen peräst myö toivottaa, et tilaukset tulloot kaik jo tämän vuuvven puoleel ja jot niit nousee meije pöyviil niiku sienii satteel.

Kaikk entiset asjamiehet ovat sydmellisest tervetulleita ja jos joukossammo on sellaisii ihmisii, jotka tahtoot viijä asjaammo etteepäin, niin jekkainen on tervetullut asjamieheks. Jekkaine tilaus on kullann arvoinen ja ja jekkainen apu on suurmerkitykselline.

Väinö Pietaar

Helsingin paikallisosasto

Inkeril. Helsingin paikallisosaston tilaisuudet lokakuussa 27. 10. ja marraskuussa 24. 11. ovat entisessä paikassa Stadionilla klo 14. Tervetuloa!

Pyhäinpäivän Turun retki 2. 11. inkeril. muistomerkillä linjavaunulla. Lähtö 2. 11. klo 8.30 Aurorank. 7. A:n luota. Ilmoittautumiset rva Ida Riipiselle, puh. 445701, Linnanmäen k. 8 B.

Johtokunta

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: HOP:n, KOP:n, PYP:n, OKO:n ja SPKO:n pääkonttorit. Postisiirtotili 146660.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.

inkeriläisten viesti

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 8:— vsk, sekä koti_ että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 » » 80:— 1/4 » » 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850. Postisiirto n:o 626047 Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

KANSIKUVA KERTOON: Kaprion joen varrella Luoteis-Inkerissä, entisellä itä-
vatjalaisella alueella, sijaitsee KAPRION LINNA, joka perustettiin vuonna 1280.
Pontus de la Gardie valloitti sen 1581 ja Evert Horn 1612. Venäläisten haltuun
se joutui 1703. Linna on nykyisin raunioina. Kuvamme on vuodelta 1943, ja sen
on ottanut Antti Hämäläinen.

ILTARUKOUS

Istun sairaalarakennuksen viidennen kerroksen täysin modernissa huoneessa, jonka koko seinä on ikkunaa. Siitä avautuva laaja näköala länteen on kaunis. Osa salin ikkunoista on aukaistu ja ulkoa virtaa raikasta syysilmaa sisälle. Kirkon kellojen ääni kantautuu kirkkaasti hiljaiseen sairaalasaliin. On lauantai-iltapäivä, kello on 18. Kellot siis julistavat pyhän alkaneeksi. Kurkistan ulos ikkunasta ja näenkin kirkon tornin kohoavan kohti sinitaivasta, ja risti sen huipulla aivan kuin sormellaan osoittaisi ylös avaruuteen ja huuttaisi: — Katsokaa! Tuolta on Hän, joka hallitsee taivaan ja maan. Ja sieltä on tullut myöskin Hän, joka on teidän jokaisen Vapahtaja! »Hän tuli tänne, että teillä rauha olisi!»

Ikkunasta ulos katsellessani näen osan kaupunkia levittäytyvän eteeni, ja kauempana näkyvät metsäiset kukkulat ja peltoaukeamat, joissa jo syksyiset värit ovat näkyvissä. Aurinko on jo painumassa kaukana siintävien metsien taa ja illan viimeisillä säteillään saa aikaan kuulakkaan kirkkaan, mutta samalla myöskin synkkien ja pitkien varjojen kaihoisan syysillan.

Minä olen aina eri vuodenaikoja verrannut ihmisen eri ikäkausiin. Syksy on minulle tuonut mieleeni aina vanhenevan ihmisen, jonka talvi tullessaan korjaa pois ja levittää valkoisen vaippansa, ettei hänen sijaansakaan kohta enää tunneta. Mutta me tiedämme, että talvea seuraa kevät, joka herättää esille uuden elämän. Ja kristittyinä me tiedämme myös, että vaikka kuolo korjaakin pois meidät täältä, ei se kuitenkaan sano viimeistä sanaa meidän kohdallamme. Apostoli mm. sanoo: »Vaikka tämä meidän maallinen majamme hajoitetaankin maahan, on meillä taivaassa asumus, joka ei ole käsin tehty.»

Viereiltäni valkoisten lakanoiden keskeltä kuuluva heikko ääni havahduttaa minut mietteistäni. Sairas pyytää vesilasia, ojentaa sen, ja hän tarttuu kaksin käsiin siihen, vie sen huulilleen ja kostuttaa niitä. Sitten hän hiljaa sanoo: — Me olemme täällä kuin odotushuoneessa, odotamme hetkeä: kuka ensimmäiseksi saa kutsun kotiin.

Hetken hiljaisuuden aikana katseeni kiertää ympäri salin ja totean, että noiden kuuden vanhuksen, jotka kalvennein kasvoin lepäävät vuoteissaan melkein liikkumattomina, elämän ilta on lähestymässä loppuaan.

Elämän virta vierii järkkymättömien lakiensa mukaan. Aurinko nousee ja laskee, mikään ei voi sitä estää: niinkuin saarnaaja sanoo pyhän kirjan kautta. »Kaikella on määräaika. Aika on syntyä ja aika on kuolla. Aika on istuttaa ja aika on repiä istutus.» — Näyttää siltä, että pian reväistään noiden vuoteissaan lepäävienkin istutus. Mitä he ovat elämänsä varrella istuttaneet, sen tietää yksin Jumala.

Viereiltäni kuuluu jälleen hiljaista puhetta: aivan kuin ajatukseni arvatensairas alkaa puhua. — Oi Vapahtajani, kuinka kauan tulosi viipyy? Olisin jo valmis muuttamaan pois täältä sinun luoksesi! En ole valmis itsessäni, itsessäni olen kurja syntinen ja musta. Mutta sinussa Vapahtajani olen puhdas ja valkoinen. Sinä itse olet omalla virelläsi puhdistanut minut ja itsehän sinä vakuutat: »Katso, minä olen sinut lunastanut. Minä olen sinut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun.» — Näihin omiin lupauksiisi luottaen odotan milloin sinä tulet ja viet väsyneen morsiammesi kotiin.»

Jälleen on hetken hiljaista, sairaan silmät painuvat kiinni, mutta avautuvat jälleen ja vapiseva käsi ojentuu ja tarttuu käteeni ja hiljaa kysyy: — Kuule poikani, käytätkö sinä Jumalan sanaa kotona? — Kyllähän meillä käytetään. — Muista se! Ilman sanaa käyttämättä et eloon tulekkaan! — Sitten silmät painuvat kiinni, niitä avaamatta hän pyytää: — Luehan taas joku virsi. — Luen:

»Mä olen oma Jeesuksen, Hän ystävä on ilkuinen. Kun hänen kanssaan olla saan, En muuta pyydä päällä maan. En kuole, kun käyn kuolemaan, Sua Jeesus kallis varron vaan. Ja viimein kiitos iäinen Soi luona valtaistuimen. Mä siihen maahan elämän, Nyt kuolon maasta tähyän. Sun luokses, Jeesus rakkahin, Jo nyt mä päästä tahtoisin.»

A. T.
Möln dal.

Johtaja Antti Kekin siunaustilaisuus Espoon kirkossa

Yhdistyksemme sihteerin, johtaja Antti Kekin tomumaja siunattiin maan poveen kätkeväksi Espoon kirkossa perjantaina

4.10. Surujuhla alkoi klo 13, johon mennessä temppeliin oli omaisten ohella kääntynyt runsaasti eri järjestöjen edustajia sekä edesmenneen lähimpiä ystäviä ja tuttavuuksia.

Kanttori Tauno Satomaan urkusooloesityksen päätyttyä seurasi virsi 436, »Kirkkautta kohti kulje, kilvoitellen uskossa», minkä jälkeen dipl. laulaja Hannu Salmenkallio tulkitsi kanttori Satomaan säestämänä kaksi hengellistä sävellystä. Ruumiin siunauksen suoritti rovasti Niilo Mustala. Johtolauseeseen hän otti sanat »Minä ilmoitan teille suuren ilon, teille on syntynyt

Vapahtaja, Jeesus Kristus». Puhuja painotti totuutta, että surussakin me saamme oikeata lohdutusta vain siinä tapauksessa, että otamme vastaan Kristukselta. Jos toivomme Jeesukseen ulottuu vain tämän elämän ajaksi, se ei ole paikallaan. Meillä on Hänessä kaikki, ilman omaa ansiotamme, Jumalan armolahjana Jeesuksessa Kristuksessa. Johtaja Antti Kekin tiedämme uskoneen Vapahtajaan, joka on voittanut kuoleman. Toimiessaan pappina Espoossa pitkät ajat rovasti Mustalalla oli tilaisuus läheltä seurata johtaja Kekin tarmokasta työtä johtamansa ammattikoulukodin kehittämiseksi. Oppilaitoksella oli johtajansa ansiosta alun alkaen perustus jolle uskallettiin rakentaa. Siunaus päättyi rukoukseen ja muutamien Raamatun kohtien lukemiseen. Dipl. laulaja

Muistotilaisuus Turussa

inkeriläisten vainajien muistomerkillä vietettiin Pyhäinpäivänä 2. 11. -68 klo 12. Puhtaan valkoisen lumen kattaessa vainajien leposijat kokoontui joukko inkeriläisiä perinteelliseen tapaan Turun hautausmaalle inkeriläisten vainajien muistomerkkin äärelle osoittamaan kiitollisuuttaan ja kunnioitustaan poissiirtyneitä vainajia kohtaan. Laulettiin virrestä 125 kaksi säkeistöä, jonka jälkeen rehtori Heikki Mylläri puhui esi-isien työn merkityksestä ja heidän muistonsa tärkeydestä. Suomen inkeriläisten puolesta laskettiin seppele muistomerkille, minkä jälkeen laulettiin virrestä 125 loppusäkeet. Tämän jälkeen siirryttiin au-

toilla Turun Martin kirkkoon jumalanpalvelukseen. Täällä vallitsevan harrastunnelmaisen ilmapiirin täyttäessä läsnäolijoiden mielet tuntui, kuin esi-isien henget olisivat olleet tilaosuudessa mukana. Turkulaiset inkeriläiset tunnetulla vieraanvaraisuudellaan tarjosivat kirkkokahvit seurakuntasalissa. Suurkiitos teille, turkulaiset ystävät! Ilahduttavaa oli havaita, että naapurivaltiosta oli vieraita tilaisuudessa.

Jotain tunsin taas saaneensa itselleen tästä tilaisuudesta, sellaista, jota ei sanoim osaa tarkalleen lausua.

—seppä.

Hannu Salmenkallio esiintyi toistamiseen, ja sitten alkoi seppelten lasku.

Omaisten laskettua seppeleensä kuultiin kvartettilaulua. Sen jälkeen toivat kukka- ja seppelentervehdyksensä sukulaiset, useiden järjestöjen edustajat ja joukko yksityisiä henkilöitä. Vainajan veli, merkonomi Väinö Pietari Kekki, puhui elämänoloista Inkerissä, missä sisarusparvi sai jo vanhemmiltaan voimakkaita vaikutteita kristillisen uskon, heimouskollisuuden ja isänmaallisuuden omaksumisessa, sekä luonnehti veljensä henkilöllisyyttä. Valtion ammattikoulukodin seppelettä laskettaessa koulukodin johtaja, agronomi Kauko Helenius mainitsi mm., että johtaja Kekki joutui järjestämään koulun toimintaa olosuhteissa, joihin vaikuttivat sota, siirtolaisuus ja sodan haavojen parantaminen. Tästä syystä hänen työnsä oli mitä raskain, mutta myös mitä arvokkain. Hän kohotti ammattikoulukodin suorastaan tyhjästä. Johtaja Kekki oli koko sydämistään antautunut nuorten sotaorpojen, vaikeaan asemaan joutuneiden siirtolaisnuorten ja monien muiden nuorisoryhmien asialle tarjotakseen koulunsa välityksellä näille elämänedellytyksiä yhteiskunnan palveluksessa. Inkeriläisten yhdistyksen seppeleen toi lähetystö, jonka puolesta kirkkoherra, rovasti Matti Vironmäki

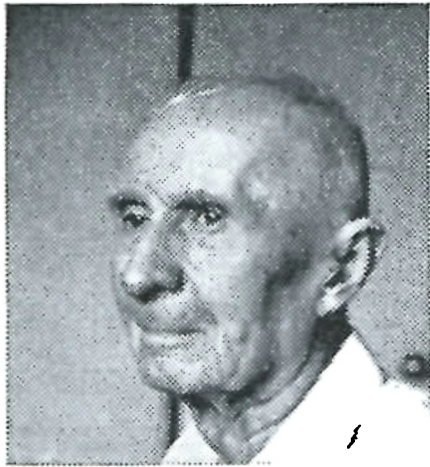
tulkitsi lämpimin sanoin yhdistyksen kaipauksen ja kiitollisuuden tunteet yhdistyksen toiminnassa innokkaasti ja tuloksellisesti toimineelle yhdistyksen pitkäaikaiselle sihteerille ja sivistyssäätiön hallintoneuvoston varapuheenjohtajalle. Edelleen laskettiin seppeleet ja kukat mm. seuraavien järjestöjen puolesta: Etelä-Espoon seurakunta, Helsingin Inkeriläisten paikallisosasto, Inkerin Ukot, Inkeriläisten Sivistyssäätiö, Uudenmaan Karjalaisseurapiirin johtokunta, Valtion ammattikoulukodin henkilökunta, Leppävaaran yhteiskoulu, Ammattikoulukodin toveriliitto, Espoon ammattikoulun johtokunta, Espoon Karjalaiset, Asuntoluotto-Säästöpankki, Sotainvalidien Veljesliiton Leppävaaran osasto ja Espoon seurakunta.

Surujuhla kirkossa päättyi kanttori Satomaan soittamaan Surumarssiin, minkä jälkeen surusaatto suuntasi kulkunsa kohti Espoon kalmistoa, missä arkku laskettiin haudan lepoon.

Muistotilaisuudessa VPK:n talossa kahvitarjoilun jälkeen pitivät puheita rovasti Matti Vironmäki, Etelä-Espoon seurakunnan khra Tarmo Nuotio ja rovasti Niilo Mustala. Edesmenneen pojat lukivat surutillaisuuteen saapuneet monilukuiset adressit ja sähkeet. Yhteisesti laulettu virret ja hengelliset laulut säesti kanttori Satomaa.

Antti Huurto

80 vuotta

Marraskuun 29. päivänä viettää Helsingissä Herttoniemessä merkkipäiväänsä opettaja Antti Huurto, joka on syntynyt 29. 11. 1888 Hatsinan kaupunkiseurakunnassa ja on isänsä puolelta inkeriläistä sukua Skuoritsan Huusilan kylästä. Isä Antti Huusi oli Hatsinassa kaupunginhallituksen eli hovin vahtimestarina. Lopetettuaan v. 1904 5-luokaisen venäläisen porvarikoulun Antti Huurto oli vajaan vuoden harjoittelijana rautatiellä ja suoritti sen jälkeen kansakoulunopettajan tutkinnon venäläisessä laitoksessa sekä lisäksi Kolppanan seminaarissa tutkinnon uskonnossa ja suomen kielessä. Syksyllä 1906 hän tuli opettajaksi Vuoleen Rokoskoin (Uusikylä) kansakouluun, josta v. 1914 siirtyi opettajaksi Miikkulaisten Alakylään. Vuonna 1915 opettaja Huurto joutui maailmansotaan, jolloin koulutyötä hoitivat viransijaiset. Lukuvuotena 1918—19 hän taas toimi opettajana Miikkulaisten Alakylän Joensuun koululla. Vuonna 1919 hän siirtyi Suomeen, oleskeli vuosina 1920—21 Tallinnassa ja aloitti syksyllä 1922 opiskelun Jyväskylän seminaarissa, josta valmistui 1924. Ensimmäinen opettajapaikka Suomessa oli Impilahden Pitkäsärännassa. Sieltä opettaja Huurto siirtyi v. 1925 opettajaksi Kanneljärven Hötsölän kouluun, jonka opettajana oli toiminut myös Antti Kekki. Tässä

koulussa opettajapariskunta Kerttu ja Antti Huurto opetti talvisodan syttymiseen asti 1939, minkä jälkeen heidät määrättiin siirtoväkeen kuuluvina opettajina Jurvan Sarvijoen kouluun. Kuuden Jurvan-vuoden jälkeen Antti Huurto toimi kaksi vuotta opettajana Siikaisten Leppijärven koulussa, ja sen jälkeen vuodesta 1948 Merikarvian Tuorilassa, josta siirtyi eläkkeelle v. 1955. Eläkkeelle siirtymisensä jälkeen opettaja Huurto rakensi miltei omin käsin pienen talon Espooseen, josta hän myöhemmin muutti Helsingin Herttoniemeeseen.

Vuoleella opettajana ollessaan op. Huurto perusti vuoleelaisisännän Simo Sarkkisen innoittamana Rokoskoihin Pohjois-Inkerin ensimmäisen osuuskaupan. Vuosina 1920—21 hän toimi Tallinnassa Inkerin Toimikunnan edustajana. Kanneljärvellä hän toimi Antti Kekin perustaman voimistelu- ja urheiluseuran Kannaksen poikien sihteerinä ja rahastonhoitajana sekä osallistui maatalouskerhotyöhön toimien Kanneljärven maatalouskerhon sihteerinä sen perustamisesta alkaen. Myöhemmin hän toimi eri paikkakunnilla luottamustoimissa kuten Merikarvian kansakoululautakunnan sihteerinä ym.

Molemmissa sodissa opettaja Huurto oli mukana sotilasvirkailijana. Venäjänkielentaitoisena hän joutui toimimaan etupäässä vankien kuulustelijana.

Opettaja Huurto on avustanut lehteämme useita kertoja inkeriläisaiheisilla muistelmillaan. Viime aikoihin asti hän on ahkerasti ollut mukana inkeriläisten tilaisuuksissa. V. 1967 hänet kutsuttiin Inkeriläisten Yhdistyksen kunniajäseneksi. Inkeriläisten Viesti yhtyy onnitteluihin merkkipäivänä.

Näinkii sanottii

»Sanottii, et sorja laps suap monta nimme», ja niin tapahtui muiteskii. Esim. perunalla oli Inkerissä monen monta nimitystä:

Hietamäel — tarttuloi, Järvisaarella — kartskoi, Kupanitsassa — tarttui, Lempaalla — kartohvelit, Markkovalla — pulkkii, Keltossa — maanomenii, Tyrössä — munnii jne. Muistaakkos jokuu viel muunlaisen nimityksen?

VPK.

RUOTSIN PUOLELTA

SOTILAAN ELÄMÄÄ

Joskus ennenvanhaan oli Venäjän armeijassa palvelusaika kaksikymmentäviisi vuotta. Eikä silloin ollut ikärajaa, milloin oli astuttava pojan sotapalvelukseen.

Staarostalle oli annettu valta määrätä kenet hyvänsä sotapalvelukseen, hänen omalla alueellaan olevista miehistä sekä pojista, oman harkintansa mukaan, kun vain ei mies ollut liiaksi nuori eikä kovin vanha. Ainoata poikaa ei otettu.

Sotilaan palvelusaika oli kaksikymmentäviisi vuotta. Seitsemän vuotta kun oli palvelut, niin silloin annettiin sarkanapit mantteliin. Nuorella sotilaalla oli vain hakaset. Toista seitsemän vuotta kun oli vielä palvelut, silloin annettiin sotilaalle kuparipapit merkiksi, että on jo vanha sotilas.

Sanotaan, että sotamies sai palkkaa yhden ruplan vuodessa. Siitä sanottiin: Mustalainen kysyi sotamieheltä: — Mitä sie veikkoisein suat palkkaa? — Ruplan vuoves. — Ruplan vuoves, sie ko uot sata vuotta, ni sie suat sata ruplaa, siin on jo rahhaa paljon.

Sotamies kaksikymmentäviisi vuotta palveltuaan laskettiin siviiliin. Jos hän oli jo 30 vuoden ikäinen astuttuaan sotapalvelukseen, niin hän oli jo vanha pois päästyään. Lisäksi hänellä ei ollut enää oikeutta maaosuuteen. Ja sanottiin populiksi (populi). Sotamiehestä oli sanottu:

Sotamies surkia,
maantien kulkia.
Vettä leipää syöp,
ja persepotkaa lyöp.

Ollessani pikku poikana meillä kylässä olivat Donin kasakat joka kesä leirillä. Kasakoitten keittiö ja ruokala sijaitsivat meidän tarhan takana noin kivenheiton päässä asunnostani. Usean kerran sain istua yhdessä ruokapöydässä kasakoitten välissä ja syödä isolla puulusikalla pippurikasta hapankaalia sekä tattaripuuroa. Ruuan jälkeen sain astua säkkiin, johon kasakat pistivät kiilapääpuntarin kokan ja punnitsivat, onko painoa ruuan jälkeen lisääntynyt.

Suomalaiset sotilaat samoihin aikoihin marssivat useasti kylämme katua laulaen kun palasivat Tuutarin kirkkomäeltä harjoituksista. Silloin kylämme nuoret sekä vanhat kiiruhtivat katsomaan sekä kuulemaan Suomen tarkka-ampujien lauluja, joista yhden muistan.

Konstantinoppolin portin päällä
on Turkin sulttanin kuva.
Suomen pojat ne katseli ja sanoi:
saakeli, kuin tuo on ruma.

Vuosien kuluttua sain itsekin vetää hartioilleni manttelin, mutta ennen sitä vuonna 1910 laulettiin rekryytin virsiä taikka lauluja.

Koht' tulloo suruinen syksy,
Pyhänmiesten aika.
Ompele äiti pojallesi
sotamiehen paita.

Ei ne kelpaa keisarille
rujat eikä rammot.
Keisar vallast valitsoo
ne pojat parahimmat.

Sotamies on sorja poika,
mieikka vyöllä käyvy.
Moni ämmä uotteloo
täst sotamiehest väyvy.

Pojilt päät on keritty
jo suurees Hatsinassa.
Heitä viijää sotamieheks
mustas massinassa.

Leht ko puusta putoaa
se tulloo keltaiseksi.
Pojalt piä ko keritää
ni tulloo vellaiseksi.

Perentain on pervoi tsisla
(ensimmäinen päivä kuussa)
pojat viijää sottaa.
Tytöt itkoot illoittelloot
kuka meitä ottaa.

Aidin pittää tiäkkii poika
sotamieheks antaa.
Siel pojan pittää monta vuotta
kiväriä kantaa.

16 maaliskuuta pääsin siviiliin palveltuani Pihkovassa (Pskov) yli kolme vuotta. Kun alkoi ensimmäinen maailmansota heinäkuussa, alkoi matkani rintamalle v. 1914. Seuraavana vuonna toukokuun 4 oli sotavankina saksoilla Linzissä. Samana kesänä pakenin sotavankilasta yli Alppien Italiaan. Samana syksynä matkustin kotiin Sisilian, Kreikan, Bulgarian ja Rumanian kautta ja olin kolme viikkoa kotona, jonka jälkeen olin taasen rintamalla samassa rykmentissä. Sieltä minut laitettiin Turkin rintamalle. Sieltä kävin lomalla ja satuin juuri Moskovaan kun oli Kerenskin vallankumous. Loman päätyttyä menin uudelleen Turkinmaalle, josta ennen punaisten kumousta tulin takaisin. Tuli punikkien aika, nekin ottivat ja lähettivät rintamalle Soikkolaan, jossa oli Inkerin poikia vastassa Inkerin pataljoona, josta sain myöhemmin tietää. Ennen suurta hyökkäystä olin rintamakarkuri.

A. Vainikka

J. Kemppi:

Laupeudensisar Mari

Jatkokertomus edellisestä numerosta

Pyhää ja arkea

Jok'ikinen sunnuntai äijä kävi kirkossa, jossa maallikkopappi saarnasi viimeisiä psalmejaan, ennenkuin hän pakeni Suomeen. Luterilaisesta kirkosta, jonka Kata-riina Suuri oli lahjoittanut Skuoritsan suomalaiselle seurakunnalle, nuoriso teki punaisen nurkan. Mutta äijän usko oli sitä vahvempi. Kaikki hänen lapsensa — Mari mukaanlaskettuna — osasivat isä meidän. Ainoastaan vanhin poika sitä ei lukenut levolle mennessään. Tuomas avusti mielellään agronomitoimia suorittavaa Lauri-veljestään, mutta aina hän kirosi kuin suutari. Katrin ollessa töissä Mari hoiti veljensä lasta. Samassa äijä rakensi valjaita, jotka haisivat hevoshielle.

— Tuutin tuutin tyttölästä,
paremmin viel poikalasta

Mari lauloi lapselle, joka oli jo kolmannella ikävuodella. Junnista laulut ja hajut vaikuttivat miellyttäviltä. Äijä suki, tervasi ja vahasi lankoja, siirsi silmälasit otsalta silmilleen ja alkoi painella naskalilla reikiä nahkaan. Verstaassa Voitto vuoleskeli joutain. Lieteen ääressä hääri mummo. Kiehuvista padoista kohosi keitoksen höyryä. Uunin nojalla oli koukkuja, uhvattoja (haarakoukku patojen nostamista varten), ja sen reunalla siivejä, seuloja ja vateja.

Voitto tuli tupaan, kahmaisi kaussilla vettä, joi, ja haki balalaikkansa.

— Hän hyppäsi sillalta aaltojen alle
ja aallot ne saivat häntä tuudittaa.

Voitto lauloi Imatraa, josta emäntä ei pitänyt.

— Mene kiukaalle, jottet olisi siinä jaloissa, mummo sanoi Voitolle, et anna lapsenkaan maata.

— Ei mitään, äiti! Mari sanoi: Vien pojan luhtiin, jossa on rauhallisempaa.

Luhdissa Mari luki läksynsä ja nukkui. Mari istahti vuoteensa reunalle, keinutti lasta sylissään ja lauloi:

— Siks mieluimmin siell aina kuljen,
miss kranaatit räjähtelee,
ja hellimmin syliini suljen,
tuon toverin haavoittuneen

— Tulkaa nyt syömään, emäntä huusi keittiöstä. Äijä pesi käsiään käytävällä riipuvassa käsiastiassa. Käsiä kuivattaessaan hän kuuli luhdista Marin laulua. Häntä kummastutti laulun jakso, jossa Mari lauloi: miss kranaatit räjähtelee

Ruokapöydässä kaikki ristivät kätensä, Tuomas mukaanlaskettuna, vaikka tiedettiin että hän sen teki vain kohteliaisuudesta eikä uskosta. Kun oli syöty, äijä taas kiitti Taivaallista Isää ja päästi perheen päivällislevolle. Äijä oli kiitollinen kohtalolleen ja työteliäälle vaimolleen, joka heräsi aamuisin kello neljältä ja työskenteli kello kymmeneen illalla.

Viime aikoina vain Tuomas oli joutunut väärille teille: Hänen hääyönään muurari Pöppöröpää, joka oli naimisissa venakko Matron kanssa, oli kolkuttanut ovelle ja tarjonnut sulhaselle ryypyt. Sakuskaksi (sapuskaksi) Pöppöröpää oli tarjonnut Tuomakselle punaisen omenan. Sen jälkeen Tuomasta oli alkanut vetää viinaan. Kyllä jo akat huhuilivat, etttä Pöppöröpää oli noitunut kunnon miehen. Mutta jos nuorena juo, äijä ajatteli, niin saa ehkä kylliksi.

Toinen levottomuutta herättävä seikka oli sekä äijän että mummon mielestä maata kiertävät elokuvateatterit, jotka pitivät nuorison valveilla puoliyöhön saakka. Sellaisesta ei koitunut mitään hyvää. Marikin oli aina niissä filmeissä.

Filmiauto pysytteli notkossa Limpin mökillä. Käsien käytettävä dynamo, akut ja kamera asennettiin mökin ulkosivulle. Kivi-

aidan vastapäätä pystytettiin elokuvakan-
gas. Sen eteen laitettiin nurmelle puupenk-
kejä, ja yleisöä käytiin kutsumaan ilmaisiin
elokuviin.

Oli pimeä. Filmiteknikot varoittivat tuon
tuosta, ettei tohdittaisi tupakoida, koska
selluידinauha saattoi syttyä palamaan.

— Se on vaarallista kuin ruuti, sanottiin.

Kun valmistelut olivat lopussa, mykkä
filmi alkoi elää, loitsuen silmien eteen sota-
kuvia, niin että oltiin kauhun vallassa.
Niitä katsoessaan koulutyttö Mari käsitti
vain yhden johtolangan: Jos sota tulee, niin
haavojen parantaminen on ainoa oikea
ohjeeni!

Kotontalähtölaulu

Lauantai-iltana riihen koominalla¹⁾ tans-
sitaan. Mari ja Voitto ovat katsomassa,
mutta tanssia he eivät vielä osaa kuten
Lauri-veli. Mummo on varoittanut Voittoa
tupakoimasta, mutta tuloksitta: pojalla on
suupielessä paperossi ja hän on valmis ha-
kemaan naapurikylän poikien kanssa riitaa.
'Troikkaan'²⁾ pukeutuneet pojat, puukot
vyöllä, hakevat sitsiin³⁾ ja silkkiin puettuja
tyttöjä tanssiin. Lauletaan:

— Hyvästi armahani, hyvästi, hyvästi.

En koskaan, en milloinkaan, palaaja
luoksesi

Anttulan Annia hakee eräs muukalainen,
jonka Voitto panee merkeille: Ei se vieras
niin helpolla meidän kylän tyttöjä saa!

Sunnuntaina viksusti pukeutunut Anni-
kin sulhanen puhemies mukanaan lähestyy
Pitkelän taholta Hennulaa, jossa Voitto ja
Koivun Aato juottavat hevosia. Voitto aset-
tuu kosijoitten tielle, kahmaisee Annikin
sulhaista solmiosta ja kuristaa poikaa niin,
että on vailla hirttää hänet. Koivun Aato
kaataa puhemiehen, mutta hänen on sääli
viatonta. Aato on kantanut kaunaa jul-
malle Voitolle, ja nyt on hänen kostohet-
kensä koittanut:

— Tässä on puukkoni! Aato kuiskaa
maassa makaavalle puhemiehelle: Pelasta
sulhaspoika Voiton kynsistä, muuten Voitto
hänet tappaa

Puhemies rientää kuristetun toverinsa
asuksi ja leikkaa Aaton puukolla Voiton
valtimon auki. Voitto löysentää otteensa

sulhasen solmiosta, ja vieraan kylän pojat
pakenevat, tapaamatta mielittyään.

Aato talutti veristyneen Voiton kotiinsa,
vaieten siitä, että muka hänkin oli syylli-
nen Voiton verenvuotoon.

— Kosijat tekivät, hän sanoi Marille, jo-
ka ensimmäisenä riensi veljensä avuksi,
huuhteli haavan, satoi sen, ja laittoi kal-
pean veljensä maata.

Mutta muutaman viikon kuluttua sulha-
nen palasi joukko poikia kerallaan Anttu-
laan. Puhemies kysyi talon väeltä:

— Onko teillä lähtemiä⁴⁾?

— Ei lähtemiä, vaan soreita tyttöjä! ko-
sijoille vastattiin.

Kun kosijoita noin röyhkeästä kysymyk-
sestä ei oltu heitetty pihalle, niin tiedettiin
häiden⁵⁾ tulevan.

Häät Anttulassa: juhannuksen helteessä
risoileva kuiva piha, jossa töröttää kissan-
kämpäliä. Pihalla pitkä pöytä, jossa paris-
kunta istuu vieraiden välissä. Morsian
päässä hartioille ulottuva valkoinen pitsi-
huivi, yllä vaalea silkkileninki. Morsiamen
roosat kasvot, joissa on silmänpistävä kak-
soisleuka, kylpevät kyynelissä sulhasen is-
tuessa totisena hänen vieressään.

Sydäntä ja korvia viiltävä morsiamen
kotontalähtö-laulu:

— Nyt sinun täytyy jättää
isäsi — äitisi.

Nyt sinun täytyy jättää
lapsuuden toverit

Marin kuunnellessa häälaulua hänelle
muistui, että hän oli anonut pääsyä Pet-
roskoin yliopistoon, jossa hänen piti alkaa
luennot ensi syksynä, jättää isä, äiti ja su-
ku, niinkuin morsian, — ja hänkin itki.

Sinä kesänä Mari likoitsi Junnia taval-
lista enemmän, koska Tuomas-veli hankki
rahaa oman talon rakennusta varten. Seu-
raavana kesänä Mari saisi nähdä veljensä
uuden kodin, jossa hän pistäytyisi kesä-
lomallaan

¹⁾ permanto (venäläisestä sanasta gumno)

²⁾ troikka = (kolmesta esineestä,, lakista
takista ja housuista) puku

³⁾ karttuunileninkiin

⁴⁾ 'morsijoita'

⁵⁾ ink. piot

Jatkuu seur. numerossa

Rivit harvenevat

Södertäljen kappelissa siunattiin haudan lepoon Antti Leini. Hän oli syntynyt Tuutarin Leinimäen kylässä 16. 5 .1886 ja kuoli Ruotsissa 25. 7. 1968.

Hänen elämänsä oli vaiherikasta. Jo nuoruudessaan hän osallistui laulukuoro- ja nuorisotoimintaan Inkerissä kuin myös osallistui yhteiskunnallisten tehtävien hoitoon. Ensimmäisen maailmansodan aikana hän sai kaasumyrkytyksen, ja sen seurauksena hän loppuikänsä sairastelikin.

Toisen maailmansodan aikana joutui Antti Leini evakkona perheineen Suomeen. Hän oli hyvin tyytyväinen ja iloinen Suomessa olonsa aikana, mutta häntä kalvoi epätietoisuus vanhimmasta pojastaan, joka oli Venäjällä vangittuna. Aikanaan hän oli kierrellyt eri vankiloissa etsimässä poikaansa, mutta tuloksetta. Tämän pojan ja tyttärensä perhe asuvat Venäjällä. Toinen puoli perheestä joutui hänen mukaansa, ja kaikki he siirtyivät Ruotsiin. Mukana satumatlta on myös vanhimman poikansa poika, jonka hän kasvatti ja koulutti. Tämä toimii nyt Ruotsissa insinöörinä.

Nyt on Antti Leinin lapsilla ja lastenlapsilla hyvä toimeentulo, mutta yksi vain puuttuu, puuttuu isä ja vaari.

Y. R.

Alma Loviisa Airikainen o.s. Hytönen synt. 29. 5. 91, kuoli 20. 7. 68 Helsingissä.

ISK:N JOHTOKUNNAN KOKOUS

pidettiin 5. 10. 1968 Boråsissa Inkerin Kerhon mökillä. Paljon oli keskusteltavaa, ja eipä huomattukaan, kun kuusi tuntia oli mennyt. Mainitaanpa tässä muutamia asioita, jotka tulivat esille. Ensi vuoden kesäjuhlista ei vielä voitu tehdä lopullista päätöstä, ennenkuin möndalilaiset ovat käsitelleet asian. Toisena ehdokkaana on Västerås. Keskusteltiin vilkkaasti kesäjuhlien viettomuodosta ja todettiin, että hengellinen ja kansallinen ohjelma sopivat oikein hyvin yhteen urheilun kanssa. Näin saamme parhaiten **kaikki** inkeriläiset juhlille, niin nuoret kuin vanhatkin.

Talvijuhlat tullaan viettämään Boråsissa 4—6 p. tammikuuta 1969. Tarkempi ohjelma tulee myöhemmin. Valittiin 3-henkinen komitea viemään muistolaatta-asiaa eteenpäin. Ne kolme, jotka mielellään ottavat vastaan mielipiteitä ja toivomuksia asiasta, ovat: Antti Juvonen, Körsbärsstigen 4, 703 60 ÖREBRO, puh. 019/117012, Alfred Saklanti Prostkvärnsgatan 28, 552 59 JÖNKÖPING, puh. 036/160962 ja Armas Paakkonen, Tingsg 4 B, 502 53 BORAS, puh. 033/101850.

Keskusteltiin ISK:n sääntöjen nykyisestä muodosta ja päätettiin, että mahdollisia

ISK:n johtokunta kokoontuneena kokoukseen puheenjohtaja Oskari Himiläisen kodissa Kumlassa 17/3 1968. Takarivissä vasemmalta: Aleksanteri Halttunen, Henrik Toikka, Pekka Pentikäinen, Juho Kemppi. Eturivissä vasemmalta: Antti Tervo, Oskari Himiläinen, Aappo Björn, Erkki Kuortti, Armas Paakkonen. Kuvasta puuttuu Väinö Häyhänen, Viktor Mustonen, Sulo Korpelainen, Matti Randefelt.

MUISTAT SIE VIEL

No muistanha mie vieläkin niitä surusäveliä, jotka olivat syvälle syöpyneet Inkerin heimon sydämeen. Jo ammoisista ajoista oli tavaksi tullut, että arpaikäiset nuoret miehet lokakuun alkupäivinä kävelivät kylän kujasilla ja taljantkan säestyksellä laulamalla tunteitansa tulkitsivat. Niissä lauluissa kirjaimellisesti toteutui se, että »soitto on suruista tehty, murehista muovaeltu». Ja rekryyttipojat olivat oikeutettuja niitä laulujansa laulamaan. Sillä silloin moni poika heitti viimeiset jäähyväiset kotiväelle, sukulaisille ja tuttaville, mutta herttaisimmat hyvästijättönsä he jättivät tyttöystävillensä. Tässä muutama rivi Miikkulaisten rekryyttilauluja, jotka koskettelevat sydämenkanteleene hellimpiä kieliä:

Surullinen syksy tulluo
Tuota ei pojat soisi,
Kun usjan pojan täytyy lähtii
Papan kotont' poisi.

Sotamies uon poika parka
Sill' ei mittiä maha,
Ei siinä estä eukon itkut
Eikä auta raha.

muutosehdotuksia saa lähettää Aappo Björnille ennen vuoden loppua. Ehdotukset tulevat sitten esille seuraavassa vuosikokouksessa.

Todettiin, että vuosikokouksessa Eskilstunassa sattui pieni kummellus: kiireessä ja juhlahurmiossa jäivät tilintarkastajat ja heidän varamiehensä valitsematta. Sen takia kutsutaan ylimääräinen liittokokous yhteen talvijuhlissa Boråsissa, ja tässä kokouksessa ei käsitellä muita asioita. Valittiin 3-henkinen vaalikomitea: Erkki Kuortti, Viktor Mustonen ja Sulo Korpelainen. He valmistelevat tulevaa vuosikokousta ja heille saa ilmoittaa ehdokkaita johtokunnan jäseniksi. Keskusteltiin myös kauan ja perinpohjaisesti Inkeri-aiheisen kirjallisuuden julkaisemismahdollisuuksista täällä Ruotsissa.

A. P.

Poikija vietii sotamiehiks
Kujasija pitkii,
Usjan tuvan rappusilla
Nätti tyttö itki.

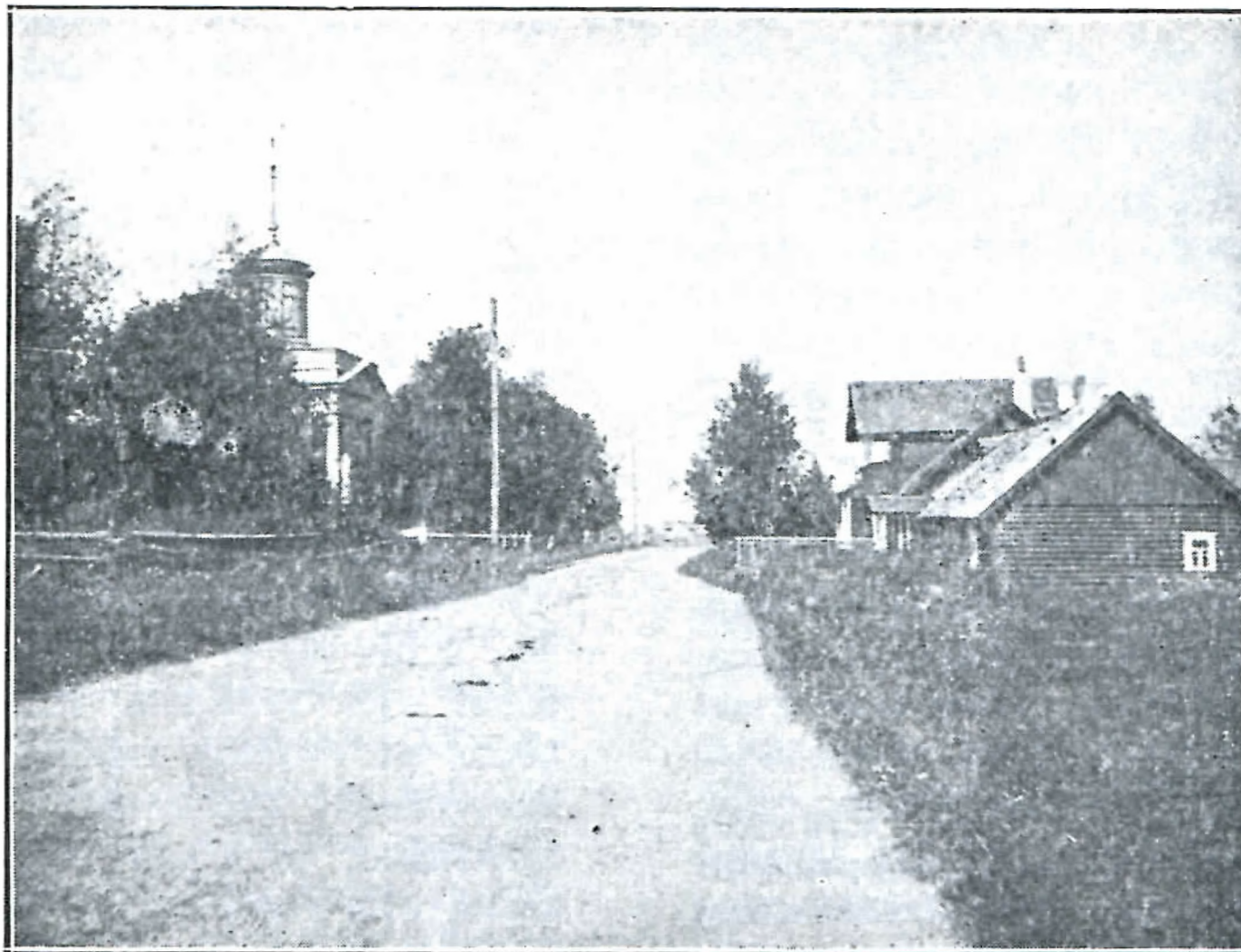
Näitä surusäveliä voisin sätviä vaikka millä mitalla, mutta rajoitan kertomukseni tällä kertaa omakohtaisiin kokemuksiini.

Allekirjoittaneen kohdalla tämä surullinen syksy oli v. 1905. Silloin olivat levottomat ajat Venäjällä, Suomessa oli suurlakko, oli Viaporin kapina ja Kronstadtissa merisotilaat kapinoivat. Vallankumouksen hyökyaallot jo silloin kuohuivat niin korkealla, että Pietarissakin, keisarin henkivartiopataljoonassa, Preoprasenskin rykmentissä vangittiin Venäjän valtakunnan parhaimpia poikia. Kevättalvella v. 1906 komennettiin Syvärin rykmentin ensimmäinen pataljoona Kronstadtin, jossa sotilasalokkaana sotilaita ja Viaporin linnoituksen tykkimiehiä. Kesällä juhannuksen tienoissa, pataljoonamme komennettiin Kronstadtista Novgorodiin, parin viikon kuluttua heinäkuun puolivälissä tuli komennus rauhoitusretkelle, maaseudulle, Tsereppovitsaan ja Pieloserskiin Novgorodin läänissä, josta kolmen kuukauden kuluttua kotiuduimme kotikasarmeihin Selo Medveetin. (Karhulan kirkonkylä.)

Lokakuun loppupäivinä Medveetin kasarmeilla oli sota-oikeus Preoprasenskin aliupseereille, jossa heille sota-oikeus määräsi hirveät rangaistukset. Eräs kersantti, kuulutuaan, kohdallensa tuleen oikeuden päätöksen, kahdeksan vuotta kuritushuoneetta, kaatui pyörtyneenä lattialle, josta hänet oli kannettava sivuhuoneeseen toipumaan. Olin tapauksen silminnäkijänä, kivääri kourassa, vartiovuorassa. Vuoden aikana näkemäni ja kokemani tapaukset johtivat mieleeni laulun sanat, joita oli kymmeniä kertoja laulanut Miikkulaisten laulukuorossa: »Oi ihmissyys! Oi, oikeus! Miss' onkaan teidän pelastus!»

Kasurmielämästä toiste lisää: **Matti-setä.**

Harvinainen valokuva

Skuoritsan kirkonkylä entisaikaan.

Inkeriläinen koti

'Kuin pyhiinvaeltaja käyn, pyhättöön lapsuuden, oi suothan Herra mulle taas sen puhtaan herkkyyden.'

Kaikista inkeriläisistä kodeista muistan parhaiten oman kotini. Sen koristellun kuistikon, jossa sunnuntai-iltaisina istuttiin ilta. Joelta nousi hienoinen usva, jossain soi haitari, jossain veisattiin, jossain 'liekuttiin liekussa'.

Sitten astuttiin porstuaan, se oli suuri ja siinä oli hirsiseinät, nurkassa oli suuri tynnyri, siinä oli viljaa pahojen päivien varalle, toinen hapankaalitynnyri, tattiastioita.

'Kuhnissa oli suuri uuni, jossa paistettiin leivät ja piiraat niin hyvinä kuin pahoina päivinä, jolloin sekin valitti ja itki. Samoin pu'at liitän piällä! Voi sitä piirakoiden ja happamen leivän tuoksua!

Kiukaan päällä oli mukava lämmitellä ja levähtää. Suurella puolella oli pöytä, siinä valkea liina ja samovaari, nurkassa ikoni,

suuri verkamatto lattialla, 'kamotin piällä' pitsireunainen kaitaliina. Kun tuli vieraita pöytä notkui inkeriläistä vieraanvaraisuutta, kun oli vainoajat se valitti tyhjyyttä. Seinällä perheen suurennettuja valokuvia. Makuuhuoneessa rautaiset matrassisängyt, niissä valkoiset peitteet pitsit näkyvissä ja monta pitsireunaista tynnyä päällekkäin.

Ei sieltä myöskään puuttunut muutamaa kulunutta suomalaista kirjaa: raamattua, virsikirjaa ja joku muu uskonnollinen kirja, joista ammennettiin virvoitusta ja lohdutusta pitkinä kärsimys- ja vainovuosina. Ne kirjat osoittivat tietä toiseen kotiin, missä kaikki tuska ja kärsimys on seestynyt, on vain rauhaa ja hyvyttä.

Inkeriläinen koti oli linna ja varustus ulkoista painetta vastaan ja siellä asusti Jumalan Pyhä Sana, joka oli tien näyttäjänä pitkillä loppumattomilta näyttävillä kärsimysteillä.

H. K—i

Hyvät asiamiehet

En turhaa sano, jot Työ kaik uotto tos molotsii. Katsokaaha nyt ku viimeine Viest hät hättää olij lukijaasa tavoittaant ku sain postist ensimmäise kirjee asiamiehelt. Siin olj tilauksii ens vuuvveks ja olha siin nii lämmittävä kirje keral jottaha. Otankii tähän muutamii poimintoi: Älä Sie Väinö Pietaar ujostele meitä ku meil kirutat. Se on sit herbtase samantekevää millo tilaukset kerrää. Parempaha se on ku kerää ne het paikaal. Miekii läksin uamuul liikkeel ja iltapäivkohviloil olin jo kois ja kierros olj tehty, eikä ennää uo jälel ku haravointi vua. Tiä meije työ on siks pientä sen rinnaal mitä Työ sen lehen kimpuus tietto jot sitä ei voi toisiisa verratakkaa. Jaksakaa Työ vua touhuta. Kyl myö tiäl oman saran kynnämmö. No vot tepe naa. Voips parem mi sannoo. Tällaista vua lissää nii hyvä täst tuas tulloo.

Miehissä ja naisissa kaikki liikkeelle ja tilaukset tänne tämän vuoden puolella. **Viestin hinta on siis vuodelle 1969 Suomessa 8.— ja Ruotsissa 10 kruunua.** Höyryä päälle. Kiitos.

Väinö Pietaar.

ETSITÄÄN:

Äiti asuu Petroskoissa ja hakee poikajaan Toivo VAASKIsta, syntynyt maaliskuussa 1918. Isän nimi Matti. Kotipaikka Suur-Suojala.

Vastaukset: Jalo Misjujev. Box 121 Hagaström Johannesslot. Sverige.

Paavo Simon poika Assinen, Vuoleen seurarakunnan Markkelan kylästä, Harpalan kyläneuvosto. Jos joku hänestä tietää, ilmoita osoitteella Mikko Räisänen, Box 106, 680 70 BÄCKHAMMAR, Ruotsi. Äiti ja sisko Venäjällä.

Mitä ostan joululahjaksi?

Minusta se on itsestään selvää: **tilaan Inkeriläisten Viestin ensi vuodeksi ystäville ja sukulaisille.** Mikä mainio lahja! Se senkun uudistuu ja uudistuu koko vuoden ajan ja ilahduttaa vastaanottajaa joka kerta! Toisille ystäville ostan Inkeri-aiheista kirjallisuutta. Ruotsissa asuvat voivat tilata ainakin muutamia kirjoja minulta. Nämä joululahjat elävät ja kertovat vielä tuleville sukupolvillekin.

Armas Paakkonen

Borås, Tingsgatan 4 B

Puh. 033/101 850

Postisiirto N:o 626047

Boråsin Inkerin Kerho

piti vuosikokouksen 20/10 1968. Kaikki sääntöjenmukaiset asiat vietiin yhteisymmärryksessä läpi. Ne, jotka saivat luottamuksen johtaa Kerhon vaiheita, ovat Väinö Häyhänen, Toivo Jääskeläinen, Viktor Kainelainen, Aino Kekkonen, Aleksanteri Hynninen ja Armas Paakkonen. Varajäseninä ovat Julius Sörmvall ja Sulo Korpelainen. Suunniteltiin toimintaa tulevalle kaudelle mm. seuraavasti: **Pikkujoulujuhla Kerhon mökillä 15/12 klo 16.** Jokainen tuo noin 3 kruunun arvoisen lahjan mukanaan yhteiseen konttiin. Talvijuhlat loppiaisena, kesäleirit vanhuksille ja nuorille kesäkuussa. Vaikka toiminta on ollut vilkasta ja tulee olemaan vielä vilkkaampaa, niin täytyy silti valittaa, kun vain muutamat jaksavat laahustaa itsensä niinkin tärkeään tilaisuuteen kuin vuosikokoukseen. Parannusta toivoo

Sihteeri

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

Gävle

Kultahäitään viettää ensimmäisenä päivänä joulukuuta Eeva ja Aatami Vainikka Gävlessä Ruotsissa.

Heidät vihki avioliittoon kh. Jaakko Raski Tuutarin kirkossa ensimmäisenä adventtina v. 1918.

Eeva Vainikka, omaa sukuaan Leini, on syntynyt Tuutarin seurakunnassa Leinimäellä 16. 9. 1894. Aatami Vainikka on syntynyt Tuutarin Pajulassa 27. 2. 1889.

Örebro

Tavanmukainen Örebron inkeriläisten järjestämä kuusijuhla (pikkujoulu) vietetään lauantaina joulukuun seitsemäntenä päivänä. Ohjelma alkaa kello 15.00 Jumalanpalveluksella Almbyn kirkossa, sen jälkeen siirrytään viereiseen seurakuntakotiin. Puhujana pastori Salminen.

Ensimmäisenä Joulupäivänä, siis 25/12 klo 14 Jumalanpalvelus Almbyn kirkossa. Saarnaa kirkkoherra Kuno Åberg. Tervetuloa Joulukirkkoon.

Borås

ISK:n ylimääräinen vuosikokous

pidetään talvijuhlien yhteydessä lauantaina 4/1 -969 Daltorpsskolanin aulassa Boråsissa. Kokouksessa valitaan 2 tilintarkastajaa ja 2 varatilintarkastajaa. Mitään muita asioita ei oteta käsiteltäväksi.

Johtokunta

Helsingin paikallisosasto

Vanhusten kultaisen kerhon pikkujoulua vietetään 10. 12 -68 klo 19 Agricolan kirkon seurakuntasalissa.

Yleinen pikkujoulujuhla ja myyjäiset Stationin kerhohuoneistossa 15. 12. -68 alkaen klo 13.

Tervetuloa joukolla!

Johtokunta

Tampereen paikallisosasto

Inkeriläisten Yhdistyksen Tampereen paikallisosaston seuraavat kokoukset ovat

I adventtisunnuntaina 1. 12. 68 klo 14 Kalevan seurakuntatalossa ja
sunnuntaina tammikuun 12. pnä 1969 klo 14 samassa paikassa. Tammikuun tilaisuus on vuosikokous, johon toivotaan saatavan puhuja Helsingistä.

Tervetuloa joukolla näihin tilaisuuksiin.

Turun paikallisosaston

joulujuhla pidetään Karjalaisten talolla toisena joulupäivänä 26/12 -68 kello 14.00.

Tervetuloa koko perheellä mukaan.

Johtokunta.

Tiedustelu

SULO PYYKKÖ, asunut Harjavallassa, Kumpu 0 4,

JOOSEPPI KAURANEN, asunut Jyväskylässä tykkitehtaalla,

serkkunne Saima haluaa tietoja teistä. Ottakaa yhteys osoitteella Hanna Hartikainen Pikisaari Luotsitie 6 Turku 27.

VUOSI LÄHESTYY LOPPUAAN
MUTTA INKERILÄISTEN VIESTI ILMESTYY
ENSI VUONNAKIN
ENTISEN KOKOISENA
HINTA ON TOSIN 8 MARKKAA
MUTTA SILLÄ SAATTE LEHDEN KOKO VUODEKSI:
YKSITOISTA NUMEROA
JOISTA YKSI ON KAKSOISNUMERO

TILAUKSENNE VOITTE UUDISTAA
POSTISIIRTOKORTILLA
JONKA LÄHETÄMME TEILLE LEHDEN MUKANA
VIIMEISTÄÄN TAMMIKUUSSA —
VOITTE TILATA LEHDEN MYÖS ASIAMIEHILTÄMME
JOITA ON SUOMESSA SEKÄ RUOTSISSA
TAI POSTITOIMISTOISTA JA KIRJAKAUPOISTA

JOULUKIN ON TULOSSA
LEHTEMME VUOSIKERTA
ON SOPIVA JOULULAHJA
VANHOLLE JA NUORILLE
INKERILÄISILLE JA INKERILÄISTEN YSTÄVILLE

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

Ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja. Varat käytetään Inkeri-kodin ja Inkerin historian aikaansaamiseen, Inkeri-aiheisten julkaisujen kustantamiseen ja inkeriläisten jälkeläisten opintoavustuksiin.

SÄÄTIÖN TALLETUSTILIT: HOP:n, KOP:n, PYP:n, OKO:n ja SPKO:n pääkonttorit. Postisiirtotili 146660.

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.

inkeriläisten viesti

numero 12
joulukuu 1968

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Korkeavuorenkatu 10 A 18 Helsinki 12. Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285. Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 660. Kettutie 4 B Helsinki 80.
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, Helsinki 10. Postisiirto n:o 30 636.
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30 636.
TILAUKSET JA ILMOITUKSET:	Huopalahdentie 10. A. 20, Helsinki 33, puh. 487 619.
TILAUSHINTA:	mk 8:— vsk, sekä koti- että ulkomaille.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 150:— 1/2 » » 80:— 1/4 » » 50:—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen. Borås, Tingsgatan 4 B. Puh. 033/101 850. Postisiirto n:o 626047 Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Kustantaja ja julkaisija: INKERILÄISTEN YHDISTYS R. Y.

LEHTEMME TULEE KAIKILLE TILAAJILLEMME ILMAN TILAUKSEN
UUDISTAMISTAKIN HELMIKUUHUN ASTI. HELMIKUUN NUMERON
YHTEYDESSÄ LÄHETÄMME TILILLEPANOKORTIN, JOLLA VOITTE KÄ-
TEVÄSTI UUDISTAA JA MAKSAA TILAUKSENNE.

**TOIVOTAMME TEILLE KAIKILLE
HYVÄÄ, LÄMPÖISTÄ JOULUA JA JOULUMIELTÄ**

KANSI

Kirsti Toivanen: Joulumadonna

Jeesus maanpakolaisena

Alla olevan raamatunkohdan ja inkeriläisten elämänkohtaloitten välillä on paljon yhtäläisyyttä. Ovathan niin Pyhä perhe kuin inkeriläisetkin saaneet kokea vainoa, turvattomuutta, muuttomatkoja ja maanpakolaisuutta.

„Mutta kun Itämaan tietäjät olivat menneet, niin katso, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: »Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmatakseen hänet». Niin hän nousi, otti yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin. Ja hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: »Egyptistä minä kutsun poikani».

Mutta kun Herodes oli kuollut, niin katso, Herran enkeli ilmestyi unessa Joosefille Egyptissä ja sanoi: »Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä».

Niin hän nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä ja meni Israelin maahan. Mutta kun hän kuuli, että Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä Herodeksen jälkeen, niin hän pelkäsi mennä sinne. Ja hän sai unessa Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle. Ja sinne tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret; että kävisi toteen, mikä profeetan kautta on puhuttu; »Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi». Matt. 2. 13—15 ja 19—23.

Jumala oli jo toiminut ja vienyt asiansa päätökseen, kun Herodes aikeitaan vasta hautoi mielessään. Joosefille ilmestyi unessa toisen kerran Herran enkeli, joka sanoi: Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä, ja pakene

Heikeäkään empimättä Joosef keskellä yötä otti lapsen ja hänen äitinsä ja lähti maanpakoon. Matka ei varmaankaan ollut helppo, kun otamme huomioon senaikaiset kulku-neuvot. Ei silloin matkustettu autolla, junalla tai lentokoneella, vaan matkaa tehtiin jalan tai juhdan selässä istuen.

Tavanomaisten matkahankaluuksien lisäksi tulivat vielä monet vaarat. Matkaseurueen kimppuun saattoivat hyökätä esim. erämaan rosvot tai pedot ja tuhota koko seurueen. Taikka yhtäkkiä voi puhjeta rajuilma, tai hiekkamyrsky ja haudata kaiken alleen.

Vaikka matka Beetlehemistä Niilin suistoon ei olekaan pitempi kuin 400—500 km linnuntietä, saattoi sillä joutua harhailemaan kauankin, kuten israelilaisten vaellus muinaisesta Egyptistä kohti Luvattua Maata osoittaa. Kaikesta voimme siis päätellä, että Vapahtajan pakomatka ei ollut helppo.

Helppoa ei ollut oleskelu kaikesta päättäen maanpakolaisenaakaan vieraassa maassa. Se kulta, jonka tietäjät olivat lahjaksi tuoneet, oli nopeasti huvennut matkaan ja oleskeluun.

Vastassa olivat kaiken lisäksi kielimuuri ja vieraat tavat. Eihän Egyptissä puhuttu arameaa eikä palveltu Israelin Jumalaa. Siellä olivat omat jumalat ja oma kieli, joka täytyi ainakin välttävästi oppia, jotta selviytyisi jokapäiväisistä asioista.

Varmasti heidän annettiin myös selvästi ymmärtää, että he olivat muukalaisia ja maanpakolaisia ja kohtelu oli sen mukaista.

Kun Jeesus ja hänen vanhempansa olivat asuneet muutamia vuosia Egyptissä, tuli heille jälleen muuttomatka eteen.

Herran enkeli ilmestyi Joosefille kolmannen kerran ja sanoi: »Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan. sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä.»

Oli hyvin luonnollista, että Joosef asettui asumaan Nasaretiin, sillä olihan se hänen entinen kotikaupunkinsa. Jokainenhan meistä mieluummin menee sinne, missä on ennenkin oleskellut ja minkä tuntee omakseen. Kaiken lisäksi Joosef oli saanut tietää, että Herodeksen poika hallitsi Juudeaa, isänsä kuoleman jälkeen. Juudean maakuntaanhan kuuluivat juuri Beetlehem ja Jerusalem. Jumala oli myös unessa kehottanut Joosefia menemään Nasaretiin.

Jälleen oli aloitettava kaikki alusta. Siitä vähäisestä omaisuudesta, mikä oli kertynyt Egyptissä, täytyi jättää suurin osa, sillä juhdan selkään ei voinut kovinkaan paljoa säilyttää.

Nasaretissa, luultavasti hyvin vaatimattomassa kodissa Jeesus varttui mieheksi. Luukas kertoo tästä yksinkertaisesti: »Lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella ja Jumalan armo oli hänen päällensä.»

Ei hänen elämänsä myöhemminäkään ollut helppoa. Aloittaessaan julkisen toimintansa hän sai kokea niin kodittomuutta ja turvattomuutta kuin ihmisten pilkkaa ja ylen-

katsetta. Kerran hän huokasi opetuslapsilleen: »Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole paikkaa, mihin hän päänsä kallistaisi.» Seimi oli ollut hänen kehtonsa ja ristinpuu oli hänen kuolinvuoteensa ja tähän väliin mahtui sitten kaikki inhimillinen hätä ja tuska, kodittomuus ja turvattomuus. Sana sanookin hänestä: »Ja hänet havaittiin olennoltaan ihmiseksi.» Hän kulki täällä ihmisenä ja eli myötä meidän osassamme. Hän jos kuka voi kiusattuja auttaa, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

Niin paljon on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoasyntyisen Poikansa jouluyönä meidän tähtemme syntyä Beetlehemin seinmeen ja meidän syntiemme vuoksi pitkäperjantaina kuolla Golgatan ristillä.

Tässä on meillä ilon ja kiitoksen aihetta. Jumala on nähnyt meidän tähtemme ja meidän autuutemme tähden näin paljon vaivaa. Ota sinäkin, ystävä, Jumalan meille lähettämä lahja Jeesus Kristus ja hänen työnsä vastaan nöyränä ja kiitollisena, jos et vielä ole sitä tehnyt, niin sinulla on joka päivä jouluku.

Turussa joulun alla 1968

V i l h o M u s t o n e n

★ Jouluku ★

Taas syttyvät illan tähdet
ja kalpea nousee kuu.
Maa peittyypi juhlatuntuun,
pois murehet unohtuu.

Nyt kaikuva rauhan kello,
on ihmisten Jouluku, oi!
Siitä lauloivat enkelit taivaan,
mikä vieläkin kaikuna soi.

»On syntynyt pieni lapsi,
Hän suurin valtiask taivaan on, oi!»
Siis, rauhan juhlaa juhlikaamme,
kun joulunkellotkin soi.

Siis, nouskoon riemu rinnassamme,
soikoon sävel sielussamme,
kohotkoon se korkealle, Jouluvirttä
veisatessa »Vapahtajan kunnialle»!

S a l o m o n R a u t a n e n

Opettaja Eino Vironseppä 60-vuotias

Johtajaopettaja, reservin majuri Eino Mikael Vironseppä ent. Virolainen täyttää 23. 12. 68 60 vuotta. Hän on syntynyt Inkerin Rääpyvällä 23. 12. 1908 ja tuli Suomeen 1919. Täällä hän suoritti Jaakkiman Yhteiskoulussa keskikoulun ja Rauman keskikoulun pohjalla toimivan opettajaseminaarin. Valmistuttuaan opettajaksi hän oli 1929—30 Suojärven yläkoulun, 1930—35 Suursaaren kansakoulun johtajaopettajana. Edelleen vv. 1935—39 Soinissa ja 1939—40 Uudenkirkon kansakoulun johtajaopettajana. Kontiolahden koulun johtajaopettajaksi hän siirtyi 1940 ja palveli siellä sotavuotia lukuunottamatta aina vuoteen 1947. Pisimmän ajan hän toimi opettajana Lapinjärvellä vv. 1947—64 josta sitten siirtyi nykyiseen toimipaikkaansa Etelä-Sipoon suomenkielisen kansakoulun johtajaopettajaksi.

Vuosien mittaan hän on täydentänyt tietojaan lukuisilla kursseilla joista mainittakoon m.m. musiikkipedagoginen-, kirjasto-, koulukasvitarha ja taloudellisen kasvatuksen kurssit. Hän on erikoisesti kiinnostunut puutarhastyöstä ja varsinkin hänen harrastuspiiriinsä kuuluu kuoron johtaminen ja nuorisoseuratyö. Niinpä hän on johtanut Monnin nuorisoseuran ja Porlammien nuorisoseura »Soidhun» kuoroja parinkymmenen vuoden ajan. Nykyisin hän johtaa Inkerikuoroa.

Maanpuolustustyö on opettaja Vironseppälle ollut hyvin läheinen. Niinpä hän on toiminut suojeluskunnan riveissä vuodesta 1926 järjestön lakkauttamiseen asti ollen m.m. Suursaaren merisuojeluskunnan ja myöhemmin Soinin suojeluskunnan paikallispäällikkönä. Hän osallistui molempiin sotiimme joukkueenjohtajana, valistusupseerina ja komppanian päällikkönä. Hänet ylennettiin majuriksi 6. 12. 68.

Tässä ovat pääpiirteissään opettaja Vironseppän elämän ääriverrat.

Ikäänkuin toisena osapuolena hänen elämäntaipaleensa tähänastisessa osassa on työ heimonsa hyväksi. Pakolaisvanhemmiltaan hän ei saanut perinnökseen aineellista, mutta tätä paljon suuremman ja kallisarvoisemman testamentin, jonka voinemme kiteyttää sanoihin: »Poikani rakasta heimoasi», ja tämän testamentin on Eino Vironseppä täyttänyt täsmällisen tarkasti. Hänen työnsä jakaantuu ikäänkuin kahteen jaksoon, toimintaan ulos- ja toimintaan sisäänpäin. Asuen kaukana toimintakeskuksistamme, hän ei voinut osallistua järjestötoimintaan aktiivisesti, mutta tuolloin toiminta ulospäin on ollut sitä antoisampaa. Jo kouluaikoinaan hän julisti sanaa heimostaan ja myöhemmin eri toimintahaaroissa oli Inkeri-sana päällimmäisenä.

Muutettuaan Sipooseen hänelle vihdoin tarjoutui tilaisuus toimia myöskin sisäänpäin. Nykyisin hän johtaa Inkerikuoroa, on Helsingin paikallisosaston puheenjohtaja, yhdistyksen johtokunnan ja työvaliokunnan jäsen sekä Sivistyssäätiömme hallituksen jäsen toimien myös Ukkokerhossa aktiivisena jäsenenä. Siinä on työtä aivan tarpeeksi. Me monasti emme ajattele tarkemmin paljonko ovat kuorolaiset ja varsinkin sen johtaja tehneet työtä saattaakseen kuoronsa esiintymiskuntoon. Me huitaisemme vain, että kuoro esiintyy. Me emme jaksaa ajatella minkä työtaakan ovat johtokunnan ja varsinkin sen puheenjohtaja tehneet järjestäessään meille erilaisia tilaisuuksia. Me pidämme luonnollisina, että niitä järjestetään. Kaikki tämä on näkymätönsä, mutta kauaskantoista työtä heimmomme hyväksi.

Kun Inkeriläisten Viesti yhtyy nyt niihin lukuisiin onnittelijoihin, jotka merkipäivänä häntä onnittelevat me tahdomme sanontamme ja onnittelumme pukea seuraavaan muotoon: »Kiitos Eino. Olet vanhempiesi toivomuksen täyttänyt kirjaimellisesti. Erikoisen liikuttavaa on tietää, että Sinä paitsi sisäisestä pakosta olet yksi niistä harvoista, jotka tahtovat toiminnallaan ikäänkuin maksaa sen velan, jonka saivat opiskeluaikanaan. Se on kaunista. Sen harva muistaa. Me toivomme, että — asut sitten missä tahansa — tahtipuikkosi vielä kauan heiluu ja sormesi näppäilevät soittokonetta yhteisissä tilaisuuksissamme. Me uskomme, että Sinä vielä kauan jaksat toimia aktiivisesti riveissämme työssä, josta kiitosta et odota, mutta josta saat sisäisen tyydytyksen, ja se on suurta. Kiitos Eino ja terve vaa ja onnee.»

VPK.

Laamanni Harri Brotherus kuollut

2. 11. kuoli varatuomari, laamanni Harry J. Brotherus. Hän oli syntynyt 16. 2. 1892 Helsingissä, tullut ylioppilaaksi Helsingin suomalaisesta yhteiskoulusta 1910, valmistunut lakit. kandidaatiksi 1916 ja saanut varatuomarin arvon 1920.

Hän toimi asutushallituksen vt. asessorina 1919—23, Korkeimman oikeuden ylimääräisenä esittelijänä 1923—30, nuorempana oikeussihteerinä 1930—32 ja Viipurin maanjako-oikeuden puheenjohtajana 1932—33, Turun maanjako-oikeuden puheenjohtajana hän toimi 1933—62, jolloin hän siirtyi eläkkeelle. Lisäksi hän toimi Teknillisen korkeakoulun kameraali- ja maanjakolainsäädännön opettajana 1922—33, Uudenmaan tarkastusoikeuden puheenjohtajana 1940—41 ja 1945—58 sekä Turun tarkastusoikeuden puheenjohtajana 1944—45 ja Suomen Heimoturuliiton 2. johtajana 1935—40 ja 1943—44.

Laamanni Brotherus toimi myös lukuisissa eri kysymyksiä käsitelleissä valtionkomi-

teissa ja kirjoitti lainopillisista kysymyksistä eri julkaisuissa. Laamannin arvonimen hän sai 1932.

Lehtemme lukijat tietävät, että laamanni Brotherus suoritti inkeriläisten hyväksi paljon arvokasta ja uhrautuvaa työtä. Vuosina 1943—44 hän järjesti Saksaan komennettujen inkeriläisten siirron Suomeen. Monet muistelevat häntä kiitollisena tästä rohkeasta ja peräänantamattomasta työstä. Laamanni Brotherus harrasti myös inkeriläisten sivistysasioita ja oli Sivistyssäätiömme perustajajäsen sekä kuului säätiön hallintoneuvostoon.

Kirjassaan »Vaeltava oikeus» v. 1966 laamanni Brotherus on kertonut mm. tuosta Saksassa suoritetusta työstään. Teoksen osa »Inkeriläisten asialla» muistuttaa meitä sekä heinomme jäsenten vaiheista että erään lämpimän ja rohkean ystävämme teoista.

Inkeriläisiä vainajia

Maria Mylläri, o.s. Virolainen, kuoli Jyväskylässä 77 vuoden ikäisenä. Hautajaiset 20. 6. 1968.

Aune Mylläri, o.s. Mylläri, kuoli Hämeenkyrössä 83 vuoden ikäisenä. Hautajaiset 20. 10. 1968.

Saara Tiinus (Virolainen) o.s. Tiinus, kuoli Hämeenkyrössä 73 vuoden ikäisenä. Hautajaiset 2. 11. 1968.

On merkillinen sattuma, kun jokaisen näitten vanhusten siirtyminen ajasta iäisyyteen liittyi läheisesti kalenterivuotemme juhlapyhiin; Juhannuksen, Mikkelinpäivän ja Pyhäinpäivän yhteyteen. Nämä vainajat olivat Miikkulaisten Alakylästä lähinaapureitani ja läheisiä sukulaisiani. He olivat esivanhemmiltansa perinnöksi saaneet kristillis-siveellisen elämänsäntymän, ja monivaiheisissa elämän kovissa koettelemuksissa he turvanansa pitivät ikiaikojen Jumalan.

Jokaisen heidän syntymäkodissansa virsikannel oli kunniapaikalla, ja sen virsikanteleen säestyksellä vanhemmat lapsinensa

virtensä virittivät ja kiittäen ylistivät Luojan suurta kunniaa! Vuosikymmenien takaa muistan, kun nämä vainajat olivat vielä nuoria ja pyhäkoulussa me yhdessä lauloimme:

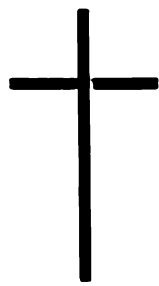
»Mun kanteleeni kauniimmin
Taivaassa kerran soi,
Siell' uusin äänin suloisin
Mun suuni laulaa voi.
Riemuisin kiitosvirteni
Rakkaalle Jeesukselleni.
Ah, autuas se päivä lie,
Kuin kotiin meidät vie.»

Matti Virolainen

Parhaimmat kiitokseni

Inkeriläisten Yhdistykselle, Inkeriläisten Sivistyssäätiölle, Helsingin paikallisosastolle ja kaikille inkeriläisille ystävilleni onnentoivotuksista, jotka lämmittivät mieltäni 80-vuotispäivänäni.

Antti Huurto

Rakkaamme

JUHO HARTIKAINEN

synt. 9. 8. 1893 Venjoen seurakunnassa
kuoli 27. 8. 1968 Turussa Kurjenmäen
sairaalassa.

Kaipauksella muistaen
puoliso ja tyttäret perheineen
sekä muut sukulaiset ja ystävät.

Jo päättyi elo mainen
sairaan väsyneen,
pois nukkui matkalainen
uskos Jeesukseen.

Rakkaamme siunattiin Pyhän Ristin
kappelissa 7. 9. -68. Siunauksen toimitti
kirkkoherra Yrjö Luojola.

Tietoja kaivataan

Sukututkimusta suoritettaessa on saatu selvitettyksi, että Vesterisiä on asunut Inkerissäkin. Toistaiseksi vanhin kirjallinen tieto, johon olen tutustunut, on peräisin 1700-luvulta, mutta on todennäköistä, että suvun jäseniä on tullut Inkeriin jo edellisellä vuosisadalla, ehkä ennemminkin.

Vanhimmat Vesteriset ovat asuneet etupäässä Tuutarissa ja Hietämäellä. Tokso-

Oikea Joulu

Vain kerran vuodessa joulun on,
se siksi oikea olkohon.
On joulun oikea silloin vaan
kun seimen lapsesta joulutaan.

Jeesus Herramme joulun tuo,
kun synnit anteeksi meille suo.
Jos missä ei ole Jeesusta,
ei siellä myöskin joulu.

Ei kuusen kynttilät kirkkahat,
ei lahjat, ruokamme runsahat,
ei mikään maallinen joulu
suo ilman Jeesusta, Kristusta.

Hän meille kaikeksi tulkohon,
niin aina meillä joulun on,
Ja niinkuin enkelit kiitosta
myöskin voimme aina me lausata.

Juho Hartikainen

vassa ja Valkeasaarella on ollut myöskin Vesterisiä, mutta vasta 1800-luvulta alkaen. Inkerinmaalle ovat Vesteriset tulleet Kanneljärven ja Uudenkirkon pitäjistä, joissa Vesterisiä on asunut ikimuistoisista ajoista alkaen. Vanhimmat kirjalliset tiedot ulottuvat 1500-luvun alkupuolelle ja 1400-luvun lopulle. Kaikesta päätellen ovat suvun jäsenet asuttaneet Äyräpään kihlakuntaa jo muinoisina aikoina yhtäaikaista monien yhta vanhojen sukujen kanssa, joiden jäseniä on runsaasti siirtynyt myöskin Inkerin puolelle, tai asuneet siellä alun perin.

Sukututkimuksen vuoksi tarvitsisin nyt lisätietoja Inkerin Vesterisistä. Tämän takia haluaisin päästä kosketuksiin henkilöiden kanssa, jotka mahdollisesti tuntevat, tai ovat tunteneet Tuutarin, Hietämäen tai muita Vesterisiä ja voivat antaa heistä tietoja. Tarvitsisin nimi- ja ikätietoja perheen jäsenistä, heidän asuinpaikoistaan, kenen kanssa perheen päämies naimisissa, kenen kanssa tyttäret ja pojat avioituneet j.n.e. Onko tiedossa nykyinen asuinpaikka ja osoite? Erittäin arvokasta olisi saada myöskin erikoistietoja tapahtumista suvun jäsenten elämänvarrelta, heidän asemastaan kyläyhteisössä, tai toimeentulostaan ennen vanhaan ja myöhemmistä kohtaloista. Väheisemmistäkin tiedoista olisin kiitollinen.

Tiedot voi lähettää osoitteella: Tolkkinen, Porvoo.

Fredrik Vesterinen

Kaikki muuttuu

Maailmassa tapahtuu jatkuvasti muuttumista. Maailman kartta muuttuu melkein päivittäin. Tiede ja taide kulkevat voimakkaasti eteenpäin. Nuoriso kuohuu. Halutaan kaikkialla saada aikaan jotain ihmeellistä, jotain mullistavaa.

Tässä vyöryvässä humussa, tässä tarttuvassa tempossa unohdetaan kuuntelemisen taito. Ihminen hosuu ikäänkuin päättömänä, hapuilee tietämättä loppujen lopuksi itseään mitä tavoittelee. Tässä sekamelskassa unohtuu paljon. Unohtuu paljon kaunista ja satuttavaa.

Kuitenkin näin joulun alla ihminen herkistyy, ihminen valstomaisesti pysähtyy. Tahtomattaan hiljentyä. »Harmaapäät» muistelevat entisiä jouluja. Muistelevat kuinka köyhyydessä ja ahdingossa joulun sanoma oli sittenkin puhdasta, paljon sanovaa ja paljon antavaa. Nyt joulun sanoma otetaan vastaan huitaisemalla. Kuinka paljon kaunista ja hyvää on heitetty pois ja tilalle on tullut »nykyaikaa».

Elämme nousevan elintason aikaa. Joulun on kytketty niin äärettömän paljon kaupallista himphamppua. Ei huomata, että juuri tämä tuo tullessaan paljon tyhjyyttä. Runsauden keskellä me olemme tyytymättömiä sittenkin. Meiltä puuttuu joulun todellinen sanoma. Me turmellumme tietämättöminä »nykyaikaan». En ole edistystä vastustava henkilö, mutta tässä asiassa olen konservatiiveista konservatiivein.

Kohdistan sanani nuorisoomme. Hellittäkää hetkeksi otteenne »nykyajan» palvonassa. Me ymmärrämme Teitä paljossa, te vaaditte ja monet vaattenne ovat oikeutettuja, mutta kuunnelkaa. Osatkaa kuunnella hetkisen. Jaksakaa kuunnella. Ehkä sittenkin ämmienne ja äijienne vanhan ihannoimisessa on jotain sellaista, joka on sytyttävää »nykyaikanakin».

Opetusministeri Johannes Virolainen lausui äskettäin sattuvasti, että Suomen kansa ei hyväksy radion ja televisiamme nykyistä suuntausta. Se ei hyväksy kun samaistetaan puheenjohtaja Mao ja puheenjohtaja Kristus. Tuossa on paljon totuuden tendenssiä. Kuunnelkaa »entistä aikaa».

Vuoden varrelta

Tapaamiset yhteisillä juhlillamme ovat virkistäneet mieltä tämänkin vuoden aikana. Kuvassa rovasti Matti Vironmäki ja Kanadan inkeriläinen Juho Pakkanen keskustelemassa Eskiistunan kesäjuhlilla.

Valok. A. Vainikka

Kohdistan sanani kaikille inkeriläisille. Meillä ei ole tilaisuutta sytyttää joulukynttilöitämme rakkaitemme hautakummuille, mutta melkein jokaisella paikkakunnalla on sopivia muistomerkkejä. Viekäämme joulun valamme näille paikoille ja hiljentykäämme. Silloin koette ihmeen. Te tulette tuntemaan jotain tavallisuudesta poikkeavaa. Te tunnette olevanne juuri rakkaittenne haudoilla. Te tulette ikäänkuin eläytymään »entiseen aikaan». Rikkaaseen aikaan. Antoisaan aikaan. Se vavahduttaa. Se virkistää. Juuri se vie Teidät »entiseen aikaan». Te tulette kuulemaan joulun sanoman kirkkaana ja puhtaana. Te saavutatte mielenrauhan. Te löydätte oikean joulun. Siinä joulussa ei ole kaupallista humua mutta se on oleva rikas joulu.

Tässä on vilautettu vain yksi keino miten saamme nauttia todellisesta joulusta.

Täydellistä »vanhan ajan» jouluriemua toivotan Teille kaikille.

Väinö Pietaar.

Inkeriläinen teini opiskelee Indonesiassa

Helsinkiläinen inkerilälssyntyinen teini Markku Pyysläinen on parhailaan Kansainvälisen kristillisen nuorisovaihtotoimiston stipendiaattina Indonesiassa, jossa hän yhdessä kahden yhdysvaltalaisen tytön ja hollantilaisen pojan kanssa opiskelee sikäläisessä lukiossa. Seuraavassa hän kertoo vaikutelmiaan Indonesiasta sekä sen kristityistä.

Media 11, Indonesia.

Tänään on kaunis päivä. Taivas on sininen, aurinko paistaa, mutta silti ei ole hiosuttavan kuuma. Kun katselen taivaalle, voin kuvitella olevani kesäisessä Suomessa. Mielessäni näen Suomen järvet ja vihreät metsät, kuulen lintujen laulun ja kärpästen surinan. Silti tiedän, että Suomessa on nyt syksy. Tiedän: sama taivas kaartuu myös Suomen, kaikkien ystäväni ja omaisteni yllä. Tunnen: Jumala on tuolla jossain, vaikkakaan en pysty tarkalleen sanomaan missä, ehkä heikossa tuulen puhalluksessa, ehkä kaipaavassa ihmissydämessä. Kuitenkin tajuan, että sama Jumala vaikuttaa indonesialaisten keskuudessa. Hän suorittaa täälläkin hiljaista, joskus huomaamatonta kylvyötä. Hän elää, ei dogmeissa, ei päntättynä tietona, vaan kokemuksena, tajuunassa. On turvallista elää tuon Jumalan suojassa. Pieni ihminen ei sittenkään ole yksin.

Kristillisuus on täällä paljon aidompaa kuin Suomessa. Täällä eletään Kristuksesta. Hän kuuluu erottamattomana osana indonesialaisen kristityn jokapäiväiseen elämään. Jokaisessa kristityssä kodissa perheenpää lukee ruokarukouksen ennen yhteistä ateriala. Joka sunnuntai kirkot täyttyvät jumalanpalveluksen aikaan, ja suurin osa kirkossa kävijöistä on nuorisoa. Pääosa Indonesian väestöstä on muhamettilaisia, noin 90 %. Kristillisellä kirkolla on täällä suuria vaikeuksia, mutta silti eletään luottavaisina. Hallitus ei avusta kirkkoa, mitään kirkollisveroa ei kanneta. Kaikki varat saadaan lahjoituksina seurakunnan jäseniltä. Mutta vaikeuksien mukana täällä kasvaa. Minulle on useaan otteeseen vakuutettu että

vaikeudet ovat voittamista varten. Kristityt ovat täällä yhtä. Matkustaessaan maaseudulla voi nähdä lukuisia pieniä, puusta rakennettuja kirkkoja. Kun kolme kristittyä kohtaa täällä toisensa asumattomalla seudulla, he ensimmäiseksi rakentavat yhteisen talon asuttavaksi, ja sen jälkeen kirkon, vaikkapa pienenkin. Se on todellista ekumeniaa ilman erottavia raja-aitoja.

Oma maailmankatsomukseni on täällä avartunut valtavasti. Yhä paremmin ymmärrän, että me elämme ihmisinä ihmisten maailmassa. Ja ihmisinä meidän on kohdattava lähimmäisemme. Täällä näkee niin paljon kärsimystä, hätää ja vaivaa. Ja silti suurin osa ihmisistä ei halua tinkiä mitään kaikesta tästä. Liian paljon on vielä maailmassa kärsimystä. Liian paljon on puhuttu, liian vähän on tehty. Usein kerromme suurella äänellä pelastusvarmuudesta, tulevasta taivaan ihanuudesta, mutta unohdamme, että nyt me elämme ihmisten maailmassa, emme jumalten. Kaikkialla voi kuulla hätähuutoja. Yksinäinen ihminen etsii tuskassaan auttavaa lähimmäistä, mutta usein turhaan. Tavallisesti hän toteaa, että ihmisiltä ei kannata odottaa mitään. Jokaisen on rakennettava oma onnensa, mutta suurimmalle osalle ei edes suoda mahdollisuutta yrittää. Niin usein kristityille on tärkeätä vain oman taivasosuutensa varmistaminen. Ja Jeesus sanoi: »Kaiken minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle. Jos me elämme Kristukselle, meidän on eletävä myös lähimmäisillemme. Uskon, että tässä on kristinuskon ydin. Ainoastaan tämä totuus antaa minulle mielekkyyden elää kristittyinä. Täällä on minulle paljastunut tieto, ettei Jumala ole kuollut, vaan lähimmäisenrakkaus. Epäitsekästä rakkautta löytää vain kauniista kullanhoidoista kertomuksista. Helppoa on istua kotoisessa keskustelupiirissä puhuen henkevästi kristillisen etiikan ylevyydestä, mutta liian vaikeata on antaa edes pientä rahasummaa kehitysmaiden nälkää näkevien auttamiseksi. Ja kuitenkin: turhia ovat meidän korupuheemme, jos emme näe tuskaista, kärsivää, usein toivotonta lähimmäistämme. Vuosi täällä Indonesiassa ei tule olemaan hyödytön. Täällä näkee, mitä on elää, kun kaikki olosuhteet ovat ihmistä vastaan. Se ei voi olla vaikuttamatta.

Markku Pyysiäinen

RUOTSIN PUOLELTA

Riennä Joulu

Riennä Joulu, joudu Joulu
vieraaksemme, veljeksemme.
Tule meillekin tupahan.
Me jo kauan kaipasimme:
Milloin Joulu joutuneepi.
kauan kaivattu tulevi.

Kujallekin kurkistimme,
katselimme kartanolle,
josko Joulu jo tulisi
lahjain tuoja laahustaisi.

Kuusi on tuotuna tupahat
vartavasten varustettu,
kaunistettu kaikinpuolin,
kuusen oksilla omena-
etä kyllin kynttilöitä.

Tule Joulu, joudu Joulu,
tuopa tuomiset makeat,
jokaiselle joululahjat.
Tuopa tulta tullessasi,
valoa tuo vakassasi,
kylmät kynttilät sytytä.
Liekki lämpönen lähetä,
poista synnit sydämistä
varjopuoletkin valaise.

Muista meitä muista muita,
anna lahjat lapsillemme.
Lahjat taivahan tarvitse
vaivaisille, vanhuksille.
Sano kaikille kaduilla
sekä toltota torilla,
että kurjat kuulisivat
Ilosanoman ihanan.

A. Vainikka

INKERIN SUOMALAISTEN KESKUSLIITTO

toivottaa jäsenjärjestöilleen, Viestin lu-
kijoille ja kaikille Inkeriläisille

RAUHAISAA JOULUA
ja
HYVÄÄ UUTTA VUOTTA

Kuluneen vuoden muistiin jäävät:
Lämminhenkiset talvijuhlat Mölndalissa,
inkeriläisille vanhuksille järjestetty seu-
rusteluleiri Boråsissa, värikkään suurvii-
vaiset kesäjuhlat Eskilstunassa ja maan-
miestemme vainajille omistettu muisto-
tilaisuus Örebrossa, jolloin myös tapah-
tui perinteeksi muodostunut seppelait-
ten lasku Muistokivelle.

Kerättyjen kirjoitusten painoasuun saa-
minen ja Muistolaatan suunnittelu Poh-
jois-Ruotsin rajaseudulle kiitokseksi
Ruotsin kansalle hyvästä vastaanotosta
inkeriläisten pakolaisten, kohtalon mur-
roskautena, hakiessa turvapaikkaa Ruot-
sin maasta — jäävät tulevan vuoden
tehtäviin.

Olisi tässä yhteydessä hyvä huomioit-
taa kaikille inkeriläisille että yhteinen
tehtävämme vaatii jatkuvasti taloudelli-
sia kuluja. Suuri tai pieni rahalahjoitus
on siunaukselliseksi tueksi työllemme.
ISK ottaa lahjoituksia vastaan osoitteel-
la:

Ing. Erik Kuortti
Vitmåragatan 11 F
722 26 V Ä S T E R Å S
Postgiro 17 28 88.

Kaikki rahalliset kulut käytetään ISK:n
johtokunnan tarkan harkinnan mukaisesti.

Niissä merkeissä siirrymme ottamaan
vastaan Uutta Vuotta.

ISK:n johtokunnan puolesta:
Oskar Himiläinen.

Eräs jouluaamu Taaitsassa

Taaitsa oli Skuoritsan seurakunnassa vauraimpia kyliä. Se oli noin 30 kilometriä Pietarista Baltian rautatien varrella, kylän toinen pää ulottui Kraasnojeselosta Hatsinaan vievälle maantielle. Rautatieasema oli melkein kylän laidassa. Kylän kansakoulu, joka oli komea kaksikerroksinen rakennus sijaitsi keskellä kylää. Pellot olivat tasaiset, ja tuottivat omistajilleen runsaan sadon. Työttömyyttä kylässä ei milloinkaan tunnettu. Maatöitten lisäksi nostettiin paasikiveä isoina lohkareina, jota lastattiin rautatievaunuihin kuljetettavaksi rakennustyömaille. Lisäksi paatta vetivät talven aikana hevosilla Saarille, sekä moneen muuhun paikkaan, kysyntä oli suuri.

Kesäisin Taaitsassa oli runsaasti kesäasukkaita Pietarista, jotka toivat runsaan lisän Taaitsan vakituksille asukkaille. Ja olihan Taaitsa muutenkin iso huvilapaikka tuhansine huviloineen. Siellä oli myös kuuluisa tuberkuloosiparantola Sanatorio.

Vapauden tuulten puhaltaessa Taaitsan nuorisolle tuli mieleen ajatus ostaa torvet ja perustaa oma soittokunta.

Tuumasta toimeen. Jokaisella varttuneella pojalla oli takataskussa jos jonkunlaisia seteleitä. Niitä oli Nikolain, Tumski, Keren skin, sekä Neuvostovallan rahoja, jotka kaikki kelpasivat ostovälineeksi.

Torvet oli saatu, sekä johtajakin. Soittajistakaan ei ollut puutetta, sillä halukkaita löytyi soittokuntaan riittävästi.

Orkesteri oli perustettu, harjoituksia pidettiin ja harjoitusten tulos oli tyydyttävä. Eräs soittajista, Pekka Ostonen, ehdotti orkesterikavereilleen järjestää kylän asukkaille yllättävän jouluaamuhierätyksen.

Eräänä tyynenä, pimeänä, varhaisena jouluaamuna, kylän vielä nukkuessa sikeässä unessa Taaitsan nuori soittokunta teki yllätyksen puhaltamalla torviin keskellä kylää, niin että ikkunaruudut rämisivät: »Enkeli taivaan lausui näin». Joku herätessään säikähti, luullen maailman lopun ja Jeesuksen toisen tulemisen olevan läsnä. Orkesteri

Piäsölän tyttö Boråsin Luciana

Ruotsissa eletään joulukuun alkua Lucia-vieton lumoissa. Jokainen kylää vähänkin suurempi pitäjä pitää kunnia-asianaan äänestää itselleen valon kuningattaren, Lucian. Kun Boråsin kokoinen metropoli valitsee itseleen Lucian, on siinä touhussa monta metkua, ennenkuin paras on löytynyt. Siinä on mukana kaikenlaista karsijaa ja arvostelijaa, ennenkuin viisi söpöintä on armoitettu Suuren Yleisön äänestettäväksi.

Niin kuitenkin kävi armon vuonna 1968, etteivät naiskauneuteen nirso boråsilaiset löytäneet itselleen arvoista Luciaa lähempää kuin Venjoen Piäsölän Meltojen tytärtä, Saima Meltoa. Onnittelemme Saimaa siitä, että hän on olemuksellaan vastannut boråsilaisten mielikuvaa valon kuningattaresta ja toivotamme hyvää matkaa valonvientikiertueella.

Boråsin Inkerin Kerhon toverit

Pääasiamies Ruotsissa ilmoittaa

Jos Viesti tulee sinulle tänä vuonna, saat ensi vuoden alkunumerot, vaikka et tilaustasi uudistaisikaan. Helmikuussa saat Viestin mukana postisiirtokortin, jonka avulla voit muuttomasti uudistaa ja maksaa tilauksesi. Samassa numerossa saat myös tarkat ohjeet kortin käyttöä varten. Voit siis viettää joulusi rauhassa ja Viesti tulee Sinulle uutena vuonnakin.

Jos sinulla on uusia tilauksia, ota yhteys os. Borås, Tingsgatan 4 B

Puh. 033/101 850

ARMAS PAAKKONEN

jatko: »Mä suuren ilon ilmoitan, maan kansoille nyt tulevan».

Samassa, ikäänkuin käskystä, syttyivät jokaisessa talossa valot. Koko kylän asukkaat olivat hereillä ja valmistautuivat joulu kirkkoon.

A. Vainikka

J. Kemppi:

Laupeudensisar Mari

Jatkokertomus edellisestä numerosta

Kolme iloista ylioppilastyttöä

Niin Mari tekikin. Kaksi lukusisarta mukanaan hän tuli käymään Kastinassa. Oli sunnuntai. Pajassa tienristeyksellä oli hiljaista. Puoti sen vastapäätä oli suljettuna. Kaivonpyörä narisi vedennostajan käsissä kuin alus myrskyssä. Omenapuut kukkivat vaaleanpunaisina kuin 'molotsan' posket. Tytöt nauroivat ääneen. Katrin veli, kahdeksantoista vuotias Jaakko, joka oli tiellä siskonsa luona, tarjoutui osoittamaan tien »uudelle» talolle.

Marin Tuomas-veli luki parhaillaan Krasnogvardeiskaja Pravdaa, kääntäen pilalla venäläistä tekstiä suomenkielelle:

— Valtuutettu Susi, alias Musi, Tuomas luki, — julistaa viimeisen hetken koittaneen niille, jotka vielä ovat aikeissa liittyä puolueeseen, erittäin uusien kolhoosien puheenjohtajille, agronomeille, eli Mittakaavoille

— Älä nyt noin leikittele totisten asioiden kanssa, ja vieläpä Junnin ja Taiston kuullen! Katri huomautti.

Ovelle kolkutettiin, ja Jaakko toi tupaan kolme soreaa ylioppilastyttöä. Kun Mari oli tervehtinyt aikuisia ja syleillyt lapsia, hän sanoi:

— Millaisen aidon savutuvan oiette hommannut! Tätä ei tarvitse korjatakaan, niin mukavalta tuntuu. Isä kertoi, että muutatte Taitsaan. Kannattaa tämä talo sinnekin varmasti siirtää.

Tuomas otti paperossin hampaistaan, jotka nikotiini oli saanut ajan mukaan keltaisiksi.

— Sisko-kulta! hän vastasi: Vankka on talo. Lähes seitsemänkymmentä neliömetriä. Perähuoneen ja'an väliseinällä kahtia, niin että saataisiin vuokrata leningradilaisille. Aitasta rakennan makuuhuoneen. Läävä rakennetaan erikseen. Kahdesta huoneesta meille riittää. Junni käy koulua. Vain Taisto-poika siinä saa äidin kanssa oleskella.

— Että kuinka koko talon noin pitkälle kuljetat? Mari kysyi.

— Palkkaan auton; talon puran itse. Mutta lanko tulee sitä kokoon panemaan, Tuomas vastasi.

Katri oli laittanut päivällisen. Vieraat söivät ja heittivät levolle. Junni ihaili Marin koulutovereita, jotka olivat hymyilleet hänelle herttaisesti. Kunnianosoitukseksi poika otti nokkalakkinsa päästä ja heitti sillä toista tytöistä kasvoihin.

— Hyi sinua! äiti torui Junnia: Ei vieraita lakeilla heitellä.

Mari nauroi sydämellisesti ja sanoi:

— Kasvatistani on tullut jo oikea kavaljeeri.

Kun tytöt olivat levänneet tunnin verran, Jaakko palasi ja kysyi, pääsisikö hän heidän saatolleen Äijälään.

— Tulkaa vaan, Mari sanoi: Tuomas ja Junni myös. Kuinka sinun, Tuomas-veli, muuten käy?

— Viime kesänä olin sotaharjoituksilla, velipoika vastasi: Sattumalta harjoiteltiin oman kylän viljavainioilla. Kaikki tallattiin! Syksyllä sanoin itseni irti kolhoosinjohtajan virasta. Käyn kirjanpitäjän kursseilla. Lauri-veljemme on nyt puheenjohtajana kylässä. Häntä kehutaan Pravdassakin.

— Entä isä, Mari sanoi, tarkoittaen äijää.

— Isä työskentelee kuin ennestäänkin hevosvaljaiden parantajana. Hevosien luovutti kolhoosille, sekä — tietääkseni — kaksi lehmää.

— Onko se kollektivisointi hankalaa, jos tohdimme kysyä? toinen ylioppilastytöistä kysyi.

— Ei se sen hankalampaa ole, Tuomas vastasi: Toisen lehmän me teurastimme. Sen sijaan että oltaisiin luovutettu. Tietysti moni metsästäjä, kuten Junnimme risti-isä, joka ei halua millään liittyä kolhoosin köyhälistöön, on viety vankilaan. Kun tule lomalle ensi kesänä, Mari, niin

Harvinainen valokuva

Lukkari Johannes Jakob Thaluksen perhe Kosemkinasta v. 1900. Monet suomalaiset kansanrunojen kerääjät ovat Inkerissä matkatessaan olleet tämän perheen vieraina.

pistäydy käymään. Kuinka pitkälle olet ehtinyt luennoissasi?

— Teoria on melkein lopussa, Mari sanoi: Ollaan luettu hirvittävästi anatomiaa. Uuden vuoden jälkeen päästään praktiikalle

— Mikä sinusta sitten tulee?

— Kirurgi, Mari sanoi.

Marin toverit, jotka siihen saakka olivat keskustelleet Jaakon kanssa, alkoivat nyt selittää hyvin oppinein termein, mitä he lukivat ja tekivät.

— Mutta nyt meidän täytyy lähteä, Mari sanoi: Niin pojat, ja veli, tulkaa saatollemme.

Tyttöjen nauraessa ääneen, Jaakon vitseillessä ja Junnin juoksennellessa heidän ympärillään, Tuomas kulki totisena yli villiruusuille tuoksuvan niityn. Hänelle ja Marille Aijälä oli jäänyt pelkäksi menneisyydeksi. Mutta toveriensa kanssa hälisevä Mari menneisyydestä paljonkaan ei välittänyt. Hänen uransa oli hänen edessään.

Jatk. seur. numerossa

Joulu kotonani

Jo viikkoa ennen joulua äitl laittoi ohrista maltaita jouluolutta varten. Ohranjyvät pantiin pärekoriin ja kasteltiin jyvät ja vietiin saunan lauteille itämään, sitten ne kuivattiin leivinuunissa ja jauhettiin kotona käsikivellä. Vähän ennen joulua laitettiin jouluolut, sitä oli joka talossa. Me lapset laitimme himmelin. Silloin alkoi jouluntuntu. Aattoiltana kävimme liidulla tekemässä joka oven päälle ristin (en tiedä tarkoitusta). Kun tulimme saunasta, tuotiin pirtin lattialle puhtaita olkia, isä istui pöydän päässä ja luki jouluevankeliumin, lauloimme kaikki »Enkeli taivaan lausui näin». Syötyä saimme me lapset telmiä puhtaissa oljissa. Aamulla menimme kaikki hevosella joulukirkkoon, joka oli valaistu runsain kynttilöin.

Vaikka kirkossa paleli — siellä ei ollut lämmityslaitteita — sinne menivät kaikki lapset ja vanhat. Joka talon hevosien luokissa (venpeleissä) oli aisakello. Oli hauska istua reessä kulkusten kilistessä. Paluumatkalla oli pitkä hevosjono, kaikilla aisakello tai kulkuset. Tapanina teimme oljista suutarin, leikimme kysymällä: »Onko suutari kotona?» Oljista sidoinme joulutähden pirtin oven päälle.

Ensi arkipäivänä vietiin oljet pois lattialta, ne olivatkin telmiessä kuluneet aivan pehkuiksi, Linnuillekin veimme aina joulu-lyhteen, se jätettiin syksyllä riiehen linnuille jouluksi.

Muisteli Lisbet

Viestin asiamiehet

Hyvin on lähdetty iikkeelle. Tilauksia ensi vuodelle on toivomuksemme mukaan tullut hyvin runsaasti. Nyt eiämme juhlien aikaa. Pitäkäämme Viesti muistissa. Nyt on sopiva ajka kerätä tilauksia. Muistakaa, että mitä nopeammin saamme tilauksenne, sitä joustavammin pääsemme ensi vuoden toiminnassamme alkuun. Pitäkäämme päämääränä, että tämän vuoden tilausten lukumäärä tulee nousemaan. Kiitos.

Väinö Pietaar.

HYVÄ TIETÄÄ

— että Karjalan runolaulajien ja tietäjien elämäkerrasto on ilmestynyt Karjalan Sivistysseuran kustantamana. Palaamme asiaan myöhemmin.

— että evakkoaikana 1939—44 kuolleiden salmilaisten muistomerkki paljastettiin 30.9. -68 Saarijärvellä.

— että Suomen Kulttuurirahaston hallituksen puheenjohtajaksi valittiin akateemikko Erkki Laurilan jälkeen professori Matti Kuusi.

— että ortodoksisen kirkkokunnan 50-vuotisjuhlaa vietettiin 23—24. 11. -68 Kuopiossa. Presidentti Urho Kekkonen rouvineen osallistui tilaisuuksiin. Vuonna 1967 oli Suomessa n. 70.000 ortodoksia.

— että Inkeriläisten Sivistyssäätiön historia-toimikunnan taholta ilmoitettiin historian eri osien kirjoittajista monen jo saattaneen työnsä päätökseen.

Lokakuun tilaisuus Stadionilla

Helsingin inkeriläiset kokoontuivat 27. lokakuuta kello 14 Stadionille tuttuun paikkaan, vaikka alkusyksystä näytti siltä, ettei kokoontumispaikkaa löytyisikään. Tilaisuus oli johtaja Antti Kekin muistojuhla. Aloitettiin laululla Tuima on tuuli. Opettaja Eino Vironsepän toivotettua vieraat lämpimästi tervetulleiksi veisattiin virrestä Oi Herra, jos mä matkamies maan, kolme ensimmäistä säkeistöä. Kirkkoherra Matti Vironmäki puhui teemanaan Me olemme tien lapsia, matkamiehiä. Antti Kekki on lähtenyt, kaikista tuntuu, että jotain korvaamatonta on poissa. Tämän jälkeen veisattiin samasta virrestä loput kolme säkeistöä. Rouva Tuula Kautto lausui Eino Leinon runoja. Laulukuoro esiintyi. Juotiin kahvia piirakan kera.

Kahvitauon jälkeen pikkuneiti Nummelin soitteli pianolla ihan Mozartin sonaatteja. Lyyli Karhu kertoi Leningradin matkastaan. Laulettiin yhteislauluna Tuuditan tulisorista. Toivo Halonen esitti Inkeri-aiheisia tietokysymyksiä. Arpoja oli myyty, voittona tällä kertaa käsinneulottu kirjava lankapaita. Sitä tietysti moni toivoi, mutta arponni suosi Alina Rajatammea. Säestyksestä huolehti opettaja Eino Vironseppä. Ensi kerralla kokoonnutaan joulukuun 15 päivänä joulun merkeissä. Tervetuloa!

E. L.

Kirkkoilta Meilahden kirkossa

Sivistyssäätiö järjesti kirkkoillan Inkerikodin hyväksi 20. 11. -68. Tilaisuudessa puhuivat Meilahden seurakunnan kirkkoherra lääninrovasti Erkki Niinivaara, professori Pentti Kaitera, kirkkoherra Matti Vironmäki ja Sivistyssäätiön puheenjohtaja Väinö Pietari Kekki. Kanttori Ilkka Kuusisto soitti uruilla »Preludi ja Fuuga» säv. J. S. Bach ja opettaja Petri Lehikoinen lauloi kaksi laulua: »Sun ristsi juurehen», säv. T. Kuusisto, ja »Ei mitään multa puutu», säv. L. Madetoja, kanttori Ilkka Kuusiston säestyksellä.

Kirkosta yleisö siirtyi kynttilöin koristeltuun seurakuntasaliin, jossa tarjoiltiin inkeriläiseen tapaan kahvit piirakoiden kera.

Kolehtia kertyi

Inkerikodin hyväksi	mk 128:24 ja 10 Rkr
Kahvi- ja piirakka-	
tarjoilusta	mk 93:05

Yht. mk 221:29 ja 10 Rkr

Sydämelliset kiitokset osanottajille, esiintyjille, järjestäjille ja Meilahden seurakunnalle tästä arvokkaasta tuesta ja myötämielisyydestä heimotyötämme, säätiötä ja tulevaa Inkerikotia kohtaan.

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Vuoden 1969 kesäjuhlat Helsingissä

Ensi vuonna täyttää yhdistyksemme 50 vuotta ja tästä johtuen järjestetään kesäjuhlat tavallista juhlavammiksi. Ne pidetään Helsingissä 11.—13. 7. 1969.

Alkusuunnitelman mukaan ne pidetään kolmipäiväisinä. Jo perjantaina pidetään seurat ja lauantai aloitetaan aamuhartaudella. Sitten seuraa urheilukilpailut ja illalla on oma juhlamme arvokkaine ohjelmineen. Sunnuntaina käydään Larin Parasken ja karjalaisen muistomerkillä sekä lasketaan tähänastisten puheenjohtajien haudoille seppeleet. Jumalanpalvelus pidetään Agricolan kirkossa ja varsinainen suurjuhla messuhallin B-salissa arvokkaine ohjelmineen. Ilta varataan vielä pienempien ryhmien yhdessäoloon.

Tässä pääpiirteet ja myöhemmin ne täsmännetään. On toivottavaa, että näille juhlille varaudutaan jo ajoissa niin Ruotsissa kuin Suomessa ja muuallakin.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

Borås

ISK:n ylimääräinen vuosikokous

pidetään talvijuhlien yhteydessä lauantaina 4/1 -969 Daltorpsskolanin aulassa Boråsissa. Kokouksessa valitaan 2 tilintarkastajaa ja 2 varatilintarkastajaa. Mitään muita asioita ei oteta käsiteltäväksi.

Johtokunta

Örebro

Ensimmäisenä joulupäivänä, siis 25/12 klo 14 jumalanpalvelus Almbyn kirkossa.

Saarnaa kirkkoherra Kuno Åberg.

Tervetuloa Joulukirkkoon.

J. K E M P P I

SEIKKAILUKERTOMUS

Ristiltä ripille

244 s. 12 mk

NOVELLI

Laupeudensisar Mari

16 s. 2 mk

Tilattavissa J. KEMPILTÄ
Trollebergsvägen 85 A,
22231, Lund
Sverige

Helsinki

Helsingin paikallisosaston tammi-kuun tilaisuus 26. 1. -69 klo 14 Stadionin kerhohuoneessa pidetään vuosikokouksen merkeissä.

Tervetuloa joukolla mukaan vuosikokoukseen!

Johtokunta.

Joulukirkko I joulupäivänä 25.12. kello 7 aamulla uusitussa **Mikael Agricolan kirkossa** Tehtaank. 23. Saarnaa rovasti **Matti Vironmäki**.

Tampere

Inkeriläisten Yhdistyksen Tampereen paikallisosaston seuraava kokous on sunnuntaina tammikuun 12. pnä 1969 kello 14 Kalevan seurakuntatalossa. Tammikuun tilaisuus on vuosikokous, johon toivotaan saatavan puhuja Helsingistä.

Tervetuloa joukolla vuosikokoukseen.

Turku

Turun paikallisosaston joulujuhla pidetään Karjalaisten talolla toisena joulupäivänä 26/12 -68 kello 14.00.

Tervetuloa koko perheellä mukaan.

Johtokunta.

Toivotamme kaikille tämän lehden lukijoille
RAUHALLISTA JOULUA
ja
MENESTYKSELLISTÄ UUTTA VUOTTA

Väinö Pietari Oy

Huopalahdentie 10 A 20

Helsinki 33

Puh. 487 619

Inkeriläisten Sivistyssäätiö

toivottaa kaikille inkeriläisille

RAUHALLISTA JOULUA

ja

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA

SÄÄTIÖN OSOITE: Huopalahdentie 10 A 20 Helsinki 33.
Puh. 48 76 19.